0 No. I
Licence No. 31/1114
of June 1936

THE

MAHARAJA'S COLLEGE MAGAZINE

ERNAKULAM

A 162

-cember
946

"KERALA" SPECIAL

CONTENTS

THE HISTORIC MESSAGE
OF H. H. THE MAHARAJA 1
KERALA PROVINCE —*R. M. Palat, M. A., Bar-at-Law* 5
ANCIENT MALABAR —*T. K. Joseph, B. A., L. T.* 9
THE MILLENNIUM (H. G. Wells) —*G. F. Papali, M. A., Ph. D. (Lond.)* 21
ALTANGI IN SOUTH INDIA —*C. B. Menon, M. A. (Old Student)* 27
LINGUISTICS OF ABOUT
A CENTURY AGO —*L. V. Ramaswami Iyer, M. A., B. L.* 32
(Old Student)
HISTORY OF COCHIN IV —*A. Govinda Warriyar, B. A., B. L.,* 36
(Old Student)
OUR BEST AMBASSADORS —*T. R. K. Marar, M. A.* 43
RADIO ACTIVITY & RADIO ACTIVE ELEMENTS 46
—*V. Sreedharan, Cl. iv, B Sc., Gr. ii*
ATHACHAMAYAM, 1122 —*An eye-witness* 56
TOWARDS A UNITED KERALA —*A Son of Kerala* 58
THE PRISONER —*B. Usha Bai, Cl. iv, B. A., i, (b)* 69
THE STUDENTS' ADVISORY BUREAU 71
OBITER DICTA 72
TOMORROW —*V. Krishnan, Cl. i, gr. i.* 73
(St. Alberts College)
ROVERS & SEA SCOUTS—A Holiday Ramble 74
INDIAN AIR TRADINING CORPS —*Murthy, C. V. S.* 76
COLLEGE ACTIVITIES 78
HOSTEL REPORTS
Rama Varma, Muslim, Foot-ball, Who's Who in College Soccer, Arts & Dramatics, Sea Scouts, Literary and Debating Society, Women's Literary Union, English Association, Hindi Association, History & Economics Association, Physics Association.
STUDENTS' COUNCIL 85
THE MALAYALEE TOUCH —*M. K. Raja, B. A., LL. B., M. L. C. (Old Student)* 87
COLLEGE NOTES 91
'SELECTION' QUESTIONS 95
RESULTS: March, 1946. 96

VOL. XXVIII **DECEMBER** **No. I.**

EDITED BY
PROF. G. F. PAPALI, M A, PH D. (Lond.)

UNIVERSITY LIBRARY.
30 APR 1947
MADRAS.

H. H. SREE KERALA VARMA

Maharaja of Cochin.

SIR GEORGE BOAG

Diwan of Cochin.

134108
28876
521:N16
H7

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947
MADRAS.

THE HISTORIC MESSAGE

OF H. H. THE MAHARAJA OF COCHIN *

The events of the past few months have brought grave issues to the forefront of Indian Politics. The Statements of the Cabinet Delegation and the Viceroy have raised hopes as well as misgivings in the people of this country and more especially so in the Subjects of Indian States. Important constitutional changes are envisaged by those Statements, and it is but natural that my Subjects and the Wider Public of India should feel anxious to know my attitude towards these imminent reforms.

I have given deep consideration to these matters and have studied carefully the points of view put forward by various leaders of British India and the States. It is a consolation to know that the integrity of India is not to be broken up and that in forming the future Constitution of India we can proceed on that basis. Personally I have always felt—and nothing that I have read these days has changed my view—that the States are an integral part of India and should therefore act in unison with the British Indian Provinces and for the benefit of the Whole. For if India becomes great, every part of it becomes great and the States too derive the benefit and the glory.

It would seem that the Scheme of linguistic provinces will be carried out. I am in full agreement with this principle. There is in India no more precise cultural and linguistic unit than Kerala. The people of Kerala are considerably agitated over the question of redistribution of Provinces. Unless a way is found to establish a United Kerala the neighbouring district of Malabar will find itself attached to a Province where culturally it may have to remain a minority. It is good neither for the Province nor for Malabar that it should be so. I have said before that if India becomes great every part of it becomes great. It is equally true that if every part becomes cohesive and strong, it adds to the strength and greatness of India as a whole.

---

* To the Cochin Legislative Council in session on July 29, 1946.

In this context of fateful events and impending changes it has fallen to my lot to direct the destinies of my State. I cannot do it dutifully unless I were to bear in mind the relation of my State and my Subjects to the rest of Kerala. My Subjects are connected in so many intimate ways with the people of Malabar that it is no exaggeration to say that they are as perturbed by the changes foreshadowed above as the latter.

Studying the problem in this setting I have arrived at the definite conclusion that Kerala must unite and be one if it were to save itself from cultural extinction. If we remain as we are our voice in the future Union Government of India will never be heard. It will only be a faint and eneffective murmur. For its own sake and for the good of the Country as a whole Kerala must unite and function as a separate and cohesive unit in the greater Federation of India. In order to achieve this, Malabar, Cochin and Travancore will have to join together and devise ways and means to frame a scheme of Government for the whole Kerala without destroying the connection of the people to the ancient Ruling Houses. It appears to me this is not difficult if we have the will and the heart to save the culture and integrity of Kerala which was, at one time, being ruled by the common forbear of the ancient Ruling Families, the Cheraman Perumal. Tradition says that the last Perumal, in order to avoid internecine strife, divided his territory into three and enjoined the Zamorin and the Cochin and the Travancore Rulers to administer their respective territories without electing a Perumal. If this is true, History cannot provide a more disastrous example of an ill-advised injunction to subordinate Rulers by a Paramount Power. It was the beginning of our troubles. For the thousand years thereafter we have reaped a harvest of misery and quarrels and nothing but that. Is it not time for us to redeem our ancient land from the parlous state into which it has sunk ever since the abolition of the institution of Perumalship? Here is a golden opportunity for us. Another Paramount Power is relinquishing power with the sage advice to unite and be strong. We have, I hope, learned wisdom from our past miseries. We can still get inspiration from our historic past if we care to seek it there. With suitable modifications to fit modern political conceptions the

institution of 'The Perumal' can be revived and a link with the proud historic past forged. The idea thrills me as it should every Malayalee. There were in those days many an institution in the polity of Malabar worthy of copying today because of the democratic principles on which they were based.

For my part, therefore, and speaking for my State, I am prepared, indeed I earnestly desire, to combine with Malabar and Travancore in order to form the Province of Kerala. This does not mean that the functions of my family are abdicated; but necessarily they have to be modified to suit new circumstances. I believe in pure Constitutional Rule, and throughout my life I have sedulously cultivated an attitude towards life and institutions which is antipathetic to autocracy and personal rule. Constitutional Rule has been the guiding principle of my Family and more especially so of my immediate predecessor; and in return we have had and I am having the loyalty and love of my Subjects in an unstinted measure. I am sure in future too this traditional attachment of my Subjects to my Family will never wane.

With these ideas in view and in order to ascertain how far my desire to bring into existence a Kerala Province will be shared or supported by the people of Malabar and the Progressive Ruler of Travancore I have asked my Diwan to initiate discussions with the Government of Madras and with the Travancore Durbar. These talks and discussions obviously will have to precede the meeting of the final Constituent Assembly.

The only other point remaining to be considered is about the Constituent Assembly and the representation of Cochin in it. It has not been settled yet how many representatives Cochin could send to this Assembly. However to set at rest all doubts about the method of representation I am glad to announce that, after mature consideration, I have decided to allow the people to elect their representative or representatives. This election will be by the Council; but, as in the case of British Indian Provinces, the candidates may be chosen from anywhere and they need not be members of the Council. I hope the members will not allow petty motives and party squabbles to influence them in the selection of our representative or representatives. I have been watching the party politics

of the State with great disappointment. The bewildering changes of party label by members of the Council show a lack of political education and laxity of principles, which augur ill for the future. Let me hope it is a passing phase. I am entrusting a grave responsibility to you in the firm belief that in your hands the prestige of my Family will be safe and that you will not do anything which will undermine the ultimate Constitutional Headship of my Dynasty. There need not be any conflict between a Constitutional Ruler and his Subjects. There is a lot which you and I can learn from the English. You may hate British Imperialism ; but the sober Englishman is a subject worthy of study and his lack of political fads and fancies is worthy of copying if we want to build up strength.

Let me close this statement. I know the anxiety with which many of you have been awaiting it. I believe I have largely expressed sentiments which will find an echo in your hearts. It is not all generations of men who get an opportunity to render service of such magnitude to their country and people. To those of you who are young here is the chance to forget self and work with united effort for the good of Kerala and India. It is something worth striving for and achieving. You have still a future before you, and if success attends our efforts, you can honourably and happily live a life whose pattern you will have designed and constructed yourselves. To those of us who are old it is a great satisfaction to know that we are helping to build a future for Kerala and India which will inure to the benefit of posterity and the greatness of our country. For myself I thank God for vouchsafing me the opportunity to serve my people and my country in a manner which I hope will ultimately add to their strength and glory. I don't seek any reward except the fulfilment of the dream which I have been cherishing all these years — the UNIFICATION OF KERALA. That is all. May God bless our efforts.

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947
MADRAS

COCHIN MINISTRY

Sri P. Govinda Menon, B. A., B. L.,
Minister for Food & Education.

Sri C. R. Iyyunni, M. A., B. L.,
Minister for Revenue.

COCHIN MINISTRY

Rao Bahadur T. K. Nayar
Minister for Health.

Rao Sahib K. Ayyappan, B. A.
Minister for Public Works.

KERALA PROVINCE

The formation of a separate Kerala Province has always been with us. We were started off by Parasurama as a distinct entity — distinct from the rest of India, which was all that counted in those days. Kerala was *Karmabhumi* where salvation was obtained by good deeds. Sankaracharya persuaded the inhabitants to adopt 'anacharams' so that the people might be further distinct from the rest of India. Thunchath Ezhuthachan gave us our present alphabet, getting rid of the old Kolezhuthu and Vettezhuthu, thus further emphasising our difference. And now, His Highness the Maharaja of Cochin, the representative of the ancient emperors of Kerala, has drawn our attention to this issue.

The Congress has accepted the principle of the formation of separate linguistic provinces, so that we shall soon be again in the position that Sankaracharya and Parasurama intended us to occupy; but the Congress linguistic province differs from Parasurama's land. The name 'Kerala' was applied to only a portion of the ancient Parasurama's Province. According to *The Keralolpatti* this land extended from Gokarnam to Kanya Kumari, and was divided into four portions, *first* the Tulu Kingdom extending from Gokarnam to Perumpuzha, i. e. to about the southern end of the present South Kanara District; *second*, the Kupa Kingdom extending from Perumpuzha to Putupatnam, i. e. North Malabar as at present constituted less the southern half of Karumbranad Taluq; *third*, the Kerala Kingdom, extending from Putupatnam to Kanetti, i. e. South Malabar, including the southern half of Kurumbranad Taluk, Cochin State, and North Travancore: and *fourth*, the Mushika Kingdom, from Kannetti to Cape Comorin, i. e. Southern Travancore. Let us now see how far it is possible and feasible to extend the boundaries that Congress has fixed for us. We certainly cannot claim any portion of the North Kanara District, where Gokarnam is situated. They speak Canarese there as well in Coondapur and Udipi, the two Northern Taluks of the South Kanara District, although Tulu is not unknown. But perhaps from the middle of Udipi Taluk, Tulu becomes the predominant language upto Kasargod Taluk, where Malayalam is the prevailing language. Many Tulus are prepared to join a Kerala Province provided the word 'Tulunad' is added to the name of the Province. This I know from personal conversations. Kanarese was imposed on the Tulu speaking races by the British administration, for

the sake of convenience, when they had no Malayalam-speaking territories, and the name South Kanara is a misnomer for Tulunad. Again the Moplas throughout Kanara speak Malayalam, and the chief Hindu race, the Bunts, follow Alya Santanam Law, which is Marumakkathayam Law. The Billavas correspond to our Thiyyas, and along with the Bunts form the two chief Hindu races. Nor are the South Kanara Brahmins so very different from the Nambudiris of Malabar with whom they readily amalgamate. It is well known that certain prominent Nair families of Kasaragod Taluk are Bunts. Tulu has no alphabet, and is now written in Kanarese characters, although formerly, if my information is correct, it was written in Malayalam characters. So we can well claim from the Congress that our ancient boundaries should be restored to this extent, and Udipi (portion), Karkal, Mangalore, Puthur, and Kasaragod Taluks should form a portion of the proposed Kerala Province. Congress has given us only Kasaragod out of all this. Then there is the small Province of Coorg. Here again their language, the Kodagu language, is more akin to Malayalam than to Kanarese. A Malayalam-speaking person can understand Kodagu. But here again for the convenience of the British administration, they have been given the Kanarese alphabet and lumped along with the Kanarese. Both these tracts of country would join Kerala if some propaganda is done, but this should be done without delay, as presumably India would be divided along linguistic lines immediately the Constituent Assembly completes its labours. The Nilgiri plateau was part of Malabar District until 1843, and there is a tradition that one of the Zamorins of Calicut visited some of the villages in Nilgiris during one of his tours through his dominions. Malabar jenmis still own vast tracts of land in the Nilgiri District.

India is still very largely divided along religious lines, and each of the three great religious faiths prevalent in India—Hinduism, Muhamadanism, and Christianity—could claim Kerala is peculiarly its. Kerala is in some ways the purest of all Hindu provinces. Unaffected by the various invasions that have so often overrun the rest of India, we have kept Hinduism with both its tolerances and intolerances in a more primitive form than in any other part of India. Both the Muslim and Christian Churches are among the earliest in India. Islam could claim to have converted one of the Emperors of Kerala, and the Syrian Church was firmly established in Kerala before the earliest Europeans came to the South. Both these religions were given special privileges in our land, and their followers form a considerable portion of our population. So no true inhabitant of Kerala could afford to take a purely religious

view of secular and political matters. In my opinion it is undoubtedly the economic factor that would eventually prevail as against the religious. One cannot, or rather the mass of the people cannot, always remain in a state of religious ecstacy and fanaticism, if such a course is against their economic interests. We have many examples of this in both Indian and European History. In Malabar itself the Mopla Moslems often rebelled against Tippu, and even recently, I am informed, many Hindus choose to live in the Muslim League provinces in preference to Congress provinces, as they feel that there would be less confiscatory legislation in the former.

Apart from all this there is the general feeling prevalent on the West Coast that we do not obtain fair treatment in the matter of admissions into the educational institutions in Madras and in the Services. The Communal G. O. is at the bottom of this. To prefer a man because and only because he belongs to a certain community lowers to that extent the standard of public life, and the public are compelled to accept his services, when they would have been much better served if merit alone had been the deciding factor, and is to that extent an offence against the public and a waste of public money. Again the principle of communal preference tends to perpetuate communal differences, just as communal electorates have done. We, in Kerala cannot afford to prefer either one religion or one caste or community to another.

There is also the great inconveniences and hardships that have been caused to the inhabitants of the British part of Kerala by the misunderstandings and misconceptions of foreigners, both British and Indian, who have governed us, and which make the formation of a separate province both desirable and necessary.

I am not greatly worried by the doubts cast on our ability to pay our way. When such a small State like Cochin could maintain a Royal family, an expensive civil service, and a Council of Ministers, Malabar, which is identical in its physical characteristics, certainly could, let alone Kerala. Kerala could be formed into a Federation, consisting of the two States and one or more provinces, just as the Indian Commonwealth is to be composed of a federation of the present British Provinces and the States, and this Kerala Federation could well form a unit of the larger Indian Federation, and as I hope, the Indian Commonwealth itself to form a unit of a world federation. This does not imply the abdication of the two royal families of Travancore and Cochin, just as Federal India does not imply the abdication of the various families ruling the different States. The abdication or the continuance of these families is the domestic concern of the different States.

It is, however, only right that I should point out that the formation of linguistic provinces, with a weak centre and with great powers for the autonomous units, is definitely and logically against the formation of an United India. There are so many disruptive forces at work that everyone who wants a strong and united India should automatically vote against linguistic provinces. No doubt the centre in all federal Governments have shown a tendency to get strong at the expense of the provinces. A well known example is that of the United States of America. But there we have a people who are more or less homogeneous, in the sense that they are all of European stock, and have a more or less common religion and have adopted a common culture. In India we have none of these features, and in fact we have seen both Bengal and Sind threaten that they would form separate and independent sovereign states if a Congress Government is formed at the Centre. Even in America there was the attempt of the South to break away from the Commonwealth. But then the question that arises is why should we be so anxious to have a strong centre in India? Whether we would not be happier as members of a small state, where the state would react immediately to our demands and needs than be a member of a large and unwieldy India? Whether the imposition of its will by Delhi on us would conduce more to our happiness and self respect than that of a purely Kerala Assembly? Whether if the United Nations succeed in functioning successfully there would be any need for a strong centre in India? The reply as to whether we should have a strong centre would be greatly influenced by the success or failure of the United Nations to find a way towards universal peace, just as the future of mankind itself depends on this. Even if the United Nations should fail there are quite a few small states that would not readily sacrifice their independence, and which are smaller than many of the linguistic units that would be composing India.

Before ending, I would say at greater length a few words as to the most striking attempt made as yet to unite India. The attempt to adopt Hindi, so far as Kerala is concerned, would in all probability be opposed by large sections of our Moslem and Christian countrymen. Is it so very necessary to alienate them to carry out a non-Kerala programme? Nor is it very easy to see why we should have a common language like Hindi, if we are to divide along linguistic lines, and replace to that extent our own language in favour of a language which has neither a great literature nor would be beneficial to us with regard to the study of the sciences. Our ideas of freedom are largely derived from the study of English and European literature and our leaders are steeped in them.

It is our duty to accept what is most beneficial to us, irrespective of its origin. English gives us easy access to the trade, progress and thought of the world. Hindi does none of these things. Hindi, after all is the spoken language of only a comparatively small part of India—the tract known in Northern India today as Hindustan proper, i. e. the portion between Behar and the Punjab, and between the Himalayas and the Vindhyas. If these people can ask us to study their language, we could as well ask them to adopt a language which would be of greater National advantage. Hindi came into use during the Mughal days, and is tainted by the subject mentality prevailing in those days. Even Pundit Jawaharlal Nehru preferred to send his daughter to Europe for her education, than entrust her to purely Hindi knowing Pundits. An undoubted patriot like Tagore wrote in Bengali in preference to Hindi. Again there are many "Nations" or sovereign states without a common language. Switzerland has no common language. Canada has her French and English, who obstinately cling to their own language; Belgium has her Walloons and Flemings; the Catalans and Basques in Spain do not speak Spanish; and that mystery country, the Soviet Union, has one does not know how many languages, but then this last is a more absolute empire than Czarist Russia, and where even trade unions are unknown.

—R. M. PALAT, *M. A., Bar - at - Law.*

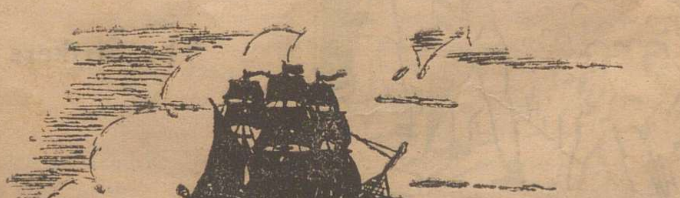

STRIKES THAT WE WELCOME
The Bhagavathar.
I won't give concerts hereafter.
The danseuse
I won't dance hereafter
The poetaster
I won't write poems hereafter
The Strikers
We won't strike work hereafter
Bhasy

ANCIENT MALABAR

Malabar is the name given in Arabic writings to Malayalam, or Malanadu, or Malamandalam of South Indian Hindu authors, Male of Cosmas Indikopleustes (c. 535 A. D.), the Serra (=not Cheram, but Malayalam *Mala*, Tamil *Malei*, or *Malai*, Cosmas' Male, i. e. mountain) of the Portuguese, and Malankara([1]) of the Malabar Syrian Christians. The topography, political divisions, and languages of Malabar of the first two centuries of the Christian era are proposed to be briefly dealt with in this paper, on the authority of European and Alexandrian writers of that epoch, chief among them being the author of the *Periplus* of the Erythraean Sea, who actually visited the Malabar coast down to at least the Pampa river in central Travancore in the latter half of the first century,([2]) when St. Thomas is believed to have been in the same region after his apostolic work in the territories of Gondophares and Mazdai in N. W. India. The other writers of the first two centuries (Strabo, Pliny, Pomponius Mela, the author of *Tabula*

---

(1) Mala-nadu & Mala-bar have the same meaning, as *bar* of Arabic means land, country, as opposed to *bahr*, which means the sea. Instead of *bar* the Syrian ecclesiastical authorities of olden days seem to have added the Syriac form of Greek *chora* (khora, meaning district, land) to Tamil Malai (or Malei in ordinay parlance) and designated their pre-Portuguese and pre Casmasian Malabar diocese as Malai-n-chora or Malankara Diocese, in preference to the local name Malai-nadu. It happens that Malankara has an intelligible meaning in Malayalam, and resembles 'Malainchora' in sound. But the former may well be an intelligible or semanticised indigenous form of the foreign name for the Diocese as raksha (=safety) is of *rikshaw*. Malavaram (=rent for felling forest timber) is of *Malabar*, asupatri (=a speedy bird) is the foreign word for *hospital*. janmam (=birth) is of *jamin*, and Malabar pravisya (=Malabar having entered) is of Malabar *provincia*. Corresponding to Malankhora there is the Indon chora (=the land or district of the Indians) used by Greek writers like Eusebius (265—310 A.D.) the historian. It is not known whether it was the above Malainchora that Cosmas (between 520 and 25) heard from Christians in Malabar, and interpreted as "the land called Male." For Gk. chora Syriac has kre.

(2) The date of the *Periplus* is given as 90 A. D. in *Ency. Brit.*, Vol. XIV, 1929, p. 838. The date of the actual voyage is given by one authority as 77 A D. in which Pliny (A D. 23—79) published his famous work. Schoff, in 1912 gave 60 A. D. as "the nearest single year (between 58 and 62) that suggests itself as the date of the Periplus", "or at any rate the date of the voyage on which it was based"—(Schoff's *Periplus*, Introduction, pages 14—15). C. 81 A. D., is given by another as the date of the book.

Peutingeriana, and Ptolemy) compiled their works without having actually visited the places they described.

The following conflated table shows all the Malabar localities mentioned in the Periplus, and some of those in Ptolemy's list of about 150 A. D., from North to South (which to Ptolemy, be it noted, is from *west to east*). Most of those in the second column are littoral localities. Ptolemy's inland localities are given under A, B, C in another list *infra* (which will be referred to as List II, while that below is List I).

LIST I

	Periplus	Ptolemy
a)	Pirates' region (not in Malabar).	"Ariake Andron Pieraton"
1.	Leuke Island = White Island: *Laccadives*, Lacca Iss.	"Leuke along the line of coast"—Longitude 118, Latitude 12 N. (according to Ptolemy, and not modern computation).
2.	Naura (= Canna - *nuru*), market in Damirika (= Tamilic region).	
3.	Tundis or Tyndis (=Ka- dal-*tundi*, now Kada- lundi) in the kingdom of Cerobothra (= Chera - putra) in Damirika above. (Cero is pronounced Kero. See No. 5).	Tyndis, a city in Limyrike-Long. 116, Lat. 14.30 N.

4. Bramagara (perhaps Parappanangadi)—116. 45 and 14. 20.

5. Kalaikarias (Chalakkudi)—116. 40 and 14. (Ch became K in Gk. as in Chera—Kero of No. 3 above, col. I).

6b. Mouziris, an emporium in Limyrike, near the mouth of the river Pseudostomos (=*poy*, for *poli* - *mukham* of Periyar river — 117 and 14.

6a. Muziris in (Cranganore) on a river in the above Chera kingdom in the Tamilic region.

7. Mouth of the river Pseudostomos—117. 20 and 14.

8. Podoperoura (perhaps Vada-Parur=Vadakkan Paravur)—117. 40 and 14. 15.

9. Semne (perhaps Chemmanad, somewhat in the interior; or Chempu if the spelling is changed to Semve. Chempu is on the eastern shore of the Vempanad backwater).—118 and 14. 20.

10. Koreoura—118, 40 and 14. 20 (perhaps Kattur), South of Mararikkulam; or if K is a mistake for T it can be Toravur in Sherthala. Gkr. stands for cerebral t, and for both varieties of r).

11b. Bakarei in Limurike at or near the mouth of the river Baris= Pam—*Payar*)—119. 30 and 14. 30. (The change may be indicated thus: Payaris—Bayaris—Baris, which is an intelligible Gk. word meaning boat. So Baris river = boat river. In Bakarei stands for cerebral t not found in Gk. Prakkatu is the usual form in local parlance. In Gk. it will be Brakare. Pliny calls it "Barace —a port in the territory of the people called Neacyndi".)

11a. Bakare (= Porakad, and not Vayakkara) market-town at the mouth of a river (Pampa) in the Pandyan Kingdom in the Tamilic region.

12. Mouth of the river Baris (*Pampayar*)—120 and 14. 20. See. No. 11 col. 2.

13b. Melkynda (= Naakkida 13 miles up the river from Porakad). It was in the country of the Aioi (=perhaps Ay kings, and in the Pandyan Kingdom)— 120. 20 and 14. 20. Pliny has *portus gentis Neacyndon,* variant readings being Neacrindon, Neachyndon, Nelcyndon N. before d seems to be intended for converting Gk. dental d into Tamil cerebral d. Nincylda in *Tabula Peut.*

13a. Nelcynda (= Nakkida), market-town, up the above river (Pampa), in the Pandyan Kingdom; 12 miles east of Bacare on the sea and river mouth. (Neakyda was probably the original spelling).

14. Cottonara (= Kuttanad) in the interior, and near Bakare and Neakyda above. R stands for cerebral d, or t. Pliny also mentions Cottonara as a pepper district sending pepper down to Barace in boats hollowed out of a single tree.

15. Pyrrhon Mountain (= Purva Parvatam, eastern mountain, the southern portion of the Travancore Ghats, visible from ships).

16. Paralia (= sea coast, west of the above mountain range).

17. Balita (rather Balina = Vilinjam), village and fine harbour, the first in Paralia, No. 16. It is going to be made a fine harbour again).

18. Elangkon or Elangkor, a mart (sounding like Thev-*alakkara*, or Elukon, or Elamkulam; *rather* Tiruaitancod, the ancient capital of Travancore, N. W. of Kottar mentioned next)—120. 40 and 14.

Tiruvidankod was an ancient market place, with ancient colonies of Syrian Christian, Muslim and Hindu Chetti merchants. Ptolemy seems to have left out the unaccented prefix *Tirur*, and recorded only IDANKOR in uncial Greek letters. Since I D could easily be mistaken for E L in Greek capitals it was misread later as ELANKOR, r in Greek standing for cerebral d as usual.

19. Kottiara (=Kottar), the metropolis.—121 and 14.

20. Bammala (= Marut-*vamala*, a conspicuous hill near 19 above. The hill is visible from ships)—121.20 and 14.15.

21b. Komaria, a cape and town in the country of the Aioi (in the Pandyan Kingdom)—121.45 and 13 30.

(No. 13 was in the same country).

21a. Comari (=Kumari, Cape Comorin) region with cape and harbour. (No harbour there now).

Cosmas (c. 535) gives Parti, Mangarouth, Salopatana, Nalopatana, and Poudopatana (Putuppattanam) as the five marts of Male, that export pepper. None of these are in Ptolemy or the Periplus of a much earlier age.

b) Colchi (=Kolkai) in the Pandyan Kingdom, (on the S. E. coast). (This is not Colachal in South Travancore, but the ancient Pandyan city of Kolkai, or Korkai, about 10 miles north of Tuticorin.)	Kolkhoi, an emporim in the country of the Kareoi (=people of Tuttuk*kudi* or Dhanush*kodi* called Kory by Ptolemy). There is pearl fishery there.—123 and 15 N. (R of Kory stands for cerebral t or d.)

(In the above list the portions in ( ) are not from the two ancient works. The figures after a—are Ptolemy's longitudes and latitudes, which are of course not reliable. Of the above items those with Lat. and Long. are from Ptolemy.

It may be pointed out that of the identifications of Periplus localities, the following are different from those of some recent writers:

	Previously
1. Leuke : Laccadives.	Pigeon Is, 14.1 N. and 74.16 E, also called Nitran, 10 miles off the coast; probably Nitrias of Pliny; may be Ptolemy's Nitra.

13. Nelcynda : Naakkida. Probably in the backwaters, or thoroughfares, behind Cochin; certainly very near Kottayam in Travancore. Or Niranam east of Porakad, or Kallada east of Quilon. Wrong.

14. Cottonara : Kuttanadu. Kolattunadu, Kodattanadu, etc., — wrong. Kuttanadu was suggested by Mr. I. C. Chakko, formerly State Geologist, Travancore.—right.

15. Pyrrhon Mtn : Purva Parvatam. Warkala—Anjengo bluffs of purrhon (=dark red) coloured sandstone and laterite headlands, geologically "Warkalli Beds."

16. Paralia : sea coast of Malabar. "Purali, an ancient local name for Travancore." No, Travancore, or any part of it had, or has, no such name.

17. Balita : Balina . Vilinjam. Warkala—Wrong.

Of my identifications of 4, 5, 7, — — — 21 in List I it may be observed that they are tentative except in the case of 5. Kalaikarias, 6. Mouziris, 7. Pseudostomos, 11. Bakarei, 12. Baris, 13. Neakynda, 18. Elangkon (Tiruvidamkod), 19. Kottiara, 20. Bammala, and 21. Komaria.

According to Ptolemy (to whom the *west* coast of peninsular India and its *S. E. coast* stretched from *west to east*, and not from north to south and finally from S. to N. E.) Kalaikarias, Mouziris emporium, and the mouth of the Periyar river are in the same latitude, 14°N., while their longitudes are—

5. Kalaikarias.... 116.40 (really *North* of 7 and 6),
6. Mouziris...... 117.
7. Mouth of Periyar.. 117.20 (really *South* of 5 and 6).

Now, the author of the Periplus who was actually at Muziris or the sea close to it says that "Muziris, of the same Kingdom (of Cerobothra) abounds in ships sent there with cargoes from Arabia, and by the Greeks; it is located on a river" (Ptolemy's Pseudostomos river), "distant from Tyndis by river and sea 500 stadia, and up the river from the shore 20 stadia" (= 2 miles). That means that Muziris was roughly to the *east* of the river-mouth. But Ptolemy's 117. 20 and 117 for the mouth and Muziris implies that Muziris was to the north of the river-mouth. Putting both together we may

say that Muziris was to the N. E. of the river-mouth. And Kalaikarias was on a more northern line (20 minutes further *north* than Muziris). Chalakkudi could become Kalaikarias in Greek transliteration and with a Greek desinence, and the place is to the N. E. of Muziris. So we may confidently identify Kalaikarias with Chalakkudi [3].

The identification of Neakynda with Naakkaida is new. The Periplus says it was 12 miles up the river on which Porakad was situated. Naakkida is about that distance from Porakad. As may be seen from the sketch map below, Nakkida (or Nakkeda in ordinary parlance) is the tongue - like or triangular [4] area between two branches of the Pampa river, and another big stream:

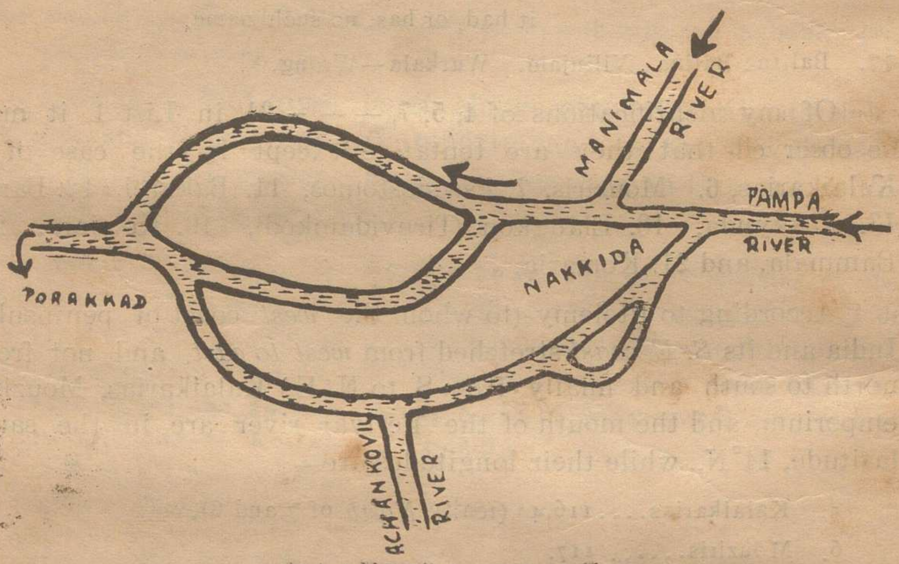

NAAKKIDA ANGLE

and Pampa, Manimala, & Achankovil Rivers

called the Manimala river joins the northern branch 1 or 2 miles below the angle of bifurcation. The Achancovil river joins the southern branch a few miles below the angle. The highland regions up these three rivers are the principal pepper-growing areas of Travancore. In the first century too they must have been

(3) In 1884 Mc Crindle (*Int. Ant.* XIII, p. 329, col. 1) found Chalacoory N. E. of Kranganur in Arrowsmith's large Map of India, but asserted that *karias* was doubtless Tamil *karei*, coast.

(4) Nakkeda means a tongue-like area between, or an intervening tongue or. interval between two tongues (or bran ches of a river, like the double tongue of a snake).

so, and perhaps the two smaller rivers joined the Pampa at or near Nakkeda is the first century. So pepper could be brought down the three rivers to the Nakkeda "market — town —— —— of leading importance" as the Periplus says (in Sections 53, 56), and taken in boats (*baris*-es) to Bakare at or near the mouth of the river Baris (Pampa)—in "boats hollowed out of a single tree" as Pliny describes. The Periplus says also that big ships (presumably not heavily laden) came to Neacynda, but did not take in pepper there "because the river is full of shoals and the channels are not clear" (§ 55).

The relative positions of Elangkor mart and Kottiara metropolis (= Kottar in South Travancore) are:—

Elangkor — — — 120. 40 and 14 (really north).

Kottiara — — — 121. and 14 (really south).

Both are on the same line, but the former is 20 minutes to the north of Kottar. The only ancient mart of note at a longitude near Kottar is Tiruv-*idankod*,[5] which is a few miles to the N. W. of Kottar. So Elangkor may confidently be identified with Tiruv-*idankod*. For additional remarks see No. 18 of List I *supra*. Thevalakkara and the two other places suggested there are in central Travancore, far to the north of Kottar.

Besides the localities on or near the coast mentioned already in List I above, Ptolemy gives the following *inland* localities also:—

LIST II

A. *In Limyrike* (where he already located the places from 3, Tyndis down to 12, mouth of the river Baris), and north of Periyar, three inland cities :—

1. Naroulla (between 2 and 3 below) (not identified).
2. Kouba (Kavvaayi).
3. Paloura (Palur near Chowghat).

B. *Between Periyar and Pampa*, 11 inland cities :—

1. Pasage (Pilaku, Paika both in Minachil).
2. Mastanour (Maluvannur).

(5) There is another place called Elankada about a mile south of Kottar. The two names are very much alike. But Elankada is not, and was not, of importance as a mart, or capital city.

3. Kourellour (Kudallur in Minachil, Kumaranallur in Kottayam).
4. Pounnata, where there is beryl (Punnatra in Minachil ; Punjattil, or Porunaiturai = Trippunittura in Cochin. The Chera king was called in Tamil Porunaituraivan).
5. Aloe (Aluva, Elur, the latter in Minachil or near Verapoly.
6. Karoura (119 and 16.20 N.) the royal seat of Kerobothros (Karuvur *alias* Vanchi, *alias* Tiruvanchikulam. Can it be the latter part of Tamil Kodum-kolur).
7. Arembour (Atirampula)
8. Bideris (Vadayar in Vycome, Vadakara).
9. Pantipolis (Pannippalli in Thodupula; in 2nd cent. Tamil Panrrippalli; or Pantappalli in Minachil).
10. Adarima (not identified).
11. Koreour—(120 and 15 N.)—(Trkkarur near Kotamangalam far inland unlike No. 6 above, Karoura—(119 and 16.20), or Kareoura No. 10 of the first list, or Kodur near Kottayam in Travancore)

C. *Inland town of the Aioi* (in whose country were 13, Melkynda down to 21, Komaria):

1. Morounda (not identified).

My tentative identifications of some of the above places are given within brackets against them, without minding the longitudes and latitudes marked by Ptolemy.

We now go on to consider the political divisions of Malabar included by Ptolemy in Limyrike (in his VII. 1. 8– Tyndis, Bramagra, &c., and VII. 1. 85–Naroulla, Kouba & Paloura), and by the *Periplus* in Damirica (in § 53– Naura, Tyndis, &c.). Damirica is from Pali Damila (rather than from the indigenous word Tamil) with the Gk. desinence *ike*, feminine singular, which Ptolemy's form Limyrike(6) retains. It means the Tamil-ic. reign.

(6) Greek capital D, L, A (Δ Λ Α) are easily mistaken one for another. Hence Damirika, Limyrike, NEAKYNDA, NELKYNDA. In the early centuries uncial (capital) letters were used in writing Greek as in the case of the books of the New Testament, contemporary with the Periplus. The earliest N. T. codices discovered so far—*Codex Sinaiticus* (4th cent.) *Codex Alexandrinus* (5th cent.) *Codex Vaticanus* (4th cent), *Chester Beatty Papyri* (3rd cent.)—are in Greek uncials.

Damila—Damil-ike is like Gk. Mousa—Mous-ike (music, noun.)

Where either Malabar or the Tamilic region began we are not told. Since Naura (Cannanore) is mentioned in the Periplus as the northernmost mart, the Tamilic Malabar or Malai-nadu region may be assumed to have begun somewhere north of Cannanore, perhaps (as at present) from the southern boundary of South Canara. If Kouba, the northernmost of the three inland cities north of the Periyar (see List II, A, 2), is Kavvaayi about five miles south of that boundary, we may infer that in the first century also Malabar extended up to South Canara.

Probably that was also the northern limit of the Kingdom of Keralaputra mentioned in the Periplus. This was the Chera Kingdom, or the traditional (7) Kerala of 32 gramas (Payyannur, Perinchellur, &c.) with Kannetti as its southern limit, and Perumpula as its northern. Vincent Smith thinks that "Kerala did not extend north of the Chandragiri river (12. 36 N.)," north of Kavvaayi (Kouba) mentioned above. The Periplus (§ 54) tells us that "Tyndis the Kingdom of Cerobothra - - - Muziris, of the same kingdom", is of but "Nelcynda - - - is of another kingdom, the Pandian". In the next section the Periplus says "there is another place at the mouth of this river" (Pampa of Neacynda), "the *village* of Bacare - - - The Kings of both these market-*towns*" (presumably Nelcynda and Muziris) "live in the interior". (This sentence is not found in one codex).

So we infer that the southern limit of the Chera Kingdom (including Tyndis and Muziris) in the first century was the river Pampa, south of which was the Pandyan Kingdom, both kingdoms having been Tamilic (Damilike). And as the Periplus speaks of the Kings (plural) of Nelcynda and Muziris, both market-towns "of leading importance" (—Periplus, 53) we may suppose that while the former belonged to the Pandyan king living in the interior, in Madura, in "Modoura, the Royal city of the Pandion" as Ptolemy says, VII. 1. 89), Muziris in Cranganore belonged to the Chera king living in Karuvur (Vanchi), or (as Ptolemy says, VII. 1. 86) in,

(7) *Keralolpathi* says that Malanadu extended from Gokarnam to Cape Comorin, and had 4 divisions called Tulu-rajyam, Kupa-rajyam, Kerala-rajyam. and Mushika-rajyam, of which "Kerala" extended from Putuppattanam to Kannetti. Not much reliance can be placed on the statements in the various versions of *Keralolpathi*.

the "*inland* city - - Karoura, the royal seat of the Kerobothros" ([8]) which was in Cranganore.

The name Chera*putra* (first found in an Asokan Edict), used by Pliny and the author of the Periplus may be construed as implying, *perhaps,* Mauryan domination over the Chera kingdom in pre-Asokan days. For, as R. Mookerji, *Asoka*, 1928, p. 9, says sons (*putras*) of Asoka and of later kings were appointed Viceroys of provinces, and designated *kumaras*, or *aryaputras* (or presumably simply *putras*). Did not Asoka's predecessor Bindusara or Chandragupta Maurya conquer the Chera (and Satya-*putra*), and introduce the office of Viceroy, and the title *putra*, which title (though not the office) came to be retained in Asoka's and Pliny's, and the Periplus's days? There is, however, no evidence for any Mauryan conquest of the chera (or Satya-putra) kingdom, except the fact that "some scholars believe that the southern regions were conquered by Bindusara, as, according to Tranatha, he is said to have 'made himself master of all territory between the eastern and western seas'."--Tripathi's *Ancient India*, 1942, p. 160. We do not hear of Chola*putra,* or Pandya-*putra*. (If as some hold Cheraman=Chera-makan=Chera-putra, it may be a Tamil translation of the Mauryan chera-putra title.)

We have already seen from List I that Ptolemy locates Melkynda to Komaria (Nakkeda on the Pampa, to Cape Comorin) in the country of the *Aioi* (VII. 1. 9), and mentions (VII. 1. 87) Morounda (not identified by anyone) as an inland town of the *Aioi*. These Aioi (singular *Aios)* are generally regarded as the Ay kings([9]) mentioned in old Tamil books and inscriptions. If they are kings,

(8) Of the Chera King of 77 A. D. Pliny, we remember, says "At the moment that I am writing these pages, the name of the king of this place (Muziris) is Caelobothras," (Palyanai Kuttuvan, A. D 75—100. as per Sesha Aiyar's Chronology). Pliny says of the Pandyan king (no name in Sesha Aiyar's table) that at Barace port, much more convenient than Muziris, " Pandion used to reign, dwelling at a considerable distance........ at Modeira " (Madura).

(9) Were the Aioi on the other hand, Ajivikas, a Buddhist or Jaina sect ? Corresponding in sound to the Neacyndi (people) of Pliny (see List I) there is Nigantha the name of a religious sect. And we know that images of the Buddha, and Jaina vestiges have been discovered in the Aioi and Neacyndi peoples' region from the Pampa river to Cape Comorin.

and not people, the Aioi may be regarded as the under-kings or vassals of the Pandyan kings of Madura.

The prevailing language of Malabar was Tamil in the first and second centuries as may be inferred from the term Damil-ike (=Tamil-ic) used by the *Periplus, Tabula Pent.*, and Ptolemy, and discussed *ante.* We see from the place-names that ur, tunti, puram, katu, kuti, nakku, ita, kuttam, natu, kotu, aru, mala, &c. now familiar to Malayalis also are at least 1900 years old. Tamil grammarians say that in the Southern Pandiya region, Kutta-nadu, Ven-nadu, & 9 other areas dialects of Tamil were spoken. Those grammarians are probably speaking of conditions in centuries much later than Ptolemy's, and perhaps later than Cosmas's 6th cent.

There are indications in the names in List I and II that Sanskrit and Pali too were used by some people in Malabar in the first two centuries A. D. Greek, Latin, Arabic, and Chinese too were not unknown in Malabar of those days. (10)

We know of an embassy sent by the Pandyan king (about 20 B. C.) to the Emperor Augustus, and of the ambassador Rachia (=Raja) and three others sent by the king of Ceylon to the Emperor Claudius (41—54 A. D.), along with a freedman of Annius Plocamus, who (the freedman) had learned in six months the language of Ceylon (Pali, or Tamil?). We cannot say whether the Pandyan's ambassador started from Kolkai (Ptolemy's Kolkhoi emporium) on the Tinnevelly coast, or from his Bakarei (Purakad) on the Travancore coast. Certain expressions in a language of the west coast (supposed to be Kanarese) are found in a Greek farce of this early period. A temple of Augustus (11) is also said to have been built in Muziris, in Cranganore, and Tamil poems mention "Yavana".

---

(10) According to Sesha Aiyar's Chronology the Chera contemporaries of Augustus, Claudius Pliny, the author of the Periplus, Rachia the ambassador, and Ptolemy were (1) Vanavarampan (=Vanavar-anpan = "Devanam-priya"), C. 17 A. D., (2) Imayavarampan (=Imaiyavar-anpan = "Devanam-priya"), C. 17–75, (3) Palyanai Kuttuvan, C. 75—100, (4) Narumudi-Cheral, C. 100—125. and (5) the famous Chem-kuttuvan, C. 125—180. No Pandya contemporary's name is in Sesha Aiyar's table except Nedum-cheliyan, Chem-kuttuvan's contemporary.

(11) Smith's *Early Hist. of India.* 4th ed., pp. 452—3, n. I., on the authority of *Tabula Peut.* But some authorities doubt this.

(Ionian?) ships bringing wine, vases, and gold to Muziris in Chemkuttuvan's time. Cannanore, further north, "has yielded one of the most important finds in India of Roman coins of Tiberius, Claudius and Nerro" says Schoff, p. 204. A coin of Augustus was picked up in or near Niranam very near Neacynda (Nakkida), and worn as a watch-guard pendant by the late Mr. E. J. John, B. A., B. L., High Court Vakil of Niranam, where St. Thomas is believed to have built one of his traditional 7 or 7½ churches, and set up a wooden cross. (Augustus, B. C. 39—A. D. 14.)

The Periplus tells us of coins imported into the market-towns Muziris and Neacynda. In § 56 we have: "There are imported here, in the first place, a *great quantity of coin*; topaz,.........crude glass,— — — wine, not much,— — —. There is exported pepper — — — produced — — in — — Cottonara" (Kuttanadu). The Tamil poems speak of the import of *ponnu,* which may be gold coins or gold, for the word has both the meanings. In the first century the Roman coins *aureus* and *denarius* were current throughout Western India from the Indus downwards to the Cape, and *denarius* gave the old Malabar language the word "dinaram" found in inscriptions. Mr. John's Niranam coin of Augustus (39 B. C. to 14 A. D.) was much anterior to the Periplus.

Trivandrum,
Sept. 14, 1946.

T. K. Joseph, B. A., L. T.,

UNIVERSITY LIBRARY, MADRAS.
30 APR 1947

TENNIS DOUBLES, 1945-'46.

Alexander C. Cherian, *cl. iv, gr. iv b.*
G. Muralidharan, *cl. iv, B Sc., gr. ib.*

INTER-UNIVERSITY ATHLETIC MEET, 1945-'46.

M. J. Jacob, *cl. ii, i.*
T. K. R. Kurup, *cl. iv, iv b.*

T. K. Janaki, *cl. iv, B Sc., gr. v.*
President, Students' Council, 1946-'47.

THE STAFF WITH THE UNIVERSITY INSPECTION COMMISSION, 1946

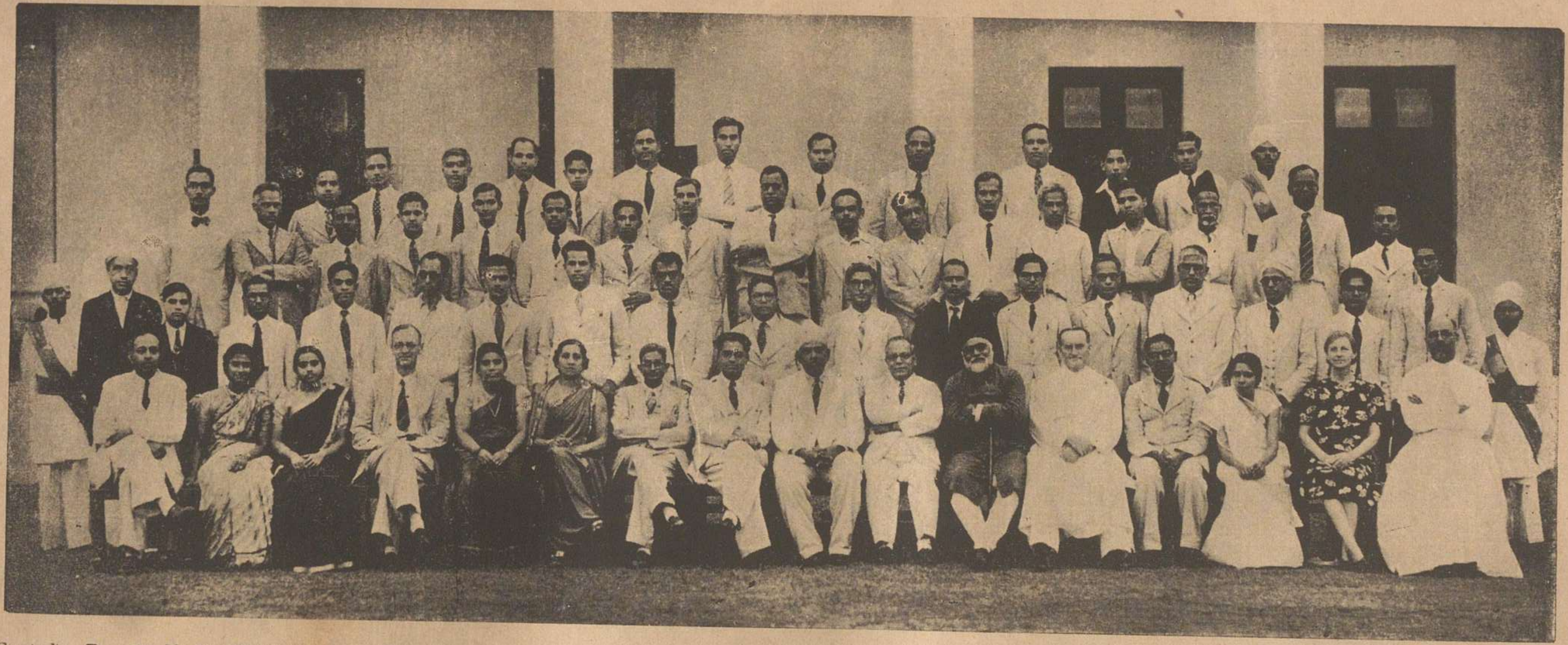

(Seated) Dr. B. V. N. Naidu ; Miss Susy Mani ; Miss C. Thankam ; Rev. T. G. Platten ; Sry. Anna Vareed ; Mrs. Mona Hensman ; Sri. Govindarajulu Naidu ; Sri. P. Sankaran Nambiyar, (*Principal*) ; Dr. Sir A. L. Mudaliar, (*Vice-Chancellor*) ; Dr. B. B. Dey ; Dr. Abdul Haq ; Rev. D. Murphy. s. J. ; Dr. C. P Gnanamuttu ; Sry. I. Kamalamma ; Miss Gerrard ; Rev. J. D'Souza, s. J

1st Row—(Standing) Kunhappan. (*Peon*) ; Sri K. N. Sundara Ayyar ; Dr. N. V. Mallayya ; Sri. E. R. Warriar ; Sri. T C. Sankara Menon ; Sri. K. K. Rajah ; Mr. K. K. Mathew ; Mr. C. J. Peter ; Sri G. Krishna Rao ; Dr. G. F. Papali ; Mr. Paul. D. Alapat ; Sri. P. S E. Ayyar ; Sri T. S. R. Ayyar ; Sri. A. R. S. Ayyar ; Sri. G. R. N. Ayyar ; Sri. M. Krishna Menon ; Mr. E. M. Joseph ; Sivaraman. (*Peon*).

2nd Row—(Standing) Sri P. Narayana Menon ; Sri K. Gopala Panikkar ; V. C's Clerk ; I. Ramabhadhran ; Mr. K. P. Abraham ; Mr. C. L. Antony ; Sri K. N. Kurup ; Sri P. R. K. Ayyar ; Sri K. R. R. Ayyar ; Sri. C B. Menon ; Sri. K. S. Marar ; Sri. N. T. S. Ayyar ; Sri. G. S. Kurup ; Sri. K. Sivarama Krishnan ; Mr. A. K. Maulavi : Sri. A. Raman ; Dr. K. N. Menon.

3rd Row—(Standing) Sri. A. Chandrahasan ; V. C's Clerk ; Sri. P. Achyuthan Pillai ; Sri. P. V. Krishnan Nayar ; Sri. M. Y. Prabhakaran ; Sri. E. Raman Menon ; Mr. C. C. David ; Sri. W. K Menon ; Mr. K. J. Augustine ; Mr. C. P. Verghese ; Sri. R. Krishnan ; Sri. T. R. Marar ; Eesi (*Peon*).

THE MILLENNIUM:

H. G. WELLS*

Among contemporary English dreamers of a millennium, H. G. Wells occupies no mean position. He has had personal reasons to be disgusted with the vestiges of Victorian social traditions and restrictions; and the European upheaval, consequent upon the Great war, aggravated his attitude to conditions around him. He grappled with life and its vicissitudes early in life; struggled hard against odds and against predjudices until, with a Science B. Sc. (Honours) of the London University as a background, he tried, by turns, teaching and journalism as a career. Imbued with the new spirit of scientific inquiry and the attitude of interrogation, he joined the army of Social Reformers who not only asked the "Why" of everything, but even asked the "Why not"? Wells naturally developed unmistakable qualities of a social idealist and revolutionary, questioning the accepted values, preaching a new world order and deliberately cultivating a futuristic outlook.

Wellsian dreams of a new utopia have been preceded by satiric pictures of the present world order as contrasted with imaginative reconstructions of a different and freer ideal world of his own. He chose literature as the medium through which to promulgate his ideas. His fantasies and novels, his essays and newspaper articles comprise some of the most effective social propaganda of the later nineteenth and early twentieth century.

"I remember", says Wells, "that to me in my boyhood speculation about the future was a monstrous joke. Like most people of my generation, I was launched into life with millennial assumptions. The present sort of thing, I believed, was going on for a time, interesting personally perhaps, but as a whole inconsecutive, and then—it might be in my life-time or a little after it— there would be trumpets and shoutings and celestial phenomena, a battle of Armageddon and the judgement... To talk about the man of the year million was, of course, in the face of this great conviction a whimsical play of fancy. The year million was just as impossible, just as gaily nonsensical as fairyland".

* A talk from All-India Radio, Tricby, Summer School, June 26, 1946.

Yet, Wells delights in carrying his readers to strange surroundings and to picture to them "improved" types of mankind. The transparent man and the superman figure in his novels, where angels are shot down and wars conducted with the inhabitants of the planets. Wells skips from Mars to the Moon, proceeds to the Comet, and turns back to the Earth, contrasting all the while life here with better conditions elsewhere. He believes that men of adequate knowledge and sound reasoning power see into the years ahead in all matters of material development. "Prophesying may vary". says Wells, "between being an intellectual amusement and a serious occupation; serious not only in its intentions, but in its consequences. For it is the lot of prophets who frighten or disappoint to be stoned. But for some of us moderns, who have been touched with the spirit of Science, prophesying is almost a habit of the mind".

Although violently criticised by his fellowmen, Wells's speculations into the future have been, strangely enough, largely justified by world happenings. Relying on available data, he has visualised the practicabilities of an all-out warfare by air, of a destructive agent like the atomic bomb, and the need for a World-State and better understanding of Russia and her ways. He dreams of a society more collectivistic and less individualistic than the society around him, with a co-operative spirit operating between Labour and the Directing classes.

He advocates escape from rules and limitations. *The Invisible Man* presents a rebellion against the imprisonment in the flesh; while *The War of the Worlds* imagines an invasion of the world by the Martians, a super-developed type of giants, made possible by the year million. Likewise the world of A. D. 2100 visualised in *The Sleeper awakes,* is a highly developed society with a mechanical air.

The ideal society, according to Wells, is one which is rid of the hypnotic suggestions of parents and teachers, of parochial influences, conventions and prejudices, the dogmatic hyperboles of common literature and the Press. Man in such a state is less individualistic and more altruistic in outlook.

Ann Veronica, one of the best known of his many novels, illustrates the revolt of a young woman against home discipline, the claim of the woman to free herself from old-fashioned restrictions which do not seem to fit in with modernised conditions. Wells is openly at war with conventions and customs. "The world I hate is the rule of thumb world; the thing I and my kind exist for primarily is battle with that, to annoy it, disarrange it, reconstruct it".

Wells sees life with detachment; he sees life as a dynamic thing in process of change and growth. Hence he fights the assumption of a static condition which he believes is impossible.

A trilogy of social books deal with his ideas of an ideal world. In *Anticipations* (1901) and *Mankind in the making* (1903) he criticises present conditions, while in *A Modern Utopia* (1905) he shows us glimpses of "The New Republic". That idealised state is not built after the precepts of Marx or Shaw, or any other Socialist; it is preeminently a social reconstruction of Wells's own. He does not believe in private ownership, nor does he advocate the "Single Tax". The new revolutionary formula of modern Socialism that considers the state as an organic and collective whole, as opposed to the old formula of the community as a collection of individuals, finds its echoes in Wells. "Men are born unequal, with different tendencies, different desires, different potentialities, but there should be a place for every one of them in the New Republic. Each has to learn the lesson - for discipline is essential - that he is not an independent unit as regards his work, but a factor, more or less insignificant, in the sum of individuals that make up the greater State. The good New Rebublican will seek perpetually to gauge his quality, he will watch to see himself the master of his habits and his powers; he will take his brain, blood, body and lineage as a trust to be administered for the world".

There is no room in Wells's Utopia for a Napoleon, a Rockfeller, a Hitler or an ambition-swelled Imperialist. It is peopled by a sweeter-tempered, more generous race of men and women, seeking a larger liberty and practising a greater tolerance. *A Modern Utopia* has been labelled a 'sammurai' book because of its conception of a natural aristocracy of spirit and ability, self-chosen

and self-dedicated, in some degrees comparable with the guardians of Plato's Republic. The single World-State pictured by Wells in his later prophetic writings is a more comprehensive and coherent confederation than the United Nations' Organisation, or the now defunct League.

Wells openly criticises the Lawyer-Politicians with their legal minds eternally looking backwards, incapable of creative or futuristic efforts. He champions the cause of the poor; he exults in the cause of the emancipated woman, who has won a new sense of freedom with the war which has made her definitely "independent of her sexual status, much less hampered in self-development, and much more nearly equal to man than has ever been known before in the whole history of mankind".

He suggests that the Western peoples need to know more of the Russian language and life than they do, and English language needs to be made more easily accessible (in a simplified form, like the Basic) than it is at present. He wants an education which would make our youngmen "talk less and think more, and to think more swiftly, surely, exactly......A country of educated men acts coherently, smites swiftly, plans ahead; a country of confused education is a country of essential muddle".

Wells has been criticised for his intense nationalism, almost insular at times, and provincial; he has been found impatient towards slow democratic developments and convictions of others; he has left, in his mechanised system of social reform, a curious sensation as though mankind has suddenly become a smear of minute organism as a bacteriologist's microscopic slide. Hilaire Belloc, the most formidable of his critics, has written a smashing *Companion* to Wells's *Outlines of History* in which he deplores the Prophet's ignorance of religon, of Christian theology, and his very grievous fault of being ignorant that he is ignorant. Wells is for practical purposes an agnostic; he has no need for creeds and dogmas, much less for priests and Churches.

Despite his weaknesses and prejudices, Wells has exerted a considerable influence on English thought of his generation, by flinging before his contemporaries startling ideas, and cultivating a habit for forward thinking. He is an undoubted master of a

virile and expressive style, and has never feared to say things boldly. For instance in *What is coming*, Wells boldly asserts: "The United States and Russia are the West and the East of the same thing; they are great modern States developing from the beginning upon a scale that only Railways make possible. France and Britain may perish in the next two centuries, or they may persist; but there can be no doubt that two centuries ahead, Russia and the United States will be two of the greatest masses of fairly homogeneous populations on the globe".

In the words of a modern commentator, "While Wells has been a champion of radical changes, of internationalism, of world-Government, of thoroughgoing economic democracy, he has never had clear, definite opinions regarding the means, processes, machinery and type of leadership and generalship required to effectuate the necessary and desirable reforms in economic, political and social relations. From the people, he has said frankly, we can expect no help whatever, since, they are too ignorant, too unstable, too gullible, too unreliable.

The truth is, Wells is not a genuine democrat. His own humble birth appears to have given him an inferiority complex, and he admires the British aristocracy while rationalising his feeling by assuring himself that it is the aristocracy of nobility and service that he chrishes, not the actual aristocracy of Britain.

Wells, like Shaw, has moulded and guided generations of English-knowing people. We owe them much, but we cannot blink at their weaknesses and aberrations. Both have posed as sober realists, and both have indulged in Utopian dreaming and erratic philosophising.

He has at different periods had different notions. At one time, he counted upon the engineers, technicians and industrial managers...to undertake the reconstruction of the present system for the good of tho whole community...at another time, he was disposed to think that elderly and prosperous men of affairs, experienced and broadminded executives, when contemplating retirement, would resolve to turn over their plants to co-operatives formed by their employees, and rejoice in the opportunity thus granted them of conferring great benefits on faithful employee

without sacrificing anything worthy or important...Finally, Wells reached the conclusion that only in the most liberal and humane kind of education would social salvation ultimately be found. The race, he has said many times, is between education and catastrophe, and there is little time to be lost. But now in his old age and rapidly declining health, * Wells has despaired of humanity and is extremely pessimistic. The atomic bomb spells the end of civilisation, he thinks, and all he now recommends is stoicism and resignation.

Both Wells and Shaw have bemoaned the brevity of the human span of life. Both think that they have not said all they have to say and would like to say to mankind. But, as a matter of fact, they have been merely repeating themselves in recent years. We are grateful to them, but they will not be missed by many forward-looking people. They have passed into history."

G. F. PAPALI, *M. A., Ph. D. (Lond.)*

* Mr. Wells passed away in August 1946.

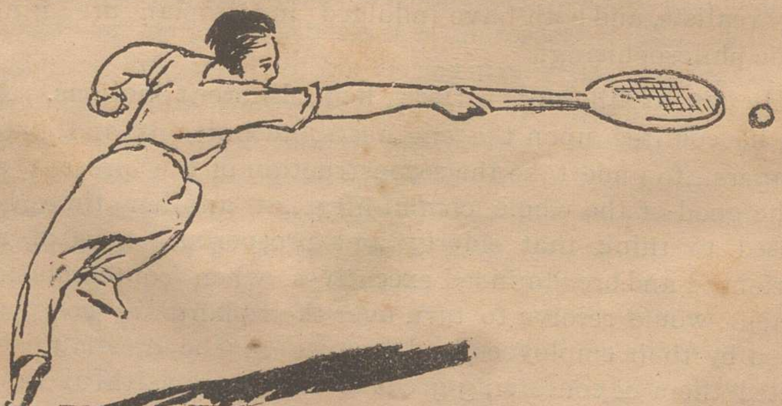

ALTANGI IN SOUTH INDIA*

I. Visit to a Theatre

By my last advices from New Delhi I find that the Posts & Telegraph strike has not yet been called off. I still continue to write, however, expecting that you may receive a large number of letters at once. In them you will find rather a minute detail of my diverting experiences here at Madras. As I have already told you, some of the localities of this South-Indian metropolis have regular jaw-breaking names. Places like 'Mount Road' and 'Esplanade' and 'Park Town' are easy to remember; but any attempt at pronouncing names like 'Thyagarayanagar' or 'Ekambareswarar Agraharam' will doubtless get one's tongue tied up in knots. It is a pleasure, therefore, to watch the natives here reeling off such words with perfect ease, without twitching a muscle, reminding you of the sound of stones rattled in a tin-can.

I had been the other day to a place called "Thiruvellikkeni". I had just alighted from a crowded bus where I had been sandwiched between a noisome old man and a woman with a cold (she splashed me twice with her explosive sneezes), and was relaxing my cramped limbs with a sigh of relief, when a huge procession of gesticulating young men bearing banners of different designs and all the colours of the rainbow, attracted my attention. I stared perplexed at the passing crowd, not knowing who they were or what they were about. In that posture I must have looked like a lost soul, for a gentleman dressed in khaki who was making some purchase at a shop across the road came ambling towards me, and entering into conversation, politely offered to guide me to my destination. I told him I had no definite destination, and had come to the place in order to enjoy the various attractions the city offered. "In that case", says he, "you have only to follow me, since I have myself nothing in particular to do today...We shall begin, if you please,

* With apologies to Goldsmith.

by feasting our eyes in the theatre there round the corner". "But it is only four o'clock!" I exclaimed in dismay. "Yes" says he, "but if you don't look sharp you will be disappointed. They are giving a variety entertainment there tonight, and the auditorium will get filled long before the commencement of the show".

We were nearly two hours in advance of the time at which the entertainment was scheduled to commence. We still had untold difficulty in getting our tickets. There was pandemonium outside the ticket booth. I saw silk-shirts getting torn, hats being knocked out of shape, and people screwing up their faces and muttering hot curses when other peoples' elbows came sticking into their sides. After a time, however, a uniformed policeman came sauntering towards the counter, and desired the mob in an authoritative voice to form a queue. And the mob's immediate compliance with the order was a clear indication of how law-abiding these Indians are at heart. We too went and lined up in the queue. And after a minor interlude in which a saucy fellow came butting in before me, and, when I protested, turned upon me a glance fresh from the refrigerator, we managed to get our tickets, and sallied forth into the auditorium.

Even as my friend expected, we found the auditorium closely packed, and the walls seemed to bulge. It was indeed a strangely assorted crowd that I saw collected all around me. People belonging to every rank in society, of both sexes, and of all ages—from the child of three to the centenarian—had assembled there, and were rubbing shoulders with one another, fighting for seats in the auditorium with a seriousness that truly amazed me. Attaching importance to trifles, as our Confucius says, argues an imperfect sense of values. The well-groomed and self-conscious volunteers posted at the exits, whose sole business seemed to be to show themselves off, made confusion worse confounded by presenting themselves in everyone's way, ostensibly distributing the printed programme for the evening. And the spectators, emerging breathless and panting from the hands of the ticket-collectors, seemed obsequious enough to take all this confusion for granted. Seating themselves in vantage-positions and surveying the

auditorium with seeming indifference, the men shot furtive, reconnoitring glances at the silks and frills and gossamers around them, and were occasionally rewarded by the studied flutterings of demure lashes. Seated right in front of me was a charming girl elaborately decked out, with a dazed-looking youngster fussing over her, loading her with chocolates and drinks. They conversed in a lingo that was Greek to me, but their eyes were eloquent. The dimpled timidity of her pretty face and the nods and becks and wreathed smiles on his, told their own story.

We had not long to wait. The show was supposed to commence at 6 p. m. I, therefore, admired the punctuality of the organisers when the curtain went up exactly at a quarter to seven. A short, bald-headed man with dreamy eyes, looking like an inebriated Kangaroo, made his appearance on the stage and gave us an elaborate bow. A freckled girl seated on my left turned round with a giggle and said something in an undertone to a friend behind her; and the man in khaki, interpreting that message, explained to me that the doll on the stage was the stage-manager-*cum*-announcer-*cum*-organiser-*cum*-scene-shifter. Well, whoever he was, it was plain that he had a high opinion of himself. He held the stage for nearly half an hour, a resistless stream of high-sounding words flowing from his tongue. I could not make head or tail of what he was saying. While leaving the stage, however, he confided to us in English that the first item of the programme was going to be "Scenes from Shakespeare's *Twelfth Night*".

This announcement naturally roused in me great expectations. But what was my disappointment when in the very first scene Duke Orsino forgot his lines and fumbled for two full minutes repeating to himself. "That strain again!" twice or thrice! The performance of Sir Andrew Aguecheek who came in the third Scene was the last word in histrionic poverty. Apart from his uncouth gestures and repulsive accent, he too forgot his lines, and Sir Toby had to come to his rescue and tell him what to say. The result was that, even as Shakespeare intended, these comic characters made us laugh — but on the other side of the mouth. A fellow with sunken cheeks and a pronounced squint, had the audacity to play

the role of Olivia; so much so when the Duke rapturously exclaimed: "Now Heaven walks upon earth," we could only bury our faces in our handkerchiefs and laugh our lungs out. I am sure that if Shakespeare had been there with us to witness that play, he would have wished that he had never written *The Twelfth Night.*

This murdering of Shakespeare, which lasted an hour and a half, was followed by an interval of ten minutes. During this interval a tall, wiry man with an apology for a moustache came up in front of the curtain and offered to entertain us with songs. His claims to musical knowledge were soon made plain, for his performance was blissfully innocent of any attempt at maintaining proper tune or time. And what was far worse—as my friend in khaki informed me—he mutilated the wording of every song in the rendering of it. Hismerciless cacophony thus went on giving us the gapes and tearing our tympanums until he was beckoned off the stage by a considerate stage-hand.

The first item after the interval was "Dance". At least that is what the stage-manager announced through the loud-speaker although we had our own doubts whether the feverish antics of the spindle-legged man who came caracoling on to the stage were really dance-steps or the concluding movements in a bout of *ju-jitsu.* I don't know how long the dance would have lasted, if a stray rope lying on the stage had not tripped up the artiste during the performance and made him measure his full length on the stage. He rose immediately, looking rather flustered and sheepish, made an attempt to resume the perfomance, but, thinking better of it, vanished from the stage amidst lusty shouts from the auditorium.

The next item promised to be good. The mike warned us that we were going to be "mystified" by Prof. Something - or - other - ski, the "mystery man of Russia". Apart from the "ski" - termination of his name, this magician seemed to have little more to do with Russia than any of us among the audience. To do him justice, however, it must be stated that he had spared no pains to appear as Russian as possible. The pointed Russian beard that he sported at the tip of his chin looked convincing enough until

an unfortunate accident brought it all off in a lump. His "effects" were no doubt good, but they were all too hackneyed and commonplace. There was not one novel touch about them either in their presentation or in his patter. He seemed to have conned things out of a book; and he even bungled a trick or two. His sleight-of-hand feats were too juvenile to merit any praise, and a disappearance-act which was to have been the piece de resistance of his show, blew a fuse at the most critical point in its presentation. Leading a donkey on to the stage he proudly announced that he was going to make it disappear. Then he arranged a folding screen round the animal, and brandished his wand slowly in the air a couple of times. With a "hey-presto!" he then removed the screen, and — perhaps the trap-door on the stage didn't work properly — the donkey was still there, looking as pleased as Punch !! It was the magician himself who thereupon did the vanishing trick.

The entertainment came to a close with the singing of what they called their *Mangalam*. I liked it immensely, not merely because it was the last item and promised me a speedy release from the stuffy auditorium, but beecause it appealed irresistibly both to my eyes and my ears. The curtain went up revealing a bevy of pretty girls exquisitely dressed, with the prettiest of them enclosed in a huge map of India painted on the back-curtain. And the soulful strains of an inspiring song came floating to us from the orchestra behind the side-screen. The entire auditorium was on its feet, and we listened entranced to what my friend in Khaki told me, was one of the sweetest paeans of their national bard, Tagore. For about three full minutes perfect silence prevailed in the hall. And when the last bar of the song died away the curtain came down, and we burst into deafening applause till our palms began to ache.

C. B. MENON, *M. A.* *(Old Student.)*

LINGUISTICS OF ABOUT A CENTURY AGO

In the *Malayalam Grammar* and the *Malayalam Dictionary* (written by Gundert about eight decades ago), there are many deficiencies, apart from the old-fashioned nomenclature and treatment. The grammar has already become out of date owing to the work of Kerala Panini, but the Dictionary still holds the field because of the absence of a work which could displace it. The historical interest of the grammar is still there, and it should be said that on this side the work has many interesting features. A definite attempt is made by Gundert to advert to the histori_cal aspects, but the material available for him was far too little to develop a full-blown treatise. Ramacaritam and Krsnagatha were perhaps the only two pre-Ezhuttaccan works utilised by him. The evolution of forms could not be tackled from stage to stage owing to the paucity of material, and one often meets with forms, whose relationship to those of the east coast are not adverted to. Gundert's knowledge of other Dravidian languages was not deep, although he learnt Tamil a little more than other southern speeches. He recognized the closeness of the relationship of Malayalam to Tamil, but he seems to have had no idea of the historical evolution of Tamil. He knows nothing indeed of Tolkappiyam and of Sangam and post-Sangam literatures, although he refers to the Middle Tamil grammar Nannul. The forms known to him are explained by him well enough, but the deficiencies are so many. There are also some errors. I list below some of these errors and imperfections.

The plural ending മാർ is wrongly explained as being derived from അവർ, for which theory there is not a particle of evidence. മാർ and അവർ exist from the earliest known times.

The older use of കൾ in Tolkappiyam (for only non-rationals, optionally) is not envisaged, and this plural ending is put on the same footing with plural rational endings (which of course were ancient).

The Telugu plural ending లు which is derived from older കൾ, i's wrongly explained as being derived "from the honorific plural ending ര്."

The Mal. genitive ending in a form like തന്റെ is derived wrongly from അതു, with an additional final എ (short എ) wrongly tacked on to the form. Similarly, the dative ending in അവന്ന് (or അതിന്നു) is wrongly derived from "ൻ-റ," which is scarcely justified. These are very serious mistakes which even Mathen (*Gr.*, p. 64) does not commit. The lack of sufficient Old Mal. and inscriptional material should have led to these serious errors.

The explanation of അത്ര, ഇത്ര, എത്ര as തിര being annexed to അ, ഇ and എ, is hardly justified, the older forms being അത്തനൈ, ഇത്തനൈ and എത്തനൈ.

A form like പറഞ്ഞേൻ contains a generalized first personal ending, since (as I have shown elsewhere) there are Old Mal. instances like പറഞ്ഞായേയും, വന്നായേനയും, etc.

ഉം, ഇൽ, അൽ are essentially കുറിപ്പുവിനൈ forms, and should certainly not be classified as "defectives" along with തക്-, മിക്-, etc. Again, forms like ഇൻറു, ഇലർ, അൻറു, etc. should be distinguished from Mal. developments like ഇല്ലായുന്നു, ഇല്ലാഞ്ഞു, അല്ലായുന്നു, അല്ലാഞ്ഞു, etc.—അരുതു (Tam. അരിതു) is a കുറിപ്പുവിനൈ neuter singular form, but ഇല്ലായുന്നു, ഇല്ലാഞ്ഞു, അരുതായുന്നു, അരുതാഞ്ഞു, etc. are pure Mal. developments.

എടോ, എടീ (with short എ) are mentioned, but the ancestral ഏടാ and ഏടീ are unknown to Gundert.

Mal. inherited അൻറി and ഇൻറി from the parent language, and changed അ of അൻറി (in unaccented compound positions) to an e-like sound, and then probably at a slightly later stage used this e-sound for both അൻറി and ഇൻറി.—Both the forms were native Dravidian, while Gundert, ignorant of the history of the forms, derives them from Sanskrit.

The origin of the Mal. ending ഓളം is not known to Gundert.

Many MIA forms are not isolated as such, and some are derived from wrong originals.

The history of the "development" of older കരറ്- to modern കേറ്- is not traced.

പണ്ണ് -spelt and evaluated with a slightly frontalized vowel after പ as പെണ്ണ് -(in KG and other texts) is wrongly likened to a totally different പേൺ്.

The intermediate demonstrative is needlesly postulated for forms like വന്നദത, അഴ്വളു് and അവ്വളു്, met with in literary Mal., and showing direct cognates in colloquial Tamil.

The modern Mal. form മേലാ is not explained properly.

എമ്പിരാൻ and തമ്പിരാൻ have the plural എം and തം as their first components. and not എൻ and തൻ, as Gundert suggests.

The finals of കോരച്ചെ (കോരച്ചു), etc. are clearly explained by old inscriptional forms like കറയച്ചെഴു്, etc., but Gundert has no knowledge of such ancestral forms.

The literary വേണ്ടും and the colloquial വേണും of Tamil illustrate the relationship of the two forms, which hardly support the existence of വേണം otherwise than as a dervative of വേണ്ടും.

ചെല്ല and ചെൽക are two different verb-types which already exist in the Old Tam. period. It is not proper to describe them as "ancient" and "modern" respectively, as Gundert does.

എന്നിക്ക് - is from എഴുനില്ക്ക് - and വാണാം from വാഴ്നാം; Gundert's originals "എഴുന്നനില്ക്ക്" and "വാഴുന്നാം" are apparently incorrect.

അങ്ങനേ, ഇങ്ങനേ are wrongly derived from അ and ങ്ങനേ, ഇ and ങ്ങനോ mistakes repeated by K P too.

Compounds with ആറ് appear as nominal forms in കൗടലീയം; their adverbal force appears only later.

The types of the optative അറിക and the infinitive അറിയ are equally old.

The final vowels of ഇല്ല and അല്ല are not contractions, as in വേണ്ട (from വേണ്ടാ) and in പോര (from പോരാ).

ഇരിക്കേ and ഇരിക്കവേ are structurally confused without being distinguished.

അല്ലാത്തു (for അല്ലാത്തതു്) is a comparatively late form.

പോരു് - is from elder പോതരു് -, as the history of the form shows.

The different types of the "particles എ and ഏ" are not correctly distinguished at p. 367.

Late Mal. ഏതാൻ is from ഏതാനും.

ഒരിക്കൽ is described at p. 177 of the Dictionary as "vu(lgar)".

കള്ളാ and വള്ളാ cannot justifiably be put together, although some prehistoric relationship is possible.

The change of ൻ to ൽ in instances like പൊൽപ്പു should have been explained as "back formations" common in Mal., and represented in Middle Tam. also in instances like ചന്ദ്രാദിത്യവൽപ്പോവതാക.

പോര്- is wrongly derived from പോത്—, while the proper original of both these Middle Tamil and Early Mal. forms is പോതര്—

Many suggestions of derivation in the Dictionary may have to be revised today.

To say that "ൻ passes by Tamil laws of euphony into ൽ" in Mal. പൊൽപ്പു is certainly not justified, since indeed there is no such "Tamil law."

Dialectalisms do indeed exist in Malayalam. But no one of the dialects has reached sufficient prominence to be able to displace the literary speech which is used and understood everywhere.

— L. V. RAMASWAMI AYYAR. M. A. B. L.

(*Old Student*)

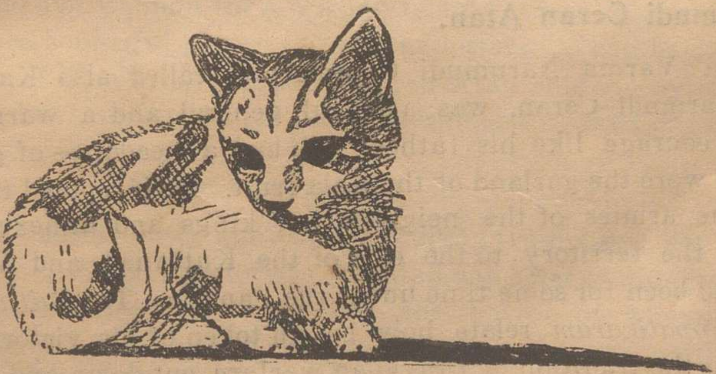

HISTORY OF COCHIN IV*

3. Palyanai Celkelu Kuttuvan

Kuttuvan Atan, the brother of Nedum Ceran, succeeded him in 43 B.C., presumably as his son had not then come of age. He is known in Centamil works as Palyanai Celkelu Kuttuvan and Gajapati Kuttuvan Atan. His coronation is said to have been performed with water from the Western and Eastern seas brought on the back of elephants—a fact which lends additional support to our view regarding the extensive conquests of his predecessor. He is stated to have conquered Umbarkadu or the forest of Elephants (Anaimalais). He governed the country till 18 B.C. He is credited with the introduction of various beneficent agricultural improvements which bettered the lot of the peasantry. Pious and charitable, he conducted ten sacrifices for the benefit of the soul of his trusted poet-consellor, Gautama who, poor as he was, would not enjoy any recompense awarded for his poems. Soon after this, the royal priest, Netum Bharatayanar also took to an anchorite life and lived in a secluded part of the country. Actuated by the inspiring examples of these noble souls, the Perumal too abdicated the throne in favour of Narumdi Ceran Atan, his deceased brother's son, and employed the winter of his life in communion with God near a Durga temple on the Ayirmalai near the Ayirai river, (probably, the hill of the same name on the upper basin of the Periyar, close to Sourimala).

4. Narmudi Ceran Atan.

Bana Varma Narumudi Ceran Atan, called also Kalankai Kanni Narmudi Ceran, was a skilful general and a warrior of intrepid courage like his father. He had a headdress of golden fibre and wore the garland of the Kala fruit. He is reputed to have routed the armies of the neighbouring kings and annexed Puli nadu or the territory to the east of the Kuttanad and Venad, which had been for some time under the Pandyas. The *Paittupattu* and *Cilappatikaram* relate how he, in token of his victory and following the tradition of Dravidian warfare, cut down and threw

*Continued from the issue of March 1946.

into the sea the Kadamba tree that stood in front of the moat of the Pandyan stronghold, and defeated and slew Nannan, the Pandyan king who had come to avenge the discomfiture of his lieutenant in the fort. Poem No. 198 of the *Purananuru* records how he put down the revolt of Nannan Venman of Puli by an engagement at Vagai Perunturai. He celebrated a war feast at Cengalam.

5. Antuvan Ceran Irumporai.

On the death of this Perumal in or about the 7th year of the Christian era, Porayan, surnamed Antuvan Ceran Irumporai, succeeded to the Cera throne. He waged a blody war with the Cola king Mudittalakko Perunal Killi, who had invaded the country of his Viceroy, the Ilanko-Aracan of Kongu. When he was surveying Killi's forces from the fort of Karur, the Kongu Capital on the Amaravati river, Muta Mociyar sang before him of the Cola's courageous deeds, the strength of his army and his arrangements for battle. Accordingly, Porayan made the necessary dispositions of his men, won a crushing victory over Killi, and took him captive, though he was subsequently released. He died after a reign of about 4 years, leaving the throne to Celva Kadumko Vali Atan, his son by a daughter of Orutanta, a noble.

6. Celva Kadumko Vali Atan.

Kadumko Vali Atan was a successful leader who is said to have subdued all his foes. A pious worshipper Vishnu, he performed many sacrifices for the welfare of his country and gave the village of Chandu for a Vishnu temple. An enlightened prince, he was a bountiful patron of arts and letters. When he died after a reign of 25 years, Mantaran Ceran Atan, his son by his queen Padma Devi, succeeded to the Government of the Cera kingdom

7. Mantaran Ceran Irumporai

He was variously known as Kuttuvan Irumporai, etc. He led his army into the territory of the Malavar chief, Adigaman Elini of Tagadur *alias* Neduman Anci, the patron of Auvvayar and Paranar as he wanted to reduce to subjection that ambitious and warlike feudatory whose greed for power was not satisfied with the Cera's offer of Kutiramalai. Defeated in the open field, Elin

MUL
134108

and his general Perumpakkan took shelter under cover of the walls of his capital Tagadur, repaired and fortified by them in their attempt to gain independence. Perum Ceran Irumporai besieged the fort, created a complete blockade, cleared the jungle and moat around the town and, breaking open the gates by means of his elephants, overpowered Elini and slew him. This incident which occurred at Dharmapuri near the Kollimalai in the Salem District, is the subject of a classical poem, the *Takadur Yattirai.*

This King is also said to have expelled from the country Kaluvulavan, the head of an agricultural faction, for not paying the usual taxes due to the king. A wise and accomplished ruler he performed several sacrifices; he too was famous in the field of letters. His wife Antuan Cella was the daughter of one of his *Prabhus* named Meyyur Kilan, who became the Prime Minister of his sons, Porayan Ilam Ceran, surnamed Irumporai.

8 Ilam Ceran Irumporai

The latter who commenced his reign about 53 A. D. was defeated by Uruva Patter Ilayon or Ilam-ced Cenni, the Cola king who took from him Pamalur ; but subsequently, Ilam Ceran recovered it and overcame the opposition of the Cola and of Palaya Maran, the Pandyan commander. It is related in the *Patittuppattu* that he imprisoned one of his nobles named Viccikkoman, a descendant of Nannan of the Pali country, brought the Bhuta guardian of the public square into Cranganore and set it up with propitiatory ceremonies in the public square. He performed worship in the orthodox fashion.

9. Kudakko Nedum Ceran Atan

Kudakko Nedum Ceran Atan, whose accession took place 69 A. D. had but a short reign (three years) as in a well-fought engagment with the Cola king, Velpetta-takkai Peru Viral Killi, both the commbatants fell.

10, Adu Kolpattu Ceran Atan

Nedum Ceran Atan's successor was his son, Adu Kolpottu Ceran Atan, who was given this appellation because of his

capture of cattle from Dandaranyam in Aryanadu. The poetess Kakkaippadiniyar Nacellaiyar, who has sung of this achievement in the *Pattittuppattu*, states that he distributed these cattle at Tondi where some Brahmans had been permitted by him to settle down. He gave them a cow of the Kapilai variety (of a dark blue-colour, which spread even to the udder) along with a village in Kudanadu or the western hill country. She speaks also of his success over the Malavar in battle.

11. Imayavarman Perum Ceran Atan

On his demise, after a reign of 38 years, his son, Imaya Varman Perum Ceran Atan, ascended the musnad, roughly about 110 A. D. 5 years after, in a battle at Vennil—identified with Koil Venni in the Tanjore District—Karikala Cola inflicted a defeat on the Ceras and the Pandyas, wounding the Cera sovereign in his back. Ashamed to be a monument of disgrace and cowardice to his family, the Cera is said to have relinquished the throne, proceeded to the north along with some of his boon companions and starved himself to death. The minstrel, Kurunkkulal Atanar who had accompanied Perum Ceran to the battle-field bemoans his loss, in *Puram* 65, and describes the consequent gloom of his loving subjects over this sad calamity. Another bard, Vennil Kuyatiyar, struck by the Cera's misfortune, asked his master, Karikala, whether Imaya Varman's resolve not to outlive his disgrace was not nobler and more glorious than the valiant Cola's military success.

12. Bana Varman Nedum Ceran Atan.

When the Cera throne was thus left vacant, his son Bana-Varman Nedum Ceran Atan assumed the reigns of Government. Though he collected a large army to avenge his father's defeat, no blood was shed, as the Colas and Ceras soon came to terms. Bana Varman married Karikala's daughter, Nal Sona Devi Manakkilli, by whom he had two sons, Cenkuttuvan and Ilanko Adigal. It is related in the *Cilappatikaram* that, at the prediction of an astrologer that the younger son would supersede the elder on the throne, Nedum Ceran flew into a rage. But Ilanko Adigal assured them that the kingdom he was going to govern was of *Moksa*. Accordingly, he renounced his claims to the throne and the pleasures of a court life, became an ascetic, and without living in the palace or in

the Vihara at Tiruvanchikkulam, settled at Gunavayil Koddam. There he devoted the rest of his life to the pursuit of knowledge and the dispensation of charity. He presided over the great *Vidwat Sadas* which used to be convened there periodically.

13 Imayavarman Cenkuttuvan.

Cenkuttuvan, who was called to the throne about 129 A. D., was a great conqueror who assumed the imperious title of Imaya Varman, which was justified by his extensive conquests. One of his early exploits was the capture of Viyalur, a place where, according to Madalani's account given in the *Cilappatikaram*, the wild elephants gave themselves up to peaceful slumber in the shape of the pepper vine. The capture of the capital Viyalur brought under subjection the recalcitrant chief Irunko - Venman of the Pali country, the mountainous and gold-producing region of North Wynad, North-east Malabar and Coorg.

This was probably followed up by his defeat of Palaya Maran, the Pandyan general at Mohur, his capital near the Potiyil Hill in the western part of the Pandya kingdom. This expedition was undertaken to chastise him for an insult offered to a Cera feudatory named Arukai.

On the death of his uncle, namely the Cola King, Ced Cenni Nalam Killi, Cenk, by a decisive victory in a pitched battle at Nerivayal (near Woriur in Trichinopoly) promptly quelled the rebellion of the nine Killi princes, and reinstated his cousin Valavan Killi, the rightful heirs, on the Cola throne.

Cenkuttuvan is also stated to have led a naval expedition against an unknown country—Mantai in Ceylon renamed Kuttuvan Mantai—which was a stronghold of Naga pirates, who had infested the western seas.

He claims to have routed at Cennilam (Redfield) in the Kongu country the rival Cola and Pandya kings. Completing the subjugation of the South Indian kings, he marched triumphantly to the north and put to flight the combined armies of the Konkanas, Kalingas, Karunatas, Pankalas, Gangas, Kattiyas, and the northern Aryan princes. As recounted by his minister, Villavan Kotai, on a later occasion he and his mother Sona Devi then bathed in the sacred waters of the Ganges and returned to Kerala.

As Kanaka, Vijaya and other Aryan kings had, according to the accounts of pilgrims, slighted the authority of the kings of the south, he led another expedition to the north, vowing that rather than bring a block of granite for Kannaki's image from the Potiyil Hill in the Western Ghats, he would make the northern princes carry one from the Himalayas itself. Hence, giving but a short notice to their ambassadors living outside Vanci, he set out on his northern invasion and reached the Nilagri near Orissa, by a voyage round the Cape. There Sancaya, the general of the Nuttuvar Karnas, the rulers of Magadha, his allies, had an audience with the king and offered all necessary help. Announcing his intention to punish Kanaka and Vijaya, the king directed Sancaya to arrange for a flotilla for crossing the Ganges. Cenkuttuvan's army crossed the river in the fleet prepared by the Karnas whom they met on the opposite bank. Leaving them behind, he marched further to the northern country where, at Kuyitaluvem, he gained a decisive victory over the Aryan princes, Kanaka and Vijaya, and their allies, Uttara, Vicitra, Rudra, Bhairava, Citrasingha, Dhanuttara and Sveta. Kanaka and Vijaya, with several other princes, were taken captives, and forced to wear the ochre-coloured garb of *Sanyasins.* They were sent to the Himalayas under the escort of Villavan Kotai and his retinue. From there they are said to have been compelled to carry at least for some time the stone to be fashioned into the image of the deified Kannaki. They were than led in triumph through the Cola and Pandya capitals by Nilan, the commander of the Cera Bodyguard.

Residing for some time in the palace built for him by the Karnas at the Ganges, Cenkuttuvan distributed rewards and honours to those who had distinguished themselves in battle, and to the sons of those who had fallen. After an absence 32 months, he returned to Vanci, where Nilan soon joined him. Considerably perturbed by Nilan's statement that the Cola and Pandya kings had condemned Cenkuttuvan's action as ignoble and cruel, the old king who was long past fifty was about to order his forces into the field when peaceful counsel prevailed. Accepting the advice of Madalan, he cancelled all ideas of another eastern campaign, resolved, in future, to concentrate his thoughts on the affairs of the next world and made preparations for a *Rajasuya*

or grand sacrifice and for the installation of Kannaki's image at Cranganur. The consecration of the temple built for the worship of this *Pattini Devi Kadavul* or the chaste Lady, God, was attended by Gajabahu, King of Lanka, the king of Malava and the Kongilam-ko-Aracan. Gajabahu, Kongilam-ko-Aracan and ultimately Perum Killi, the Cola king, imitated Cenkuttuvan's example and erected shrines for Kannaki in their respective kingdoms.

Cenkuttuvan is reported to have held back the ocean, and is hence called Katal Pirakkotiya Cenkuttuvan. The *Patittuppattu* speaks of him as Kuttuvan of conquering renown, whose throw of the spear made the sea with its rolling waves and resounding chanks to tremble and recede. It was after this event that he marched to the Ganges. This is probably intended to commemorate the rising of the low-lying and marshy lands along the western coast like Manappuram, Karappuram, the present Certala, etc., and Cenkuttuvan's protecting it against the inroads of the sea by putting up bunds. The fact that according to Pliny and other earlier geographers of the first century A. D. the chief ports are located along the east coast of the present back water, also strengthens this view.

14. Kuttuvan Kotai

By his wife Ilanko Venmal, Cenkuttuvan had a son named Kuttuvan Ceran, called also Kota Varman Kuttuvan, Kaduman Kotai, and Kuttuvan Kotai. He succeeded his father in 184 A. D. and reigned for about ten years. The poets Van Paranar and Madurai Kumaranar were his most favourite minstrels.

He appears to have been a weak prince; for, soon after his accession, Killi Valavan invaded the Kongu country forming part of the Cera dominions, and, bearing down his feeble resistance, invested the impregnable fort of Vanci in which the Cera king had sought refuge. Unable, however, to take the capital or to lure the enemy out by his artifices, Killi devastated the country, destroying especially the magnificent edifices and beautiful gardens outside the city. He was forced to raise the siege and to retire discomfited to his own country. (*To be continued*)

—A. GOVINDA WARRIYAR, B. A., B. L.
(Old Student)

OUR BEST AMBASSADORS

Among those values which matter in the true gauging of a nation or an individual, activities on the sportsfield have always played a prominent part. In Europe, or in America, efficiency in games is appreciated even to the point of worship; and the President of the U. S. A. will not feel wounded if his Secretary neglects him for a moment to get a glance of a base-ball hero descending from the same train. At Oxford or Cambridge, a rowing "Blue" is a "good," and all his life, in every company, he is a privileged person. Max Schmeling, the German boxer, who knocked out the redoubtable Joe Louis, was honoured personally by the Feuhrer. When the Moscow Dynamos visited England and gave a rude surprise to English foot-ball 'Kings' by their machine-like movements and uncanmy speed their progress must have been watched with as much interest and suspense as Molotov's persistent sparring at Paris. All this does not denote a degradation in our sense of values; rather, it represents the recognition of what prestige on the sportsfield can do to bring a nation forward.

Talking of prestige, we have to face, however contemptuous and indignant our reaction, the hard fact that we, Asiatics, are still considered an inferior race. It is high time we showed those blessed with an abundance of white pigment that we can hold our own against them in all their cherished activities. The Negroes of America owe the change which has come over their outlook and position is no small measure to her great sportsmen and singers. A Joe Louis showed the white men that he could fight with a smile against the best of them, and knock the life out of them with his "black" fist. A Jesse Owens caught the race-conscious "Aryan" Berlin agape by his record-breaking performances at the unprecedented 1936 Olympics. Indians too have proved their worth in more than one game. We sent Hockey teams twice to compete with the best in the world, and they came back with a clean record of smashing successes. Our Polo players are yet to find really stiff opposition. In Cricket our latest English tour has illustrated that where skill and cleverness will count, we are on a par with the best among other

nations. It will not be a wonder if, with a rigid and nation - wide impetus we become unbeatable with bat and ball in another ten years' time. Which Englishman can even now resist the halo of a Ranji's name? When was a cricketer mobbed—and kissed - as Duleep was after his immortal centuries ?. It is not improbable that a country which produced a Ranji and a Duleep has many greater ones to follow.

Efficiency on the sportsfield leads not merely to a heightening of prestige, but it offers the widest and most effective scope for the promotion of international goodwill. If humanity still exists in some measure in this world, it is only on the sportsfield, where gentlemanliness and forbearance have stood the test of rockets and atom bombs—and barracking, of course ! It is a spirit which has to be maintained and cherished as our last hope. Sportsmen are at all times the best ambassadors. The vast sums of money which nations spend in equipping consulates can be more effectively used in sending teams of sportsmen, who will generate more lasting goodwill than a host of political strategists with trained smiles and glamorous wives. The recent tour of Indian cricketers in England has brought in a rich harvest, not perhaps of urgently-needed food grains, but of friendship and camaraderie, which will set a surer link where the old one wears off.

Hence the organisation of sports activities on a nation - wide basis is a supreme need of the hour in India. Its urgency calls even for a full - fledged representative on the new cabinet. All over the country, in Schools and Colleges there is discernible a steady deterioration in the interest taken in sports activities. It is felt by a good number of people it as a necessary evil. It is time the outlook changed and the country is made to realise that Merchants and Ranjis, Dyan Chands and Ghouse Mahomeds are as much necessary for us as Nehrus and Jinnahs, Tagores and Ramans. The cramped up, multilated and "dehydrated" specimens who throng the Colleges as undergraduates are a shame on the nation, whatever their intellectual equipment. If they are to be replaced by healthy, becoming youth, we have to shed our misconceptions and realise that time spent in playing games is equally important as or even more than hours spent in stuffy class-rooms and amidst laboratory fumes. It is a crime to stifle bodily activity

in the name of intellectual development, but it looks as if many among us are still blind to this home - truth as old as Adam !.

How much money do Governments spend on the promotion of sports and games? What is the proportion when compared to the vast sums spent on equipping libraries and laboratories? How many Schools and Colleges have really good sports fields, Gymnasiums and the necessary equipment? How many teachers in a School or College take active interest in the athletic activities of their students?. How many students make adequate use of the playing fields where they are provided? If the answers to these questions do not shake you up, make a trip to America. The yankees there can give you a much needed lesson or two!

T. R. K. MARAR, *M. A.*

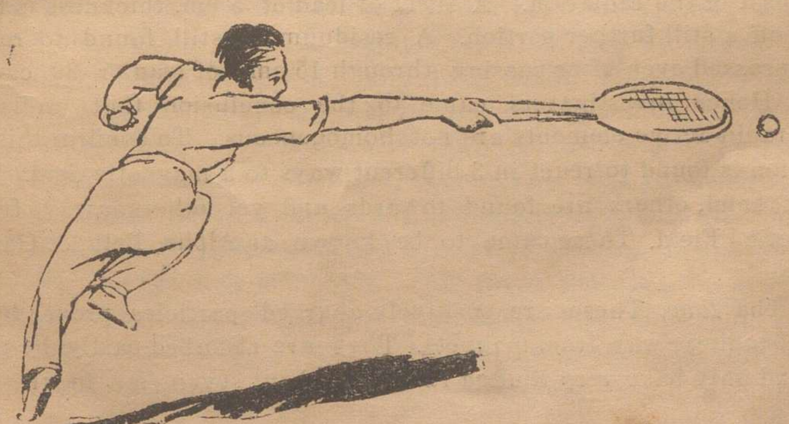

RADIO ACTIVITY

AND RADIO ACTIVE ELEMENTS

In 1895, William Rontgen, a German Scientist discovered that certain elements have the peculiar property of emitting rapidly penetrating rays capable of exciting fluorescence in certain substances. These were named x - rays or Rontgen Rays. Henri Becquerel investigating in the same field discovered that photographic plates protected rigorously from extraneous light, were fogged by rays from Uranium salts in the vicinity. He also found out that the radiation from uranium salts is independant of its previous exposure to light and physical conditions.

Madame Curie working in the same field found certain Uranium salts to give more active radiations than pure uranium itself. This led her to suspect and finally isolate a totally new element of more powerful activity than uranium and called it Radium. In 1898 Curie & Schmidt, independantly found Thorium to possess capacity for similar radiations. Afterwards Actinium and Polonium too were found to irradiate such penetrating rays. Very very recently on 15th instant Dr. Seaburg of California University a nuclear scientist reported the isolation of a Neptunium isotope of atomic weight 237, possessing such properties. These rays were found to penetrate through black paper. Such elements as cited above, emitting rays capable of penetrating such obstacles are termed 'Radio active elements' and the phenomena itself is known as 'Radio activity.'

Nature of Radiation.

A few sheets of paper or a couple of sheets of Aluminium cut off a large part of the radiation. A sheet of lead of .5 cm. thickness is found to cut off a still further portion. A residuum is still found to remain unsuppressed even after passing through 15 cms. of lead or 30 cms. of Iron. Hence investigators came to the conclusion that radiations from radio-active elements are not homogeneous. To confirm this the radiation is found to react in 3 different ways to a magnetic field. Some do not bend, others are found towards and yet others away from a Magnetic Fie'd. These came to be known as Alpha, Beta, & Gamma Rays.

Alpha *Rays* These are positively charged particles proved by its slight bending away from magnets. They are absorbed easily by metal foils and only have very limited range of about seven cms. in air.

Rutherford & Rayds, in 1908, showed them to be helium atoms of mass, 4 compared with hydrogen as one. He sealed Radium emanation in a glass tube from which Alpha rays or particles passed into an evacuated tube through which an electric discharge is sent for a time. Then Helium spectrum was slowly found to develop.

Beta *rays*. The second type called Beta rays, identical with an electron, is found to be negatively charged owing to its slight bending towards a magnetic field. These are found to be more penetrative than the Alpha particles and consist of electrons projected with velocity comparable to that of light. Investigations showed that they closely resembled cathode rays.

Gamma *rays*. The last type of radiation was found to be unaffected by a magnetic field. They are found to be even more penetrative than Beta rays. These consist of the unsuppressed portion after passing through 15 cms. of led. Experiments showed them to be identical, if not similar to, Rontgen rays of very short wavelength. The penetrative powers of Alpha Beta & Gamma rays are found to be as $10 : 10^3 : 10^5$.

Radio activity is found to take place both at the temperature of liquid air and at red heat. This distinguishes this phenomenon from all other phenomena. But one single radio active element is not found generally, to emit all the 3 types of radiations. It is now found that one such element either emits an Alpha radiation or Beta & Gamma radiations together.The only one element capable of emitting all the radiations is the one isolated by Madame Curie, viz; Radium. This isolated phenomenon is due to the disintegration of Ra into other substances which are themselves Radio Active.

Radium Emanation.

Investigations showed Radium continuously to emit a substance which is itself radio active. This was found to be an active gas emitting Alpha rays. and Rutherford called it Emanation which is quite distinct from, Alpha, Beta & Gamma rays, emitted by radium salts. Amount of the Emanation was found to be small, but it is found to be continuous. Absorbed emanation was caused to be given off, by increase of temperature, much more copiously than in the cold. This gave a characteristic spectrum resembling xenon. This was condensed to a microscopic dropof liquid of sp. gr. 5.7 at the temp. of liquid air. Further diminution of temperature caused it to solidify, possessing, then, a melting point of -71° and boiling point -62°. All these show it to be a totally different element, physically, a gas and chemically, inert. It is included in the ArgonHelium family owing to its characteristic properties not unlike that of Argon. Its atomic weight is 222.

Measurement of Activity of Radio Active Elements.

The radiations are detectable in 3 ways. (1) By the action on photographic plates. (2) By the phosphorescence produced by certain minerals like Zinc blende. and (3) By making the air in the neighbourhood conductors of electricity.

Easiest method of measuring the activity is by measuring the electrical conductivity produced in a gas by the action of these radiations. This could be easily done by observing the rate at which the charge of a gold leaf electroscope leaks away through the gas.

Alpha Ray Electroscope.

Electroscope box surmounted on an ionising chamber containing two plates separated by the gas in which the conductivity produced by the Alpha radiations is to be measured. The Upper Plate is insulated by a block of sulphur and connected to a gold leaf system which is initially charged to a higher potential. Lower Plate is connected to the walls of the chamber and earthed.

As charge leaks away between the Plates, gold leaf falls. The rate of its fall is proportional to the rate of leakage and hence it is a measure of the intensity of the rays.

Owing to the smaller penetrative powers of the Alpha particles, the material emitting the radiation is introduced into the ionising chamber and spread out on lower plate. Alpha rays have a much greater power of ionising gases than Beta and hence the effect of Beta radiations, if any may be omitted.

For measurement of intensity of Beta rays the electroscope is fitted with a window of foil sufficiently thick to stop the penetration of Alpha particles. But if intensity of Gamma rays are to be measured the walls of the chamber are made thick enough to stop the Beta rays. In this way the intensities of the three types could be measured.

Delta Rays. Slowly moving negative corpuscles have been detected by Thomson which are similar to Beta rays (electrons). But it has only a very low velocity of 3.25×10^8 cms. per second. The limit of velocity for ionisation has been determined as 3.6×10^8 cms. per second. Hence Delta rays do not produce any ionisation in gases.

Disintigration theory

Crookes in 1900 discovered that when a solution of Ur. salt is treated with ammonium carbonate till the precipitate formed is just redissolved, the small residue was found to contain practically all the radio activity

that the salts possessed and the solution to contain practically no radio activity at all. After a time the residue lost all this and the solution reattained its After retreatment with the reagent this could be repeated. He inferred that an intermediate substance responsible for the whole of the observed activity was formed. He termed it Uranuim X, which could be separated from Uranium proper, by chemical treatments.

Any Radio active element after the emission of the radiation changed into another element. Emission of an Alpha particle by Radium causedits metamorphoses into Niton or Radon, an iuert gas possessing all the characteristic properties of an individual element distinguishing from Radium and all other elements. Radon too is found to change successively, owing to its Radio Activity, in series till a final non-Radio active element of the Series, viz.. lead is reached. Each stage of the transition is attended by emission of Alpha-particles or simultaneous formation of Alpha Beta & Gamma rays.

These changes are clearly atomic phenomena as they are found to be entirely unaffected by chemical reagents or physical conditions. Even the formation of compounds left them affected not in the least.

Among many hypotheses put forward by investigators, to account for these changes, what is generally accepted nowadays is "The Theory of Spontaneous Disintegration', suggested by Rutherford and Soddy in 1903. According to this theory, an atom of a Radio Active element has a complex structure, is potentially unstable and spontaneous disintegration occurs at a rate dependant upon, characteristics of the element, with emission from its atom, either an Alpha particle or Beta and Gamma radiation and simultaneous formation of atom of another element. This theory, however, presupposes the complexity of the structure of the atom & thereby that it has a structure at all.

These intricate system s are linked together by forces of tremendous power. Properties of different elementary atoms are determined by the number and configuration of the intra-atomic electrons. *Consequently Radio Activity is an effect of the unstability of certain atomic systems.*

Disintigration of unstable atoms is attended by the emission of rays. Consequently Radio active elements are unstable and through successive passage through intermediate stages attain stability, thereby forming a totally different element lower down in the same series.

"If Rutherford and Soddy's hypothesis should survive that struggle for existence, which all neoteric hypothesis must undergo, then Radio-activity will be cited as proof of the " Devolution of the Elements". Astro Spectral observations leave little room for doubt that in the 'Cooling stars' a process of evolution of the elements is in Progress."

It is further assumed that Radio Active elements are not unique among other elements in containing abnormal stores of internal energy but—excluding Potassium and Rubidium—all other elements are either immutable or else are changing so slowly that no signs of mutation have yet been detected. Nature is changing continously from elements of high atomic weight into elements of low atomic weights. Elements of smaller atomic weights like, Hydrogen, Helium, Oxygen, Calcium, Sodium, Sulphur etc. are supposed to be the stablest, containing least infra atomic energy. These too could be supposed to be stable, only comparatively. They are considered as such, because no change whatsoever had ever been detected in them so far.

The Hydrogen and Helium in the hottest stars are supposed to have a tendency to form aggregates & pass into common terrestrial elements during "cooling of the stars". So, it appears that Uranium Thorium etc., must have been exposed to peculiar conditions, possibly of temperature & pressure, whereby they were elaborated beyond limits of stability & absorbed stores of energy, which are now being slowly released as the conditions necessary for their stability are no longer available.

The question now may very well be asked why these self destructive properties of Radio Active elements have not caused their own extinction long long ago? Rutherford has expected this contingency with regard to Radium to take place some 25000 years hence. So there can be little doubt that the extinction of Ra would have taken place ong ago had there not been a continuous source of supply. There are two reasons for thinking about the existence of a continuous source of supply (1) Radium & Uranium occur together; and the two are not sufficiently common for this to be due to mere chance.

(2) The proportion of Ra to Uranium is almost invariable, viz. 1: 35,000,000. This constancy must of necessity be due to an equlibrium in production and decay. The supply of Ra is regulated by its relative rates of formation and degradation. When birth and death rates are constant, necessarily the ratio, Radium : Uranium must be constant.

It is interesting to note that a small quantity of Helium is invariably found occluded in uraniferious minerials. Assuming no Helium escapes, the small amount of the same, found in a given rock of the Salt will be a measure of the time which has elapsed since its birth, but as this gas is constantly escaping the time thus computed will be a minimum time. Thus its minimum age could be determined by determining the relative amounts of Uranium & Helium in a given sample of the mineral.

Strutt estimated that one CC of He was produced from 1 gm. of Uranium in II million years. The decay of the heaviest known element Uranium is so extraordinarily slow that it can just be detected and a rough estimate of its life determined, viz. 8,000,000,000 years.

Position of Radio Active Elements in the Periodic Table.

On investigation into the properties of the Radio Active elements with a view to allotting them a position in the Periodic Table, 2 facts emerged. Firstly, these various elements exhibiting distinct Radio—active properties are not so distinct chemically, either from each other or in certain cases from previously known elements. Secondly, position in the periodic table is closely connected with nature of the change, whether emission of Alpha, Beta, & Gamma, by which they are produced.

Several investigations, in 1913, established that the emission of an Alpha particle from a Radio—Active element, shifted the residual product two places in the periodic table towards the direction of diminishing mass so that it is not in the next family but in the family after the next; whereas emission of Beta caused a shift in the opposite direction through one place. Hence 2 changes, one attended by Beta & the other Alpha, would bring the substance to its original place. Hence the following displacement rule could be enunciated "*Whenever an* Alpha *article is expelled by a RATIO Active element, the group in which the resultant product belongs is either 2 units greater than or 2 units lesser than to which the parent belonged & when it gives off Beta rays, with or without the accompanment of Rontgen rays, the resultant product shifts its position so that it is 1 unit greater than or 1 unit lesser than to which the parent belonged.*"

According to the "Disintegration Theory" an atom is liable to explode and its expectation of life is expressed by a simple law discovered by Rutherford. He showed that the fraction of the total number of atoms disintegrating in unit time is constant or "*Activity diminishes exponentially with time*". The Reciprocal of fraction disintegrating in

unit time is called "*Period of Average Life*". The period after which half the number of atoms have disintegrated is called the "Half Life Period" and is $\frac{1}{1.443}$ times period of average life. In Radio Active equilibrium amounts of each element present varies as half life period.

Unit of Radium Emanation.

As has been previously shown the number of Radium - Emanation atoms produced by a gram of Ra is = the number of Alpha particles emitted by Ra in the same time. This has been found to be $q=3.4\times10^{10}$ per sec. per gm: of Ra. The number N of atoms of Emanation in equilibrium with 1 gram of Ra is given by $N=q/\lambda$. & $\lambda=2.085\times10^{-6}$ Sec.$^{-1}$. N could be evaluated & its value $=1.63\times10^{16}$. The volume of this gas at N. T. P. comes to 0.059 C. C. with a mass of 5.81×10^{-6} gm. According to the international agreement arrived at the "Radiology Congress" at Brussels, in 1910, it has been decided to designate this unit the name "curie". But the practical unit is equal to 10^{-10} 'Curie' which is sometimes called as "*one Eman*".

Mme Curie, Joliot and others show that certain of the ordinary elements exhibit feeble 'Radio Activity', after bombardment with Alpha particles. It is believed that Alpha particles "Combine" with the Nuclei of the elements forming unstable isotopes of the elements, next but one higher in the Periodic table. The most interesting is that of Fermi who discovered a new artificial Radio Active element from Uranium having an atomic weight of 242.

Fermi's attempt to synthesise elements beyond the 92nd Uranium, through an intricate chain of investigations led to the atom bomb of today. U_{238} was bombarded with Nutrons and elements 93, 94 were obtained & named Neptunium & Plutonium after the last 2 planets of the solar system. Plutonium is used in the atom bomb, owing to its capacity of becoming element $_{235}$ by emission of Alpha rays. Its life is long, nearly 24,000 years & hence fairly stable. But very recently Dr. Glenn Seabury of California has announced the isolation of a new Neptunium isotope whose rate of fission is so slow that it can be used in atomic bombs. Neptunium, it must be remembered is the 3rd element in which this terrible energy has been unleashed.

The same scientist has announced 95, 96, by bombardment of Plutonium 239 with Alpha particles in the 60 inch cyclotron. Information

was not yet been fully released. Mr. B. C. Purkayashta of Calcutat University has pointed out the probable reaction as follows.

(1) $Pw^{239} + He^{4} \rightarrow Y243 + n$ and

(2) $U^{238} + He^{4} \rightarrow Pu241 + n$ & Pu 241 by successive Beta - decay converted to element 96.

Fermi had called these Trans-uranic elements 93, 94, 95, 96 "Eka Rhenium", "Eka - Ismium" "Eka Indium" and "Eka - Platinum" thinking them to possess properties similar to the 3rd group. But investigations of Mc Millan & Abelsen proved this not to be the case.

Physiological.

The protoplasm of the 19th century, (viz Radio Activity) grew to near manhood in the 20th century and from it, gigantic destructive as well as curative powers are derived today. Even now it is a gigantic un - harnessed force. One single bomb of no great size, killed upwards of 3 lakhs of people and put a sudden stop to the World War No. II- Indeed tbe civilization that we are in must surely be called atomic civilization. We can only hope that as the world advances, the curse. that atomic power now is will prove to be a blessing to humanity.

Unique Chemical changes are brought about by Ra rays. Oxygen is converted to ozone and water is decomposed into hydrogen and oxygen. The tube containing Radium is found to be coloured violeta Why these changes are brought about has not yet been completely explained.

From a Chemical point of view Ra emanation is found to be a very good bactericide. In all cases, there is a time, for which if the micro-organisms are exposed to this radiation, they die. On the human body the bactericidal properties could be made use of only in strictly localised conditions. This could be effected by injecting some fluid in which Ra salts are dissolved. But all liquids dissolving Radium Salts are found to possess great coefficients of absorption. Petroleum (Liquid paraffin) having a coefficient of absorption of 9.55 at 20° could be used and its high viscosity will cause it to remain at the place of njection for a longer time.

Becquerel, Mme Curie, and Aschkinan, as a result of experiments conducted on themselves showed that exposure to these rays caused the inflamnation of the skin. The ulcers that are consequently formed took long time to heal and even after healing a permanent pigmented scar

remained. Various superficial lesions, such as malignant cutaneous growths, lupus and naevi are treated by these Rad : rays with complete success.

Noordan and Falta studied the effects of Radio-activity on blood. They found that the number of Red cells increased sometimes to 130,000,000 per C. C. Henri and Mayer observed Haemolysis and formation of Met-haemoglobins, due to exposure of blood to Ra Emanation. were Alpha rays Haemolysed bloode asier than Beta & Gamma rays. Blood plateletsi caused to diminish rapidly by Alpha rays. Such harmful effects cause experiments with Ra to be conducted under great personal risk.

Blood Vessels exposed to Ra Emanation for a week, dilated and became distended with blood. Haemorrhages in the Brain and spinal cord also were caused. On the spleen marked changes were observed after 36 hours of exposure to these rays. A brilliant red spot was observed on the surface of the Organ.

Effects of Ra Emanation on the nervous system was investigated by Danysz in 1903. He introduced a millgram of active Ra Salt under the skin of a mice. After 3 hours signs of paralysis and ataxia were observed. After a time Tetanic symptoms were observed and the mice died in 18 hours. Morson made an interesting observation in 1914. He noted that as a result of handling platinum tubes containg Ra, used in hospitul wards, he experienced a temporary loss of tactile sensation in his degiteral extremities, but the sensitivity to heat and cold was very marked indeed.

On approximating a preparation of Ra Bromide spread out in a circle, to the eye, a diffuse sensation of light is produced. The sensation continued with diminished intensity when the preparation was covered wills a black card. On closing the eye, the intensity was considerably reduced, but yet the sensation prevailed. The continuation of the sensation even after covering with a back card and closing the eye proves that the sensation is not due to the faint fluoresescence of the Ra itself, but is due to the Alpha, Beta, and Gamma rays.

Chemical experience furnishes abundant evidence for the benificial effect of this Radiation in the treatment of Pyrogenic—Eutaneous lesions and of tuberculosis lymphatic glands.

The cells of certain Tissues are affected more than certain others by a given dose of radiation. In certain cases the cells of a tissue are affected more by a given amount of energy of one range of wave lengths.

Some cells when in an active state of division are affected more, by a measured dose of radiation than are similar cells in the resting stage. Some cells are stimulated in their growths by a small dose (or doses) of the radiation, but inhibition of growth or damage results from administration of larger doses.

Thus, slight juxtaposition of experimental conditions show widely divergent results. Hence it is that the activity of these radiations are as yet not fully explained. It must be realised that we are only at the threshold of the subject. Ever increasing co-operation between Chemist, Physicist, Clinician, Pathologist and the Physiologist will help to solve problems involved in the mode of action of these Radio active elements and the rays emitted by them, in the near future.

—V. SREEDHARAN, *Cl. iv, B. Sc., Gr. ii.*

THE "ADMISSION" DAY

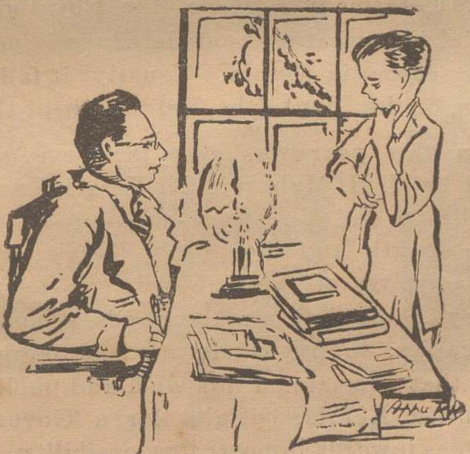

Principal : Where do you come from ?
Frester : From the next room, Sir.

ATHACHAMAYAM, 1122

A day of solar splendour, unforgettable in its unique brightness, after vexatious cloud-bursts and torrential falls. The monsoon this year was unusual in its heaviness; the days were like nights, gloomy, dreary and dull. All were waiting—the children of Kerala—for the bright period of *Onam*, the lull after the storms, the festival of the harvest, the feast of the Malayali.

Onam, peculiar to Kerala from end to end, is one of the unifying ties of Malabar, and wherever the Malayalam language is spoken or wherever Malayalis congregate *Onam*, the National festival, is observed with as much ceremony and enthusiasm as in dear Kerala. The Malayalis in London, in Singapore Colombo, Calcutta, Bombay and Madras, not to speak of other S. Indian towns, observe their *Onam* feast, eat their bananas, partake of their Palpayasams and indulge in *Kaikottii Kali* as in the homeland. The Kerala spirit obliterates all geographical, political and accidental divisions, and for once the sons of Kerala, and her daughters too, make common cause as the children of one blessed land.

Onam is ushered in by *Athachamayam*, a formal and significant function at Tripunithura held by H. H. the Maharaja of Cochin. *Atham* foreruns *Onam* by ten days; and with the procession around the Palace on the top of the "Golden Hill", preceded by religious ceremonies and followed by the presentation of *Puthens*—the Royal gifts in anticipation of *Onam*—an official inauguration is made of the happiest, the heartiest and the brightest season in Kerala. Usually it falls in the month of Chingam (*Simham*, or the Lion), the first month of the Malabar Era.

Athachamayam this year was more than ever significant. Being the first to be held by H. H. Maharaja Sri Kerala Varma, after H. H's accession to the throne and his epoch-making messages that sent a thrill through the length and breadth of Kerala, vast concourses of people, availed themselves of the fine weather to participate in the celebrations. They came in their thousands, from far and near, all communities and castes, to pay their homage to and to have *darshan* of the heroic soul that proclaimed his wish and published his scheme not only for a United Kerala, but also for a Government in Cochin making liberal strides towards Popular Responsibility. As the Procession in which the Ruler of Cochin, duly attended by his Chief Adviser-Diwan, his body-guards and the senior officers of State, escorted by the

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947
MADRAS.

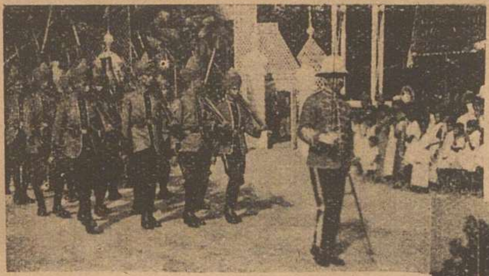

(*Below.*) The Procession.

(*Above*) The Cochin Forces.

(*Below.*) H. H. the Maharaja and the *Diwan*, Sir G. Boag.

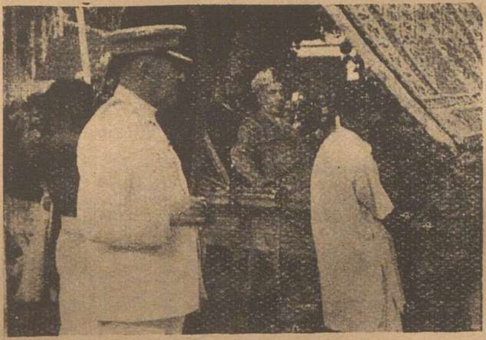

(*Below.*) The Hill Palace.

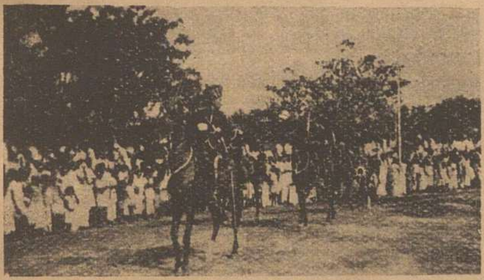

ATHACHAMAYAM Views, 1122, M. E.

ATHACHAMAYAM, 1122, M. E.

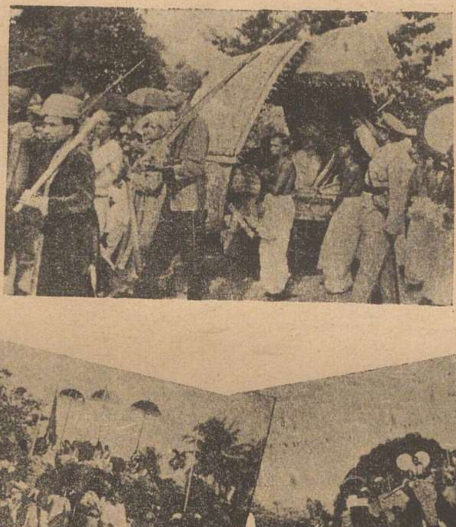
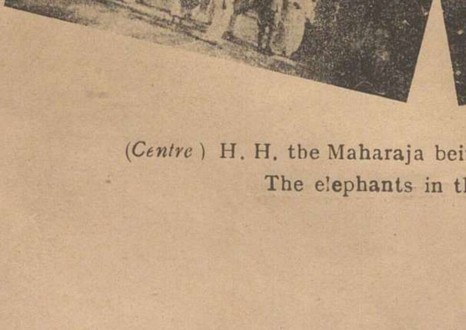
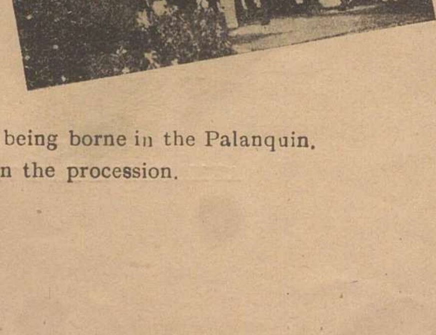

(*Centre*) H. H. tbe Maharaja being borne in the Palanquin.
The elephants in the procession.

Military and the Scouts, to the accompaniment of the State Band and the *Pancha Vadyams,* Brahmins chanting hymns and the drums beating in majesty, the whole headed by a group of fully caparisoned elephants wearing golden headpieces, passed along the winding roads from the summit of the Hill down to its base and ascended up again by devious routes to the starting point, vast crowds of loyal subjects lined the entire route cheering, clapping and acclaiming the most celebrated Ruler that was ever sat on the Cochin throne. The enlightened Maharaja, clad in shimmering golden tissue, bedecked with state jewels and his golden crown, beamed happily and graciously out of his palanquin on the loyal demonstrators. The dutiful figure of Sir George Boag (in the absence of the Ministers, not yet appointed) clad in official white with gold braided cap and trousers, and holding aloft the sword of office added dignity and stateliness to the picture.

A happy departure was made in the arrangements for the distribution of money gifts. His Highness seated himself upstairs in the Central Building, facing the east, and the recipients of silver gifts previously folded in plantain leaf, entered by the northern door to withdraw after obeisance and acceptance of their dues by the southern exit. Every one of importance in the State had turned up, from H. H. the Elaya Raja and the Diwan, to the last of the *Durbaris,* representatives of the Jenmis, of ancient *Tarwads* and a few distinguished guests.

Amongst the visitors interested in the procession were a number of the Officers and men of the Fighting Forces stationed at Cochin, who vied with one another in photographing scenes on the occasion * For the first time in the history of Cochin, an attempt was also made by the Kerala Talkies to make a film of the Athachamayam functions.

Ten days later when *Onam* came, once more the officers assembled to receive, in an informal and homely setting, in another part of the Palace, gifts of *Onapudava* (cloth) at the hands of the Ruler, the Senior Queen, the Heir Apparent and other Senior Princes of the Royal Household.

1122 has dawned well for Cochin; it has already made history; it holds brighter promises for the future of *Kerala Irredenta.*

—*An Eye-witness.*

* We owe some of the photos published to their courtesy.

TOWARDS A UNITED KERALA

Peace in Unity.

"Peace Eternal in a World United", declared President Truman lately with reference to the efforts of the United Nations at the Peace Cenference in Paris. He stressed the patent truth that Peace and Union are one; division is the opposite of Peace. Unity and Peace are God-given; disunity and war are man-made.

The tendency to coalesce, to combine and to cohere has been the prelude to greatness in Nations. The most successful call themselves "United," like the United States of America, the Union of Soviet Republics, and the proposed United States of Europe. The British comity of Nations, as the Empire is called, is also a Union of some sort, held together by ties that transcend the oceans. An attempt is being made to bring about an Arabic union, and Pundit Nehru envisages the possibility of linking together in a Union the East Asiatic countries. Indeed it is a union of Peoples, a union of hearts, a union of ideals, that preludes the perfect peace.

The Cabinet Delegation strove with singular success to bring about such a union at Delhi, and their signal achievements have been crowned by the Hindu Muslim Union subsequently achieved.

These are happy strides towards the achievement of Indian Political Unity, the foundation of the future greatness of our country "If India becomes great", says His Highness the Maharaja of Cochin, "every part of it becomes great. The States too derive the benefit and the glory."

While political unity is subject to human considerations and evolutions, there are yet certain unities in this world, which owe their origin to conditions independent of man's initiative or planning, and which persist and defy the disintegrating influences in life. Ethnic and linguistic unities belong to that category.

30 APR 1947 MADRAS

When Kerala was created, there must have been some Providential design to protect and isolate her from the rest of India.

"Kerala—that sea and mountain-girt parallelogram extending down the west coast from Kasergode to Comorin—has a cultural history and tradition dating back two thousand five hundred years. Its tradition of political and cultural unity was maintained till as late as the fifteenth century when the greed of the Portuguese and the Dutch threw it into the vortex of a prolonged and bitterly fought war for trade in pepper".

Says H. H. Kerala Varma: "There is in India no more precise cultural and linguistic unit than Kerala". The agitation for a linguistic redistribution of Indian Provinces was started over fifty years ago, and the Motilal Nehru Committee of 1928 accepted its desirability. The Oriyas, the Andhras and the Karnatakas have raised their claims to be separate political entities several years ago. Although there has been the suggestion of an *Aikya Keralam* heard from British Malabar, nobody seriously thought of it until, with an Indian *Swaraj* in full view, the Ruler of Cochin defined the scope and the need for a linguistic Province for the Malabar Coast. That this clarion-call has been most opportune is evidenced by the responses and reactions from far and near. India's men of the moment like the Mahatma, the Pundit, C. R. and other public men, as well as organs of public opinion, unanimously expressed their appreciation of the "intense patriotism transcending personal values, a consciousness of the tremendous changes occurring in India and a deep sense of duty to his own people" which have emboldened the Maharaja "to do the right thing at the right moment". For "His Highness's advocacy of the unification of Kerala implies reconciliation on his part to a degree of self-effacement which it is given only to patriots and statesmen of the highest order to contemplate..."

True, the message was read with a thrill by every Malayali, by every true lover of Indian progress, by every impartial student of current affairs. The announcement that followed, "I have decided to allow the people to elect their representative or representatives" to the Constitutent Assembly, was another agreeable surprise His Highness sprang upon his subjects, and as if to excel himself,

134108
28876
521:N16
H7

there soon followed the appointment of a Constitutional Advisory Committee, and on its wake the transfer to the care of Ministers responsible to the people the important Departments of State such as Education, Public, works, Land Revenue, Industries, Publicity, Forests, Food & Textile Control and Income-Tax. Finance, Law and order and Devaswoms, which belong strictly to "Caesar and God" respectively, remain in "reserve" for an ultimate hand-over in fullness of time.

Cochin Leads.

The bold pronouncements of the Ruler and his quick steps implementing progressive self-government and limited monarchy, seem to have upset some of those who have been speculating on the comforts and conveniences of a relaxation of Paramountcy of the Crown over the States with the formation of an All-Indian Administration. And such of the politicians as were hoping for unhampered autocracy in replacement of British controls, naturally resented the inconveniently democratic moves and progressive gestures of the Maharaja of Cochin.

It cannot be denied that the comparatively little State of Cochin has been able to give a lead to the rest of India in more ways than one. And she has been able to do so because of her peculiar situation. For one thing Cochin State is in respect of general literacy (and literacy in English) the most progressive part of India. Cochin leads in respect of density of population, which is 953 per sq. mile, the highest in the World. Cochin has had since 1912, when the Panchayats were established, some experience in stages of self-Government, and Cochin's legislators, under the able guidance of Sir Shanmukham Chetty who piloted the Govt. of Cochin Act of 1938, have been receiving valuable Parliamentary training. The Cochin Legislature, with its elected Vice-President besides the Diwan-President, has the distinction of being something better than a class-room where the Chair frequently lost its temper, rusticated members or ordered them to 'sit down', 'shut up' or do 'impositions'. It has always been a lively House of active debaters, whose deliberations have been both dignified and constructive. It was again

in Cochin, under Diwan Sir Albion Banerji, that the Indian woman made history by winning her first franchise, the Municipal vote, and here, as elsewhere in Malabar, the women have been amongst the most educated in the East, with economic self-sufficiency and other privileges that go with the Matriarchal system of inheritance. It was through the Cochin Port that the earliest infiltrations of European culture into India have been effected, the Portuguese, the Dutch and the English having established themselves for trade in Calicut and Cochin long before they went elsewhere. The earliest European fort in India is still extant at Palliport (Munambam) near Cranganore (the old Muziis), whither Christianity had become in the first century with St. Thomas, the Apostle. Cranganore still boasts of the oldest mosque extant in India, as Mattanchery possesses an historic Jewish Synagogue and settlement. Thus here in the Heart of Kerala there has been a happy mutual adjustment of ideas of the east and the west, a fusion of the best and the purest in the cultures, European and Indian, which harmonised and ennobled one another. Here at least in central Kerala, there has not been any Hindu-Muslim problem, no communal clashes, no religious intolerance or hostility which unfortunately marred less privileged parts of the country. Today to Cochin Port, the Queen of the Arabian Sea, flow the merchant vessels of the world with American & European goods, and she bids fair to equal others in India as one of the greatest Harbours of the future.

And more than all these historical and natural factors favouring the State, Cochin has today the unique good fortune to be ruled by a House which, collectively considered, presents the best educated Ruling Family in India, and to have on the *gadi* at the moment one of the most enlightened of her Rulers, a *Kerala* Varma, the first University graduate among Cochin Princes, a deep and erudite scholar, a broad-minded Hindu, magnanimous, modern, circumspect and benevolent. Thus, it will be seen, a combination of happy circumstances, unparalleled and enviable, has helped to bring Cochin to the lime light and to win for her Ruler the richly deserved encomiums of the world for his bold and progressive ideas and actions.

The objections.

Every true Malayali heart has throbbed in unison with the Great Idea of Unification. It is noteworthy that not a single child of Kerala has hitherto advanced any objection to the proposal. If self-determination is the basis of democracy, then the Kerala problem is primarily an affair for the people of Kerala and their Rulers to decide.

The first dissenter—a non—Malayali—saw in the proposal something *suicidal* for Indian States "unless indeed the idea is to abolish Indian States as such".

But "according to the statement of the Maharaja of Cochin, the unification of Kerala does not at all imply that Kerala should be a British Indian Province. On the other hand, it is clearly indicated in the statement that the scheme does not intend to destroy the connection of the Kerala people with their ancient Ruling Houses."

In the words of the Hon'ble Sri C. Rajagopalachari, Member of Interim Government of India, "the office of the democratic lynchpin represented by the Crown in England and the Governor in our Provinces, can be the only and honourable aim of scions of our royal families, for which they naturally possess the requisite disinterestedness and perstige. All attempts to hold powerin their own or their Dewan's hands and to pass off showy schemes and window-dressed proposals democratic in character will be futile in modern India".

In an age of tottering thrones and falling crowns, the far-sighted Ruler of Cochin has insured the safety and prestige of his royal house by entrusting it to the fostering care and loyal affections of his own subjects. While keeping pace with constitutional advance in Delhi, by the setting up of an Interim 'Cabinet' in Cochin, His Highness has proclaimed his ultimate ideal as Full Responsible Government in his State. There was a time when the Kings of England were absolute monarchs ruling by Divine Right, and such of them as stood on their exaggerated prerogatives, have had to lose their crowns or lives, or both.

It is feared in some quarters that in the proposed United Kerala, crowned heads would have to be "obeying orders of the Governors of the Kerala Province"! What would the objectors say if, like the King in Bernard Shaw's *Applecart*, the Governors were,

to be selected by the people (as they do in American States) and, if like the Chairmanship of the U N O the office were to go in rotation amongst the best-fitted persons amongst the scions of the herditary Ruling Houses of Kerala?* These and other details are to be settled as a result of free discussions and friendly deliberations amongst the parties concerned. In this connection fresh obstacles, based upon *sovereignties* of the State and the difficulty of subjecting the sovereignties to a new administrative unions have been raised. This was an almost daily objection heard on the floor of the recent Peace Conference at Paris, every time Molotov jumped up and exploded against the slightest suggestion to relax controls within the so called 'democracy' of Russia, or the lifting of 'iron-curtains' safeguarding Soviet-controlled regions, as if to say, "Nobody should disturb Sovereign States; much less their sovereign Ministers." Such an attitude of *non-possumus* has provoked the just indignation and resentment of every lover of Malabar, and it is to be hoped that wise statesmanship may yet find though modern methods of negotation a way out of real or imaginary difficulties.

The 'Sudetens'. The third objection is based upon the presence of a small proportion of Tamil-speaking people in Kerala. A small minority of Tamil-speakers are to be seen in Br. Malabar, in Cochin and Travancore. They are mostly settled in the land and are bilingual, except for a miscroscopic floating population of State officials, estate coolies, merchants and conservancy workers who come from the neighbouring Tamil country. As mere birds of passage they can hardly have any say for or against the proposed Union of Kerala. There is hardly any country in the World, or Province in India, the entire population of which speak and only one language. Cent per cent linguistic unity is rarely attainable. "The general rule is that when a community is in a minority in a locality, it tries to pick up the language of the majority." That the presence of people speaking cognate Dravidian languages does

---

* Is it not possible to resuscitate the ruling powers of the House of the Zamorin also, so as to bring about a Union of three States in Kerala, (thus getting over another objection) with the restoration of the Perumalship in the place of the Governorship? The Perumal, of course, will be a constitutional Ruler.

not interfere with the cultural and linguistic Unity of Kerala is the thesis of Mr. A. Narayanan Tampi, B. A., (Oxen) *Bar-at-law,* census Commissioner Travancore.

" The growth of Malayalam was achieved not in conflict but in complete cooperation with Tamil and Sanskrit. This spirit of assimilation has enriched the literature of the country and given

---

Travancore Census Report, 1941. (*pp.* 146-149)

* "... it has to be emphasised that so far as this State is concerned, the tendency of its prevalent as well as predominant languages has been to foster rather than hinder its cultural fusion. The reasons are not far to seek. For one thing Travancore has the unique distinction of having been ruled by a single dynasty down to the present time, under the uninterrupted sway of a single, growing, living language. The personal language of the Ruler and the national language of the large majority of the ruled has ever been the same. Secondly, though no less than 34 languages are spoken, only ·9 per cent of the population speak languages other than Malayalam & Tamil, the former being spoken by 84·7 per cent and the latter, which is in vogue in the Taluks fringing the adjacent Tamfl Nad, being spoken by 14·4 per cent. Both these languages being derivatives from the same Dravidian stock, any one who speaks only Malayalam or Tamil will find the other easily intelligible thus making mutual comprehension readily possible. So any hindrance to a cultural fusion from the direction of language can never assume such proportions in this State as in many of the provinces of British India or such foreign countries as Switzerland, Poland, Yugoslovia, or Czchoslovakia. Far more important than all these is the fact that the two principal languages in the State form the medium for the spread of literacy under a uniform system of elimentary and middle school education, serving an an excellent backgroundlfor a cultural fusion. For these various reasons, therefore, the problem of language in Travancore essily aligns itself with the wider problem of cultural uuity more as a fostering element than as a deterrent....

Malayalam is the mother longue of 84·7 per cent, and Tamil that of 14·4 per cent of the population. The number speaking the former has increased by 20·7 per cent (i. e. 1·6 higher than the ra te by population increase and the latter by 11·2 per cent (i. e. 8 less than the rate of population increase). Only 9 per cent of the population speak languages other than these two. In the Taluk of Thovala, Agasthisvaram, Kalkulam and Vilavancode, 86 6 per cent of the population and in Shenkotta 94.6 per sent use Tamil as the mother tongue. In all the other Taluks Malayalam is the mother-tongue of the large majority except in Pirmede and Devikulam where Tamil is spoken by 66 per cent of the population. The wide prevalence of Tamil in the Taluks mentioned is due parly to their proximity to Tamil Nad and partly to a large number of immigrants who come to work as coolies in the plantations of these areas.

It may also be noted at the very outset that while a large percentage of those whose mother-tongue is Tamil speak Malayalam as a snbsidiary language, only a very small percentage of those whose mother-tongne is Malayalam speak Tamil as subsidary language.

It has been stated that 99·1 per cent of the total population speak Malayalam or Tamil. If the other languages of the Dravidian family are also included, the percentage will be 99·4."

it that necessary freedom which makes it possible for literature and art to be free from narrow provincialism. *In this matter it is therefore difficult to talk of Travancore in isolation. It is part and parcel of Kerala art, Kerala literature and Kerala culture.*"

It follows, therefore, that there can be no 'Sudeten' problem in Travancore, or an 'Ulster' in Malabar, to delay or thwart the unification of Kerala. The presence of a handful of Tamils, practically domiciled in the region and accepting local conditions, may not constitute a hindrance to the working of the plan. There should be no objection at any stage, however, to repatriate the Tamils seeking a return to Tamilnad, or to prune off any exotic excrescence by restoring it to where it should properly belong. The best policy, for the Malayalam and Tamil - speaking sections of the population, will be to continue "to liveand let live" in amity as heretofore.

Unity in Trinity

The Malayalis who demonstrated in support of a Union of Kerala have been told: "These three units (Br. Malabar, Cochin and Travancore) enjoy different systems of Government; they are under a different rule; their resources are of a different character, they have reached different stages of political and educational evolution." Admitted. The aim of a United Kerala idea is to overcome the accidental divergences, to unify administrative control so as to pool the resources to common benefit and to make available everywhere the advantages of educational progress now concentrated only in parts. It is clear that the smallest unit, is educationably the most advanced; that the Cochin Harbour holds out the fullest commercial prosperity; the Poringalkuthu Hydro—Electric Scheme, when completed, will usher in fresh Industrial pre-eminence; that Travancore has a University, Hydro-Electric Power, many industrial concerns, a State Bank and other advantages; the sister States run an Anchal (internal postal) service, have their separate High Courts and administrative Departments. Br. Malabar, comparatively, is less developed, and has remained a neglected remote District of the Madras Presidency. Yet, in spite of political divisions, Kerala remains one stretch of geographical unit, with so many natural and cultural

links, linguistic and ethic homogeneity that more than make up for and overcome the hindrances to a unification. The whole of this area of roughly 15000 sq. miles, inhabited by approximately twelve million Malayali's * is connected not only by the Arabian Sea that washes its western littoral, but by a system of rails that connects Kerala with Canara on the north and with Tamilnad in the east and south. A broadgauge line goes up to Cochin Harbour, connecting Travancore *en-route* ; while a meter gauge line has Trivandrum for a southern terminal. A Railway line connecting Trivandrum with the Cochin Harbour will complete the rail link of Kerala. The river *Bharata* connects Malabar with Cochin; the river Periyar rising in Travancore empties itself in Cochin. A stretch of protected navigable back-waters provide natural communication between Trivandurm and Quilon in Travancore, and Ponnani and Tirur in Malabar. The water transport system based on *Wallams* and *Vanchis*, which typify part of Kerala craft, provides one of the most efficient and cheap methods of moving cargo in the world. Good motorable roads further link parts of Kerala with one another; while aerodromes exist in Trivandram and Cochin today.

The Kerala 'White'

The people of Kerala have been noted, from times immemorial, for the immaculate white of their clothes and their personal cleanliness. Their houses are constructed differently from those of other Indians, and living as they do under the coconut and areca palms, amidst rice fields and hilly tracts overgrown with all kinds of rich vegetation, from the choicest timbers like rosewood and teak, to creeping pepper and betel vines; tea, cardamoms, coffee, spices, mango, jack, bread fruit, tapioca and bananas; celebrating such

---

* The total population of Travancore in 1941 was 6,070,018 ; of Cochin 1,422,875; Malabar, 3,929,425—(According to a writer in *Swatantra*, the population of Malabar is 4,287,758. Perhaps this includes the large number of emigrants from Travancore who have settled in Malabar) The total for Kerala is 11,422,318, or roughly 11½ Millions in 1941.

The area of Br. Malabar is 5,795 sq. miles; of Travancore 7,661,75 sq. miles, of Cochin 1540.28 sq. miles. (By another calculation Cochin's area is 1493 sq. miles. A larger proportion of Cochin and Travancore is water, while the land area is more in Malabar. The total area of Kerala is 14,997 sq. miles. or 15000 sq. miles in rounded figures.

national festivals as *Onam*, *Thiruvathira* &c. unknown elsewhere; worshipping in temples built in a style of their own; beating their *chendas* (drums) in an artistic rhythm peculiar to Malabar; indulging in *Kathakali*, *Thullal*, *Kooth* and other dance forms, as well as in *Astrology*, *Ayurveda* and other ancient lore which remain wonderfully preserved; with their laws of marriage and inheritance unique in India, the Malayalis, be they in Cochin, Travancore or Malabar have kept up jealously guarded their cultural and ethnic oneness which administrative variations have failed to obliterate or change.

Wanted; a Plebiscite

The latest objection seems to echo a fear or a threat that, in event of a Union of All-Kerala materialising, there may be the possibility of the State with a preponderance of population and revenue dominating over the others! If any other part would dominate, then the 'senior' partner may refuse to come in!!

Now the proposed Kerala Province is not, as far as one can see, to be a means for "dominance" of any sort. It is to be a Democratic Union in which all the associated partners will have their due place and privilege. The Union is for the common good, to save a part of Kerala, namely Br. Malabar, from loss of its individuality, to bring it up to the level of the States. For in the event of a re-distribution of Indian Provinces on linguistic lines taking place, "unless a way is found to establish a United Kerala, the neighbouring District of Malabar will find itself attached to a Province where culturally it may remain a minority.'

In the words of Mr. Winston Churchill, who proposed the United States of Europe, "If at first all the States......are not willing or able to join the Union, we must never hesitate to proceed to assemble and combine those who will and those who can." And when Molotov speaking at Paris, expressed the reluctance of Soviet Russia to unify the economic control of occupied Germany, Mr Byrnes, the American, made it clear in his famous speech at Stuttgart, that the U S A would unite with whomsoever was willing to combine with them. And so today, Britain, France and America are more closely welded together in their Occupation policy in Germany, with Russia in uncomfortable isolation, with avid eyes on the Ruhr and Reparations!

Cochin has already expressed herself willing, and if the suggestion that the stronger partner will 'dominate' is true, this small State is certainly taking a risk in making sacrifices for the common good. But there can be no advancement in any large area unless every unit comprising it is willing to surrender a part of its individual sovereignty and make an unselfish contribution to the common well-being. Any two units of Kerala combining together will make an area larger in size, in population, revenue, cultural progress, than many an Indian province of the present day—eg. Sind, N. W. F. Province, Orissa. The hesitant member of the family may rejoin the *tarwad* and make her contribution at her convenience.

But the people of Kerala and their Rulers should have the final say in the matter. If there should be any doubt anywhere as to the concensus of opinion on the subject, let the matter be put to a democratically conducted plebiscite. It is certain that given freedom of expression and the choice of unhampered voting, the educated and sensible people of Kerala coast with their great past and greater future, will unmistakably demonstrate their enthusiastic approval of the inspiring Idea of the farsighted patriot, the revered Maharaja of Cochin. And when twelve million people, the most literate and articulate in India, clamour for Democracy and self-expression, and get possessed of a desire for Unification, no person or power on earth can stop them from realising their objective. It is not known that King Canutes ever succeeded in stemming ocean currents, or that the Dog in the Manger has ever been in permanent possession.

—A SON OF KERALA.

THE PRISONER

The Prisoner awoke with a start. He looked around him with a sleepy smile. The dull walls of the narrow cell stared down on him mockingly. From somewhere a clock struck five with startling clearness. He stood up, yawned for a spell and moved to the barred window.

Suddenly he remembered. This was to be his last day! The last day on earth!.

He stared out through the window. The grey dawn was breaking just across the horizon. The grarled old trees beyond the prison-window stirred and tingled with reawakened life. A faint sweet fragrance arose from the surface of the earth. Perched on a treetop, a tame bird warbled forth its joy in the new day. The enchanting melody flowed on. Then suddenly and abruptly there was silence. It was a golden silence, an eloquent silence. It sank into the prisoner's mind like footsteps on a velvet pile.

The prioner's heart was wrung with tears. It was so good to be alive. Why should he die? The world was beautiful! *Life* was beautiful! How *could* he die?

To die! What happened when you were dead? Was there a God? Would he have to account for his soul to that God? Would God pardon him? Born and brought up among thieves, he was to die a thief! God. had given him so little to be thankful for; and would he let him die when he was only just awakening to the beauty of life?

* * * * * *

The morning wore on into noon and noon drooped into evening He was to be hanged at eight. At three the Jailor brought him his second meal.

Hour after hour passed, and sank into eternity. It was 6 now!——7———8—! The prisoner's hair stood on end with terror. But no Jailor came.

The prison clock struck ten. Yet no Jailor! The prisoner's brow was damp with sweat. God! when was this dreadful expectation to end?

'At 10-30, he heard the familiar footsteps of the Jailor. He gave vent to a long shuddering breath. He was trembling. Already he could

feel the fateful noose tightening the life out of him, choking him. With one trembling hand raised to his throat he turned to confront the Jailor.

But what was this? Instead of leading him on, the Jailor stood aside to let him pass. "Come on", he said. "Get out. You are free".

The prisoner stared at him, dumb and uncomprehending. "Get out, I tell you. You are free." "Free?" The prisoner repeated wonderingly, "free?" And then as the full meaning of the words burst upon him, he flung up his arms in delirious joy. He opened his mouth, but the words stuck to his throat. The blood rushed to his head. A fierce, loud, rumbling in his ears kept up the refrain "Free! Free!."

But as he rushed forth through the door, a grey pallor overspread his face, he gave a long convulsive shuddler, and crumpled to the floor.

The Jailor turned him over. He was quite dead. "Poor fellow", he said moved out of his usual stolidity. "It was his heart. Weak. Started at the least sound". He gazed on the grinming face musingly. "At last he died happy", he said.

B. USHA BAI,
Cl. IV., B. A. 1(b).

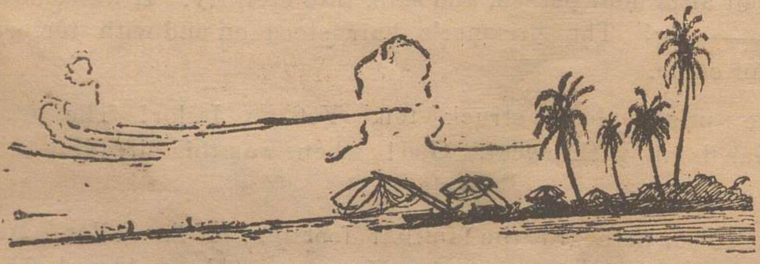

THE STUDENTS' ADVISORY BUREAU

"*What shall I be?* Doctor, Lawyer, Engineer, Teacher, Nurse, Textile expert, Electrician, Statistician, Accountant, Businessman, Journalist,...........?".

The Bureau can help you to decide the question and select an institution for the training. The Library of the Bureau contains Calendars and Handbooks of many educational institutions. They give you information about the great variety of courses of studies available, conditions of admission, probable expenses, scholarships and concessions available etc.

Some extremely good courses which you fancy or perhaps are not aware of may be available in foreign countries. There are books in the Bureau to inform you what training to take for what profession, where, and at what cost. Application forms are also available.

If you intend to join any institute and any information is required about it, the Bureau will try to get it for you.

The Bureau Library is kept open from 10 A. M. to 4 P. M. on all working days.

T. C. S. MENON, M. A. CANTAB,

Secretary.

OBITER DICTA

The new Government will wear a Crown of Thorns. Freedom is not a cheap commodity—GANDHI.

Participation of Communists in a Government without any doubt serves the interests of Russia. —Leon BLUM.

If when I die I am still a dictator I will certainly go down into the oblivion of all dictators. If on the other hand I succeed in establishing a truly stable foundation for a democrate government, I will live for ever in every home in China—

CHIANG KAI-SHECK.

The experiences of history prove that Hitlers come and go, but the German people, the German state remains—STALIN.

The States of course will have to advance, In course of time I think there will be complete Self-Government in the States quicker than we imagine, because of the events in British India—JINNAH.

It is vital that countries should be allowed to receive information from other lands & be allowed free expression of opinion—

ANTHONY EDEN.

When Man listens, God speaks. When man obeys, God acts. When men change, nations change.— JOHN BUCHMAN.

The preaching & practice of hatred and violence inevitably sow seeds which yield bitter fruint. If we sow the wind, we have to reap the whirlwind— JAWAHARLAL NEHRU.

Tomorrow

Others have talked as you and I have done
Of all the little things that we do love ;
And that same sun that lit the path we walked
With like aloofness watched them from above;
Others will come when you and I are gone
And find no trace of those that went before ;
And they will talk and dream, embrace as we have done,
Love their brief love, and grieve, and live no more.
Legends we will not leave ; no epitaph
Will catch the heartstrings of succeeding years ;
We'll greet the black-browed stranger with a laugh,
Die as we lived, nor ask the world for tears!

V. Krishnan, *Class* i, *group* i,
St. Albert's College.

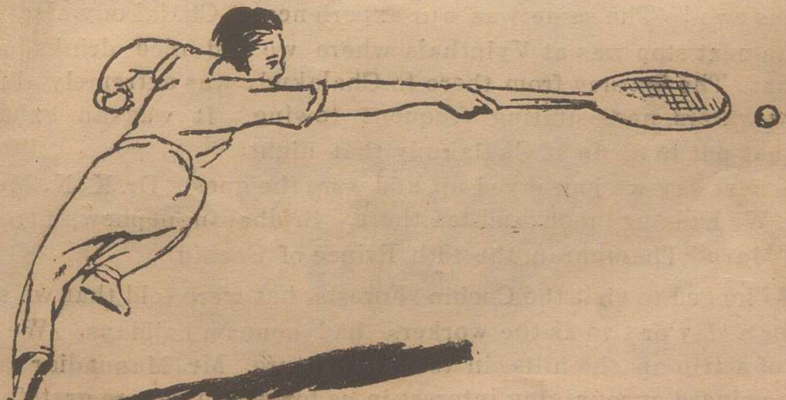

ROVERS & SEA SCOUTS.

A Holiday Ramble.

A bright dawn was just breaking when the Rover Scout Party got ready to embark on the boat trip to Chalakudy. A north-east wind was blowing against us; but we made the start in high spirits. In the pleasant morning sunshine, rowing vigorously against the wind, we made steady progress till Mulavukad. A strip of shallow water necessitated some pushing. Thence we proceeded pleasantly till, hungry insides and a hot outside betokened lunch. Naturally the earnest efforts of our cooks proved delicious.

We cast off again at 3. 30 P. M. The Mulavukad river was very rough, and we had to struggle against adverse east wind. On top of it came rain, and we wisely put ashore to camp for the night.

We started very early the next day in agreeable weather, and reached Cherai at 8. 48 A. M. The rest of the day we spent on land as the guest of a fellow Scout, Ettan Pillay.

The next morning found us on the Parur river, the weather continuing congenial. Refreshed with drinks from the leader's cocoanut estate (the cheering and not the inebrating variety) we found waiting for us at the entrance to the river the District Commissioner, Mr. Velu Pillay, M. A. who had kindly made all arrangements for us. After a lunch and a tea we proceeded to another encampment for the night at Elanthikara. The people of the village were at first scared away at our sight, mistaking us of course for soldiers! — But soon our credentials were properly explained, which brought about a refreshing "sea change". the price of a cocoanut dropping, with barometric suddenness, from Rs. 4 to annas two! The same was our experience at Chalakudy also.

The next stop was at Vyinthala where we had nice drinks and a nice chat. The journey from there to Chalakudy was extremely difficult, shallow waters necessitating frequent towing. It was an exhausted crew that put to camp at Chalakudy that night.

The next day we journeyed up, and were the guests Dr. K. N. Menon's sister. We had our lunch and tea there. Sridharan, nephew, introduced us to "Maru" Thampuran, the 10th Prince of Cochin.

We longed to visit the Cochin Forests, but were told that we should wait for a day or two as the workers had gone on holidays. We have hopes of a trip up the hills in the near future. Mr. Mannadiar and the Prince evinced encouraging interest in us for which we are grateful.

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947
MADRAS.

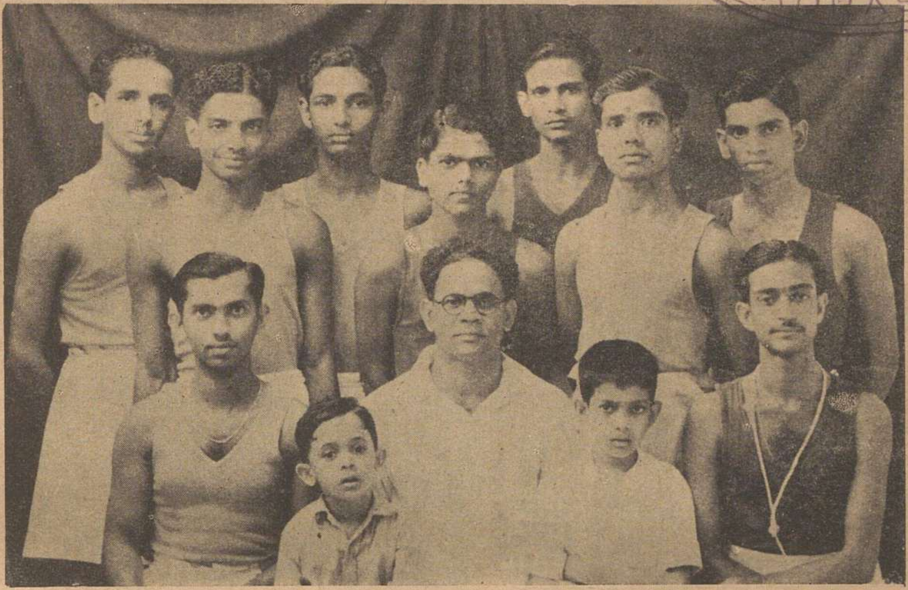

College Sea Scouts and Rovers at Parur with their host, Mr. Velunni Pillai, Dist. Scout Commissioner, Kottayam.

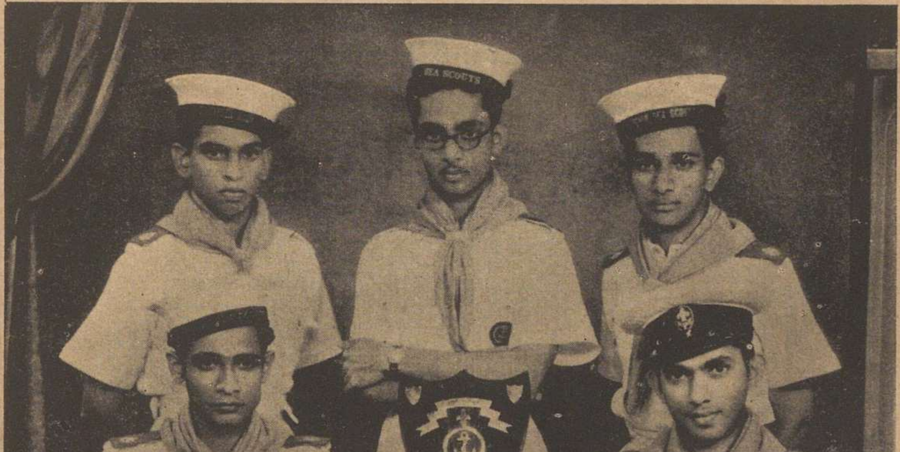

The Maharaja's College Sea Scouts—The Best Patrol, 1945-'46.

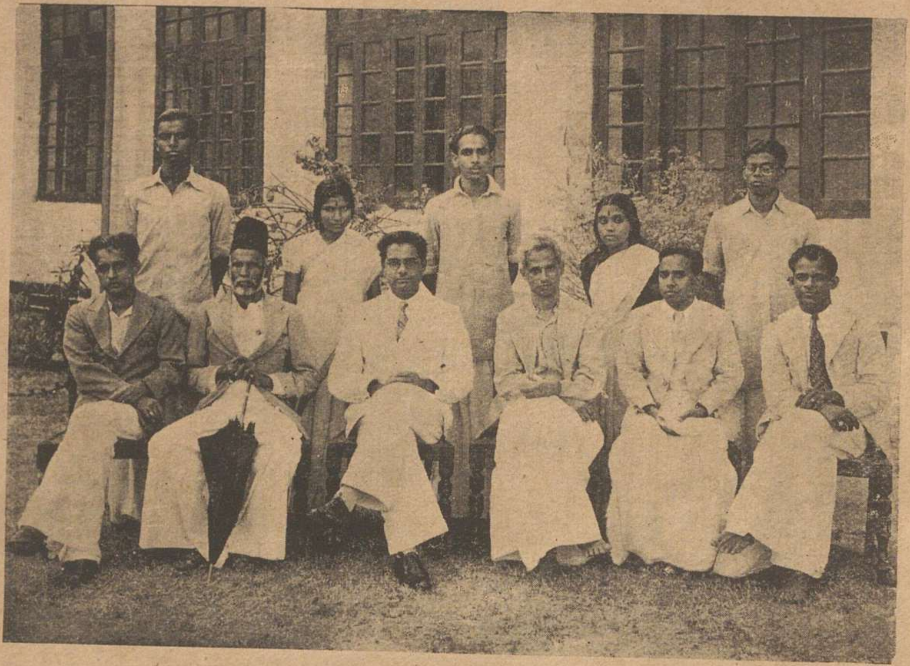

Bhasha Sahitya Mandalam Committee, 1945-'46.

The Tennis Club, 1945-'46.

We started on our return journey on the 19th evening, with a favourable current to help us By. 7. 30 P. M. we reached Kadukutty and, after supper, resumed our journey in beautiful moon-light.

We came to Annamanada the next morning, and here we dispersed for our homes, to spend Easter. T. P. Paul, C. A. Charlie, K. A. Ignatius, and M. C. Mathews could not withstand the call of "Home, sweet home." We waited for two days, and started again. Then we halted at Cherai as the guest of Mr. K. C. Abraham, B. A., L. T. the District Commissioner, and returned to Ernakulam on the 27th. a day in advance of the schedule.

Those were days of joy, spent in ideal surroundings, every day bringing to us new experiences, new thrills, new friends and newer scenery. The ramble has left in us a fever and a yearning to return once again to the glories of nature and the joys of camp life at the earliest opportunity

—ROVER—SEA SCOUT.

INDIAN AIR TRAINING CORPS.

The Indian Air Training Corps was started with the idea of making the educated youths of India AIR MINDED and thus cope up with the ever increasing need of our country's call, which has just passed the stage of subjugation and entered that of FREEDOM with the formation of the INTERIM GOVERNMENT.

We are all very well aware of the C-in-C's statement, repeated more than once and which has appeared in the columns of all newspapers, that nationalization of our armed FORCES has not been possible and may not be possible for some years to come owing to the fact that there is not spontaneous co-operation and response from amongst the qualified young men of our country. This, of course engaged the attention of our men of distinction who are in service rather seriously and Air Head Quarters (India) was the first to find a solution to this.

Of all the three services, we know that the Indian Air Force is the youngest, but it still enjoys the most enviable reputation of being the best as has been justified by its unparalleled achievements during the World War II. Also we have now come to realise that a strong AIR POWER is of vital importance for the preservation of the freedom of country in these days of improved technique and scientific methods of WARFARE.

As already explained Air Headquarters (India) succeeded in finding a way out of this, and the result was the formation of or the FOUNDING of THE INDIA AIR TRAINING CORPS, having secured the co-operation of the various educational institutions all over the country.

H. H. THE MAHARAJA of Cochin, lost no time in seeing the importance of the scheme, (who now occupies the most enviable place amongst the Princes of India with his announcements and his popular reforms in the State) as also His Government and the Vice Chancellor. We, the staff of the I. A. T. C. are grateful to them and the Principal, the staff and the students of the College for their ever increasing co-operation in giving us all the facilities necessary to make this scheme a great success.

Having successfully completed three courses we are now in the midst of the fourth course. We are really very proud of the spontaneous response from the students of this College when applications were called for. 30 candidates were selected by the University Selection Board all of whom are now undergoing training.

The keen interest and skill displayed by the students is marvellous, and reminds one of the MILITARY AND CULTURAL GLORY OF SOUTH INDIA which is still fresh in our memories. It shows what they are capable of if only they are given an opportunity. The Cadets learn pre-elementary working principles of an Aero-Engine, Theory of flight, Mathematics, Morse, Leadership, Discipline etc., and they are all interested in the subjects. Also they will be given a joy flight during the course so as to enable them to form an idea of how one feels in the air, which as you all know is wonderfully pleasant.

On successful completion of the training they will all appear for an examination, and those of them who get through will be recommended as being suitable for a G. D. Commission in Royal Indian Air Force. Subsequently they will be called by the Seivice Selection Board, and such of those candidates as are found to be suitable will be granted a G. D. COMMISSION in the R.I. A.F. These sons our country will keep the flag of our motherland flying all the world over and for all the ages to come thus speading our country's fame far and wide.

MURTHY, C. V. S.
(R. I. A. F.) No. 2 I. A. T. C., Madras 'Varsity,
Maharaja's College, Ernakulam,

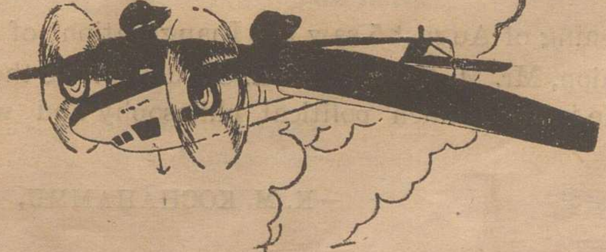

COLLEGE ACTIVITIES
HOSTEL REPORTS
Rama Varma

The Hostel reopened on the 17th of June simultaneously with the College. A week after, came the Juniors among whom were many promising new faces. We are confident that we can keep up the record of activities of the Hostel.

All the office bearers were elected within a fortnight. The elections were unanimous. The four class-representative were replaced this year by four Wing-leaders.

The inauguration of the Hostel Literary Union was held on Sunday the 21st July. Sri. N. Raghavan, former Minister of Finance in the Provisional Government of *Azad Hind* and the President of the Indian Independence League, Singapore, delivered the address. He exhorted the students to identify themselves with the cause of the mother country. He appealed to the students to be above communal feuds and narrowness of outlook.

The first issue of this year's *Hosteler* came out on 20th August, We consider ourselves lucky in having with us a few budding artists who make the journal lively.

—K. KRISHNANKUTTY, Cl. iv gr. ii
Secretary,

Muslim.

The summer recess is over; and once again we are in the midst of the happy surroundings of the Hostel. This year there was an unusual number of new 'arrivals' whom we have welcomed into over fold.

The evening of August 5 saw the Inauguration of the Hostel Literary Union, Mr. M. K. Raja, M. L. C., delivering the Inaugural address. He infused much political philosophy and wisdom into over minds.

—K. M. KOCHAHAMMU, *Secretary.*

Foot-ball.

Due to heavy rains the activity of the Club had to be suspended during the first Term. With the many new recurits this year the College hopes to select a good team to represent us at the Inter-Collegiate and Dixon Cup tournaments.

—ALEXANDER C. CHERYAN, *Captain.*

Who's Who in College Soccer

Alex Cheryan. Captain and pivot—tall and perpendicular—clean tactics —recollections of a bamboo in the storm towards the end.

U. A. Cheryan. Curly top on a burly build—Supremely unconscious of a leg on the right side—Unselfish to the Red standard.

Rajan. Plays "left-out"—but—too much in love with the right leg; may be safely left out !

Madhavan. Silent worker—Mere skin and bones; leads well. Recommendation : *also* Eat well.

Kamal. No, not from Turkestan, but merely Banerji Road—A good dribbler—"Direct action" pays dividends in foot-ball.

Venu. On your marks, get set, pounce!—"Brooks" no opposition—good at shadowing.

Sundaresan. More of enthusiasm than talent—Head, Nose, Ears and all have a part to play in foot-ball—And, can he talk ? ?

Vasanthan. Agile and alert—Interceptions purely destructive—Good work though not stylish—Politically opposed to number two.

Philip. Has the makings of a good Back—Improves with every game—Keep it up.!

Narayanan Kutty. Late of the Army, now on sentinel duty at the Post—The war is over, son, and be alert !

Jacob.

Can fill any post
From wing to Post ;
But best display
On a muddy day !

—" MANUEL "

Arts & Dramatics

The 'Arts & Dramatic Club' welcomed 498 new and young artistes & dramatists as members this year. Mr. K. J. Anthappai, was elected Secretary, on 24th July 1946.

Miss P. Kamala Devi, & Miss K. Barathikutty from amongst the women students & Mr. V. Ramaswamy & Mr. M. J. Jacob for the men were elected to the Committee on July 31st.

The Club was formally inaugurated on the 24th of August.

—K. J. ANTHAPPAI, *Secretary.*

Sea Scouts

In response to a notice put up inviting applicants, a good crowd turned up; but a number of them had to be disappointed because they did not know swimming. The Sea Scouts have to pass a severe swimming test before they float in their boats. At present our strength counts 36, divided into four patrols.

It is a grand sight to watch our *kayaks* and yachts rowing about in the blue waters from 5 p. m. to sunset on all days. Sea Scouts have to live up to the Scout motto of "Be Prepared." Chances are abundant in these months of heavy rains and gales, for small boats get upset. Sea Scouts are always ready to lend help to those in trouble.

—K. C. VRINDAVAN, *Captain.*

Literary & Debating Society,

Under the auspices of The Society, a debate was conducted on Wednesday 21st August, Mr. C. Bhaskara Menon, Lecturer, presiding. Mr. P. S. Appu, Cl. IV, B. A, moved *That the decision of the Indian National Congress to enter the Constituent Assembly is a wrong step.* The motion was vehemently opposed by Mr. P. K. Ahamedunni, Class III. B. A. Heated discussion ensued. The resolution was put to vote, and was carried by a majority of 22 votes.

Under the auspices of the Literary and Debating Society Sri Swami Siddishwaranda of the Order of Sri Ramakrishna delivered a speech on "The Influnce of Indian Culture on Modern France," on Monday 21st October 1946.

Rich with the experience gained during a ten years' sojourn in France, the learned Swamiji outlined the impact that Vedantic Culture was having on Catholic France. He traced how Chrisianity in France was reacting to the ideal of toleration and gaining a broader outlook. Next he spoke about the way in which modern scientific thought was finding affinity and in spiration in Vedanta. He concluded by pointing out how Marxism had to rebuild itself on the basis of spiritiual values; and how this could be realised by the steady influence of India's spiritual wealth.

— P. B. KADIR, cl. iv, iv b, *Secretary*.

Women's Literary Union

A Debate on Parliamentary lines was held on 20th Aug. '46 on whether *The removal of control will promote better discipline in Colleges*—a subject recently debated by four students of the College from the A. I. R., Trichinopoly. Miss B. Usha Bai opened the debate and Miss P. V. Ranjini led the opposition. Four spoke on either side.

For the Motion.

Nine out of ten persons will confess to having felt the urge to taste the forbidden fruit—out of sheer curiosity and out of defiance of authority. The best discipline comes from within the individual. Trust begets trust. The discipline inspired by the fear of consequences is artificial and not lasting.

"Shantiniketan" founded upon the principle that "freedom is the very essence of teaching" is a supreme illustration of the success achieved by the absence of all narrow control in University education.

Democratic students' organisations can bring into force a new discipline, arising from a new social and political consciousness.

Against the Motion.

"If we want real Swaraj we must march like a disciplined army", said Mahatma Gandhi on a very recent occasion. Pained by their indisciplined behaviour, he refused to speak to the students of the National College of Commerce at Wardha, even though the indiscipline arose from over-enthusiasm to pay homage to the great leader. If such is the case with a national institution, the chaos that would prevail in Colleges of other kinds may be better imagined than described. Students who are incapable of the elements of good behaviour, who stare and hiss and hoot, who credit themselves on wanton destruction or theft of laboratory equipment, will turn into anarchists in the absence of healthy control. We should be Christs and Budhas to be able to do without external control. Especially during

the period of adolescence, when our experience of the world is next to nothing, we are in greatest need of guidance.

All rules of control have come into existence as a result of the human experience of ages.

To take but one familiar instance—how many students would attend their classes if it was left to their option to do so? How many would go to the classes at all but for the College *bell* (not belle)?

The motion was lost. The women, therefore, *are* for control!

—P. V. RANJINI,
Secretary.

English Association

The Association commenced its activities with the election, unopposed, of its Secretary for the year, Mr. Antony P. Alapat. At the first meeting held, Rev. Fr. Theodosims, T. O. C. D., B. A. Hons., Lecturer in Sacred Heart College, spoke on "Man in Life and Literature".

Homo Sapiens.

Man in life—you and I are specimens of man in life. The man in the street, the woman in the kitchen, the king on his throne, the peasant in his field,—these are all types of men in reality. Man in literature; *homo fictus*. Sakuntala and Savitri, Macbeth and Malvolio, Pickwick and Pumblechook. These represent man in literature Are these two isolated classes without any relationship?

Examining first of all, 'men in life' we find they go through the cycle, of birth and death, death and birth interminably.

Birth, copulation death,
That's all, that's all, that's all.

Mr. E. M. Forster adds two more facts of life, food and sleep, and uses the word love for copulation. First fact of life therefore is birth; to explain it from a religious point of view or biologically we know; but practically our birth is "but a sleep and a forgetting" for us. And so too about death; with the ancient philosopher we can say, when we are, there is no death; when there is death, we are not; therefore death is not a fact experienced by us. Thus man in reality is pitched between two facts; projected into a life from an infinity and jerked out of life into an infinity. How stands in this matter our literary cousin, man in literature. There is a perfect analogy in this matter of birth between man in life and man in literature; he is somehow born and he dies somehow, somewhere. A recent author remarks, "Pathos, frustration, symbolism all these are made out of the fact of death, but the mystery of death stands unrevealed". Othello stabbed himself, and so died. Desdemona was smothered and so died; Hamlet was poisoned by an

envenomed sword, and so died. Died, died, died, That is the end of all" For the rest, there are facts of food and sleep. We in actual life spend much of time in eating and drinking ; so also sleep takes up a good part of our time. Regarding man in literature, Mr. Forster reminds us that he subsists on almost a rationed minimum of food. Sleep and dream however are more interesting functions of literary characters. We have very celebrated dreams in literature; but there never have the sheer absurdity of real dreams.

One thing more remains—love. "Veneratiou, pity and the like are species of love" says Mr. C. S. Lewis. We may indeed go farther than Mr. Lewis and say, love is ths cardinal emotion around which all the activities of the human mind are centred Here we find the most striking difference between man in life and man in literature. Man in reality is a mysterious being here ; activities of his mind remain unfathomed ; they are a secret even to his closest friends ; hence many a time we are surprised at the behaviour of our feilow beings. But here *homo fictus* shows his superiority over *homo sapiens:* moments of intense scrutiny of passionate human curiosity are more fruitfully spent in the contemplation of man in literature than of man in real life ; for the former will tell us his secrets, but the latter is congenitally incapable of doing so.

This then is the advantage of creative literature ; " here while coming in contact with the Macbeths and Ahabs and Prufrocks in the world of fiction, man apprehends truths relating to the inner life of human beings; that further. contemplation makes him realize with a thrill of ecstasy or with a shudder, that he—man in real life—comprehends within himself, within his own individual soul, all the infinite possibilities of human nature. at once the grandeur of Lear and the futile murders of Macheth, the subtlety of Hamlet as well as the sophsitication of a Prufrock. This knowledge makes man—makes us all—sadder but also wiser; it makes us less proud, more human ; and it gives us the great virtues of understanding humility and compassion." (New Review January (1943) *Homo-Sapiens Homo Fictus*) Thus the negative capability of creative artists helps to make man a better man, a wiser man and a humbler man.

—ANTONY P. ALAPAT, cl. iii, B. Sc.,
Secretary.

Hindi Association.

Sri Vidwan S. Padmanabhan, B A., B. T., Lecturer, Sacred Heart College, delivered the inaugural address of the Association on 27th August 1946.

The following have been elected as Committee members of Association.

1. Madhurdas Leeladhar, Cl. I
2. K. Sankara Warrier, Cl. II
3. S. Viswanathan, Cl. III
4. *Usha Bai* Cl. IV

—K. H. MUTHU, *Secretary.*

History and Economics Association.

The first meeting of the Association was held on Friday; 23rd August 1946, with Prof. T. C. Sankara Menon, M.A. (Cantab) in the chair. The following members spoke on the occassion :

1. Sri K. R. Vijayan – on *Unification of Kerala.*
2. T. K. Narayanan Unnithan—on *Indian India.*
3. Sri. Vijayan, – on *Indonesian struggle for independence*
4. Sri V. R. Ramakrishnan—on *Unemployment Relief,*

We intend to inaugurate a new series of lectures by students—viz; *Introducing Books* and *Introducing Great Men.* We expect the co-operation of all members in making this attempt a success.

—P. J. GREGORY, *Secretary.*

Physics Associaation.

The Association commenced its activities of the year with the election of last year's Joint Secretary, *M. Leela,* as Secretary for the current year, and of Antony P. Alapat as Joint Secretary.

On 20th August 1946 a combined meeting of the Mathematics and Physics Association was held under the Presidentship of Mr. G. R. Narayana Ayyar. Dr. K. N. Menon, Prof. of Chemistry delivered a very interesting lecture to a crowded audience on 'A chemist visualises the Atomic Bomb from safety."

M. LEELA, & ANTONY, P. Alapat, *Jt. Secretaries.*

STUDENTS' COUNCIL, 1946—'47

For the first time this year the President of the Students' Council was elected by the general body of students on Tuesday, 16th July 1946. For the first time also in the history of the College, a woman student, Miss T. R. Janaki, was elected President of the Students' Council.

At a meeting of the Students' Council, held on Friday, 2nd August, 1946, the other office bearers, Messrs P. B. Kadir, P. J. Gregory and N. V. Mathew were elected Vice-President, Secretary to the Student's Council, and Secretary to the Common Room respectively.

The Students' Union celebrated *Gandhi Jayanthi* on Tuesday, 1st October 1946, with a Flag salutation in the morning and Public Meeting in the evening in the Physics Gallery under the presidentship of Mr. G. R. Narayana Iyer, M. A., Vice Principal. Sri *Kavithilakan* G. Sankara Kurup and Mr. N. A. Kareem spoke on the occasion.

P. J. GREGORY, *Secretary.*

MEMBERSHIP

T. R. Janaki	*Cl. iv, Bsc.*	*President*
P. B. Kadir	*" iv, gr. iv*	*Secretary Literary and Debating Society.*
K. Kunjunni Raja	*" iii gr. iii*	*Sealy Hall*
P. J. Theressa	*" iv " i b*	*Do*
V. Balakrishnan	*" ii " i*	*Cruickshank Hall*
C, R. Sathyavathy	*" ii " i*	*Do*
T, K. John	*" iv " i b*	*Davies Hall*
C. I. Rathnam	*" ii " iii*	*Do*
P. K, Venugopalan	*" ii " i*	*Barlow Hall*
V. Madhavikutty	*" ii " i*	*Do*
P. Sankaranarayana Menon	*" i " ii*	*Cl. i*
P. Rajeswari	*" i " ii*	
P. Bhaskara Menon	*" ii " i*	*Cl. ii*
Thankamony George	*" ii " i*	
N. V. Mathew	*" iii " iv*	*Cl. iii*
C. Malathy	*" iii " ii*	
C. M. Ramachandran	*" iv a iv*	*Cl. iv*
V. Ammalukutty	*" iv b*	
S. Sankaran	*" iv " iv*	*Captain, Cricket*

Alexander C. Cherian	*,, iv ,, iv b Football*
I. Gopalakrishnan	*,, iv ,, iii Hockey*
P. I. George	*,, ii ,, i b Basket Ball*
K. J. Jose	*,, iv ,, v Volley-ball*
P. M. Muhamad	*,, iv ,, iv B Badminton*
K. Ramachandra Menon	*,, iv ,, v Tennis*
U. A. Cherian	*,, iv ,, iv B Athletics*
K. J. Anna	*,, iv ,, i General Captain*
Theressa Mathew	*,, iv ,, i B Badminton*
M. J. Theressiamma	*,, ii ,, ii Tennis and Tennikoit*
P. B. Kadir	*,, iv ,, iv b Secretary Literary and and Debating*
P. V. Ranjini	*,, iv Bsc v Do*
K. J. Anthappai	*,, iv gr. iv B Arts and Dramatic*
M. Gopalakrishnan	*,, iii ,, iv Co-operative*
T. Aravindakshan	*,, iii ,, v B Bhasha Sahithya Mandal*
Antony P. Alapat	*,, iii ,, ii English*
M. Leela	*,, iv ,, ii Physics*
M, Ramakrishna Pillai	*,, iv ,, i B Mathematics*
K. H. Muthuswami	*,, iii ,, iv B Hindi*
T. Vijayan	*,, i ,, iii Sanskrit*
P. J. Gregory	*,, iv ,, iv b History and Economics*
K. Krishnankutty	*,, iv ,, ii R. V. Hostel*
V. Kaumudy	*,, iv ,, iv B Women's Hostel*

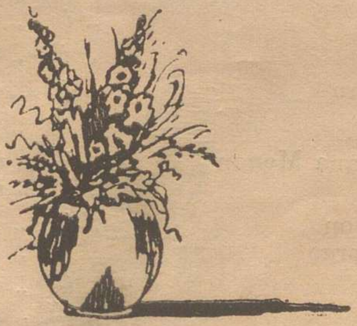

THE MALAYALEE TOUCH

Mr. M. K. Raja, B,A., LL. B., M. L. C., kindly performed the inauguration of the Amalgamated Societies by delivering the opening address on Wednesday, August 7, 1946, in the College Hall with Miss T. R. Janaki, President, Students' Council in the chair. Speaking as an 'old student' and member of the Party which 'has captured the imagination of many of the younger men and women of this State', he confined himself to a few remarks on the 'burning topic of the day', namely, the idea of a UNITED KERALA. He prefaced his speech with a reference to the unfortunate "rift" in the ranks of present-day students, whose energies were being divided between rival organisations. In his student days, he recalled, conditions were otherwise. "We did not have so many parties among us, and certainly not the luxury of so many dog-fights as you are having now". On the problem of students' particiption in politics, he said, "Let me not be understood to hold the view, that our students, the flower of our nation, should get themselves enmeshed in the devious coils of party politics and factional squabbles. Far from it. I firmly believe that normally they should not waste their energies in such futile channels. But "when the river is in spate, when its turbid torrents inundate the adjoing fields with their vitalising water, is it not vain to try to save the little blades of grass standing far away from the river bed ?"

Unified Kerala

Mr. Raja proceeded, "The conception of a Unified Kerala is not a novel one. It is not a political slogan at all; nor the new-fangled idea of a petty politician. It is as old as our history. It dates back to the days of that little presumptuous man, Parasurama, whom the legend speaks of as having reclaimed this land from out of the ocean and made a present of it to the Brahmin to expiate his past sins. It is as old as the Hebrew literature of about 1000 B.C., wherein Kerala is spoken of as a land of extraordinary prosperity which used to export gold, silver, ivory and birds like peacocks to Europe. Herodotus wrote more than 2000 years back about the merchandise of this land going in Arab ships to the ports of Egypt and of Aden. Chroniclers like Megasthenes and Hunter mention this land as one inhabited by a highly civilised people with great cultural and artistic traditions. We all know that this land finds a place in some of the famous edicts of Asoka.

"All this proves clearly that Kerala as a distinct and homogeneous political entity not only existed from very ancient times, but also that

it was treated and recognised as such by the people of other countries thousands of years ago. Kerala's politics in olden days largely was the expression of this living urge of the people for unity and oneness. To rule over this charming land nestling deep in the luxurious lap of the Western Ghats, and stretching from Gokarna to Cape Comorin, has always been the pet dream and ambition of almost every one of the Kings and potentates of this country. The famous Perumals called themselves *Keraladhiswara*, and it is recorded that the Zamorin, on whom the political mantle of the Perumal is supposed to have fallen, used the same expression on the occasion of the historic *Mamankam* ceremony."

After brief references to the unity of the social structure of Kerala, and "the contribution of Kerala to the larger currents of Indian culture", the speaker passed to consider the distinct Malayalee touch which is a feature of life in Kerala. "It makes, no difference whether he hails for Travancore or from Malabar, it does not matter whether he lives in Kerala or outside, in essentials, in his cultural aptitudes and instincts, the Malayalee is one and the same. This conception of unity has taken deep roots in and has drawn nourishment from almost everything that concerns our life—our history, our geographical position, peculiar customs and habits, our vigorous arts, our social institutions, our philosophy, our attainments and last, but not the least, our aspirations. I would, therefore, like our princes, politicians and administrators to understand that they would be committing a grievous mistake if they were to miss the great psychological urge, the instinctive fervour which is behind the demand for a United Kerala. The thought that he is the inheritor of a particular tradition, that he is a *Keralaputra*, is something which holds a deep emotional appeal to every Malayalee whether he lives in the distant north of Malabar, or whether he hails from the southernmost tips of Travancore. If grips his imagination just as the conception of Zionism grips the imagination of the Jews all the world over. From the point of view of culture, economics or social heredity, these is nothing that divides the various communities inhabiting the west coast. The history of the last couple of centries has driven wedges between the territorial units. It is to remove these wedges and harness them to common effort and progress that we demand the so-called Unification of Kerala.

Popular support

Public opinion, not only here, but in Travancore and British Malabar also, has come out in whole-hearted support of this scheme in

recent months. It was only the other day that the Kerala Provincial Congress Committee, representing the bulk of the politically-thinking classes of Malabar, passed a resolution giving its full support to it. The Cochin State Praja Mandalam has followed suit with a similar resolution. It only remains for the people of Travancore to express themselves unambiguously on this vital question which concerns them no less than ourselves; and knowing as I do my brethren over there, their hopes, their ideals and aspirations, I do not have the shadow of a doubt what their verdict is going to be...There can possibly be no question of forcing any part of Kerala into the new arrangement. Every part will have absolute and unfettered freedom to take whatever decision they think will best serve their country's best interests. But none the less, I wish to say Travancore has a special responsibility in the matter. She has led the other parts of Kerala in many things. Are we, who have watched with admiration Travancore's manifold achievements in many fields of Kerala culture, not entitled to expect that she will not only be willing but even anxious to give us the benefit of her help and association in a New Kerala wherein she is bound to play a major (I do not say dominant) role, by virture of her great resources, the strength of her population and the high standard of education?....

Will it not be the part of political wisdom, of constructive statemanship, to see that this sense of unity, feeling of common destiny which animates a crore and a quarter of Malayalees is not allowed to run to waste into channels of isolated stagnation, but is harnessed for the purpose of united constructive political effort, so that the vast numbers of people may raise themselves to greater and greater heights of prosperity and plenty, and carve out for themselves a future more glorious than even their glorious past?...

In the new India to be born, there is not going to be anything like absolute independance for any part, be it a native State or a British Province. The people of this country are not going to tolerate it, and it is the right of the people of each part to decide, when the time comes, what is best for themselves. I am confident that nobody, however high he may be, whatever be the authority he now wields, can take away or limit that right.

'Lebensraum'

Ours is one of the most thickly populated areas in the whole of India, and the comparatively small area of land at our disposal makes the question of living-space for a Malayalee a really difficult one for the future administration to tackle. Our peculiar social system,

coupled with the high degree of fecundity of the population, is bound to complicate the problem as time goes. Whereas Mysore with an area of 29,326 sq. miles has to support only 65 lakhs of people, the N. W. Frontier Province with an area of 14,000 sq. miles has to feed only 22 lakhs, Sind with 36,000 sq. miles has to house only 38 lakhs, Kerala, comprising Malabar, Cochin and Travancore, has to be satisfied with 14,900 sq. miles to maintain the huge population of a crore and a quarter of people, with the possibility of substantial additions to this number year after year. We are rather backward in industrialisation; our agricultural resources are yet to be tapped to the full. That we cannot at present support the large man-power is evident from the large scale migration of Malayalees to every part of the globe. So far as Malabar is concerned, the fact that she has all along been a part of Madras, has created for her peculiar problems. She has never received a square deal from the Tamils and the Andhras. She has been the Cinderella of the Madras Districts. The revenues she has been contributing to the common exchequer have almost trebled during the last 60 years. And yet when huge schemes of nation-building costing crores have been executed all over the Presidency, not even a couple of lakhs have been expended in the District of Malabar for its people. I take only one instance. It was years ago, when Sir C. P. Ramaswami Iyer was the Law Member to the Government of Madras, that the Pykara Hydro-Electric Scheme was taken up for execution. It now supplies power even to the distant districts of Tinnevelly and Ramnad. But Calicut, which is just a few miles as the crow flies from Pykara, is even now groping in the dark for want of Electric energy. This year the Madras Government has allotted a sum of Rs 50 lakhs for extending the supply of Electricity to the barren ceded Districts. But I find not a pie in the Budget of over 50 crores to be expended for bringing light to smiling Malabar.

Friends, does any body suppose that these enormous and vast problems which stare us can successfully be faced by Travancore alone, Cochin alone, or Malabar alone? Can Travancore hope to go forward while Cochin and Malabar lag behind? That way lies disruption, weakness and frustration. Without a Unified Kerala, we are sure to fall from the height of our tradition and become a weak, ineffective partner in the progressive India of tomorrow. But we can and we will solve our problems, provided we pool our resources in a common, planned effort. That way lies our strength; that way lies our greatness."

—(APPLAUSE.)

College Notes

The Reopening and after

The academic year 1946 — '47 which commenced for us on June 17, 1946, has been one of stir and sensations. We have felt within our small world the repercussions of the great movements and events outside. The trials and tribulations and the struggles and rivalries of a world reconstructing itself after six years of agony; the negotiations and settlement affecting an interim Government about to set up an Indian Swaraj; the flutters and aspirations of a Kerala seeking to be re-united, the excitements attending the Indian Cricketers at action in England; and thronging University students knocking desperately for admission into Colleges already over crowded—these and other aspects of life astir necessarily made its influence felt within the College. Added to these we too have had our internal 'events', such as keenly contested elections to the various Associations, and particularly to the Student's Council, whose President, for the first time, has been elected by the whole College.

It is said that the last war saw in its wake an epidemic of influenza sweeping through Europe, but the second World War seems to have left behind a legacy of 'strikes' and 'lock-outs'. This world-wide 'fever' has spread also to India, and even Malabar, otherwise placid shore, has had its experience of short-lived, inoffensive strikes, with little casualties. As any novelty that presents a plausible pretext for truancy appeals to the irrepressible buoyancy and bravado of youth, a small proportion of the student population in Ernakulam have availed themselves of the golden opportunities, for health-giving 'steam-letting' 'biking' and sun bathing that 'strikes' have afforded them already twice this year, But it must be said to the credit of Maharaja's College that those who wanted to study have remained within doors, and that the proportion of non-strikers was in excess of the strikers. The College worked without a hitch, and the strikes left behind little striking bad effect upon our boys and girls.

* * * *

Strength.

We have touched a high water-mark in our strength including the extra 100 new admissions permitted by the University this year.

The total strength of the Intermediate classes is 623, (men 446; women 177); B. A. 136 (men 99, women 37) of B. Sc. 190 (men 133, women 37), making in all a total of 949 which is yet short by 51 of the sanctioned strength of 1000 (+100) students. The shortage is due to the restriction on the number of Women Students admissible into the College and the diminishing popularity of B. A. as against B. Sc. The University's limitation of the number of women students to 25% of the total men students, indeed hits them hard in a State that leads in India for Women's literacy, where provision is yet to be made for a separate Science College for them.

Examination 'Results'

As usual the College has produced good results at the several University Examinations taken by our Students in March 1946. We presented 219 candidates for the Inter, out of whom 118 passed in full, with 42 in the First class; while 30 more passed in Part I, 67 more in Part II and 18 more in Part III. There were only 21 complete failures out of 219. The precentage of Passes in Group I was 63.3; in gr. II 48.7 and in gr. III 51.9.

In B. A., B.Sc., the precentage of Passes in Part I was 79.54; Part II, 84.09; and Part III, 63.40. with a comparatively good crop of "distinctions" in all the subjects.

Staff,

The Principal (Mr. P. Sankaran Nambiyar) left us on July 16th 1946 to officiate as the Director of Public Instruction for 2 months, leaving Prof. G, R. Narayana Iyer, as Offg. Principal. In the consequential arragements Mr. K. J. Augustine officiated as Professor of English and Mr. C. Bhaskara Menon as Lecturer in English, & Miss M. V. Lily as Ast. Lecturer in Mathematics.

Messrs A. Chandrahasan and E. Raghava Warrier share between themselves the Dept. of Languages, as Superintendents, the former having charge of Hindi and Arabic, and the latter of Sanskrit and Malayalam.

Mr. M. R. Natarajan B. Sc. has been appointed in the vacancy created by the resignation of Mr. P. Kunjan Kutten Achan, M.Sc of the Dept. of Chemistry.

In the place of Mr. K. H. Alikunhi, has come in Mr. E. M. Joseph, B. Sc. Hons., L. T. as Lecturer in Zoology.

Mr. P. M. Abdu Rahiman, B. A., has succeeded Mr. Kunhammed Kutty Moulavi as Lecturer in Arabic.

Mr, N. Madhukar Rao, M. A., and Miss. V. Padmini B. A. Hons. have joined us as Tutors in English. Mr M. Y. Prabhakara Menon B. Sc. has been promoted as Lecturer, and Mr. M. R. Nandakumaradas has been put in his place. Sry N. Padmavathy M.Sc has been appointed Lecturer in Physics,

In the Dept. of Chemistry offg. appointments as Lecturer and Demonstrator have gone to Messrs K. K. Mathew and K. Gopinathan.

Miss. Esther Hallegua, B. Sc. (Hons), has been appointed Demonstrator in Botany, while Miss. A. Satyabhama M. A., Mr. C. R. Narayanan Eizhuthachan M. A. and Mr. I. Velayudhan as new Tutors in Sanskrit, Malayalam and Hindi respectively.

* * * *

Consequent upon the increased admission this year, the staff has been re-inforced with new hands, and we are happy to note that these additions to the teaching body have been effected with recruits drawn largely from amongst our 'Old Students'. There has been in this connection, a regular invasion of the College by Women, who deserve special notice although they may not be entitled to a precedence in the Civil List. These latest accessions to the "Queens's Gardens" happen to be precious and fragrant specimens, gems and flowers fostered and perfected under the care of the hoary mother that is Maharaja's. There is for instance the Pearl of Israel cultured here and polished at Madras, the two *Padmas*, one in Physics and the other in English, which had blossomed here and spread their fragrance elsewhere before their home-coming; and Truth ('Sathyam') who was initiated in Arts here before she underwent a purification in the life-giving waters at *Kasi* — now returned to the service of Alma Mater, in right classical fashion. Lily too bloomed in our gardens, and stayed with us for a while.

Are these women the potential staff of the future Women's College of the Kerala University? One cannot help visualising the Principal and the several Departmental Heads, of that College strutting about in flowing *saries*, weaving the Golden Plans for their emancipation from the strong arms and patronising protection of man. Or is there going to be two Colleges running in the same set of buldings, a Maharaja's Women's College, from 8-30 to 12-30 and a Maharaja's Men's College from 1 to 5 p. m. daily, working also on Saturdays? It is good to speculate on these possiblities!

* * * *

Meetings and Parties

The first 'function' of the year was a sad one, when the students of Class II met in the College Hall to bemoan the tragic death of one of them, Mr. A. K. Krishnan, by drowning. May his soul rest in Peace!

* * * *

At the Staff 'Party' held on Friday, the 12th of July, final leave was taken of Mr. Kunhammed Kutty Maulavi, who by his pleasant sociabilities had endeared himself to his colleagues. We wish him happy days in well-earned retirement.

* * * *

The next time the Staff assembled socially, they were At Home to the Hon'ble Mr. Panampilly Govinda Menon, M. A., B. L. Minister for Education and Food, who had come to deliver the Inaugural Address to the Sanskrit Association. The Principal welcomed the Hon'ble Minister, who advocated the need for Sanskritic culture, and the necessity for simplifiying Sanskritic studies so as to achieve this end.

* * *

Technological Studies.

A further donation of Rs. 3/- lakhs have been made available for furtherance of the Technological studies in the College, and it is proposed to start "Courses in Pharmaceutical and Fine Chemicals and Oil and Soap Technology in July 1947; Heavy Chemicals in 1948; Textile Technology and Fermentation Technology, both to be started in June suceeding the date on wbich the trainees from foreign studies return.

A Board of studies has been constituted to draft the syllabus in the subjects of studies, and to formulate the scheme for Ayurvedic Research. The term of office of the Board will be for three years, and it can elect its own President, the Secretary being Dr. K. N. Menon. The members nominated are, Mr. K. P. Rao, Mr. A. K. Menon, (Chief Chemist, Fertilisers, Alwaye), a technologist to be nominated by Dr. Sir. R. M. Alagappa Chettiar), Mr. M. P. G. Nayar (Travancore University) Dr M. Damodaram and Dr A. Govinda Rao (of Madras University) and the representative for Cochin & Travancore on the All-India Council of Technical Education constituted by the Government of India —

(*The Mail*) THE EDITOR.

* * *

Question for 'Selection'

Is it because he has charge of Arabic also that Mr. Chandra *Hassan* is so spelt in the College Calendar? Or does the Printer's Devil make the same confusion as a Northern University that thought Papali to be some relation of Mohomed *Ali* ?

* * *

Has any one measured the extension of necks and the protrusion of eyes, that is a feature in the 'Observatories' of the College between the *bells* ?

* * *

What is the secret of the regular late-coming of some students to class? Is it their fault, or their tailors' ?

* * *

Can you nominate the best-dressed beau in the College to day ? Would some one edit a Fashion Page for the *Mag*·?

* * *

Did you hear the terrific thud with which Humpty Dumpty had a big fall ? He always rises.

* * *

What was the result of the Press campaign to get the 'Selection' cancelled? What a capital idea if it could materialise in *Our* time ?

* * *

Has any body assessed the nett result of the French-Leave Strike ?

* * *

Is it true that Public Holidays have an adverse effect on Public Health ? Else why should some people fall ill in anticipation of holidays and in continuation thereof?

* * *

Do you know why the *Magazine* is late ? Is it due to the Editor's negligence, the Secretary's laziness, the Clerk's indifference, the Press's slowness, the Contributors' distractions and the Readers' anxieties ? Please inquire, and send up your articles and reports without fail sufficiently early to the Editor — Thanks !

RESULTS: MARCH, 1946 EXAMINATION, B. A.,

Group	No appeared	Part I I	Part I II	Part I III	Total	Part II I	Part II II	Part II III	Total	Part III I	Part III II	Part III III	Total	Fnll Passes	Complete failures
I B	9	...	...	7	7	...	1	4	5	1	2	2	5	3	1
II B	...	...	...	...	...	...	...			...	..	..			
II e	5	...	2	3	5	...	2	3	5	...	2	3	5	5	
IV a	2	...	1	1	2	...	...	2	2	...	...	2	2	2	
IV b	28	...		21	21	...	3	22	25	...	2	19	21	16	2
Total	44	..	3	32	35	...	6	31	37	1	6	26	33	26	3

% of Passes (full) 50 %

Do in Part	I	79·54%
	II	84·09 %
	III	63·40 %

% of passes in subjects

I b	Mathematics	62·5 %
II e	Zoology	100 %
IV a	History	100 %
IV B	Economics	61·53 %

Intermediate

Groop	No Appeard,	Full passes. I	Full passes. II	Total	Partial passed I	Partial passed II	Partial passed III	%o of Passes	Complete Failure s
I	95	33	30	63	12	23	5	66·3	7
II	80	6	33	39	11	30	7	48·7	6
III	44	3	13	16	7	14	6	36·4	8
Total	219	42	76	118	30	67	18	53·9	21

B. Sc. Part I.

Subject	No. appeared	No. Passed	% Passes
English	87	46	52·05 %
Malayalam	12	10	83·3 %
Total	99	56	56·5%

B. Sc. Part III,

Group	Subjec	No. appeared	No. Passed I	II	III	Total	% of Passes.
I	Mathematics	10	2	5	3	10	100 %
II	Physics	24	5	6	9	20	83·3%
III	Chemistry	27	4	10	11	25	92·59%
V	Zoology	14	—	-	11	11	78·57%

THE COLLEGE IN 1946-'47. *

On behalf of the College Day Committee, I have pleasure in extending to this august assembly a right hearty welcome. The College day is the most important event in the annual life of the College when it subjects itself to a detailed scrutiny of its working by its well-wishers. It is therefore gratifying that our invitation to the function has been responded to so generously.

We are particularly happy to have been able to welcome as the President of the Day the Hon'ble Sri K. Bhashyam who, as a distinguished member of the Madras Cabinet and an Educationist of high standing, has compelled the attention and esteem of all our countrymen. We are grateful to him for this gesture of affection for our institution—about which he was well acquainted as a member of the Madras University Syndicate for several years—in coming over here in spite of his several pressing preoccupations.

Since the presentation of the last Report on the working of the College Mr. P. Sankaran Nambiyar, the Principal, has had to officiate as Director of Public Instruction more than once, for 2 months early in the present academic year and recently for about a month; and it has devolved upon me to officiate at this function this evening.

There have been very considerable additions to and changes in the staff during the current year, and to-day we are 62 strong, 56 men and 6 women members on the teaching staff of the College. The staff has been considerably augmented to cope wich the increase in the strength of students which is 949 as against 836 at the close of last year. The number of applicants for admission into the College with its restricted strength is in ever growing numbers, and it has been a matter of great dfficulty to meet this increasing demand. The University sanctioned an additional strength of 60 students in the Science classes of the Junior Intermediate, and

---

* The Report as presented by Mr. G. R Narayana Ayyar, M A , L. T., Offg. Principal, at the College Day on Saturday, 22nd Feb. 1947.

our grateful thanks are due to the Government for having generously provided for the extra teaching staff required for the purpose.

The distribution of students is as follows:

	Men	Women	Total
Class I	269	91	360
Class II	177	86	263
Class III (B. A.)	56	19	75
Class IV (B. A.)	43	18	61
Class III (B. Sc)	75	29	104
Class IV (B. Sc)	58	28	86
Totel	678	271	949

Results.

The College maintained both qualitative and qantitative excellence at the several University Examinations.

Out of a total of 219 that appeared for the Intermediate of last March, 118 secured full passes with 42 in the I Class. Only 21 of the rest failed to secure a pass in any one of the parts. But many of them have made amends in September.

In the B. A. nearly 80% passed in English, 84% in 2nd Language and 63% in the subjects. Fifteen out of the 44 candidates that appeared secured classes.

In the B. Sc 53% passed in Part I, while in the final Examination for Part II we secured 100% in Mathematics, 83% in Physics, 93% in Chemistry and 79% in Zoology. Thirty-two of the seventy five candidates that appeared for the Final Examination secured classes of which 11 passed in I Class, Mr. I. G. Bhaskaran, winning the University Stuart Prize for Mathematics.

Extra-Curricular Activities.

These have been maintained and pursued on a high level. There are ten Associations in the College excluding the considerable number of sports clubs. These function under the guidance of the respective Heads of Departments, and provide full scope for

lectures, debates, discussions, contests and competitions, which make our boys and girls mentally alert and physically active.

The inaugural address to the Associations was delivered by Sri M. K. Raja, M. L. C, after which the Associations entered into their active work for the year. There were a number of lectures held under the auspices of the Associations in which the members took enthusiastic interest Besides these, we had the University Extension Lectures by Messrs T. Ramankutty Marar, B. A. (Hons.), C. R. Narayana Ezhuthasan, M. A., Dr. N. V. Mallayya, M. Litt., Ph. D., Sry. A. Sathyabhama, M. A., Misses E. Murrie, M. A. L. T., and Moreira, M. A., and Readership Lectures by Professor, T. C. Sankara Menon and Endowments Lectures. The Jubilee Memorial Lecture this year consisted of a course of two lectures delivered by Rao Bhadur Dr. B. V. Narayanaswami Naidu, Principal and Professor of Economics, Pachaiyappa's College, Madras. We are having today the Valedictory address of the Associations combined with the Presidential Address. I should specifically mention here that we have made an addition to the College Associations this year by the starting of the Sanskrit Association. the inauguration of which was done by Hon'ble Sri Panampilly Govinda Menon, the Minister for Education.

Physical Activities.

The extensive playing fields of the College have been fully utilised throughout the year under the enthusiastic direction of the Physical Education Staff consisting of two Physical Directors and one Physical Directress. As usual the Hall system has been conducive to healthy competition and enthusiastic team work. The College Sports Day was held recently when we had a full programme of vigorously contested events presided over by Justice Mr. K. T. Koshi.

An increasingly attractive adjunct to the College is the Indian Air Training Corps which held quite recently the passing-out parade of its fourth batch of Cadets for the Centre recruited from among the students of this College and other local Colleges. Considering the great number of enthusiastic applicants for this course, it will be a move in the progressive direction if we have similar training classes for careers in the Army and the Navy also.

At the close of last year the General Inspection Commission of the University visited the institution and made detailed examination of the working of the College. Their report is awaited. The usefulness of the College has been sought to be extended by applying to the University for the affiliation of the College in the B. Sc (Hons) course in Chemistry. The University has appointed its Commission which is expected to visit the College by the middle of the next month.

It remains for me only to express my thanks and sense of appreciation to the members of the Staff who have been ever ready to co-operate in all activities of the College. It is a happy feature that increasing numbers of Old Boys have come forward and interested themselves in the welfare of the institution and helped considerably in the conduct of its various functions.

In conclusion, I wish to thank the students who, despite a few lapses, have ever shown themselves eager to participate fully in all the activities of the College and profit by them. And it is my hope and the hope of my colleagues that the full training the students get in this institution will stand them in good stead in facing the realities of life in the hard days ahead, for that is the test of real education.

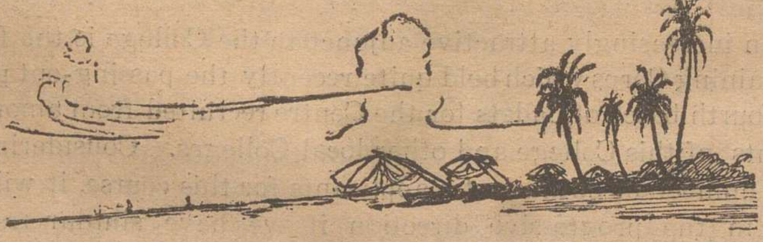

I. A T C. PASSING-OUT PARADE.

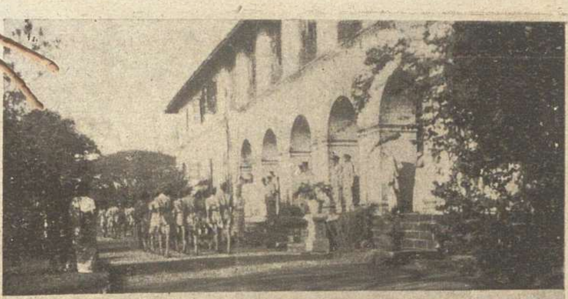

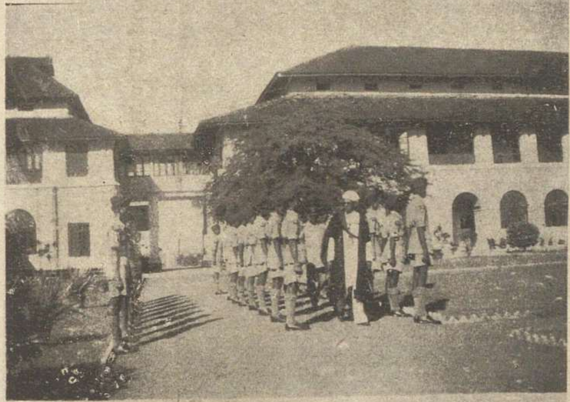

Mr. G. R. Narayana Ayyar,
Offg. Principal, taking the Salute in the College Grounds.

WOMAN CHAMPION, 1946-1947.

Miss A. Sulochana, cl. i, gr. ii,
Winner, Sir Shanmukham's Cup.

TENNIS DOUBLES
Winners, 1946-1947.

Alexander Cherian &
T. V. Chandrasekharan.

...ERSITY LIBRARY

Hon'ble Sri K. Bhashyam with the Office-bearers of Amalgamated College Societies, 1946-1947.

R. I. P.

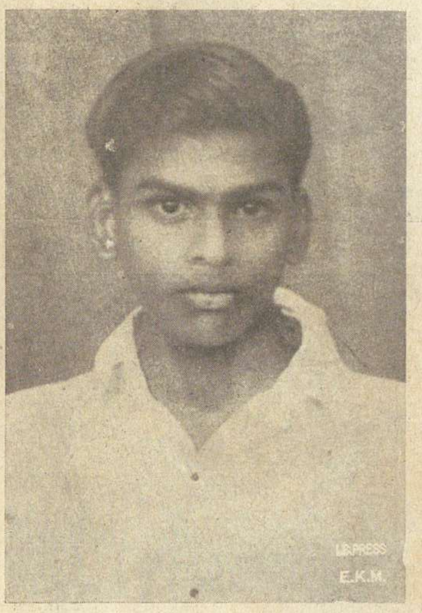

The late S Sankaran,
(*Cricket Captain.*)

PUBLIC HEALTH AND EDUCATION *

Even before the cessation of international hostilities, Governments, industrialists and people alike have been exercising their minds on the best and quickest methods of national reconstruction. In our country the Central Government set up a Reconstruction Committee (Coordination) in June 1941 which formed four sub-committees to deal respectively with (1) Demobilisation and labour (2) Disposals and contracts (3) Public works and Government purchase (4) Trade, international trade policy and agricultural development. The second Report on Reconstruction Plannning contains a succinct summary of the views of the Departments of the Government of India on very vital issues. A plan of Economic development for India, more popularly known as the Bombay Plan' produced by some eminent industrialists of Bombay in January 1944, has set the stage for an active and popular discussion of all problems of reconstruction. This was followed by the publication of People's plan in India by the Federation of Labour and Gandhian Plan by Principal Agarwala. Everyone of these authors or schools of opinion has shown commendable earnestness in attempting to solve the baffling problem of Indian poverty and misery. Differences in approach as well as ideology may be discerned in them, but all of them are calculated to attain the same objective. raising the standards of living of the masses. To this end, rapid and scientific exploitation of the potential resources is suggested although the methods vary from plan to plan. The emphasis in one may fall on rapid industrialization and on larger use of machinery, in another on fuller employment of the enormous man-power available and in the third on intensive agricultural development. Abundant supply of food stuff, raw materials, consumption goods and adequate manufacture of capital goods are held as the ultimate objectives. All the, plans aim at an ever rising curve of production of all material goods. In the feverish search for quick and fruitful methods of augmenting the national wealth, reorientation of agriculture, rationalisation of industry and transport and accelerated development of power and equitable distribution of wealth are stressed. However the improvement of the health and education of the people has not received the attention it so richly deserves.

Human material is the most important item in the wealth of a nation. A higher living standard connotes not only a larger per capita

* The first of two Lectures, under the College Golden Jubilee Memorial Foundation, delivered on Friday, February 7, 1947.

consumption of wealth but also higher levels of health and education. Better health implies greater efficiency in man. Better education is conducive to sharpening human intelligence and to the stepping up of OPMH output per man-hour. Hence apart from humanitarian motives which call for the immediate stamping out of diseases and ill-health, from economic motive itself, improvement of the standard of health of the masses becomes an integral part of any scheme of national reconstruction. As the Reconstruction Committee of Council aptly observe 'apart from the need for relief of human suffering, the immense economic loss to the community resulting from premature death and disabling sickness makes a determined and coordinated attack on disease and ill-health long over-due'. Again education on a comprehensive and compulsory basis is an imperative need in any civilised Government. Democracy will not be a success unless it is built on a bed-rock of universal education and enlightenment. And the capacity of a nation to produce wealth will increase manifold if mass education is made the foremost plank of national reconstruction. In view of their importance, I propose in this lecture to outline briefly workable schemes for health and educational development.

The Problem of Public Health In India.

The health of a nation may be measured by mortality rates, prevalence of diseases, the strength and efficiency of the health services etc The State of public health in India may be estimated by comparing the death rate, infantile mortality rate with those of some advanced countries in the world. In 1941, the death rate for the community as a whole in British India was 21.8 per 1000 population and that of infants (children under one year of age) was 158 per 1,000 live births. The death rate for the whole community was lowest in New Zealand, being 9.1, while in U. S. A., it was 11.2, in England and Wales 12.4, and in Japan, 17 in 1937, the year for which the latest figures are available in epidemislogical reports of the League of Nations. The infant mortality rate in New Zealand was only 31, in the U. S. A., 54, and England and Wales, 58. In India nearly half the total deaths are among children under 10 years of age. It has been estimated that about 200,000 women die every year in British India from causes associated with pregnancy and child-bearing, and probably about four million suffer from varying degrees of disability and discomfort as a result of the same causes. It will be evident that special attention to the devlopment of measures for adequate health protection to mothers and children is urgently needed and it must constitute the main plank in any programme of health reconstruction.

India occupies the unenviable position of being one of the World's reservoirs of infection for small-pox, yellow fever, typhus, malaria and dysentery and main reservoir of infection for plague and cholera The incidence of epidemic diseases such as cholera, small-pox, and plague is appalling. It has been computed by competent authorities that about 100 million persons—that is, one in four of the population—suffer from malaria every year and annual mortality for which this disease alone is responsible, either directly or indirectly, is 2 millions. About 2.5 million active cases of tuberculosis exist in the country and 56,000 deaths take place each year from this cause. The average annual deaths in British India, during 1932-41 due to cholera are 144, 924, to small-pox 69,474, and plague more than 30,000. Further endemic diseases such as leprosy filariasis, guinea-worm and hook-worm, are responsible for a considerable amount of morbidity in the country, although their contribution to mortality is relatively small. Owing to the prevalence of these diseases, the average expectation of life at birth in India has become the lowest among the civilised nations of the world, being 26.91 only; while the same in New Zealand is as high as 65.04, in the U. S. A., 59.12, in England 58.74 and in Japan 44.82. The foregoing data will clearly show that public health in India has descended to the lowest depths. Unless effective measures are immediately taken to raise the level of health in India, all schemes of economic development will miserably fail; for people stricken by disease and devitalised by ill-health will be neither efficient producers nor good consumers of wealth.

Defective Nutrition

It will be convenient at this stage to examine the causes of this deplorable state of public health so that remedies may be found to eradicate them or counteract their pernicious influence. The excellence of public health is conditioned by (1) adequate nutrition, (2) sanitary conditions and (3) medical service capable of fighting diseases on both the curative and preventive sides, Dr. W. R. Aykroyd, the Director of the Nutrition Research Laboratories, Coonoor, observes that "It is impossible to estimate accurately what proportion of disease in India has its roots in malnutrition, but there is plenty of evidence that it is one of the most important factors underlying the dismal public health situation. A number of well known vitamin and mineral deficiency diseases such as Beriberi. Keratomalacia (due to deficiency of Vitamin A) Osteomalacia and rickets (Vitamin D deficiency) Scurvy, Stomatitis and Dermatitis present formidable public health problems in certain parts of India." The same authority holds that about 30% of the population are underfed even in normal times. The degree of

undernutrition is not uniform either in time or place. In times of food crises, slump and unemployment, droughts or floods causing damage to food crops, under-nutrition would be wide-spread and heavy. Malnutrition is caused by a lack of balance in the diet as a result of the constituents of food being consumed in wrong proportions. Cases of malnutrition abound in a country like India where more than 80% of the population consume mainly cereals. In the first 4 years of war from 1939 to 1943 the annual production of even cereals in the country fell short of the necessary requirements by about 22%. According to nutrition experts, one lb. of cereals per head per day may be taken to represent the reasonable requirements of the individual. Taking the population of the whole of India as approximately 400 millions, at least 65 million tons of cereals will be required annully for human consumption. The total annual production, as estimated by the Food-grains Policy Committee, is between 50 and 55 million tons. As for protective foods like fruits, vegetables, fish, meat, milk and eggs, the quantities produced will have to be increased several times before adequate amounts will become available for the proper nutrition of the people. Another important cause of defective nutrition is poverty and widespread unemployment. Only when a reasonable degree of employment is assured the masses will have sufficient purchasing power to get the necessary protective food. Finally, reference may be made to the gloomy statment of Sir John Megaw, late Director-General, Indian Medical Services. "There is every reason to believe", he said in 1933, "that maximum increase which can be hoped in the production of necessaries of life will not keep pace with the growth of population, so that there is a prospect of steady deterioration in the state of nutrition of the people." This statement emphasises that the pressure of population will always militate aginst any improvement of the nutritional standards. From the fore-going it will be seen that the nutritional problem is closely connected with increase in and improvement of the quality of food supply, higher levels of employment to the masses and the rate of growth of population. Whatever may be the obstacles in the way, it is the primary duty of the planner to overcome them by coordinated effort in all directions, and reach a predetermined target of better nourishment for the masses. Without this minimum, the health of the people cannot but show a tendency to decline.

Insanitary Conditions:

The second great cause of low level of public health consists of insanitary conditions in towns as well as villages. The rapid growth

of industries in many cities like Bombay, Ahmedabad, Sholapur, Cawnpore, Nagpur, Calcutta, Madras and Coimbatore has led to a great deal of congestion and to the rise of slums, bustis and chawls. 'Neglect of sanitation is often evidenced by heaps of rotting garbage and pools of sewage, whilst the absence of latrines enhances the general pollution of air and soil'. Housing of the industrial workers has become a formidable problem in most of these suddenly overgrown industrial cities. As the Royal Commision on Labour remark, 'houses, many without plinths, windows and adequate ventilation, usually consist of a single room the only opening being a door-way often too low to enter without stooping'. This remark will still apply to conditions existing at the present time. In India, it will not be incorrect to say that the problem of town planning has so far failed to receive the attention it deserves. If we turn to villages, the lack of protected water supply leads to surface contamination ; there are practically no drains for the removal of waste water ; and no arrangement is made, in most of villages, for removal of filth and refuse to places prepared for their reception. Men and beasts drink from the same pond ; men bathe where cattle are washed. All these go to show that a great deal of education in environmental hygiene is necessary. It is necessary that Provincial Governments should appoint well-qualified Town and Village Planning experts who should draw out a comprehensive plan for improving the lay out of towns, cleaning of villages, providing protected water supply, enforcing the orderly and systematic disposal of house-hold refuse; garbage, herbage etc.

Medical Services.

Under the Government of India Act 1919, medical administration including hospitals, dispensaries, asylums and provision for medical education, public health and sanitation and vital statistics, with certain reservations in respect of legislation by the Central Legislature, were transferred to the Provinces. The Central Government was chiefly concerned with port quarantine, marine hospitals, the census and legislation in respect of certain subjects such as the interprovincial spread of infectious diseases. This kind of distribution of health functions between the Centre and the Provinces remained practically unchanged under the Act of 1935, except for the introduction of the concurrent legislative list. This consists of subjects such as medical profession, lunacy and mental deficiency, poisons and dangerous drugs, factories, the welfare of labour and prevention of the

spread of infectious and contagious diseases from one unit of the Federation to another. It may be mentioned that in regard to the subjects under the concurrent lists, the executive power is vested in Provincial Government. This brief description of the constitutional position will indicate that the responsibilities of the Provinces in the sphere of health administration are very heavy and onerous. With the introduction of the Montford Reforms, the Ministers were anxious to promote the growth of medical relief and preventive health measures, but they were very much handicapped by scarcity of funds. Even after the advent of the Provincial Autonomy, the financial position has not undergone any material change. Indeed the outbreak of World War II pushed health development into the background for six long years. At present, the provision of medical help and the measures for prevention of diseases are grossly inadequate to the needs of the country. In 1941-42, there were 47,524 medical practioners including 29,870 licentiates in British India which works out as one medical practitioner for a population of 6,300. In England and the U. S. A., the proportions of doctors to population are 1: 1000, and 1: 750 respectively. Even this available small number of doctors are not evenly distributed among the provinces nor between urban and rural areas. The proportion of doctors to population in the U. P. and Orissa is approximately 1: 13,000, while the corresponding proportions for Bombay, Bengal, the Punjab and Madras are 1: 2218, 1: 4913, 1: 4494 and 1: 6145 respectively. The Health Survey and Development Committee believe "that it may not be far from the truth if the conclusion is reached that at least 70 to 75% of the total number of available doctors in the country must be practising in urban centres." (Vol. I, p. 36.) It will evident from the above figures that the existing proportion of doctors to population is very low and will have to be raised considerably if India should approach the standards maintained by England or the U. S. A.

The total number of medical institutions, hospitals and dispensaries together in British India is 7702 of which 2123 are located in urban areas. The distrbution of these institutions is also not uniform among the Provinces. In every Province the population to be served by a single medical institution is definitely more in rural than urban areas. The most backward Province in this respect is the U. P., where the average rural population served by one medical institution is 105,626; the corresponding figures for Madras, Bombay and Bengal are 42,672, 34,927 and 37,996 respectively. The average urban population served by one medical institution varies from 4756 in Assam to 28,496 in Madras.

A more satisfactory method of gauging the degree of medical facilities available in the country is to find out the available bed accommodation. The total number of beds in British India is about 76,100. The number of beds to 1000 of the population is 0.115 in Assam, 0.181 in Bengal, 0.383 in Bombay, 0.299 in Madras and 0.24 for British India as a whole. The corresponding figures for the U. S. A., U. K. and U. S. S. R., are 10.48, 7.14 and 4 66. It will, then, be seen that in India, not only the number of medical institutions is very inadequate but also the in-patient accommodation provided by them is hopelessly insufficient.

Among the auxiliary personnel in the medical services, the nurses are the most important. The total number of nurses employed in medical institutions is about 4,100 and the total available is 7,000, the ratio of nurses to population in British India is 1: 43,000. In Western countries, the optimum proportion of nurses to hospital beds in 2.5: 1. In India there is one nurse for about 18.5 beds. "In the U. P., with a population of over 50 millions, the total number of nurses employed is 257." As the Health Survey and Development Committee declare, "if this country is to achieve, within a reasonable period, the nursing standards existing in other parts of the world, where health administration has advanced far more than in India, serious consideration will have to be given to the problem of producing and employing this class of auxiliary personnel on much larger scale than has been attempted in the past,"

The total number of health visitors is about 750 which works a ratio of one health visitor to 4 lakhs of population. There are only about 5,000 trained midwives or one midwife to 60,000 of population. These figures will show how inadequate the trained personnel for providing necessary medical help in sickness and in child birth. It is estimated that about 10 millions births take place each year in British India. On a conservative basis of one midwife to 100 births, about 100.000 midwives will be required. Adequate trained assistance here will save many thousands of mothers and babies. A health visitor can generally supervise the work of 5 mid-wives; on this calculation, India requires at least 20,000 health visitors, who in other countries, undertake other duties also as nursing the sick in the homes of the people. The activities of health visitors may be widened and the number trained every year must be greatly increased to cope with the ever-growing work that has to be done. According to a rough estimate, the number of doctors in India will be about 4,000 of which 1,000

may be in public service, another 1,000 may not for various reasons, be practising at all. The need for women doctors is great especially for ante-natal, intra-natal and post-natal care of women. As immense economic loss to the community will be avoided, if the number of maternal mortality cases is reduced by half.

Preventive Health Work

Prevention of diseases is better than cure. This is an old adage, the significance of which has not been properly appreciated by Governments in India until very recently. A proper development of the preventive work will involve the maintenance of an army of trained staff consisting of doctors holding public health qualifications as health inspectors. Midwives and dais (indigenous trained women) should also belong to this category of preventive staff. A special committee of Directors of Public Health and some others which discussed the problem of small-pox vaccination at New Delhi on 22nd November 1944 recommended that one qualified sanitary inspector should be appointed for every group of 25,000 people. With regard to vaccinators, women candidates are to be preferred as they can gain access to the homes of all people. At present, 'the existing staff are altogether too small to provide adequate service to the large populations entrusted to their charge. Even in those provinces in which the preventive health organisation has been best developed, the staff employed can be expanded to constitute the nucleus from which must be expanded the much larger army of workers required for providing efficient service to the people'. The entire energies of the public health staff are spent in the control of epidemics and they have hardly time or strength left to devise and carry out preventive measures.

Provision of more nutritional food and improvement of the medical and preventive health services will go a long way to step up the health of the population. However, success of these measures will not be cent per cent without the hearty co-operation of people. Illiterate and ignorant as nearly 87.5% of the populatiou are, they cling to certain unhealthy habits and customs. Although most of the people realise the worth of personal cleanliness, they do not equally well appreciate the benefits of environmental hygiene. They lack in civic consciousness and do not care for cleanliness of public places. It is therefore incumbent upon the state to inculcate hogienic mode of life among the people and to rouse their civic sense simultaneously with the development of health services. Women should be trained to lead more active life in sunlight. Prevention of child marriage must be

made more effective by suitable amendment of the Sarada Act. The people should be so awakened to the needs of healthy and hygienic life that they must, without extraneous aid or stimulus, refuse to tolerate any insanitary condition or unhealthy custom.

Health of the Industrial Worker

Even before the World War II, India rose to be one of the eight greatest industrial nations in the world. The average daily number of workers in 1942 in various types of establishments governed by the Factories Act amounted to 2,282,237. Apart from the Government and Local Fund factories, textile, engineering, minerals and metals, chemicals and dyes, skins and hides, paper and printing, etc., included in the above list, there were about five million workers in unregulated factories, the building trade, large public works, inland waterways, docks, railways, motor road transport, plantations, retail shops and restaurants and hotels. Hence the total industrial population will be at present in the neighbourhood of 7 or 8 millions. Thus the industrial population has reached an enormous figure, and their health is affected not only by general conditions influencing the whole community, but also by special conditions arising from the nature of their occupations. In regard to latter, there may be special hazards to health; the development of anthrax by those handling wool, hides and skins, or poisoning by lead, chrome and other substances used in a variety of trades or manufacturing processes are examples of such hazards. Again the industrial worker may suffer ill-health due to defective lighting, bad ventilation and general insanitary conditions of the factory or workshop. The lack of fencing etc., around dangerous machinery may lead to accidents resulting in loss of limbs, if not life. Lastly the industrial worker is invariably condemned to live in over-crowded one-room tenements in slum areas. The peculiar migratory character of labour in India is another factor of ill-health; because he lives away from his family, he easily succumbs to urban temptations. Although no reliable figures of morbidity and mortality among industrial workers are available, the incidence of certain diseases like tuberculosis, bronchitis and asthma will be heavier among them than among the special population. At the same time, they are also exposed to special occupational diseases. The problem of the improvement of health and prevention of diseases among the industrial population has to be attacked on several fronts. Healthy and sanitary conditions must be rigorously enforced in all the workshops and factories; all the rules under the Factory Act providing for the prevention of accidents etc., must be strictly applied; the factories must have hospitals and

UNIVERSITY LIBRARY 30 APR 1947

first-aid equipment and ambulance cars commensurate with the number of workers employed. The supply of safe and cool drinking water, rest pauses, canteens supplying wholesome food at cheap rates, latrines and facilities for personal cleanliness are immediately needed to enable the industrial worker to enjoy minimum comforts of life. Wherever necessary, special clothing and protection to the eye must be supplied to workers by the employers. Finally decent housing with at least two rooms and a spacious verandah surrounded by a strip of land mut be made the minimum every working class family should have.

A sound system of an industrial health service must be set up, and it must aim at promoting the general health of the worker by providing a good working environment, at preventing occupational disease, at assisting in the prevention of injuries at work and at organising a service for emergency treatment. Further systematic rehabilitation of the disabled workers and those who had sustained injury so that they may be restored to full working capacity must be undertaken. The workers must also be educated in the art of preserving their health and promoting their well-being. Finally the industrial health service must promote research and investigation into the methods of improving the general health and productive capacity of workers.

Health of School-Going Children.

The child of today will be the citizen of tomorrow. The toning up of the health of school children and inculcation of knowledge in hygiene in the schools will help the adults of the future to bestow scientific care on health. The children in school must be medically examined once at least in a year, and defects detected in them rectified. Generally speaking most of the school-going children are victims of malnutrition, and it should be the function of the State to provide them with a well-balanced meal in the noon. Most of the schools are housed in unhealthy surroundings and ill-ventilated and badly constructed buildings. Even buildings specially built for use as schools are not quite satisfactory from the hygienic point of view. A great deal of improvement in school buildings is a measure of urgent importance. Health education by formal instruction and the practice of hygienic mode of life must be undertaken by the teachers. At present the health services for school children is very poorly developed. An elaborate health organisation solely devoted to the care of the health of the school children should be created and at the same time one or two teachers in each school should be trained in elementary health duties and they should be put in charge of health education. There

must be close co-ordination between the educational and the special health organization in this noble and urgent work of children's health development.

A Health Programme:

In view of the paramount importance of health of the general population, particularly industrial workers, mothers, infants and school-going children, a comprehensive planning is an urgent need. It must embrace both the preventive and curative sides. In Great Britan a comprehensive health service to all is outlined in the White Paper issued by H. M. G. The scheme "must cover the whole field of medical advice and attention at home, in the consulting room, in the hospital or sanatorium, or wherever else is appropriate from the personal or family doctor to the specialists and consultants of all kinds, from the care of minor ailments to the care of major diseases and disabilities. It must include ancillary services of nursing, midwifery and of the other things which ought to go to medical care." Under this scheme, the individual members of the public "will be able to obtain medical advice and treatment of every kind entirely without charge except for the cost of certain appliances. They will be paying for medical care in a new way, not by private fee but partly by an insurance contribution under whatever insurance scheme is in operation and partly by the ordinary process of central and local taxation." The health policy of the Australian Government lays down that every individual shall have the right to get from the Government medical and hospital services without the humiliation of proving his financial status or the bitterness of accepting charity. The bread winner of the family shall not have to face a crippling for medical attention if he or any member of his family suffers from a prolonged illness. In the U. S.A., the Federal Government proposes to assist States through subsidies to expand hospital and other forms of health service, particularly in those parts of the country where they are most needed. A second development of great importance is the promotion of "Co-operative medicine," a form of private medical insurance which guarantees adequate service during times of sickness through the payment of small premia. As a rule the doctors employed in this system are full-time salaried officers and specialists, and laboratory services are also associated with it. The Soviet Government believes that "health is one of the goods of life to which man has a right; wherever this concept prevails, the logical consequence is to make all measures for the protection and restoration of health accessible to all, free of charge; medicine like education is then no longer a trade, it becomes a public function of the State." This conception of State

function has led to the development of a coordinated scheme of preventive and curative health services, which exists in no other country. The influence of environment on health is clearly recognised. The control of housing, of industrial conditions and other aspects of life come under the care of the People's Commissariat of Public Health. Another function of that department is to encourage and look after the communal restaurants which have achieved such popularity that they serve 20 million people a day. The health service is entirely free to the people, and places at the disposal of the patient not only the services of the general practitioner but also of the specialist as well as laboratory facilities. I have dwelt at length on the various schemes of health services adopted in typical advanced countries so that an equally good scheme may be evolved for India. The vast masses of rural population in India are too poor to contribute any insurance premium as people in England; in Russia, the insurance funds are built from contributions by factories and other institutions in which they work. Hence in India, at the outset the cost of the health service should be met by the State out of tax revenue. At a later stage the question of introducing insurance scheme and discriminating against the rich by making them pay may be solved.

The aims of Indian Health Service should be to make it available to all citizens, rich as well as poor regardless of their ability to pay for it. Again the service should be comprehensive from the stage of consultation to that of rest, recuperation and convalescence in sanatoria. The Health Survey Development Committee recommend as part of their long—term programme 185,000 doctors, 740,000 nurses, 74,000 health visitors, 100,000 midwives, 62,000 qualified pharmacists and 92,500 qualified dentists by the year 1971. They must be trained and the number of medical colleges must be so increased that there should be a primary Health Centre with 75 bed hospital with out-patient department and a corps of health inspectors, nurses and midwives for a population of 20,000. For very 30 primary units, a secondary unit with whole time heads of different departments of medicine, surgery, maternity, tuberculosis and pathology should be established. Again over every 5 or 6 secondary units, a district headquarters organisation must be super-imposed which may have 2,500 beds and suitable staff. The cost of financing such an elaborate organisation will indeed be very great. But an examination of the expenditure incurred for medical relief in the various provinces will show that there is room as well as need for increase in expenditure. The combined expenditure on medical relief and public health activities in 1944-45 in Bihar province was 7.3% of the total provincial expenditure, in Madras

4.7% in Bombay 4.5%, in Bengal 5·7% and in Sind 2.5%. The correspond ing percentage in Great Britain during 1934-35 was 20.4 and in the U. S. A., 13·8 during 1938. As the committee referred to above remark, "Expenditure of money and effort on improving the nation's health is a gilt-edged investment which will yield not deferred dividends to be collected years later but immediate and steady returns in substantially increased productive capacity.' The best state of physical and mental well-being is the surest means of stepping up the efficiency of the worker and that will lead to advancement in national prosperity and happiness.

The Problem of Education in India.

Ignorance is the greatest enemy to progress and the surest way of dispelling it is by a wide diffusion of education. The learning of the three R's. enables the individual to come in direct contact with the stream of knowledge. The future constitution of our country is in the melting-pot today, but it requires no powers of prophecy to see that it will be made on the democratic pattern. Full individual freedom and democratic government call for considerable enlightenment on the part of the citizens. Hence for successful working of our independent Indian Government, education on the broadest basis is a *sine quanon* From the economic point of view education, as has been already noted, makes for intelligent workmanship and higher productive power. In this context, education embraces not only the general type but also technical and vocational types. A co-ordinated development of all aspects of education—child, adult, university, technical, research, physical and moral should be the fundamental basis of a national system of education.

In India at the present time over 85% of her population is illiterate. In 1936-37, there were only about 1.19 crore of pupils on the registers of some school or other as compared with approximately 6 crores of children in the 4-14 age group. Of these school going-children, only about a quarter stayed long enough at school to reach the earliest stage viz., class IV, at which permanent literacy is likely to be attained. The result is that money spent on the others, nearly three fourths, may be regarded as largely wasted. In respect of the money spent out of public funds in India, the expenditure on education per head in 1938-39 was Rs. 0-8-9, whereas in England it was about Rs. 32-2-0. The high school education is spread over 6 years, and the matriculation examination or its equivalent is of a low standard. It is too low to be a correct criterion for selection of students to the University, and not good enough for practical purposes for those who

enter world. The University admits all kinds of students based on the test whether they could defray the cost and not on the test of intellectual promise. Industrial, agricultural and technical education is woefully inadequate to the needs of the community. Physical education is sadly neglected and the team spirit infused by it is missing among the youth of nation. Most of the institutions emphasise too much on intellectual training while moral education and character development receive scant attention. In short the present day educational system is thoroughly unsatisfactory, and must be radically changed to suit the requirements of a resurgent India.

After devoting their earnest and serious attention for over five years to the question of a national system of education, the Central Advisory Board of Education has laid down the following as the minimum requirements in respect of public instruction:- "The first requisite is the universal compulsory and free education between the ages of 5 or 6 to 14. The enforcement of this condition may provoke senseless opposition on the part of poor parents who would like to supplement the family income by making their children work. The children of the poorer classes must be provided with a well-balanced mid-day meal. The greatest bottle-neck to the speedy introduction of this kind of scheme is the difficulty of securing sufficient number of teachers. All education depends upon the calibre of the teacher. The present status and remuneration of teachers, especially those in primary schools, are deplorable. In one of the biggest provinces they were paid before the War Rs. 10/- per month. The proper type of men and women will never take teaching as an avocation so long as these depressing conditions last. It will be best to recruit for primary schools only women teachers as they are the most suitable to train young children. Their salary must be sufficiently enhanced as to draw the best type of women to the teaching profession.

Secondly an adequate provision of pre-primary education in the form of Nursery Schools or classes, is an essential adjunct to any national system of education. In towns separate nursery schools must be opened while in rural areas, they may be attached to primary schools. The teachers should all be women who are specially trained for the purpose. Education at this pre-primary stage should be free; though not compulsory, parents of children living in unhealthy areas or in overcrowded tenements and mothers who are used to go out to work should be persuaded to send their children to these nursery schools. Although formal instruction is not given, children learn social habits by mingling together under the wise care of trained teachers. According to the

Sargent Scheme, provision will have to be made for 10 lakhs of places in nursery schools and classes.

Secondary or high school education should be provided only for those who are likely to benefit from it. Entry to high schools should be on a selective basis. Children who are not fit by this test may also be admitted, but the cost should not fall on the government. High Schools may be divided into types—academic and technical. Both these types of schools must provide good all-round education combined with some preparation in the later stages for the careers which pupils will enter on leaving school. These schools should no longer be obsessed with the idea of serving as feeders to universities. The education imparted should be wide, and sufficient for practical purposes. In order to help the poor child of ability to continue his studies, liberal assistance in the form of free places, scholarships and stipends should be available throughout the course.

The University education has been subjected to a great deal of underserved criticism in recent years. It is overlooked that the alumni of Universities are torch-bearers of knowledge and leaders of society in the various departments of life. It is essential that the Universities should collaborate with one another doing research work at high levels. The industrial progress of any country is conditioned by the degree of research done. Again the products of the University will have to be recruited as teachers for high schools and other institutions without at least doubling the available number of places. The Sargent Committee think that the supply of teachers to carry out their scheme of national education will fail to be forthcoming. From the aforesaid three fold aspects, University education deserves to be encouraged and expanded. It may be added that the number of Universities in India is not high in relation to the vast population as it will be evident by a comparison with corresponding numbers in the U. K., or the U. S. A.

The significance of technical, commercial and art education in an expansionist economy can hardly be minimised. As Mr. Abbot, the educational expert from England who visited this country in 1936-37 accompanied by Mr. Wood, has rightly remarked, " no country can initiate and carry on industries on a large scale, unless it has an adequate supply of men specially trained for the direction and management of large idustrial concerns as well as others qualified for the minor but very important supervisory posts in them ". It should be the function of technial education to supply industry and commerce with skilled craftsmen, intelligent foremen and executives and research

workers. In India, the World War II has given a great fillip to industrial advancement, and if this rate of development should continue, there must be an adequate supply of mechanics, craftsmen and other skilled personnel. The needs of post-war industrial development for such technical personnel will be ever on the increase. The establishment of an efficient system of Technical Education at all stages— in junior technical, industrial or trade schools, technical high schools and senior technical institutions— is a matter of great urgency.

Adult education is another serious problem that any national system of education should attempt to solve. It has two aspects; liquidation of illiteracy on their part alone will not do; ignorance, bad social customs and usages, superstitions and uneconomic ways of living etc., will have to be eradicated and the mind should be charged with scientific outlook, rational ways of thinking and modern ideas on all subjects of importance. The number of adults to be made literate is of the order of 12. 7 millions. The total number of teachers required for this gigantic mission will be 50,000. The teacher of adults must evince special aptitude "his manner should be stimulating and his matter interesting; a high degree of tact, understanding, ability to deal not with a child, who is mentally raw and receptive but with a grown-up person who is likely to leave the class the moment he finds the lessons boring and dull. The responsibility for adult education must be borne by the state but every effort should be made to enlist the aid of suitable voluntary organisation wherever available.

The education of the mentally and physically handicapped has been most neglected by government in India. The few blind and deaf-mute schools are mainly conducted by philanthropic and charitable societies, about 33 in number of which 25 are for the blind only. According to expert calculation the number of the blind population in India in 1941 was about 20 lakhs with about 4 lakhs in the 6 to 14 age-group. According to the census of 1931, the number of deaf-mute was 2 lakhs and deaf only about 6 lakhs. Particular care should be taken to train the handicapped, wherever possible, for remunerative employment and to find such employment for them. After-care work is essential. The blind and deaf need special educational arrangements including specially trained teachers. With regard to the children physically handicapped by disease or accident, medical and other service should be sought to restore the form and straightness of the body and to reeducate the restored functions of the body. The number of such physically handicapped, commonly called "cripples"

is not known for India, but it must be considerable. The attention of State must be directed towards the amelioration of their conditions.

Recreative and social activities have gained a prominent place in the national life in the west but sadly neglected in India except for the little work done by the Y. M. C. A., Y. W. C. A., Hindustan Scouts and Ramakrishna Mission. Apart from the sports and recreational activities provided in the schools and colleges, special attention should be paid to those in the 14 - 20 age group who are no longer attending school. A Youth Movement on an All-India basis, manned by suitable ex-service men wherever possible, should be immediately organised. It must coordinate and supplement the work of the already existing organisations.

The training of an army of teachers and the proper equipment of thousands of schools to carry out the national system of education will be a formidable task. According to the Sargent Scheme, 20 lakhs of non-graduates for High Schools will be required. New training schools and colleges in sufficient numbers should be opened. The course provided should be practical; no fees should be charged either in Training Schools or Training College s. It is of utmost importance that teachers working in schools must have at regular intervals refresher courses. Last but not least, the salaries of teachers must be so raised that they are kept above want. Only then they can devote their undivided attention to the work for which they have dedicated themselves.

The cost of the national system of education on the aforementioned scale will of course be stupendous compared with the small sum spent by Governments at present. Sargent Scheme is calculated to cost Rs. 312 crores gross, or Rs. 277 crores net, per year when it would come into full operation. In the matter of giving education, the prime duty of any civilised Government, financial considerations must not prevail. Again education on a universal compulsory basis will help to bring about a rapid advancement of the country. So the inauguration of a comprehensive scheme of education is an imperative necessity of the present time.

I have ventured to dwell at length upon the two cardinal problems of public health and education that urgently cry for solution. The appalling death rate of infants and mothers, the frequent out-breaks of epidemics and the wide prevalence of such fell diseases like tuberculosis and malaria indicate the dangerous health situation in India.

I have indicated that an organised attempt to expand and strenthen the medical health and auxiliary service for both preventive and curative purposes should be immediately made to build up a strong and healthy nation. Similarly the colosal illiteracy of this country has to be liquidated by the inauguration of a national system of education. It needs no argument to understand that a healthy and educated India will be many times more fit to launch a successful economic drive than a disease-ridden and illiterate nation.

Rao Babadur B. V. NARAYANASWAMI NAIDU,
M. A., Ph. D., B. Com., Bar-at-Law.

F/LT ("658") HOWELLS RETURNS HOME

" Would you like it, grilled or steamed, Dear? "

LETTERS AS LITERATURE: COWPER*

William Cowper wrote his most fascinating letters during the latter half of the eighteenth century which has been characterised as "the very palmiest day" of the epistolary art in English Literature. It was an age when everybody wrote letters and a good many wrote letters well. On account of the abundance, variety and popularity of its letters, it has been called "the letter-writingest" of ages from almost every point of view. Those quiet days before railways and telegraphs, when people passed their whole lives on the same spot, and life moved always in the same tranquil round, were precisely what letters as a species of literature required to flourish in. There was a remarkable harmony between letter-writing and what is known as "the Peace of the Augustans", who had more leisure than the moderns, and were comparatively more free alike from the turmoil of passion and the most riotous kind of fun. There was a greater diffusion of competent writing talent than had been seen before or after, and in the distribution of news and views, the newspaper had not yet supplanted the penny-post. Moreover, by this time, in English prose, what is called the "middle style" (neither grand nor vulgar) had been attained, resulting in sentences, passages, paragraphs, almost whole letters, which no one would think old-fashioned even at the present day.

Among the famous letter-writers of the eighteenth century, no one else possessed an epistolary manner of greater distinction than William Cowper. His character, attainments and mode of life were fortunately such as would naturally lead to good correspondence. "A humorous observer of life, of strong affections, and possessed of sufficient egotism to desire to keep his friends acquainted with his thoughts, adventures, moods and achievements, is, when he is without responsiblities or harassing demands on his time, in the ideal position to write such letters as become

---

* A Radio Talk from A. I. R., Trichinopoly, on Wednesday, 22nd May, 1946.

literature." Cowper was by nature shy, timid and melancholy, and subjected to occasional fits of insanity, and in the seclusion of his retired life at Olney and at Weston, he took to writing as an antidote to his despondency. Southey calls him "the best of English letter-writers." This is, perhaps, a high claim to make for him; but at the time it was made, it was none too high. All good critics have agreed that his letters are not surpassed, perhaps not surpassable. They are doubtless, the most homely and personal, many of them, however, serving even as models of the "best words used in the best order." It does not in the least matter what he was talking about. He had the extraordinary power of entirely transcending the subject,—of making anything interesting. The volumes of his letters have not a dull page from end to end; everything that he records or commemorates seems to gain both importance end novelty by his method of handling it.

It may not be quite correct to speak of the "art" of letter-writing in connection with the letters of Cowper. For if "art" implies the consideration of their effect upon the public, no letters were ever written with less art. He never wrote his letters with a view to their publication; nay, he never had the remotest idea that such a fate might be in store for them. He wrote partly for his correspondent, chiefly for himself. Pose and artificiality, he hated. This is what he tells the Rev. Wm. Unwin, one of his principal correspondents:—

> "As you are pleased to desire my letters, I am the more pleased with writing them."

> "You thought me entertaining and clever and so forth:— now you must know, I love praise dearly, especially from the judicious ..... But then I found this consequence attending, or likely to attend, the eulogium you bestowed—if my friend thought me witty before, he shall think me ten times more witty hereafter;—where I joked once, I will joke five times, and for one sensible remark, I will send him a dozen. Now this foolish vanity would have spoiled me quite......... I was willing, therefore, to wait till the impression your commendation had made upon the foolish part of me was worn off,

that I might scribble away as usual, and write my uppermost thoughts, and those only," —

"all the floating thoughts we find
Upon the surface of the mind."

The method of letter-writing — if only it could be learnt — may be learnt from the letters of William Cowper. The secret of it, however, is that Cowper had *no method* in writing letters. He himself avows in a letter to his cousin, Lady Hesketh: —

"As to method, you know as well as I that it is nowhere more out of its place than in a letter."

Or, rather, his method was to take a sheet of his largest paper and to lay it before him on his desk, and then address himself in suitable invocation to some one, relative or friend, for whom he had a sincere affection. This is the real essential — it was his affection for his friends that set Cowper's imagination to work. Then the pen flew too readily. He wriets to Rev. Newton: —

"You cannot have more pleasure in receiving a letter from me than I should find in writing it."

He addresses the Rev. William Unwin :—

"My dear Friend,— You like to hear from me: this is a very good reason why I should write.— But I have nothing to say: this seems equally a good reason why I should not. Yet a letter may be written upon anything or nothing just as that anything or nothing happens to occur .... A man that has a journey before him twenty miles in length, which he is to perform on foot, will not hesitate and doubt whether he shall set out or not, because he does not readily conceive how he shall ever reach the end of it; for he knows that by the simple operation of moving one foot forward first, and then the other, he shall be sure to accomplish it .... A letter is written as a conversation is maintained, or a journey performed, not by preconcerted or premeditated means, but merely by maintaining a progress .... If a man may talk without thinking, why may he not write upon the same terms ?"

Cowper's letters are indeed, in his own phrase, "talking, letters". Again in another letter to Unwin, he writes:—

> "I have so often found, when a great penury of matter has seemed to threaten me with an utter impossibility of hatching a letter, that nothing is necessary but to put pen to paper. and go on in order to conquer all difficulties ..... and sooner or later, one idea naturally suggesting another, I shall come to a most prosperous conclusion."

This is his creed. "When one has a letter to write, there is nothing more useful than to make a beginning. In the first place, because, unless it be begun, there is no good reason to hope it will ever be ended; and secondly, because, the beginning is half the business, it being much more difficult to put the pen in motion at first than to continue the progress of it when once moved."

In a letter to Mrs. King, he says:—

> "I had need take care, when I begin a letter, that the subject with which I set off be of some importance; for before I can exhaust it, what it may, I have generally filled my paper."

In actual practice, however, he did *not* care to choose subjects of importance. He made a sufficient theme for a letter out of the pen he wrote with, or the table he wrote on. He was fearless of the smallest details and the most minute descriptions. He knew that his friend was interested in all the daily doings of his household, and his zest in his subject was not damped by any suspicion that he was inflicting trivialities on his correspondent, The matter which his letters have to chronicle is often the very smallest of small beer; his interests were extremely limited in their range; he was intensely self-centred, but not in the least selfish. He had nothing but a quiet house and garden, a few friends, his daily pursuits of reading, writing, walking, gardening, carpenteering, and attending to his tame hares. Occasionally, no doubt, the effect of the turbulent times was felt even in his quiet retirement, "as when the sea is uncommonly agitated, the water finds ts way into creeks and holes of rooks, which in its calmer statei

it never reaches." But instead of the fall of ministries and the wars of nations he was content for the most part to record events like how "Mrs Hill's turkey is the father of fifteen beautiful children, one white, and three buff" — or to narrate the escape and recapture of one of his hares. He planted things in his greenhouses, and they came up. Sometimes friends sent him presents, and the presents arrived. Sometimes, very rarely visitors appeared. Little home-scenes and touches abound in his letters, which are redolent of the pleasures of the country and of quiet fireside enjoyments.

If Cowper writes well upon anything that happens he writes best when nothing has happened. He knows only that he wants to write, and says so, concluding,— "Now I have said all I have said, without the least intention to say one word of it when I began. But thus it is with my thoughts:—when you shake a crab-tree, the fruit falls." Or he feels disinclined to write, and explains in his letter that he has no time. Always the same motive of affection gives life to his pen. See how he apologises for sending a present of fowls to his lovely cousin:—

> "Now seriously you must not deny us one of the greatest pleasures we can have, which is, to give now and then, a little tiny proof how much we value you. We cannot sit with our hands before us, and be contented with only saying that we love Lady Hesketh."

His acceptance of a present from Joseph Hill is equally cordial:—

> The remembrance of past years, and of the sentiments formerly exchanged in our evening walks, convinces me still that an unreseved acceptance of what is graciously offered is the handsomest way of dealing with one of your character."

He begins a letter to Mrs. Newton with a reference to "the rigour of the season and the advanced price of grain which are threatening to the poor", — and concludes his "divine chit-chat" on the subject with these words:—

"If you ask me why I have written thus, and to you especially, to whom there was no need to write thus, I can only reply that having a letter to write, and no news to communicate, I

picked up the first subject I found, and pursued it as far as was convenient for my purpose."

A man who lived by himself could have little but himself to write about. Yet in these letters of Cowper, there is hardly a a touch of offensive egotism. It is with much reluctance that he writes about himself. "I often find myself," he writes, "reduced to the necessity, the disagreeable necessity, of writing about myself...... Few people have the art of being agreeable when they talk of themselves; if you are not weary, therefore by this time, you pay me a high compliment." As a matter of fact Cowper's subjectivity, far from wearying us, forms a chief source of charm in his letters. The personal touches with which they abound are introduced without the slightest tinge of self-consciousness—which is the first quality of good letter-writing. Cowper is in the fullest sympathy with his correspondents, to whom he opens his heart freely and unreservedly. "The whole of his nature, gay and gloomy, narrow in opinion and wide in sympathy, ever fixed on heavenly things, and ever keenly alive to mundane things, is preserved for us in these inimitably vivid letters." The more they are read, the more will the hapless recluse of Olney be understood and loved.

Of all literary forms that do not actually reproduce conversation, letter-writing is the closest to conversation. "Write as you would talk", is the epistolary ideal. Letters are a part of the social machinery by means of which persons are put in relation with one another. A good letter must be personal, but not exclusively personal. It is like a coin, - its face revealing, in whose name it was minted, the obverse being taken up by some more general design. Cowper's letters fully satisfy this true epistolary ideal. They are conversation, perfectly artless, and at the same time, autobiography perfectly genuine. Cowper possessed a quiet humour, an abundance of commonsense, excellent manners and a total absence of ill nature — qualities distinctly and definitely good for lettter-writing. Grace of form, he never lacks. He has naturalness, which is the very passport of admission to the company of good letter-writers; but he does not fail to observe a certain "etiquette" in letter-writing, as in appearance "in company". He is the accepted

classic in the "simple style", and is encumbered with the minimum of "apparatus"; even so, he bestows a certain amount of care on the dress of his letter's body. To an air of inimitable ease and carelessness, his letters unite a high degree of correctness such as would result only from the clearest intellect, combined with the most finished taste. Careless the letters may be, but they are never slovenly. They are couched in pure idiomatic English. They belong to the category of clean homely bread which every healthy palate must relish.

—P. SANKARAN NAMBIYAR, M. A. (HONS),
(Old Student)

THE KOLE PADDY LANDS

OF COCHIN STATE.

The Kole Paddy lands of the State comprise an area of nearly twenty five square miles that sprawls across the Taluks of Talapilly, Trichur, and Mukundapuram, from Edakkalattur in the north to Kurumpilavu in the south, and Pallisseri in the east to Enamakel in the west. On the map, its ragged outlines resemble the splash made by a saucer full of milk that is dropped accidentally on the floor. This area at one time must have been the fever spot of Malabar; its extensive swamps covered with noxious weeds and fringed with mangrove clumps, teeming with crocodiles, snakes and malarial larvae. Two small rivulets debouche into it in north. Perhaps at one time the Karuvannur river flowed through it from the south. It is just possible that ere the littoral strip of land from Cranganore to Ponnani raised itself above the sea-level at the dawn of the Christian era, Enamakkel was the opening from the Arabian sea to a bay as magnificent as that of Naples. Equally possible it is that the regional names like Inja-mudi-kayal, Mana-kodi-kayal and Mullur-kayal take us back to the days when the high-prowed ships of the Yavanas and Phoenicians gaily sailed across the crested breakers to lay their valuable cargo at the feet of the Chera monarch, whose far-famed capital of Muziris was perhaps identical with the ancient town of Trichur.

But speculations apart, it is a standing tribute to the never flagging perseverance of the East that this extensive lagoon has been completely reclaimed and forced to yield a valuable short-term crop of paddy. It is hard to say when this reclamation was begun. There is no mention of it in the Portugese or early Dutch references to Malabar. On the other hand it had become a very noticeable feature at the time of Tippu Sultan's invasion of Cochin (1789 A. D.), and finds prominent mention in the Survey Records of Ward and Connor and in the monu-

mental treatise of Logan on Malabar. Did the Dutch engineers, so famous in their country for retrieving land from the sea, contribute their knowledge to this reclamation scheme? One will never know.

From the dawn of the 19th century the mode of cultivation of these lands had become a favourite subject of controversy. On one side are those who believe that half the area should alone be cultivated, as is the practice in the Vembanad Lake regions in Travancore. Others claim that the water for irrigation should be supplied from dams at Peechi and Naduthode so that the whole area could be cultivated. There are yet others, quite qualified to speak on the subject, who feel that the Kole lands provide no problem except to the myopic imagination of a few owner-cultivators.

It will therefore be both interesting and instructive to turn back the pages of history for a hundred years and study the conditions under which this area was being cultivated at the dawn of the 19th century. Fortunatey for us, all the details one would wish to have are contained in an exhaustive set of questions and answers included in the correspondence between the then Dewan of Cochin, Mr. Nanjappaiya, and the British Resident, Col. D. Newall. They are reproduced below. The reader will please note that in those days Cochin State was divided into twelve districts and not six taluks as at present. The Kole lands in question were included in the districts of Trichur and Enamakkel.

QUESTIONS REGARDING THE KOLE OR INUNDATED LANDS OF THE COCHIN CIRCAR AND SITUATED IN THE TWO DISTRICTS OF TRICHUR AND YENAMAKAL BY COL. D. NEWALL, BRITISH RESIDENT AND ANSWERS BY MR. NUNJAPIAH, DEWAN OE COCHIN. Dated 12—8—1823.

1. "*What are the quantity of Cole Lands of the Circar, and those of the Devaswom and Modalalemmars or Proprietors?*

" There are at the Trichur District 13,226 paras 7½ Eds. of Cole Lands belonging to the Circar, 2,692 P. 2½ Ed. of the Devastum, and 12,796 P. appertaining to the proprietors.

At the Yenamakel District,

26,931 P. 2½ Eds. of the Circar, and 19,725 P. 1¼ Eds. belonging to the 'Modalalemmars' to all of which the Circar should annually collect 1,53,479 Paras 5½ Eds. of paddy or Rs. 21,926.

2. "*What are the quantities of Cole Lands that are annually cultivated, and those that are in some years only tilled ?*

" At the Tricbur District including those of the Circar, 'Devastums,' and proprietors, 8,732 P. 2½ Eds. are uncultivated, 6,362 P. 2½ Eds. are in some years only tilled.

At Yenamakel, 3,470 P. 8¼ Eds. are yearly ploughed, 22,102 P. 7E. are waste, and 21,082 P. 9 Eds. are cultivated in some years.

3. *What are quantities of Cole Lands given by the Circar as 'Cana'-pattom, 'Adima' and 'Anubhogam' etc. to inhabitants, and those given by the proprietors also to them in the same manner ?*

" At the Trichur District, 687 P. 5 E. are granted as Cana-pattom, 8972 P. 2½ E. are given as Verumpattom, by the Circar to the inhabitants, and proprietors have given 1,182 P. 5 E. as 'Cana-pattom' and 1,515 P. as 'Verumpattom.'

At Yenamakel the Circar has given 491 P. as 'Cana-pattom and 18,219 P. 2½ E. as 'Verumpattom' and the 'Modalalemmars' have given 3,563 P. ½ E. as 'Cana-pattom' and 991 P. as 'Verumpattom.'

4. "*What are the extent of waste Cole Lands, whether or not it had been formerly cultivated, if so, for how many years is it lying waste and the cause of it being uncultivated ?*

"At the Trichur District there are 8, 323 P. 2½ Eds. uncultivated lands belonging to the Circar, 5,297 P. of the proprietors;

At Yenamakel there 17,605 P. 7 E. waste lands of the former, and 4,497 P. of the latter.

On account of the overflow of water from the year 965 (Tippu's invasion.)

5. "*What are the quantity of Cole Lands that are given in 'Adima' and 'Anubhogam' etc. now lying uncultivated? Satisfactory reasons for it being waste as the inhabitants would not have received them had it been uncultivated.*

" Neither the Circar not Modalalemmars have given any Cole Lands in 'Adima' or 'Anubhogam' yet in either of the Trichur or Yenamakel Districts.

6. "*How many inhabitants are there that holds more Cole than arable lands, how many that holds more arable and little Cole lands and how many that possess equal portions?*

At the Trichur District there are 142 persons that holds more Cole than arable and little Cole lands and none that has equal portions.

At Yenamakel there are 188 persons that have more Cole, 76 persons that are provided with more arable lands and none that have equal portions.

7. *How many paras of paddy will produce on a Para of Cole land and by deducting the different Payments of Circar taxes, expenses etc. what profit the cultivator derive therefrom?*

"At Trichur, on a para of Cole Land on average will produee 8 paras paddy of which for seed and soil slave expense will come to 2½ P., 2 P. for rent and 1½ P. to the proprietor, deducting these charges of 6½ P. the cultivator will get a net profit of 1½ P. paddy.

At Yenamakel the Circar tax being 1. P. 6¼ E. there is profit of 3¾ E. more than Trichur to the cultivator; but by the Modalalemmars receiving 2½ E. in addition to that of the former District, the cultivator derive but a small increase of 1½ E. of paddy in this Distriet more than the other.

3. "*The inhabitants complain that if the Circar rights on Cole Lands will be terminated and received as have been previous to the year 988 (M.E.) they will have no grievance, let therefore ten years' receipt of those days and ten in these be calculated on average so that the deficiency may be known.*

Calculating the collections of 30,649 Rupees of ten years previous to the year 988, it comes to an average 3,064 Rupees per annum and calculating the receipt of 34,015 Rupees of ten years after the year 988 it comes to an average 3,401½ Rupees per year at Trichur District.

At Yenamakel the former for ten years being Rs. 30,520 on average it comes to 3,052 Rupees per annum and the latter for ten years being Rs. 49,490 on average it comes to 4,949 Rupees per year, consequently there is an increase of 337½ Rupees at Trichur and 1,897 Rupees at the Yenamakel District in these days per annum.

9. "*The proprietors who had given Cole Lands to be cultivated having left the country on various motives, on their return do they receive their accumulated michavaram?*

If the proprietors have to pay any rights to the Circar, it is levied from his tenant, if otherwise it is received by them.

10. "*Does the proprietors who gave Cole Lands on different tenures to inhabitants continue to receive regularly rights or how?*

If the produce is good the tenant will pay the stipulated right, if not the 'Modalalen' will attend the crop and take one

half of the product for his share with which he is obliged to be contented.

11. *"The Cole Lands belonging to the proprietors which they have rented to inhabitants, who pays the 'Currom' to the Circar?*

"If the Proprietor received any certain sum of money from the tenant the latter should pay the Circar's rights, if otherwise the Proprietor himself.

"Statement showing the average quantity of Paddy producing in 1000 Paras Cole or inundated lands, the different charges and profit to the cultivator thereon, in the two districts of Trichur and Yenamakel in Cochin.

District	Average on 1000 paras Cole Lands		Expenses					Net profit to cultivator	
	Paddy Produced in paras	Price	Soil & Soil Slave.	Currom to the Circar	Pattom to proprietor	Total	Price	Paddy	Price
			Paras.	Paras.	Paras.	Paras.		Paras.	
Trichur	8000	Rs. 1143	2500	2000	2000	6500	Rs. 929	1500	Rs. 214
Yenamakel	8000	Rs. 1143	2500	1625	2250	6375	Rs. 911	1625	Rs. 232

Note:

8 1/3 Paras of land, each of 60 'perukkams' comprise one acre of 500 'perukkams'.

—V. K. R. MENON, *B. A. (Hons).*, *M. Sc.*, (*Lond.*)

PEET'S MALAYALAM GRAMMAR.

Peet's *Grammar*, published at "Cottayam" in Travancore in 1841, is but a curiosity today, specimens of which are displayed in literary exhibitions; but a century ago the author put forward the claim that this work was "the first full grammar" (of Malayalam) "based on the help derived from native works and native teachers and on a careful study of provincialisms and idiomatic phrases as spoken by different classes in different parts." That it was the "first full grammar" might at once be conceded, since its predecessors in the field (Peanius[9] "Alphabetum Grandonico-Malabaricum, and the treatises of Drummond and Spring) were in no sense "full". Peet's work, however, shows so many gaps, omissions and mistakes that it has little value today as a descriptive grammar. Excepting for a few tags from Pancatantra and other late Malayalam works, Peet's book shows no evidence of acquaintance with the literature of the language. Peet's observations that "the vernacular language has always been considered beneath the notice of the learned", and that "most native works are written in Sanskrit", are directly belied by the existence in Malayalam of a long line of native classics from Kautaliyam and Ramacaritam (of the 13th century or thereabouts) downwards to the present today. Peet's statement, that "no native grammar has ever been written", is true from the standpoint of a century ago, since no grammar of the language written by natives was known at that time, the fourteenth century Lilatilakam having been long forgotten. It is however, a misnomer to think, as Peet does, "that the vernacular language has never been cultivated or used by the natives." The fact is that Peet learnt only the language of the masses, among whom he had to work, and neglected classical Malayalam as "Sanskrit-dominated." Indeed, he knew little or no Sanskrit, and he was scarified by the Sanskritic elements of the vocabulary of Malayalam classics. The currents of Malayalam vocabulary were but invigorated by infiltrations from Sanskrit springs, and never overwhelmed except during certain periods.

Peet's description of what he calls "vernacular Malayalam" is not free from omissions and mistakes. The Mal. alveolar plosive is not marked off. The rules of doubling are not properly laid down or embodied in the illustrations. Sandhi rules are characterized as "affectation" and "knavery." Dental ന് is wrongly described as "never

occurring in medial positions." The samvrta sound-final is referred to as "അ short"; and so he finds it difficult to explain the ഉ in plurals like കാട്ടുകൾ beside അ in കാക്കകൾ; and he further lands himself in the absurdity that conjunctive past participles (like കൊടുത്തു്) and relative participles (like കൊടുത്ത) sound alike! A form like പോകുമ്പോൾ is wrongly split up into പോകും and അപ്പോൾ. നമ്മൾ, a very early inclusive first person plural, is condemned as "improper". എടാ, a term of address indicating familiarity, is referred to as a "mark of respect." The second constituent ആർ് in compounds like പേയവാർ്, ചെയ്യുമാർ്, is wrongly isolated as മാർ്. The grammatical terminology is unsatisfactory. In imitation of Latin grammarians, he speaks of the first ablative (the അൽ-case), the second ablative (the ഓട്് case), the third ablative (the locative proper) and the fourth ablative (the ablative proper or the separation-case).

His excursions into the sphere of derivation go awry: ഊടെ is derived from കൂടെ, with which indeed it has nothing to do. എന്ന, as in Mal. പോകയെന്നേ, is called a "particle" following a past participle! കഴിവു and ആവു are described as defective verbs; and കൊൾ is a verb of intensity! Missionary Mal. phrases and constructions, foreign to the genius of the language, are plentiful: ഇഷ്ടകേട്്; പഠിതാം; എല്ലാവനും; മനുഷ്യനെല്ലാം; അവൻ ഭയങ്കരനായുള്ള പനാകുന്നു; ഇനിക്കുപദേശിക്കേണമേ എന്നാൽ ഞാൻ നിന്റെ കല്പനകളെ പ്രമാണിക്കും. Passive constructions, very rarely used by the native, seem to have cast a spell on Europeans who have cultivated the language: അവളാൽ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടവാൻ; തന്നോട് ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടു; അടിക്കപ്പെട്ടു; കൊല്ലപ്പെട്ടു.

There are a few good points in the descriptive portion: the phonation of cerebrals is correctly described; the difference between dental ന് and the alveolar is marked off; the "interdental" nature of ത്, the actual phonetic value given by the natives of Kerala to the Sanskrit group ത്മ്, and many subtle syntactic distinctions are indicated.

The student of the history of the language might find some useful material in the book. കരേറ് was already on the road to ruin before this period, having been gradually displaced by കേറ് (a form which resulted from the convergence of at least two processes: the false splitting of കരക്കേറ്, and the dissimilative disappearance of the ര് of കരേറ് in colloquials); both കരേറ് and കേറ് occur in the text. ആയാൾ, the "ancestor" of modern അയാൾ, is here. Forms like ചെന്നാരേ, താൻ താൻ, വേണ്ടുവതു് (modern വേണ്ടതു്), പോകാഞ്ഞാൻ (which is described as already obsolete in Peet's time), എന്നിയെ (standing both for older ഇൻറിയെ and അൻറിയേ) and സഹായിക്കയും ആം are of historical importance. South Mal. dialecta-

lisms occur, like മരത്തെൽ, പൊവാൻമെലാ, നടക്കാഞ്ഞു (as a finite verb) and ഓളം (for-ഓളം)

Comparing Peet's book with the works of Gundert of a later day, one notes in the latter an enormous advance in data and methodology. Peet is but a day-labourer in comparison to Gundert who distinguishes himself through masterly mashalling of facts and schematic discussions. Despite all imperfections—and these indeed are many in Gundert's works when examined from the present-day point of view,—Gundert is a "giant", while Peet is but a "pigmy" by his side.

L. V. RAMASWAMI AYYAR,
M. A., B. L. (*Old Student*)

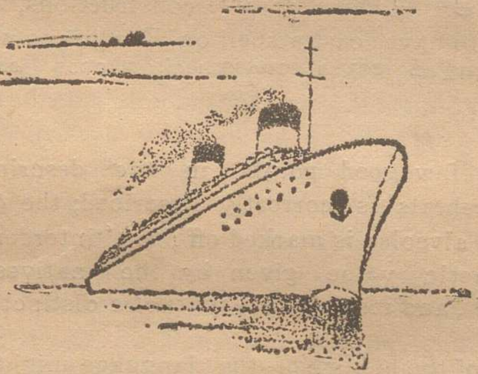

THEY CALL IT MALAYALAM, MY LORD

The Malayali is quite simply an inhabitant of the South West Coast of India, who not only understands, but can speak, Malayalam. This is important. A true understanding of a people demands a full knowledge of their language, and perhaps this is why the Malayali is not as widely appreciated as he might be. Let us, then. try to find out just why this is so.

Malayalam (the very name reads the same backwards or forwards) is particularly a tongue language, and may be traced to the earliest settlers who, from a knowledge of Sanskrit, and a passion for betel nut, evolved a complicated group of sounds to be spoken with a machine-gun rattle, and without punctuation. Sanskrit formed the basis, but one cannot overstress the importance of betel chewing, in the loosening of the mouth and tongue, and the consequent ability to produce any sound from a turkey's gobble to the shrill cackle of a hen. In Malabar the mouth opened and closed ceaselessly, spitting out Malayalam like betel; whereas in Europe, the mouth closed on Latin and drawled out English.

Watch a Malayali speak, and one cannot fail to notice the similarity between this and betel chewing. Our learned reader, if he is still with us, or our student of languages, may argue on the lines of the hen and thc egg, as to which came first—betel chewing or Malayalam. I can assure you it was the former, how else could the human tongue distinguish a ഞ from a ണ.

In the languages of the west, in most of the Indian languages certainly in Chinese and American, one has the privilege of being able, if one desires, to speak quietly and unobtrusively. Such a privilege is obviously denied the millions who speak (and understand) Malayalam. Perhaps they have no secrets; perhaps they have hearts so pure, consciences so clear that there is no desire to cultivate a whisper. Unfortunately, I think not. Just as one cannot chew and enjoy betel without showing the world, one cannot speak Malayalam without telling the world. I ask you, quite honestly, could there possibly be such a thing as a Malayali ventriloquist; surely would not he and his doll vie for the widest mouth.

You must have heard them, why. on any railway station between, Shoranur and Mattancherry Halt. Be it midday or early morning, one is constantly aware of these happy uninhibited people, just some of the teeming millions, who, from birth to grave, without cease, without as much as a pause for breath, longly and loudly proclaim their views, and exchange their secrets in their own dear mother-tongue, Malayalam, surely the sweetest music this side of heaven!

" TYRO "

in *Cochin Courier.*

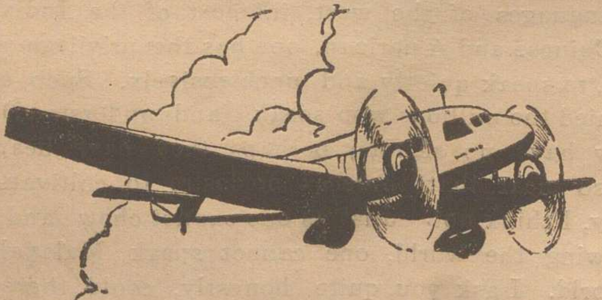

LITERARY PAGANS: ROSSETTI *

Rossetti, "painter poet of heaven in earth", as he has been fittingly called, was one of the greatest exponents of the Pre-Raphaelite movement in art, which, started at first in the field of painting in defiance of the prevailing conventional style, soon spread to poetry. In poetry this renaissance owed its impetus chiefly to the Rossetti-Swinburne-Morris group. Rossetti's double gifts of poetry and painting coupled with his forceful personality, gave the movement an impulse so strong that it has been described as a second romantic revival. A contempt of convention in all spheres —literary, religious, social and moral—a breaking away from the dull, lifeless standards of the day, marked this "Aesthetic" movement.

The stressing of sensory impressions, the insistence on a "fresh naturalism" of sentiment and on dreamlike imagery, and an exaggeration romantic passion, which are the distinguishing features of Pre-Raphaelite poetry, are best expressed in Rossetti. Rossetti and his brother-poets followed the pagan traditions of Keats. The emphasis on sensuous detail and the worship of beauty and love as the true subjecis of art earned for the group the name of the "Fleshly School of Poetry". Imagery like this,

> "And as I stooped, her own lips rising there,
> Bubbled with brimming kisses at my mouth"

was blindly condemned by convention-ridden Victorian society as "Indecent" and "Immoral". Three-quarters of an Italian by blood and by temperament, Rosseti's fervent love poetry does often reveal a sensuous frankness, but it is, at the same time, an expression of that literary courage which is based upon correct aesthetic judgement, and not on conventional moral codes. The purity of the passion portrayed in it and its freedom from ill effects of the 'fleshly" feeling were later recognised by the detractors themselves, but the attack had deeply pained Rossetti. For, as Rossetti himself said in his reply to his critics, all the passionate and just delights of the body", which he described in his love poems, were as nothing "if not ennobled by the concurrence of the soul at all times".

* A Broadcast Talk fron A I R Trichinopoly.

While the senses are never extolled at the expense of the soul, the soul is glorified through the senses. For "the passionate fusion" of sensuous and spiritual beauty, the famous century of sonnets entitled the "House of Life" —a veritable "soul's diary" of the most vital secrets of the heart —are a supreme example:

> Oh as I kneel, enfold mine eyes even there
> Within thy breast; and to Love's deepest lair
> Of memory bid thy soul with mine retreat,
> And let our past years and our future meet
> In the warm darkness underneath thine hair.

The union of body and soul is the keynote of his love-poetry, the impulses of the one being the outward symbol of the hidden emotions of the other. The glorification of the body in the beautiful sonnets, "Nuptial Sleep", "Supreme Surrender", and "Love-Sweetness", was a healthy contrast to the sickly notions of beauty which virtue and morality were supposed to inspire. In Victorian society anything that stirred the senses was taboo, but Rossetti dared to defy it. What a gorgeous riot of sensuous imagery we have in that "beautiful piece of paganism", "Troy Town"!

> Cupid looked on Helen's breast
> (O Troy Town)
> Saw the heart within its nest,
> Saw the flame of the heart's desire,—
> Marked the arrow's burning crest.
> (O Troy's down,
> Tall Troy 's on fire)

In its unreserved woman-worship, too, Rossetti's poetry denoted a break in the poetic traditions of the day. He was censured as a "dangerous sensualist" who sought in a woman's eyes 'the meaning of all things that are.' To Rossetti, as to Keats, truth and beauty were one and love the ultimate religion. The highest things are also the loveliest in the deepest sense and the poet may not err so wholly who seeks in woman's eyes 'the meaning of all things that are'.

> "Lady, I fain would tell how evermore
> Thy soul I know not from thy body, nor
> Thee from myself, neither our love from God."

...the lines embody "the passion, the mystery and the sacrament" of love oetween man and woman.

Rossetti's fine sensibilities rose in revolt against social injustice and cruelty to women as the poem "Jenny"—one of the few poems of his which bear the stamp of his age—reveals. He daringly puts before a prudish public the story of a prostitute, Jenny, who is

> Like a rose shut in a book
> In which pure women may not look".

In an age when the prostitute was not to be named, Rossetti asks

> "How atone,
> Great God, for this which man has done ?"

Out of such a society Rossetti escaped into regions of imaginative idealism revealed by medieval art. Rossetti was the very fount of the revival of the romance and mystery and weird fascination of the Middle Ages. But the passionate devotion to the Virgin and other ideals of Catholic faith, which inspired his poetry and painting, were the result, not of religious conviction, but of emotional sympathy. Rossetti was a great force of pagan romanticism in the violent reaction against the hollowness of pious sentiment expressed in monotonous diction in his day — a reaction which was mistaken for a hatred of moral law. Religious art does bulk largely in Rossetti's work, but he is concerned purely with the aesthetics of Christianity, not with its doctrines or its doubts, unlike Tennyson whose poetry is a faithful reflection of the religious values of his age. Rossetti's is "the religion of the eye". Some of Rossetti's emotionally deep and contemplative poems such, as for instance, "The Cloud Confines" reveal him as a 'decided sceptic'.

> Our past is clean forgot,
> Our present is and is not;
> Our future's a sealed seed plot,
> And what betwixt them are we ?

The combined sensuousness and mysticism of medieval religion finds the finest expression in Rossetti's most widely known poem

'The Blessed Damozel', which has a uniqueness not of the nineteenth century at all and which has no counterpart in English poetry. In it the poet makes religion love and love religion. The Blessed Damozel is the immortal spirit of a maiden who yearns, in heaven for her lover left behind on earth. She eagerly prepares for his coming and when he does not come she cries ....even in heaven. On earth the longing lover can hear her tears. We have a master stroke of daring in the comparison of the revolving earth to "a fretful midge". Side by side with "grandeur of scale and sweep of spirit," as in the lines

From the fixed place of Heaven she saw
Time like a pulse shake fierce
Through all the worlds ——,

We have a profuseness of sensious detail found in no nineteenth century poet.

Her eyes were deeper than the depth
Of waters stilled at even;
She had three lilies in her hand
And the stars in her hair were seven

The reader is lulled in enchantment of music and colour. Her hair is 'yellow like ripe corn' and

Her voice was like the voice the stars
Had when they sang together.

Sensuous imagery is used to express celestial delight. The picture of heaven is spiritual enough, but the Damozel whose bosom must have made warm the gold bar of heaven from which she leaned, has all the warmth of earth. But, for all its Christian colouring, the heaven of Rossetti's poem is not the heaven of conventional Christianity. He was not a Christian at all in the matter of religion.

The "Portrait" and the "Staff and Scrip" are beautiful pictures of mystical love in its highest form. In the weird medieval subjects

that he choose, especially in his ballads, Rossetti broke away from the prosaic standards of his age. In "Sister Helen", a ballad of terrible passion and revenge, we are subjected to "the spell of a medieval nightmare". Sister Helen, betrayed by her lover, takes a fiendish revenge on him on the eve of his wedding with another woman, by burning his waxen effigy, but at the price of her own soul. The weird refrain at the end of each stanza is highly effective:

O Mother, Mary Mother,

Lost, Lost, all lost, between Hell and Heaven

The magnificent ballad-epic, 'Rose Mary' is a story of magic and passion, typically medieval, based on the old idea that only the pure may read the future in the crystal or the magic stone.

Shadows dwelt in its teeming girth

Of the known and the unknown things of earth

Could anything have been more remote from the atmosphere of Victorian London ?

Not only in the spirit of his poetry but in its forms also, Rossetti was a breaker of conventions. He made a new poetic measure whenever he had "some new thing to say" as in his "Blessed Damozel", Ten out of the twenty-four stanzas of this poem are in unorthodox rhymes, but the charm of effect justifies the fanciful liberties of rhyming. Rosetti was the chief renovator of the ballad form. The refrain, a favourite with the Pre-Raphelite school, attracted ridicule, but only from stupid people.

The sonnets of "the House of Life" reveal what a magician Rossetti was in the Italian sonnet form. Frank and fearless in his devices, he risked, triumphantly, dangerous metrical arrangements, adapted for the "high tides of rapture and regret,' which flow through his sonnets, for he believed that the sonnet is made for man and not man for the sonnet. We have sometimes a fresh rhyme in the sixth and seventh lines, and the sonnet sometimes ends with a couplet.

To conclude, Rossetti's work was a bold departure from existing conventions, a protest against the superficial art of the day. Tennyson wrote for his age, and Browning, too, was a man of his time, As distinct from the moral outlook reflected in the work of these great Victorians, we have in Rossetti the aesthetic outlook. But Rossetti, almost "an anachronism" in his own days, opened out a new world of "mystic beauty and romance" in his poetry. Daringly original, intensely passionate, and "of imagination all compact". Rossetti was the most powerful romantic poet oft he Victorian age.

—Miss C. THANKOM AMMA, *M. A., L. T.*
(*Old Student*)

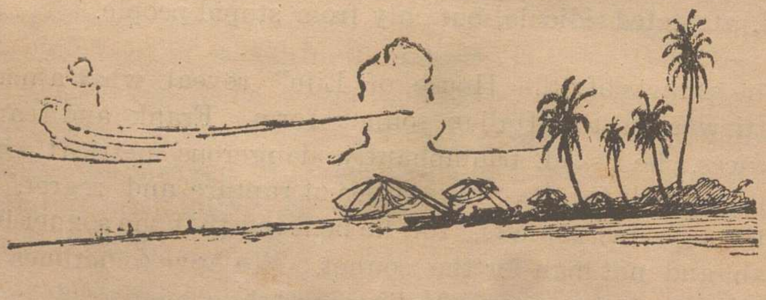

HISTORY OF COCHIN, V*

15. *Anakkalccai Mantaran Ceran Irumporai.*—Mantaran Ceran Irumporai, succeeded Kuttinan Kotai about 194 A. C. He had the surname of "Anakkalccai", "of the elephant look", a qualifying epithet bestowed by Tamil poets to distinguish him from the seventh Perumal, his namesake, who captured the fortress of Takadur.

In the early years of his reign, Nedum Celian II, the Pandyan King, annexed to his territory Muttuttu Kuttam, the eastern-most division of the Cera Empire. His general, Palaya Maran had, previous to this, defeated Valavan Killi under the walls of Madura, and, entering Cola territory, annexed Milali Kuttam, in the southern part of Killi's kingdom. These events led to the formation of a league of princes against him, which consisted of the Cera and Cola Kings, Ditiyan of Potiyil, Elini or Adigaman of Takadur, Erumaiyuran of Erumainadu, Perunko Venman of Pali, Porunan of Nanjinad and others. Before the confederates had time to combine, Nedum Celian, by skilful manoeuvre, gained a brilliant victory over the flower of the opposing soldiery at Talayalanganam (in the Tanjore District) which was considered the most glorious feat of arms in that age of chivalry. The victorious Pandya carried the war into the Cera territory and took Mantaran Ceran as a prisoner to Madura. The Cera feudatories, however, collected an army, and invading the Pandya country, conquered part of it and brought their sovereign back to Kerala. The date of his regaining his kingdom is probably denoted by the suggestive Kali chronogram *Bhuman Bhupoyam prapya* (216 A. D.), though the *Keralolpathi* would have it that this was the year in which the first Perumal was invited by a select body of the representatives of the people to go over to Kerala as its ruler.

Nedum Celian's army again pursued the Cera King who was baffled in an engagement *at Muciri or Cranganur* then brought under subjection by the invaders. Many of the Cera leaders appear to have been deprived of their ancestral estates, and the blow fell most heavily on Alumbil Vel, one of the most prominent leaders in Cenguttuvan's time. Kuttanadu or the land of lakes in north Travancore is also stated to have succumbed to the Pandyans and to have been annexed by them.

There are, indeed, certain indications in Tamil literature itself, which lend colour to the view that a desperate attempt was made by the Malayalis to regain their independance. Thus, the *Maduraikkanci*,

* Concluded from the previous number.

in describing the approaches to Madura, refers pathetically to the relics of the glorious attempt of the disasters to his country subjugated by the Pandyas. Not satisfied with the redemption of Kerala from the galling yoke of alien tyranny, he had the indomitable courage to beard the lion in his den. Leading the vanguard of the successful army of Anak kalccai Mantaran, he is stated, to have led an expedition to the very walls of Madura, the fortified capital Nedum Celian II—the great conqueror of his time, whose indefatigable energy and insatiable thirst for military glory was the favourite theme of the poets of one of the brightest epochs of the Sangham Age, and who has been likened by Prof. Sundaram Pillai to Napoleon himself. According to Marudanar, the 'fool-hardy attempt' ended in grievous failure, as it was bound to be, and Cera feudatory, who had been dispossessed of his hereditary domains by Nedum Celian had to lose even his standards and drums. This episode affords us a clue as to how the people of Kerala, led by their restless monarch and his devoted band of generals, strove to wipe out their disgrace.

Undaunted by the reverses sustained at the hands of his Pandya adversaries, Mantran Ceran still continued to harass the territories of the Cola and Pandya kings never allowing them to sheathe their swords.

The death of this valiant and kindly but ill-starred king was, according to the peom of his war-bard, Kudalur Kilar, portended by the fall of a bright meteor seven days previous to the event. The poet has compared him with the dark-coloured Vishnu, skiful in the pursuit of his enemies and bountiful in his dispensation of charity.

16 Ceraman Ma Venko. His successor must have been Ceraman Ma Venko or the Fair Prince, whose distinctive names and titles are not known. He cultivated friendly relations with the neighbouring powers. Along with the Pandyan king Ugra Peru Valuti the son of Nedum Celian Il, he attended the great *Rajasuya* of Perunal Killi, the brother of Valavan. The poetess Auvvaiyar who was present on that occasion praised the trio in the poem No. 367 in the *Purananuru.*

These were the kings of the Cera, Pandya, and Cola countries who led an expedition agaist Vel Pari of Parambunadu and took his capital after a hard-fought battle in which Pari was killed. Kapilar, the second poet of that name among the Sangham celebrities, was in the camp of Pari, and has deprecated the attempt of the invaders to subdue his generous patron. That this event is not far removed from the time of Anakkalccai Mantaran Cera is seen from Marokkattu Nappasalaiyar's poem connecting Kapilar with him.

17. *Peram Kadumko Ceraman.* Perum Kadumko Ceraman who followed Ma Venko on the throne was a good scholar and poet, having 68 poems to his credit in the Sangham collection. He has composed many verses in the *Palai* type of composition, which are found in the *Kalittokai.* He therefore gives the *birudu* of "Palai-padina." He must have been a contemporary of Ugra Peru Valuti under whose orders it was that Rudra Sarman compiled the *Akananuru*, in which the *Kalittokai*, a smaller collection, was included. Ilaveyini, a poetess, has sung of him in the *Purananuru.*

18. *Kota Varman Kotamarpan.*—The next Ceraman Perumal seems to have been Kota Varman Kotamarpan. According to Poygayar, he is stated to have built a fort at Tondi, five miles north of Quilandi in North Malabar, and resided there. A poem in the *Akananuru* mentions him, and hence he must have been a contemporary of Ugra Peru Valuti and in any case not far removed from his time.

19. *Ceraman Kanakkal Irumporai.*—Ceraman Kanakkal Irumporai was probably the son and immediate successor of Kotamarpan, as Poygayar of Kanci has eulogised both in such a way as to lead to that inference. In a war with Ko-Cengan (King Cengan), the Cola King, he sustained a defeat at Kalumalam, a place which has been identified with Siyali which possessed that name, but is said to be some town in the present Kocci (Cochin State). From Poygayar's *Kalavalinarpadu,* we know that it was a sanguinary battle fought on a forenoon, when both kings personally commanded their forces. The Cola host, consisting of picked archers and cavalry, committed grave havoc among the elephantry which formed the backbone of Kanakkal's army, and made short work of them. The Perumal was taken captive and imprisoned like a common soldier in Kudavayil Kottam, identified with Kodivasal near Kumbhakonam. On account of an undue delay in the supply of water to him for drink, the Cera king resolved not to partake of it and preferred to starve himself. Poygayar, on hearing this, repaired to the Cola King and cleverly brought home to him the disgrace he merited by his ignoble treatment of his royal prisoner. The appeal of Poygayar had the intended effect; Kanakkal was released, and he soon regained his kingdom.

Other Perumals.—Regrettably enough, inadequacy of historical data prevents any endeavour to successfully fix the exact period of the reign of Mantaran Cera or of any of his immediate successors. But this much can be tentatively stated, that the reigns of Nedum Celian II and Ugra Peru Valuti covered those of Mantaran, MaVenko, Perum Kadumko

Ceraman and Kota Varman Kotamarpan, while it is just possible that the whole of Kotamarpan's rule, and part of that of his successor fell within the reign of Ugra Peru Valut. Kanakkal Irumporai might have been a contemporary of the son of the latter, named Nan Maran. Thus we find that the Pandya Kings during Mantaran Ceran's time are *Nedum Celian II and his son Ugra Peru Valuti.* All these latter-day Perumals except, perhaps, Kanakkal Irumporai, must have had only brief spells of power, and that during Ugra Peru Valuti's time.

We have now plodded through the history of the Perumals from the time of Cenkuttuvan to about the latter half of the third century A. C. which saw the beginnings of the decline of the Augustan Age of Tamil literature. The foundations of the Cera ascendancy during the Perumal regime, were well and truly laid by the statesmanlike and consolidating policy of Udiyan Ceran Atan and the extensive conquests of the redoubtable Imaya Varman Nedum Ceran Atan. The Cera supremacy thus firmly established had suffered but a temporary setback under Imaya Varman Perum Ceran, when the superior military strength of Karikala Cera overpowered him at Vennil. The hegemony, restored and maintained by his successors, was strengthened chiefly by Imaya Varman Nedum Ceran Atan II, and it reached its grand climateric under the great conqueror Cenkuttuvan. After his death, it was appreciably shaken by the invasions of Killi Valvan and Nedum Celian who turned the tables on the Ceras. But even before the death of the victor of Talayalanganam, the Ceras under Mandhram Custom had regained some of their former glory, but they could never rise to the preminent position of Cenkuttuvan as the sole arbiter of the destinies of India.

We now come to the last three Perumals recorded by tradition, about whose dates we get some Kali chronograms, which may be taken as more or less reliable in the light of other corroborative data.

20. *Kulasekhara Perumal* is said to have been the the founder of the Siva Pagoda at Thiruvanchikulam, the construction or rather renovation of which is assigned to 333 A. D. This Kulasekhara is said to have shook off his mortal in that year after a reign of 18 years. The Kali chronogram Purudhi Samasraya suggests that he was one of the earliest Rulers to return to the Hindu fold. It is also worthy of mention that there was great temple building activity in the East and West coast in the century preceeding this date. Kocengan, the Cola contemporary of Ceraman Kanakkal Irumporai, was a great builder of temples and is

credited with the founding of about 70 Siva Shrines and a good many Vaishnavite pagodas. It is also interesting to note that local tradition attributes to a Cola Perumal the introduction into Tiruvancikkulam of an image modelled on the Nataraja idol at Cidambaram.

21. *Pallivanavar.* The next Perumal is Kerala (Varma?) alias Pallibana Perumal. The plates granted to Thomas of Cana show that Cocurangon-Ko-Cera Kon, the Cera Perumal, assigned to the Christian Settlers the site for building a Church. These Perumal plates have been assigned to 345 A. D. They also state that the Perumal had leanings towards Budhism and the Hindus found it difficult to cope with the onslaughts of Buddhism. Mimamsic revival with its insistence on Karma as a potent means of salvation had begun to set, and it was the days of the great Melattol Agnihotri, and the Paracci petta pantiru Kulam—evidently an age of great religions ferment. The date of the Agnihori is denoted by the Chronograms *Yajnasthanam Samraksyam* and *Dharmasathanam Samraksyam*, both of which fall in the year 381 A. D. As a result of the pronounced leanings of the Perumal to non-Hindu religions, he either abdicated or was exiled and retired to Nilamperur near Quilon, where subsequently a statue was set up in his memory by the Buddhists.

22. *Cheraman Perumal* The last Ceraman Perumal is reported to have abdicated his Kingdom and partitioned it in 391 A. D., as denoted by the chronogram *Sodasanyam Surajyam.* The story of his abdication and the assumption of the overlordship of Kerala by his nephew Vira Kerala Varma is too well known to require reiteration. That abdication and partition of the Kingdom was not a novel idea is clear from the example of Palyanai Celkelu Kuttuvan of the Sangam Works. It may be that political reasons, especially the need for the better organisation of Kerala for purposes of defence against the rising tide of the Pallava and Kadamba power in the east and north had something to do with this great political event.

General considerations. The Perumals were, most of them, brave warriors and skilful generals, who personally commanded their armies in the field. Two of them are credited with All-India conquests. Three of them are seen to have attained Vira Swarga, one having been defeated and slain in battle and the other two having committed suicide or being taken captive, They were great patrons of arts and literature. They were of a warlike stock whose thirst for glory was insatiable.

In the Tamil literature of the first and second century A. D., we find numerous references to the ways in which the Cera Kings of Kerala

appreciated and rewarded poetic merit, and fostered the cultivation of the fine arts.

The generous Cekelukuttuvan Cera is said to have loaded the accomplished poet Gautama with riches for his achievements in the realm of poetics just as his predecessor, Imayavarman Nedum Cernatan, had given 500 villages in Umbarkkadu to the Brahman poet, Kannanar. As Gautama though poor, spent all on charity, the king repeated his bounty eight times, and each time the Brahman gave his all to the poor and needy. At last the royal benefactor besought him to take all his worldly wealth, to which he modestly replied that he and his wife had no desire but to reach heaven. So the king, advised by elderly Brahmans, performed ten Vedic sacrifices, after the last of which, it is said, the couple strangely disappeared.

The poets who flourished at the Cera court were the valued friends and trusted advisers of their masters, whom they accompanied even during their military expeditions. These bards used to describe to them the disposition of contending forces, and to encourage the Cera army, for which, of course, they were well recompensed. Thus Mutamociyar' a minstrel, once sang of the brave deeds of the Cola in glowing terms, and excited the admiration and envy of Antuvan Ceraman, surnamed Ceraman Irumporai, aad urged him on to victory.

Of Celvakkadumkovaliyatan, it is stated that he gave away an entire group of villages for a single poem by Kapilar. No wonder, because according to Mr. Kanakasabhai Pillai, this ode, poem No. 8 in the *Purananuru* collection, is "unsurpased in Tamil or perhaps any other language" for boldness of conception and delicity of expression." Kapilar has elsewhere praised his master's hospitality and benevolence towards the famous pandits who lived on his inexhaustible bounty.

The next monarch, Mantaran Ceran Irum-porai, himself a profound scholar, was so delighted with the songs of Aricil-kilar that he and his queen, in their royal homage to the outpourings of imaginative mind, vacated the place, and requested him to take all their wealth as the just guardian of the poet. The latter took only a few *kanams* of gold, and begged his patron to accept the rest. The same king lavished costly treasure on the Cola poet, Parasara, who had come all the way from the East Coast, hearing of his generosisy. His munificence was praised by Parasara, before the literates assembled in the Pandya court to whom he distributed the wealth he had acquired.

Another aspect of Cera patronage of arts and letters is the benignity and condescension of the monarchs towards the learned. The last named soveregin is said to have fanned with his hands a poor unso-

phisticated poet from the country side, Kocukiranar by name who had come to his palace and unwittingly laid himsef down and fallen asleep on the downy royal sofa, as he was feeling much tired. When informed by the king that the couch was for placing the war-drum, he recited *ex tempore*, a beautiful stanza, which threw him into raptures, and induced him to make him his favourite counsellor.

A study of the Tamil texts of the Sangam age also reveals that the great *Vidwat-sadas* at Trkkanamatilakam near Triuvanchikulam was flourishing under Cera patronage. Thus, in the days of the Cera conqeror Cenkuttuvan, who carried his arms to the Himalayas, this assembly appears to have included among its numbers literary celebrities like Cittalai Cattanar, the author of the Budhistic classic *Manimechalai*, I'anko-Adigal, the king's brother who composed the immortal epic of *Cilappatikcram*, Vanparanar, the composer of the fifth "ten" of the *Patirruppattu*— besides scholars learned in Aryan literature, Vedanta, Nyaya, Vaiseshika and other systems of philosophy, including Budhism and Jainism. That Senkuttuvan himself took a genuine and absorbing interest in the encouragement of literature is proved by his treatment of Paranar, to whom he is said to have offered his beloved son along with a *desam* in recognition of the excellence of his poems.

He is also stated to have been considerably entertained by the attractive songs and dances of the primitive hill-tribes on the upper reaches of the Periyar. He was also a patron of *Chakyar Kuttu*. While he halted on the Nilgris, during an expedition to the north, he was much enlivened by the graceful dances of the Kannidigas (Karnataka women.)

The Perumals did much to revive trade and agriculture. Udyan Ceran Atan was the first to turn his attention to these. By the time of Cenkuttuvan, piracy had been put down, shipping had been encouraged and the seas made safe for maritime trade and commerce so that we find Muciri or Cranganore as the greatest emporium of India in the days of the Geek Geographers. This meant the maintenance of an efficient navy which won victories not only on the west coast but also in the battles on the coast of Ceylon and Coromandel.

The Perumals, though benevolent despots, were ruling the country with the help of the representative institutions which had survived in their days. The five great assemblies continued to function at Vanci. The Talyatiris continued to be advisors.

Religions toleration was the order of the day. Whatever be the personal creed of the Perumal, Brahmans, Budhists, Jains or Ajivikas,

foreigners like Yavanas, all were allowed to perform worship according to their own persuasion. The Kings were then having the privilege of performing sacrifices. Distance pollution was unknown.

The mass of the people had their our pastimes. The bards and minstrels were patronised by all classes. Several kinds of Kuttu were being performed, and the author of the Cilappatikaram shows how much attention was bestowed on the training of women for dancing, acting dramas, etc. Belief in omens was more or less popular even among the educated, and much importance was attached to the study of astrology as people had great faith in soothsayings and astrological predictions. As stated by Mr. L. V. Ramaswami Ayyar, the Centamil works from Kerala would suggest that marumakkathayam was in existence among some classes in this period. I have touched only on the bare outlines of the History of the Perumals, as the subject is so vast that I could not do justice to it within the space of two lectures.

—A. GOVINDA WARRIER, *B. A.*, *B. L.* (*Old Student*)

MATHEMATICAL PHILOSOPHY.

In an attempt to investigate into the philosophic nature of Mathematics it will be apt to begin by investigating briefly into the nature and purpose of Philosophy on the one hand and of Mathematics on the other. Philosophy is the science of the pursuit of wisdom or of the knowledge of things and their causes, a study of ultimate realities and general principles. And Mathematics is the science of space and number in the abstract or as applied to physical research. To Plato, Philosophy is the acquisition of true knowledge, its object being the immutable, the self-identical, that which in each thing is the very being of the thing; and to Aristotle, it is the science of principles and of causes. In a word, it is the thought of the absolute truth. Mathematics is an abstract science in the sense that "it deals with properties and ideas which are applicable to things just because they are things and apart from any particular feelings or emotions or sensations in any way connected with them".

Mathematics considered as a science owes its origin to the idealistic needs of the Greek philosophers and not to the practical demands of Egyptian Economists. In the growing stages of its history it was only a department of philosophy. Hence there is no wonder that Mathematics has a nature more philosophical than any other sciences. It is a matter of experience that the Mathematical conception is from its very nature, abstract; and because of its very abstractness, it must always remain one of the most important topics of speculation. From the very early ages of scientific history, Mathematics has been considered as the most indispensable school of philosophical thought, and we can say with Curtius that "In its highest spheres, the research of the Mathematician is indeed most closely related to pure speculation; Mathematicis is the most prefect union between exact knowledge and theoretical thought."

Mathematics is but simple and natural philosophy, and philosophy is higher Mathematics in general. The philosophic nature of Mathematical methods and conclusions is proportional

to the advance into the higher spheres of the science. And it is said that without Mathematics one cannot understand Philosophy and vice versa, and without the two one can understand nothing. Descartes, the famous French Philosopher and Mathematician, says that the earliest philosophers admitted to the study of Philosophy only those who had studied Mathematics.

The whole of higher Mathematics form, as it were, a huge philosophic structure, but its base is not very broad; even then we need not have the fear of its collapse as in the case of other scientific constructions now destroyed by the theory of relativity, the theory of the atomic bomb and such other theories; for, the narrow base of the science is very durable and everlasting. From a few groups of facts, or what we call definitions and axioms which are themselvas philosophic in nature, Mathematical deductions establish themselves into a chain of unchangeable consequences. Taking these facts as the starting point Mathematicians proceed to conclusions not along any way they please, but in accordance with the laws of human reason, and discover and demonstrate truths that appear at first sight beyond human capacity. And as a consequence Mathematics is the only one group of sciences which is liable to reach definite conclusions. In this connection we may also note that even as Philosophy is the unfolding of consequences involved in a fundamental view of our position in the world, so Mathematics proceeds along the path of deduction.

Clear intuition and necessary deduction are the only two ways open to man for attaining at least a certain knowledge of truth, and Mathematics suppies these to its followers. As against in philosophical reasoning, in Mathematical reasoning one proposition leads to another, that to a third, and so on endlessly. In other words limitation is not in thc nature of Mathematics but in our understanding it. There is yet another great difference between Mathematics and Philosophy, namely, that the latter cannot be bound to follow the path of observation of experiences and generalisation of results into laws which is normal in our science. Generalisation, if arrived at, are only tentative and liable to be superceded after a relatively short span of success by

new, and not rarely opposite, views. This science has also some advantage over Philosophy. Anything in the world may be liable to error but Mathematics and Mathematical propositions which are once established. It was the contrast underlying the certainty of Mathematical truth and the uncertainty of philosophical truth that excited Descartes and led him to conclude: "The method of science is one and is to be drawn and generalized from Mathematics, is deductive from certain and fixed principles." According to Kant the specific difference between the two sciences is that "Philosophy is rational knowledge from mere concepts, and Mathematics is that from the construction of concepts."

If we go through the history of Mathematics it can be easily seen that the choicest fruits of Mathematics are the results of the union of philosophical and mathematical productivity. For instance, Mathematics owes the scientific method to Pythagoras, the discovery of the analytical method to Plato and creation of Analytical Geometry to Descartes. These illustrious Mathematicians were also great Philosophers.

Before I conclude I should like to add a few words about some of the great Mathematicians: Pythagoras, Descartes, Leibnitz, Newton. These Mathematicians are also outstanding figures in the history of Philosophy, as they ought to be. The first of these was the first to give an exact meaninig to the term 'PHILOSOPHY'. Descartes, the first great Mathematician after the Arabs studied Mathematics till he was 23 and found that it led to conclusions absolutely true; but however at the opening of the Thirty Years' War the crisis of his philosophic life occurred and he devoted himself to this science. The next great Mathematician and Philosopher is Deibnitz. He occupies as high a position in the history of Philosophy as he does in the history of Mathematics. Till his time Mathematicians had never reflected upon the theory of their practice. Newton, the prince of Mathematicians, makes a Mathematical abstraction a true reality. To him Mathematical mode of thought is the true method of thought, besides being a method of conception which may guide us in calculating the relations of different phenomena. The combined use of deduction and induction makes his *magnum opus* a model for all scientific

investigations. It was his conclusion and his methods that obtained for him a respectable position among the great Philosophers. To be brief, in his doctrine and method lay a deeper philosophy than he himself was able to extract from it.

"Mathematics starts from hypotheses working deductively from synthetic combination, without going back to question the fundamental data (axioms and definitions) whence it starts, whereas the Philosopher is concerned to inquire into these." (Plato.)

K. X. JOHN, *B. A.* (*Hons*)., (*Old Student*)

Diet and Health

The problem of health and efficiency has so long been engaging the attention of both the scientists and the politicians, that the recent growth of knowledge in the chemistry of food and nutrition appeals both to the "spirit of wonder" and to the "spirit of service." The man in the street is not much interested in the chemical and physiological aspects of the analyses of the various food stuffs though he is greatly worried about the economics of food. Of late, much work has been done on this subject, and tables have been drawn up in conformity with the stipulated standards of the diet rule for the different classes of people,

The various factors which determine the food requirements of the body are (1) age (2) size (3) sex and (4) activity; and these are generally expressed in terms of the nutrients based on conventional food analysis. Laboratory experiments of the different phases of metabolism have afforded useful indications on the food needs of normal people.

Food is required by the body chiefly for the purposes of (1) energy (2) growth and (3) repair. From this point of view, food-stuffs have been classified as follows: Those which supply (1) Carbohydrates (2) fats and (3) proteins. There are certain accessory articles of diet which are of great importance to the maintenance and furtherance of life must also be added. They are called Vitamins and found generally in small traces in almost all fresh vegetables. Let us now consider quantitatively the requirements of a healthy adult in the matter of food. As already mentioned, it is not possible to fix accurately the amounts of food required as this varies between individuals and among races. So a general and approximate estimate alone can he made.

The daily requirements of various food factors according to Coleman are:

Proteids.............4 ounces
Fats 2 ,,
Carbohydrates 14 ,,
Water 2 quarts.

To the above is usually added both the accessory food articles —Vitamins—and the mineral salts to form the normal diet.

In order to choose a balanced diet we shall have recourse to a mixed diet which is also sanctioned by taste as well as custom, No single food contains all these ingredients in right proportions and hence we will have to choose some foodstuffs rich in carbohydrates and others in proteins and fats. The table below gives the % of the food factors in some of the common cereals of India:

*

Name of cereal	Protein	Fat	Carbohydrate	Fuel Value
Wheat.	13.8	1.9.	71.9	1680.
Ragi.	14.2	2.1	68 2	1832.
Maize	15.1	1.8	69.2	1840.
Rice.	8.9	0.25	81.2	1622.

The cereals are to be mainly chosen for their carbohydrate value. It may be noted that rice contains very small amounts of proteins and fats, and hence a diet mainly of rice has to the supplemented by milk products or by pulses for getting the required amount of proteins. The substitution of wheat for rice will greatly benefit the the consumer, which should commend itself to man. In this respect maize has a fair claim to substitute itself for rice as the staple food because of its higher protein content. The South Indian diet which is rich in carbohydrates is far below par when compared with the diet of the North Indian people. No doubt the South Indians

* The Table has been reproduced from coleman's Physiology book.

may claim that they have thriven well on this diet for a long time. But the physique of the South Indians does not compare favourably with the North Indians'. Of course, the climate also has got a great influence on the diet and health of the people.

If good feeding can produce radiant health, is it not possible to transform an ugly duckling into a beauty ? Of course, why not? Longevity is often wrongly attributed to inherited traits, but probably, if the nutrition of the long-lived families are fully investigated, rational feeding, will be found to be the answer. So choose your own diet and live for a hundred years !

—C. H. VEDAVYASACHAR, *BSc.*
(*Old Student.*)

'BELLS, BELLS, BELLS'*

After setting the stage ready for the murder of Duncan, Lady Macbeth, we are told, gently sounded a signal bell, whereupon her white-livered consort sprang some six inches into the air and muttered in a hoarse undertone: "The bell invites me!" That, it seems to me, is precisely what many of our Collegians murmur to themselves at forty-five minutes past nine every morning, when the peals of the First Bell strike their tympanums with on ominous insistence, as they loll in the Common Room or stroll along the corridors.

Yes, the bell invites them. They should now troop to their classes, seat themselves at their respective places, and get ready for whatever is in store for them during the five "insupportable hours" ahead—and, of course, the *solid* hour for lunch. What disquieting visions of professorial rebukes and tutorial tortures fleet across their minds during that brief interval between the First Bell and the Second!

There are perhaps some who, owing to more pressing engagements outside, can hardly spare any time for College-work at home. The First Bell, therefore, sounds a signal to them to seek out a "comfy" corner in the Common Room and write up essays that are long overdue, or cook up readings of unknown experiments. The way they finish their work in record time can bring the blush to many an American's cheek. At six minutes to the hour they can be seen marching purposefully to their classrooms, contributing their own mite to the traffic congestion in the corridors.

To some, however, who know the value of time, and are therefore loth to waste even a second, the ten minutes preceding the Second Bell are a crowded, wakeful period. Stationing themselves at their chosen "observatories," they imitate the Tuscan artist who, as the poet tells us, looked out from Fesole's top and

---

* A line from Edgar Allan Poe. The Poet undoubtedly means the *First*, *Second* and *Third* Bells.

scanned the *stars* that swam into his ken. And, when their eyes are rewarded by a sight near the horizon, of a

"pretty cloud
Of locusts warping on the eastern wind,"

how their faces beam and glow and crack up in wreatbed smiles!

But soft! There they come, there they come, strutting higgledy-piggledy across the turf, wafting aloft "all the perfumes of Arabia," and blinding the eye with a riotous display of all the rainbow colours. As they come nearer, the "star-gazing' zealots stretch their tenuous necks,

"And their eyes are set in a stare,
And anon there breaks a sigh
From a sorrow-clouded heart,
A long, long sigh
For the cold strange eyes and the babel of tongues,
And the smiles of the mannequin throng".

The cloud shifts nearer and nearer, and resolves itself into faces and laces, and frills and thrills. The by-stander is tickled about the ears by a confusing rumble of busy gabs, and the reverberating quadrangle reminds him of what Shelley once wrote about the "bee-loud grove in summer." Screeching laughs in a shrill soprano, mingled with grating giggles and the jingle of bangles, assail his ears. And he is tempted to ask himself, with the poet: "Do I wake or dream?"

Edgar Allan Poe in his poem on "Bells" has given us four exquisite stanzas on different kinds of bells. Had he added to them one on "Belles," it would have run like this:

"Hear the prattle of the Belles,
Pretty Belles!
What a fund of merriment each blooming visage tells!
How they chatter, chatter, chatter,
From right to left and left to right,
While the beaux that overspatter
All the "heavens", hear their clatter
In a soft and wild delight!—
The tintinabulation that, increasing, ever swells

From the belles, belles, belles, belles,
Belles, belles, belles,
From the wild, capricious, saucy, jaunty belles."

* * *

There goes the Second Bell! The tap-tap of approaching shoes announces the lecturer, and precisely "at the stroke" of the bell either his left foot or his right (which it is, is immaterial) is within the class-room. As he ascends the platform, the grim look on his face and his grimmer gait forebode ill to the Unready Ethelreds in the room.

The familar book in brown coat is then produced. Roll-call is on. A bewildered-looking late-comer darkens the doorway, and a two-gun battery of fiery eyes is bent upon the offender. "Come in!" issues a shout from the Olympian heights. The boy comes in. Three numbers are called out. Interruption—another offender at the door! Behind him yet another materialises,.... And, mentally recalling Macbeth's outburst on seeing the apparitions:

"What, will the line stretch out to the crack of doom?-
Another yet? —A seventh?— I'll see no more,"

Jove reaches for his thunderbolts. Two minutes of spirited harangue make the class feel like chewed bits of paper. And those who have been fast slipping into slumberland sit up and take notice.

* * *

With the Third Bell a lull descends upon the class. Texts are opened and eyes glued to them. Pens are held ready — poised for action. And all the air a solemn stillness holds.

Work has commenced. Shades of the prison-house have closed upon the boys. And Time (as Shakespeare very nearly said once) must revolve upon the dial's point six times full-circle, ere they can fill their youthful lungs with God's fresh air of freedom.

* * * *
* * * * * * * *
* * * *

Six hours pass by with the length of six long winters! And a bell invites them once again at the end of it—the pack-up-and-go-home bell at four.

With a rubbing of eyes and a stretching of limbs nine hundred scholars tumble up from their seats, a "hence-loathed Melancholy" look on their faces. The spell is broken. "Tarra Lirra!" sings gay Sir Lancelot. Ill-suppressed yawns rend the air. Books are closed with a snap, and desks are drawn across the wooden floor. Once again the corridors hum with juvenile activity. From here, there and everywhere, like the Hamelin Piper's throng, the little ones pour into the quadrangle and make a bee-line for the gate.

And in the midst of all this confusion silent blessings rise up from nine hundred souls and roll towards the feet of the turbanned hammer-holder standing stolid beneath the College gong,

"Oh Bell—it's a gentle thing
Beloved from lad to lass;
To the College Peon let thanks be given,
For he sends the gentle peals from 'heaven',
That slide into the class."

—C. B. MENON, *M. A., (Old Student)*

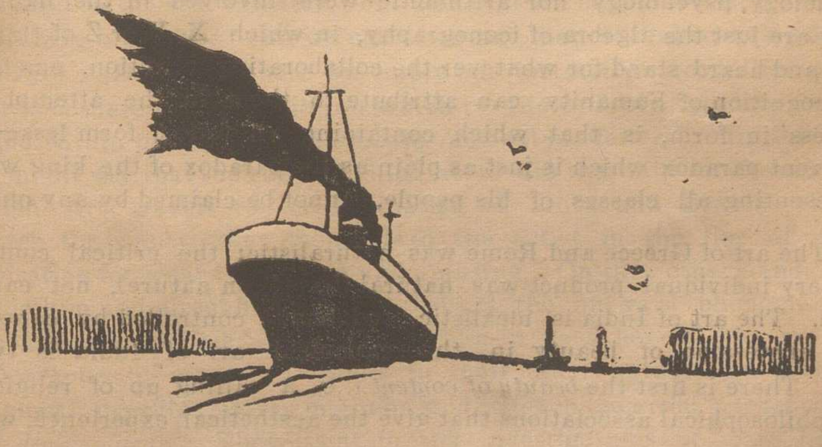

HINDU IMAGES *

An idealist View of Art.

The title is suggested by a study of the original iconographic literature of this land. Western art-critics, unacquainted with the original art-literature of this country, view an Indian image through the spectacles of Western literature on art. The view they take of art is realistic as different from idealistic. "The Grecian genius made its gods *frankly* in the image and likeness of man, as a perfected, single-headed, two-armed biped. Zeus or Apollo might be taken as instances in point. But come to the image of a Hindu god, say Visnu or Nataraja. Of course the images of both the Greek and Hindu gods, Zeus and Visnu are anthropomorphic, inasmuch as both use the human form for the visual representation of divinity, and like the Greek image, the Indian image is kept to a bipedal stage of locomotion. But the Hindu genius has more respect for deity than to condemn it to a form restricted by human anatomy. It makes extension of human equipment in extra heads and arms in the visual arts. Brahma has four heads, Shanmukha six, Trimurti three. Visnu has one head but four arms. In the literary art, says the Hymn to Purusa (the cosmic person) in the 10th Mandala of the Rigveda, the Poet-philosopher or Rsi who was not concerned with the critical control of form-in-substance, as he conceived of the form of the cosmic person, furnished the fundamental human form with a thousand heads, a thousand hands, a thousand eyes and so on. 'സഹസ്ര ശീർഷഃ പുരുഷഃ സഹസ്രാക്ഷഃ സഹസ്രപാദ്" Here "neither anatomy, physiology, psychology nor arithmetic were involved in the figures. They are just the algebra of iconography, in which X, Y or Z of things seen and heard stand for whatever the collaborating intuition, emotion and cognition of humanity can attribute to them in the attempt to express in form, is that which containing all forms, form less—an apparent paradox which is just as plain as the paradox of the king who, representing all classes of his people, cannot be claimed by any one.".

The art of Greece and Rome was naturalistic; the critical control of every individual product was natural (based on nature), not canonical. The art of India is idealistic, and hence controlled by canons. The expression of beauty in the canonical art of India is two-fold. There is first the *beauty of content* i. e., a calling up of religious and philosophical associations that give the aesthetical experience, with

---

* University Extension Lecture delivered on 6-2-1947.

which beauty is associated, and then there is the *beauty of form*, which is also a product of association in which a modification of measurements of the human figure have been adopted for centuries. When a Western art-critic characterises Indian art as grotesque, he does so out of his non-acquaintance with or failure to understand the philosophical, religious and iconographic literature of this country. What does he mean by grotesque? "The grotesque is merely the unusual. And because we grow accustomed to certain ways of expressing beauty in art, we resent other ways to which we are not accustomed." Dr. Cousins quotes an instance of a musical western lady who described Indian singing as "*caterwauling,*" and another instance of an Indian student who called Mrs. Cousins playing on the piano "*a hall of noise*". Mr. A. H. Longhurst, formerly Superintendent of Archœological Survey, ventilates his grievance against the existence of 'Silpa Sastras' (art-treatises) thus :, "It is unfortunate for Indian art that the Silpasastras were ever written; as they have been the means of suppressing all originality on the part of the sculptor and have led him to adopt a stereotyped mechanical style of art that is anything but pleasing" Here we might ask how can Indian style of art, which the is product of Indian idealism, please the eyes of those trained to see beauty only in *individval creations* of Western art, the critical control of which was natural (ie based on nature) and not canonical? The public of India, especially of ancient and medieval times, did not tolerate individualism of a rampant nature, and the Silpasastras treat mainly of types rather than of individuals. In the conception of Indian authorities, freedom lies in restraint, and too much of liberty, it was thought, would end in licence. As Eric Gill observes, "It is not merely that you may get tired of 'too much liberty.' but also that too much liberty is weight, a positive hindrance. Do we not often say that so-and-so has got 'off the rails'. Do we not there by imply our instinctive recognition of the fact that there must be rails on which to run? Truly freedom is only found within bounds, and rule is the removal of fetters". In this line we might say that the rules of Silpasatras are the rails of freedom on which Art travels to its destination of Truth and Beauty. In the search for beauty, they do not lead the artist in the line of vague aspiration for what is pleasing and amusing. On the other hand, they guide him and direct him to look behind the outward phenomena to thought and purpose. They enable him to pass beyond the seeming appearances of men and things to their inner nature. In Platonic language, the Silpasastras might be said to teach the artist "*to contemplate the divine ideas.*" They contain the investigations of past human experience in the quest of Divine Beauty and Truth. They leave us

the record of art-traditions and tendencies that have been the determining forces of a rich civilisation. They provide us the best key to open the art-treasures of India. Should we not therefore concern ourselves to explain their necessity, just why they are written, what they represent and how they could not have been otherwise? The first law of scientific criticism of a work of art literature is that we should refrain from judging one culture by another, and that we must estimate the perfection of one or the other "in terms of the degree to which it realises its own tendencies and becomes itself," In dealing with Indian art then, we must first of all make its meaning clear. For this, and not a vague aspiration for the beautiful, was the immediate cause of its production; meaning has credited shape. and without understanding meaning, unfamiliar shapes will still appear to us arbitrary, quaint, or exotic.

What is really interesting in the civilisation of a race is its distinct live contribution to the stock of ideas which build up a magnificent fabric of art that raises and instructs mankind. Now what is the special contribution of India to world-civilisation ? Hindu view of life is idealistic ; view of art is idealitic. Idealism is the legacy India leaves to the human race. We shall here try to deal with idealsism as it governs Hindu images.

In iconography (science of image-making) the main point of attention is the definition of shapes. Our search is directed to types which are marked, not for their capacity for variation of form within the same species, but for uniformity or fixity of form. As Nature works out consistently and unformly this fixity of form in the non-human objects of creation, the image-maker is dircted to study the forms of plant anP animal life and note the characteristics thereof. The iconographic texts like poetical works, which are devoted sometimes to the description of forms, contain a comprehensive repertory of comparisons which are guides to the image-maker in the definition and shaping of the limbs of an image.

It may be asked, why should a repertory be formed and standard of comparison instituted ? The qustion is answered by the poet Kalidasa. Nature, working as it does on a consistent and uniform plan, expresses in one form an ideal or so, but fails to reach in the same form a similar degree of prefection in respect of other ideals. Kalidasa illustrates this view with reference to the Karnikara flower. The Karnikara flower is perfect in respect of colour, but is wanting in respect of fragrance. Completeness of qualities is seldom endowed in individual

objects of creation. Kalidasa expresses this view in the stanza:

വർണ്ണപ്രകർഷേ സതി കർണ്ണികാരം ദുനോതി നിർഗന്ധതയാസ്മ ചേതഃ
പ്രായേണ സാമഗ്ര്യവിധൌ ഗുണാനാം പരാങ്മുഖീ വിശ്വസൃജഃ പ്രവൃത്തിഃ

From this observation of the poet it becomes clear that from an *ideal* point of view Nature seldom bestows on individual forms completness of qualities. The image-maker and the poet who aim at perfection of form search for types and go to many and varied forms. They take note of the concomitant defects of individual forms with a view to their elimination from those ideal forms which they, in their turn, set out to create. They take what is best in each form and evolve standards of comparison. In this repertory of comparisons instituted in the various poetic and iconographic texts, one might observe what Prof. Brūche calls "The gradual accumulation of beauty."

The idea of gradual accumulation of beauty is not peculiarly expressed in Greek literature; it is found stated and emphasised by the Hindu poets and authors of Hindu iconography. In the path leading to the perfection of beauty, the repertory of standard of comparison is the guide of both the artist snd the image-maker. It was the favourite theme of Kalidasa to see accumulated beauty in one ideal form, complete in respect of the best and the most lovely qualities and shorn, in the same instance, of all the accidental concomitant defects of individual forms of Nature. After comparing the various parts of Parvati's body, such as face and so on to the various objects of creation such as the moon, lotus and so on, the poet concludes the description of ideal beauty in the body of Parvati,

സർവോപമാ ദ്രവ്യസമുച്ചയേന യഥാപ്രദേശം വിനിവേശിതേന
സാ നിർമ്മിതാ വിശ്വസൃജാ പ്രയത്നാദേകസ്ഥ സൌന്ദര്യ ദിദൃക്ഷയേവ.

'In short, she was created by the Creator of the Universe with great effort, as if with a desire to see all beauty combined in one form, by gathering together all the standards of comparison and setting them each in its place." This stanza embodies the significant idea of the orderly and "gradual accumulation of beauty."

The idea of "accumulation of beauty" is a favourite theme of the Idealistic school of art, and may be objected to by the Naturalistic or Realistic school. Naturalism, dissociated from subjective elements, has its roots in the naked facts of nature. It holds that Nature works out every body on a consistent plan, and the artist therefore should set out to copy faithfully the visible details of nature. According to this view of art as a faithful representation of Nature in its outward forms, the accumulation of excellences could only produce monsters. But

this objection may be answered thus: "This objection holds good if outward beauties be gathered without principle, and mechanically copied. But if the artist has the power to go deeper, to see how nature works, and to enter into her spirit, he may succeed in producing, not a monster, but an *ideal*, free from the accidental defects of the individual figure. Nature, if one may venture to say so, in individuals fails fully to reach the perfection at which she aims. The artist who can recover the pattern according to which she worked may succeed in embodying it more perfectly in brouze or marble than Nature has embodied it in flesh and blood. Such an artist would reach in a measure the ideal." Let us in this connection note the idealistic view of the face of Uma embodid in a famous stanza of Kalidasa:

ചന്ദ്രം ഗതാ പദ്മഗുണാന്ന ഭുംക്തെ പദ്മാശ്രിതാ ചാന്ദ്രമസീമഭിഖ്യാം
ഉമാമുഖം തു പ്രതിപദ്യലോലാ ദ്വിസംശ്രയാം പ്രീതിമവാപ ലക്ഷ്മീ:

Before the creation of the face of Uma, the unsteady Goddess of Beauty could not enjoy simultaneously the excellences to the moon and the lotus; for as the moon rises, the lotus closes. When the face of Uma was created, in it resided simultaneously excellences such as the beautiful rotundity and the cool delightful light of the moon, and the fragrance and beauty of the lotus in the bloom. The goddess of Beauty therefore steadily resorted to the face of Uma, as here she could enjoy simultaneously and steadily both the lunar graces and the lotus charms. To the image maker, the stanza of Kalidasa under reference is suggestive, and if he has the artistic intuition and skill he will so fashion the face of Uma as to express the qualities of rotundity and bloom and awakened consciousness. The accumulation of beauty in the view of the idealist is not an unqualified creation tending to monstrosity; it is qualitative and orderly.

Now coming to iconographic texts on the subject of the standard of comparison, we see emphasis laid upon the qualities or the characteristics of forms. Thus in the Tantrasamuccaya in the course of the descriptions of the parts of an image certain expressions used such as കരീന്ദ്രകരവത് പരിവൃത്തതാ, കൂർമ്മാഭതാ ജലജാഭതാ മുകുരാഭതാ are very significant, and imply the idea that in the rendering of the shapes of the different limbs of the body what the image-maker should seek to express are the qualities or characteristics of the forms of nature. It we go deeper into the idea underlying the text, the direction contained in the text seems to aim at the spiritualisation or abstraction of the limbs of the image.

(1) By rounding the parts of the image such as the thighs, shanks, arms, the middle region and the digits of the hand, (2) by causing the

resemblance of the back of the tortoise on the surface of the forepart of the feet, and (3) by polishing the cheeks, the image-maker hides the projection of bones and veins and muscular balls, eliminates hairs and nails and such other anatomical details which savour of the idea of the transient forms of matter.

We shall now bring within a compass the various references to and interpretations of the shapes in Hindu Iconography.

1. *The for-head of an image.* The Tantrasamuccaya says that it should resemble the half-moon in shape. Here, the quality that is intended to be expressed through this shape is the calm delight which is characterstic of the moon.

2. *The eye-brows.* They should have crescent shape, i.e. they should be thick in the middle and thinner at the ends.

3. *The Eyes.* The eyes are directed to be made like the lotus-petals. Through this shape, the qualities intended to be expressed are the awakened consciousness, the serene peacefulness and the richness of beauty that reside in the lotus in its bloom. This comparison further opens the eyes of our imagination and coveys to our mind ideas of purity and renunciation *in* action that are associated with the lotus in its bloom. The lotus plant, though it has its roots in the mud, betrays no trace of its origin as its flower is neither wetted by the water which is its resting or creative element, nor tainted by the mud which is its source. (vide the synonyms അംബുജ and പങ്കജ). According to the Hindu view, God, though formless and ever in a state of bliss, in response to the call of devotion, out of grace, assumes forms imagined by his worshippers. The mind and heart of man in the lower plane of experience are marked by thoughts and feelings which are pure as well as evil, good as well as bad. The conceptions and sentiments which are embodied in the image of God by man are, however, of the highest and the purest type, and any variation in the degree of expression depends on the level of perfection he reaches in both the lines of thought and sentiment. The form of god, being a means of identification of man with that which embodies the highest and the purest, is so conceived as to suppress in its experssion low thoughts and tastes which mark beings in the lower order of life. Though serving *in* the world as a means of approach to man, the form of god is not of it, transcending as it does the limitations of mundane forms. The lotus eyes of the lord bepeak his place in the higher and purer plain of spirit, untainted by countenances marked with avaricious looks and so on which abound the sorry world of matter. The devotee who seeks

identification with the deity, as he beholds the lotus eyes of the Lord enjoys the spirit of beauty and plenitude, awakened consciousness and purity and such qualities as are expressed in the countenance of the image throughthe lotus-petal-shaped eyes.

4. *The cheeks.* The surface of the cheeks of an image should be mirror-like; that is to say, the cheeks should be spotless, polished and smooth without the trace of hair on their surface. In Hindu Iconography, only in connection with the description of rare forms of god such as the old grandsire of the god and the sages do we come across a prescription of beard. The happy countenance like that of Visnu is characterised by young and polished cheeks without folds and traces of hair and this characteristic of spotless young beauty is what is intended to be conveyed by the comparison of the surface of the cheeks with the mirror.

5. *Nose.* The nose of the image should be fashioned after the shape of the Tilapuspa (flower of sesamum plant) which is straight. A straight and prominent nose was regarded in ancient times as a characteristic that marked the face of a happy warrior or of any dignified and majestic form. The god of righteousess and protection like Visnu is thus remarkable for his straight nose.

6. *The neck.* The neck is compared to the conch. With reference to this comparison, A N. Tagore remarks:— "The neck is supposed to exhibit the form of a conch the spiral turns at the top of a conch being often simulated by folds of the neck. Besides as the throat is the seat of voice the analogy of the conch is well suited to express the function as well as the form of the neck." We may further add that sankha, being the most prominent instrument used to announce victory suggests through its comparison the divine nature of the protector god who, as he overcomes the forces of evil, announces the fruits of his victory in the interest of the good. This suggestive idea is in tune with the one that underlies the *abhaya hasta* of the lord employed with a view to the dispelling of fears from the minds of the righteous worshippers.

7. *The hands.* The comparisons of the hands with the elephant's trunk and cow's tail are conceived to express the various qualities of slenderness, suppleness and constant protective activity as well as the rounded and tapering shape of the arms.

8. *Nails.* The nails of the fingers are described in the Silparatna as resembling the back of the tortoise meaning thereby that they should be oval in shape and gradual in both the elevation at the middle and depression at the end. The ending of the nails should be like the

half-moon. Ill-shapen and long nails characterise brutal forms and are indicative of brutal activity. In the case of god's image the nails should be shaped so as to suit the aesthetically conceived hands of the god.

9. *The trunk portion.* The comparison of the trunk of the image with the face of a cow is expressive of the qualities of the strength of the chest, the slimness of the waist and the grace of the three folds near the abdomen.

10. *The buttocks.* Flat buttocks are marks of a weak or worn-out form, as on the contrary well-developed ones are characteristic of a young vital body. The comparison of the buttocks of an image with the frontal globe of an elephant expresses the idea of perfect health that reigns supreme over the youthful figure.

11. *The thighs.* The thighs are compared to the stalk of the plantain tree. The tapering shape as well as the rotundity, the hairlessness and the consequent smoothness, the absence of folds and the allied quality of firmness, the roundness and the consequent grace of flushy youthfulness are qualities expressed by the comparison of the thighs with the plantain stalk.

12. *The feet.* With the toes closely attached, the heels graceful looking, the veins and ankles hidden, the surface fleshy and smooth, the two feet shaped after the back of the tortoise, characterise the royal and majestic figures. Thus observes the Silparatna:

In the physical organisation the importance of feet is undoubted as the balance of the whole weighty body above is to be maintained by the feet. The stabilising function of the feet is well expressed by the comparison of the feet with the back of the tortoise, *kurma*, which at the time of the churning of the ocean served as pivot for the mount Mandara to spin on. The comparison further assumes the idea of suppression of the veins, and patches of hairs which mark the forepart of the ordinary feet and through this suppression tends towards the spiritualisation of the Image.

On the expressive aspect of art, our texts direct:— 1. കുഷ്ഠംദ വാം പ്രസന്നവദനാം ശുദ്ധാം പ്രസന്നാക്ഷീം വിചിന്തയേത്. etc. A comparison of the Eastern and Western literature on art reveals uniformity in respect of certain ideas. The idea of the expression of emotion through the face of a human or divine form is thus expressed by the western and eastern critics on art. This common idea seems to be a product of the Universal observation of face and its expressions. Face is the

most attractive part of a human figure ഉത്തമാംഗം ശിരഃ ശീർഷം and the most catching to the eyes. Emotions are most clearly expressed through its features. The artist who seeks to express through a form the energies of the spirit has therefore to devote greater attention towards the expressive side of face. Face is the index of the mind. The iconographic texts seem to express this view when they direct that the face of the image should be made so as to reflect the great thought and feelings that give meaning to forms.

Before concluding let us answer one question which might be pertinently asked: what is the distinctive contribution of India to the treasury of the art-lore of mankind? Truly on the expressive side of art Western and Eastern critics have laid almost equal emphasis. The distinctive contribution of Hindu art may be said to lie in the further *extension of the frontiers of art from the emotional to the conceptual stphere and in the expression of the spiritual elements to an almos unsurpassable degree.* This is illustrated chiefly in the modelling of the hands and the figures of the Greek runners and wrestlers, boxers, and the feet of a Hindu image. The energies of the spirit represented in the mould of the hands and the feet of a Hindu image are not of the kind exhibited in the arms and feet of Greek statues. In the figures of the Greek runners and wrestlers, boxers and pancratiasts, the muscles, the prominence of the joints and such other anatomical details were strictly and sincerely shown. The expression of the energies of the spirit through a display of the muscles and joints indeed marks an athlete's body, but however perfectly developed, an athlete's body belongs to the limited world of earthly forms. The Hindu image—makers as they set themselves to the construction of an image indeed fundamentally adopt the human from in its essentials But they do not confuse gods, form with that of man. While making the images of gods, if the artist attempts to copy human bodies literally and in strict conformity with all the details of average human anatomy, we shall not have the images of gods but statues of men. If god were not distinguihed from man as a being standing to suggest something which is beyond the limitations of created beings, there would have been no sense of worship. As an object of the worship, one to be approached and realised by man, he is conceived as possessing a form of the superhuman type. The end of real worship is identification in consciousness of the individual with the universal, of the transient with the eternal. Man the individual thus through worship seeks identification with God the Universal and the Eternal. It is this conception of the universal and the eternal that the Hindu sculptor attempts to symbolise in the form of an image. The Hindu image thus conceived and made for the purpose of

worship is necessarily more subtle and abstract than any human form, and free from such minor anatomical details indicative of the limitations of the earthly forms. The Greeks were worshippers of the human beauty and set to fashion their gods after what they conceived as a perfectly beautiful human body. In the 6th century, the type of Apollo is scarcely different from that of an athlete. Such a tendency to humanise god produced sculpture which is pleasing to the eyes, but it also brought in its train injury to divine dignity. For a god, completely humanised could command no more respect and attention than the statue of a grand and beautiful man. As Percy Gardner observes: "The astonishing humanity which prevails in Homeric Olympus is reflected in every part of the world of Greek art. As time went on the Gods were moulded ever more and more after the fashion of a refined and beautiful humanity, until they came too near to the human level, and men in ceasing to look up to them ceased to believe in them." Hindu iconographic texts warn against any frivolous treatment of gods and direct the representation, of qualities and powers in the images of gods. The reason for such a direction is not far to seek. An image of god is not meant for amusement. It is meant to be used in worship, and as an object to be used in worship it embodies qualities and powers which are super-human, but through constant attention on which man realises identification with god of the chosen qualities.

With a view to arriving at an ideal form of divinity, the iconographic texts enjoin : (1) The suppression of the joints and the bones and the veins and the hairs and the muscles in the hands and feet of an image;

(2) the rounding, tapering and smoothening of the limbs of an image;

(3) and the employment of curves to indicate the joints in the body. The idea of making such an ideal figure as suggestive of the conception of God as the Eternal and the Universal is the distinctive contribution of Hindu iconographic literature to the everlasting ideology that raises the art of mankind.

—N. V. MALLAYYA, *M. A., M. Litt., Ph. D.*

WHY I LIKE KEATS *

Shakespeare's Julia in "The Two Gentlemen of Verona", on being asked to advance reasons for her preference for her lover, replied with all the seriousness she could command:

"My answer is only a woman's answer:
I love him so, because I love him so."

More or less similar, let me confess, are may own feelings as I write these lines sitting at my window in the mellow twilight of the declining sun. The bracing aroma of Nature in full bloom is working a drowsy numbness into my sense, and feel as if of Hemlock I have drunk. With a volume of Keats open before me, filling me with a delicious feeling of luxuriousness I ask mayself: What is the secret of the fascination which this frail forlorn boy minstrel exercises over me?

The sunset sky in front of me furnishes a silent reply to my question. What thrilling sensations are set aflame within my frame, what soothing reflections on love and life, what magic spells are mysteriously woven into my system by those magnificent clouds in scarlet and gold that lisp their tender farwell to the sinking sun. They are the bearers of Nature's message of universal love and beauty to the unfeeling men and women of this work-a-day world where beauty in mangled and love forgotten.

And I look upon Keats as the greatest ambassador of love and beauty in the world of English letters. That is why I like him. That is why whenever I begin to feel the oppressive weight of the "superincumbent hour."and the debits and credits of the counter-caster's life begins to fall on me, I reach down Keats from my little shelf and dive into his "realms of gold." How often have my cheeks been bedewed with tears of gratitude, while recalling to my mind the many hours that I have beguiled in the refreshing company of his Isabel and his Madeline! Many a time has Keats made my heart play, Prophyro like, the ravishing tune of ever-lasting love—occasions when my mind has slipped unfelt from the disgusting toils of this world of realities into a glorious world of

* A talk to the English Association

larks and nightingales and flowers where all that I have felt is the resistless force of Love and of Beauty.

Keats is often accused of immaturity of thought and lack of a clear vision of life. It is indeed true that he had little aptitude for *thinking* of the earth. And if at all he did it was an earth peopled only by flowers and the scent of flowers, or men and women whose nature was that of flowers and scents. The motive force of his poetry was this craving for beauty. This feeling for beauty deepened from sensation to emotion, and from emotion to a passion which embraced his whole moral and intellectual being. So absorbed was he in creating with his imagination an ideal atmosphere untainted by cold reason, that he bathed his Madeline in an unnatural light setting at defiance all scientific accuracy The wintry moon, shining through a multicoloured casement threw warm gules on Madelines fair breast as down she knelt for Heaven's grace and boon.

> Rose-bloom fell on her hands, together prest,
> And on her silver cross soft amethyst,
> And on her hair a glory, like a saint:
> She seem'd a splendid angel, newly drest,
> Save wings, for heaven:—Porphyro grew faint:
> She knelt, so pure a thing, so free from mortal taint.

Moonlight may not filter through coloured glass, but scientists with their irritable reaching after fact and reason need not immure this high priest of beauty of violation of natural laws. What Keats was concerned about was not scientific truth but poetic truth—Truth which to him was Beauty. He was certain nothing but of the holiness of the hearts' affections and the Truth of the imagination. What the imagination seized as beauty was to him Truth.

Keats has no philosopy to expound; that has to be conceded. 'Philosophy," as he says, "clips the angel's wings". We find no moral pointed out in any of his poetical lights. His Muse soars high in the poetic firmament, and wings its way through the ethereal regions of Beauty and Truth. It scorns to come down to earth and preach mundane things to the mere mortals. It never sets itself that task. And it is grossly unfair to Keats to accuse him of not doing something which he never attempted to do. His poems are the repository of the sparkling diadems that adorn the

fair neck of the muse. His appeal is to our senses. Whenever we take up his odes or his sonnets we suspend all our critical faculties and surrender ourselves unreservedly to their glory and their richness. Looking at the "Lightwinged Dryad of the trees" Keats wished

O for a beaker full of the warm south,
Full of the true, the blushful Hippocrene,
With beaded bubbles winking at the brim,
And purple stained mouth;
That I might drink, and leave the world unseen,
And with thee fade away into the forest dim:

I too wish often times for some magic cup of draught which would take away the heavy and weary weight of this unintelligible world, and give me a world where I could live and write that

A thing of beauty is a joy for ever;
Its loveliness increases; it will never
Pass into nothingness; but still will keep
A bower quiet for us, and a sleep
Full of sweet dreams, and health, and quiet breathing.

I like Keats because his poems are a substitute for such a magic cup of drink.

—K. BHAGYANATHAN, *M. A.*

COLLEGE DAY SPORTS, Feb. 1947

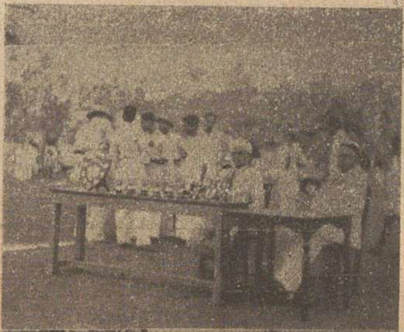

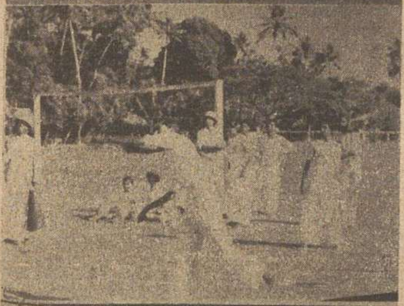

Justice Mr. K. T. Koshie,
Presenting Prizes.

UNIVERSITY LIBRARY
APR 1947

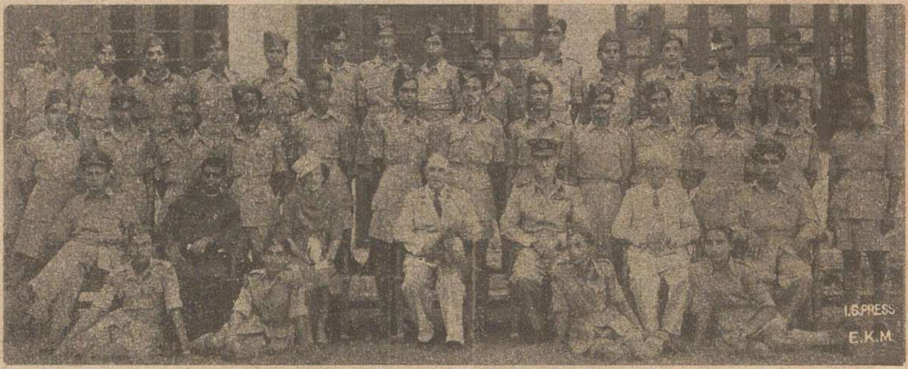

No. 2. I. A. T. C., No. 4. Course, Madras University.

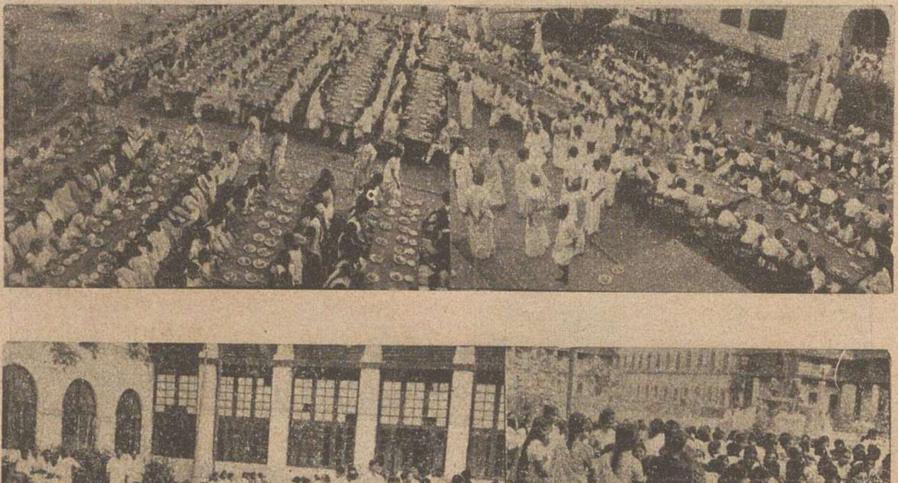

College Day Socials, 1946-1947.

COLLEGE DAY

The College Day was celebrated this year on two days. On 15th February 1947 the Socials and Entertainments were conducted. A fairly good number of Old Students attended both the functions. The Tea party, though 'rationed' and 'controlled', was well gone through. For the entertainment the lady students staged a farce in English and the men students a drama in Malayalam. The acting was good though, as an old student put it, much of it was lost in the vociferous applauses or otherwise of the merry majority of the spectators.

The public meeting was held on 22-2-'47 in the College quadrangle. The gates, the main entrance from the west and the quadrangle were well decorated and the platform and seats were tastefully arranged. Though the tri-colour flags formed a prominent feature of the decorations, the red, the green, the white and other flags contributed equally to the beauty and attractiveness of the spot.

Hon'ble Sri. K. Bhashyam, Minister for Law (Madras), the President, was taken in a procession from the Guest House to the College. He might have been spared that honour; for the walk in the sun gave him a headache which lasted till late at night.

The meeting was attended by a large number of Old Students (Ladies and Gents), the Hon'ble Ministers, the Chief Justice and many officials and non-officials. After prayer-song sung by lady students, Sri. A. Chandrahasan, Staff-Secretary, welcomed the gathering. He referred to Sri Bhashyam's distinction as a lawyer, politician, administrator and educationist. He also appealed to the Old Students to take more active part in the College Day celebrations, and assured them the College Staff and students really wished to return to the old gala days.

Sri G. R. Narayana Ayyar, (Ag) Principal, next presented the Report of the College (See elsewhere)

* * * * *

The President then distributed the endowment prizes and also the prizes to the winners in the competitions conducted by the various Associations of the College, and delivered his address:—

Presidential Address

"I thank the Principal of the College for having given me the opportunity to come here today to preside over this function. I esteem it a privilege to accept the invitation; indeed it is certainly a pleasure to visit Cochin State—the State famous for its educational activities. If there is one State or one Province which can boast of a higher percentage of literacy, I think it is Cochin. You have got as much as 80 to 90 per cent of the school going population. I feel it a great honour that I should be asked to come here to preside over your College Day celebrations.

I must also thank the students of the College for their enthusiasm in welcoming me when I arrived here this morning. The welcome was sometimes vociferous and slightly embarrassing also. But much must be excused in the youths, and I gladly submitted to little difficulties.

The role of the youth in shaping the world of the future is important and charged with heavy responsiblities. Though the war is over, its aftermath has left many problems to be faced. Peace is not establishedt on the other hand, each nation is trying to get an advantage over the; other so that peace is as far away from achiveement as before the war. One thing is clear, however, that is to achieve lasting peace it is necessary that exploitation should stop and that masses should have opportunities for development on all sides, social, economical and political. In this task, if the youth of the world form themselves into a single organisation inspired by the high purpose mentioned above, there is every hope that humanity would progress towards a just social life.

Ordered Discipline

The future of the country is with the youths. They are the future rulers of the country. The older generation must go and their place must be taken by the leaders among the youths. For this great task the youths must equip themselves properly and early in their life. They must be educated and equipped with the necessary training to become eminent leaders to lead the conntry to peace and prosperity. For this one of the chief equipments is education and education on right lines. Civil ideas directed towards development of character must be aimed at. Real emphasis must be made on moral life and conduct of students and more earnestness in their endeavour; a sense of ordered discipline is absolutely necessary both at home and at College. If youths aspire to become leaders and do not know the value of discipline how will they be able to enforce discipline upon others when power is vested in their hands? Disciplined life, disciplined thought and disciplined action are all necessities of every individul throughout life. There may be differences of ideals, but the youths must endeavour

to reconcile their ideals with practical action. A sense of tolerance is essential for evolution. Intolerance has led this country to deep and disgraceful paths of violence and discord. Unless early in their life, in Colleges and schools, the youths are in touch with each other and live a life in harmony and reconcile themselves to others' views, it is impossible to obtain any result for public welfare and good. In this respect a cannot but omit to mention that the primary object of education is to train people for service. Education is for the gradual development of society fostering the well-being of individuals therein. They must be trained for service to the State, as statesmen, rulers, soldiers, merchants and as useful citizens, for the growth and Idvancement of the State.

India is on the threshold of freedom and for the purpose of achieving this, it wants the service of all. India has attained international status and it wants men for diplomatic service, as Ambassadors, Consuls etc., The students will have to acquire an international outlook and equip themselves to the service of the country for its various international activities. Therefore a new outlook ought to be brought into education soon.

While I gree that the State must devote itself more and more to compulsory elementary education, there must be as much attention to the development of higher education in this country. It is by the development of such education that you can train leaders for the future work of this country. While education for political career is necessary; the ancient culture of our land cannot be neglected. In this respect the girl students of the College have the greater responsibility, for they are the repositories of culture and are the persons who have to revive it, maintain it and carry it on to the future generation for the benefit of the whole world.

Students in India must delve into the past and make it their own. Students active as they are, are impatient of reaching their ideals in the quickest of time possible. They are impatient of leadership, which is outworn and they demand leaders worthy of modern days. Perhaps I am touching on dangerous grounds when I say that there are persons who are working on the basis that the end justifies the means. But they fail to notice that the methods employed in their ideals make all the difference. Therefore I warn the students against getting ideals however ennobling they may look which aim at the destruction of society. These ideals may be good in other countries, but not here.

I heard of strikes and other demonstrations by students. The cost of these things when compared with the work before them is quite small and insignificant. Strikes and demonstrations over trivial matters are an injury to the students and they must avoid this as far as possible in view of the great task before them.

To the Village.

Students must put social service into practice. They must adopt one village as the centre of their work and give it their special care and attention. They must spend all their spare energy and time for the purpose of improving the village life in all ways and make it sef-reliant and the people there happy and prosperous. In fact, I would like the students to shift their activities to the villages. The villages should be urbanised with modern comforts conveniences, and attract people from towns and cities. The duty of the students is to make the village a paradise and the people there angels.

A word about the teachers and parents. They must understand the trend of the times and study the present situation. and cultivate understanding sympathy with the points of view of the youth. They are no longer to be driven like cattle, but be reasoned with and convinced that what they are asked to do is the proper and right thing. Though the old bond that connected the students and the teachers has been loosened, but still they have not lost that respect for authority or consideration for elders which is the characteristic feature of India, and therefore I appeal to parents and teachers to develop a new technique for dealing with the students with consideration and tact.

It will be impossible to say what will be the future of this country. We want a nation, which will be a nation among the nations of the world and holding a key position and serving as an example to other nations to follow. If these were to come true, the youths of the country should have high courage and ripe wisdom, unfailing enthusiasm and energy, well directed and well aimed. I say once again that the students are the hopes of the future They have inherited the rich heritage of culture for nothing more than a gift that India must make at this time out of its rich past Western civilisation is destroying itself because it has not yet worked out a technique of settling its differences non-violently and a on basis of lasting peace. Out of the non-violent struggle in India, many significant results have followed. India has bulit herself self-respect and dignity. She commands respect of other nations, and the lovers of peace in the world look eagerly to her for a new way by which conflicts of mankind can be solved in peace. If the youth of this country aspire to make India take its rightful place in the comity of nations and maintain India's greatness, they must have character, courage and determination."

The toast of the College was proposed by H. H. Rama Varmha Tampuran, M. B. E. President Old Students' Association, and responded to by Miss. T. R. Janaki, President' Students Council.

This was followed by a fancy dress show in which many students took part. Hon. Sri Panampilly Govinda Menon, Rao Sahib Marai Nanoo Menon and Sr. K. Sankara Kurup acted as Judges.

The meeting came to a close at 7. 15 p. m. with a vote of thanks proposed by Miss. P. Janaki Amma, Secretary, Old Students' Association. The audience was entertained at intervals with music—classical cinema hits, national and even revolutionary!

– A CHANDRAHASAN, *M. A.*

(*Old Student.*)

DECLARATION OF RIGHTS *

" This Constituent Assembly declares its firm and solemn resolve to proclaim India as an independent and sovereign Republic, and to draw up for her future governance a Constitution that shall be a Union of all the territories that now comprise British India, the territories than now form the Indian States, such other parts of India as are outside British India and the States, and such other territories as are willing to be constituted into the independent and sovereign India.

" The said territories, whether with their present boundaries or with such others as may be determined by the Constitutent Assembly and thereafter according to the law of the Constitution, shall possess and retain the status of autonomous units, together with residuary powers, and exercise all powers and functions of Government and administration, save and except such powers and functions as are vested in or assigned to the Union or as are inherent or implied in the Union, or resulting therefrom.

"All power and authority of the sovereign independent India, its constituent parts and organs of Government, are derived from the people.

" It shall be guaranteed and secured to all the people of India justice, social, economic, and political; equality of status and opportunity, and before the law, feedom of thought, expression, belief, faith, worship, vocation, association, and action, subject to law and public morality.

" Adequate safeguards shall be provided for minorities, backward and tribal areas, and depressed and other backward classes.

" The integrity of the territory of the Republic and its sovereign rights on land, sea and air according to justice and the law of civilised nations shall be attained, and this ancient land attain its rightful and honoured place in the world and make its full and willing contribution to the promotion of world peace and the welfare of mankind. "

---

* As unanimously adopted by the Constituent Assembly meeting at New Delhi on January 22, 1947.

G. B. S. AT NINETY.

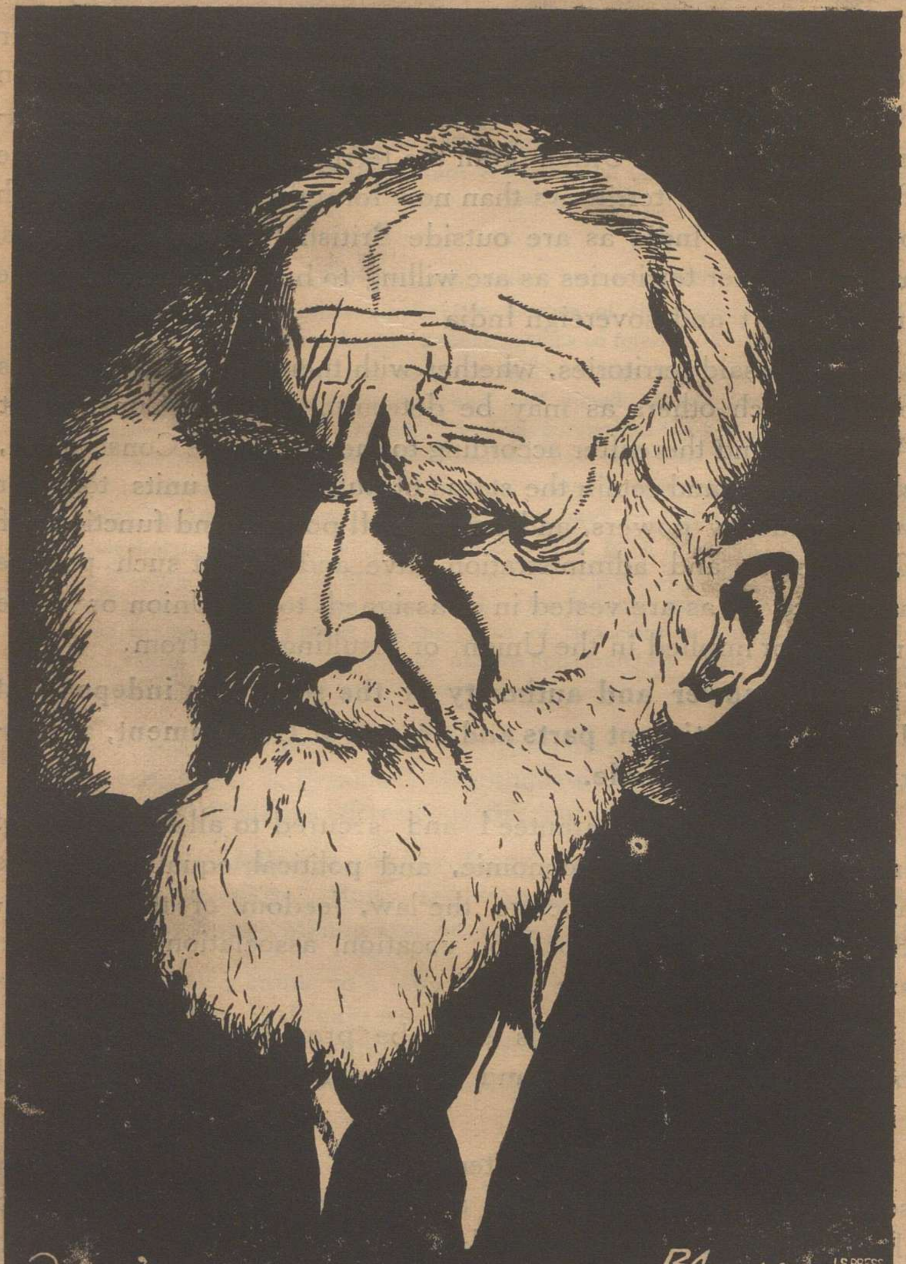

Born on July 26, 1856, Shaw is still going strong, at his 12-roomed, three storeyed building at Ayot St. Lawrence. His plays have won him fame and a fortune. Shaw refused a Peerage and one of Britains' highest awards, the Order of Merit. He believes the name Bernard Shaw needs no adornment.

AIR FORCE LANGUAGE.

CPL. RAJU, D. K. S., ACH/G. D., D. M. T. (U/T) who was reverted to T/LAC, and given 6 days' C. C. for being a B/F. in not carrying out the D. I. on his 15 cwt. CHEV, and for disregarding regulations repeatedly published in S. R. O's. and in lectures by S. W. O., in that he rode with AC 2. LAL. B. D., ACH/GD/FME. on the borrowed cycle of AC1. GUPTA. J. C. S., F. M. A. which was the direct cause of the collision of the D. R's M/C with the U/S Trolley ACC., which was witnessed by the O. O. and the R. I. A. F. S. P. on duty outside the S. AD. O's office; joined 2 S OF A. F. T. T. with the special recommendations of his C. O., and the A. O. C. approved by the A. O. C.-in-C. A. F. in India, passed out as LAC. W/OP. GP. II, was posted to N. T. T. C. for a J, N. C. O's course, appeared before the C. T. O, F/ LT. RAMAN. T. P., G.D/TECH. for a L. T. T. B. and was remustered to L. A. C. W. O. M., GP. I. vide AHQ (I) S. 132. P. S. 2. D/14/2. repearted to 2 (1) G., 312. M. U. R. A. F, and Telecon. G/C. EDWARDS. B. G., D. F. M., D. F. C., A. F. C. with S/L. PARKER. B. C., O. B. E., B. E. M., C. F. I. of 1. E. F. T. S. AUTH. A. F. I. 30/44 as amended by A. F. O. (1) 22/47.

Here it is without any abreviations and in the civilian way— Corporal D. K, S. Rajan, Aircraftshand, General Duties, Driver Mechanical Transport (under training) who was reverted to the rank of Tempory Leading Aircraftsman and given 6 days' confinement to the cell for being a bloody fool in not carrying out the daily inspection on his 15 cwt. Chevrolet truck, and for disregarding regulation repeatedly published in the Station Routine orders, and in lectures by the Station Warrant Officer, in that he rode with Aircraftsman II nd class B. D. Lal, Aircraftshand General Duties Flight Mechanic Engines, on the borrowed cycle of Aircraftsman Ist class J. C. S. Gupta, Flight Mechanic Airframes, which was the direct cause of the collision of the Despatch Rider's motor cycle with the unservicable Trolley Accumulator which was witnessed by the Orderly Officer and the Royal Indian Air Force Service Police on duty outside the Station Administrative Officer's Office; joined No 2 School of Air Force

Technical Training with the special recommendations of his Commanding Officer, and the Air Officer Commanding approved by the Air Officer Commanding - in - chief, Air Forces In India, passed out as Leading Aircraftsman Wireless Operator Group 2, was posted to Non Technical Training centre for a Junior Non Commissioned Officers' course, appeared before the Chief Technical Officer, Flight Lieutenant T. P. Raman, General Duties Technical Branch for Local Trade Test Board and was re-mustered to Leading Aircraftsman Wireless Operator Mechanic, group I, vide Air Headquarters (India) Signal Ref. 132 P. S. 2. dated 14th. February, repeated to No. 2 (Indian) group, 312 Maintenance unit, Royal Air Force and Telephone Conversation Group Captain B G. Edward (Decoration — Distinguished Flying Medal, Distinguished Flying Cross, Air Force Cross.) with Squadron Leader B. C. Parker (Decoration — Order of the British Empire, British Empire Medal) Chief Flying Instructor of No. 1. Elementary Flying Training School, Anthority Air Force Instruction No 30 of 1944 as amended by Air Force Orders (India) No. 23 of 1947.

F./Lt. S. K. R. BHATT,
No. 2, I. A. T. C., Maharaja's College.

DEMOCRACY

Direct and Parliamentary.

What is democracy ? Plato has described democracy as "the worst of good constitutions, but the best of bad ones." But Aristotle was less positive ; he says that "on the whole a moderate democracy, inspired by respect for the rule of law, and jealous for the principles of true liberty and real quality, is the best form of government." For more general understanding we have Henry Maine's indictment. Like Aristotle he was also impressed with the extreme frugality of democracy. "Nine out of ten," he wrote, "some hoping some fearing, look upon the popular Government which, ever widenng its basis, has spread and is still spreading over the world as destined to last for ever; or if it changes its form to change it in one single direction."

But half a century has passed quickly after the publication of Maine's *Popular Government.* Many discoveries and inventions, revolutionary and contradictory have come to exist. So to that extent events have belied his forebodings. Abraham Lincoln, who opened a new chapter in the history of America, defines democracy as "the Government of the people, by the people, for the people." But Mazzini's democratic fervour induced him to add a new qualification. To him democracy meant "the progress of all, through all, under the leading of the best and wisest."

Political theory opens with Greece. Greece also presents to the student of politics an infinite variety of polical experimentss and the contracted scale on which they were tried without diminishing their values as examples, renders analysis easier and deduction more simple and perhaps more precise. Ancient Greece was the seat of direct democracy. Cleisthenes was the original founder of the Athenian democracy. " He took into partnership the people who had previously been excluded from everything"- such was the characteristically pregnant epitome of the work of Cleisthenes. He substituted locality for consangunity as the basis of his electoral system. He totally abolished the four Ionic tribes

which were predominant in the days of Solon, and substituted for them ten new Attic tribes artificially created into constituencies. Again this new tribe was divided into three territorial units, and each unit was situated in one of the regions into which the whole of Attica naturally divided itself. Thus did Cleisthenes guard against the possible attacks of old political rivialries, In the central government old forms took a new shape. The main features of Solon were preserved but in new form and fervour. Sovereignty was vested in the whole body of free citzens assembled in the Ecclesia (Assembly); but the pivot of the administrative machine was the Boule (Council); for membership all citizens over 31 years were made eligible. They held office for one year and could be re-elected only for one further term. So unlike our present States, many citizens held office. Cleisthenes has also been credited dubiously for introduction of the device known as ostracism. The Government of the City State was vested in the whole body of citzens, adult males only. So Athenian democracy was purely a direct one. The Ecclesia was the sovereign authority. Legislation was regularised and established by the existence of Boule (the Council of 500) which performed, by committees, much the same functions as the English Cabinet. The citzens enjoyed every kind of freedom —freedom of thought, speech, and writing, the right to participate in government. Same modern critics have demurred that Athens was not accurately a democratic state. But great men like Bentham and De Toqueville justifies Athenian democracy. "What is curious" wrote Bentham, "is that the same persons who tell you that democracy is a form of Government under which the supreme power is vested in all the members of the State, will also tell you that Athenian commonweath was a democracy." Bryce wrote with a high spirit about "those experiments in the Government of the people by the people which the Greeks were the first to try."

For the Parliamentary type of democracy we have to turn to the British Commonwealth. England was the first nation to slide in that direction, and she has won the name for it. All the essential and predominant features of the Central Government, Barons, Bishops, Abbots, Knights and Burgesses, together with the representatives of the capitular and parochial clergy, were assembled in the year 1295 under the reign of Edward I. By the beginning of the 14th

century Parliament took a new shape. The lower clergy who used to assemble, dropped out completely from the Parliament, and by the end of that century its assumed its modern form and also established certain fundamental rights and privileges for taxation, it share with the crown in legislation and to control the administration. Further development took place after the death of Henry V. In 1404, 1406 and 1410, Henry nominated members to his Conncil, and after his death it was Parliament which elected regency during the minority of Henry VI. But England then needed and cried for a strong ruler, a redeemer of society, a sympathiser of suffering humanity, in short a benevolent dictator. Thus followed the constitutional dictatorship of the Tudors. This dictatorship was beneficial to the State and society. The Tudor constitution realised the interest of men, and acted for the good will of men. Mr. Goldwin Smith writes. "The Tudor monarchy rested on the middle classes which, being commercial and industrial, welcomed after the civil war a strong government, thinking less for the moment of political liberty than of liberty to ply loom, speed the plough, grow the wool, and spread the sail."

In the 16th century there came to existence a new nation with a new spirit, possessed with new ideas and facts. Tudor dictatorships in the long run gave way to the Government of the people. Personal monarchy yielded to Parliamentary democracy. Henceforth the king became merely an executive officer, a puppet, acting under the guidance of the ministers. This momentous change took place only after a revolution. There were many complicated causes for this revolution apart from the fundamental misapprehension and apart from foreign affairs. Religious differences widened the gulf between the king and the people. Economic factor was another cause: the serious barometric fall in money value. And on the top of all were quarrels and controversies about parlimentary rights and privileges as causes for the revolution.

Parliamentary democracy, which is also the best from of Government, under which the whole England enjoys every kind of freedom rests on three main implications. They are:— (1) an electorate including all politically qualified citzens, (2) a legislature reasonably representative of the electorate, (3) and an executive

responsible to the legislature. If any one is lacking it cannot be called Parliamentary democracy. In England in the 16th century there had been no questions on the first two implications, but there were serious quarrels on the last implications. Finally it went down to the roots of the problem of political liberty. The Stuarts who held sceptre and sway were determined not it resign but to rule. Another sure colour-test of parliamentary democracy is the Responsible Ministry. The Stuart theory of monarchy, which prevailed in the time of James I, had perished with Charles I. But the alternate system was Cabinet Government which was the result of close investigation and research in the political field by John Pym. This theory was not immediately applied. Anyhow, the evolution of Cabinet system is a controversial subject. Many historians and politicians have put forth many theories. Sir William Anson says, "The history of Cabinet is a shifting scene, in which events move forward with uncertain step but continuous tendency" The Prime Minister, the stepping stone of the Cabinet Government, was appointed during the reeign of George 1, who was a foreigner, and in Sir Robert Walpole he found the Chief minister's exceptional strength and command. The Prime Minister emjoyed the social precedence only after 1905. The period between Walpole and younger Pitt (1721—1806) surely assigns the final establishment of the basic principles of Cabinet Government. The principles are four (1) the dependence of the Cabinet on Parliament and especially on the House of Commons, (2) The political homo geneity of the Cabinet, (3) The collective responsibility of its members (4) Their common acceptance of leadership of a first minister. These principles gave way to questions and controversies. The first principle with the second involves the Party Government. Party Government has its own defects and merits. It is the target for vehement attacks and criticism, even through it is the elementary condition of parliamentary democracy.

Even now we hear many-sided opinions about various factors connected with parliamentary democracy. Principles of departmentalism, the position of the prime minister, are questions even now difficult to tackle.

In antique Athens they enjoyed every sort of freedom, and the present Swiss are also in the same way. England, through

possessing parliamentary democracy, advancing and progressing on a scale which it is difficult to measure, seem to surpass every nation, even America. The seeds of Presidential Democracy, which can be seen in U. S. A., are being sown on the grassy fields of England. Years may roll oub efore the harvest comes.

No Government will adhere to its own form, and none can predict about the future. When ideas and facts are collected together and political experiments prove a success, even India may come under the mercy of a dictaor. Cochin, the small Cochin, now enjoys partial freedom, and when all power is transferred to the shoulders of the citzens it will be good to think about Rousseau's direct democracy and of the Parliamentary type.

—M. I. JOSEPH, *Cl. iii, gr. iv*

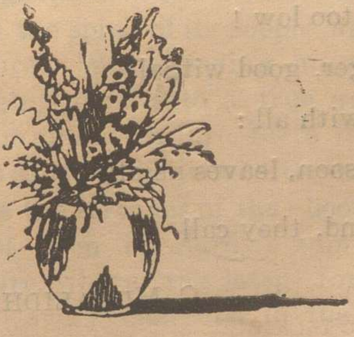

The Lotus

Oh! Lotus, what a pretty name
It has a wordly fame ;
What can be said about its pose
It is a beauty-source;
And scores of eyes, lo! wet with tears
A single lotus bears,
And right against the sun is shot
A hundred arrows hot ;
This lotus is a cup for bees
That drink its wine to the lees
Such service does the lotus do
Without a murmur too!

From mud it comes, by mud it lives,
But what a joy it gives !
A man so good to outward show
May have a heart too low !
The peace-messenger, good withal,
And it's the case with all :
Dies soon, wastes soon, leaves us all—
To an unknown land, they call

C. MURALIDHARN, Cl I. gr i

TRAGEDY IN HARDY'S NOVELS

Thomas Hardy's novels are perhaps the most moving and realistic pictures of English country life that we possess. His novels are novels of tragic passion, and this tragic mystery affirms itself beyond dispute in all the sequences and movements in Hardy. Even though the form of the novels seems a bit conventional and old-fashioned, the profound tragic sense embodying them makes them extremely touching and interesting.

Hardy's idea as a novelist was to choose some new method and strike out a way of his own. In his times he was regarded as "advanced" and revolutionary, and novels like *Tess of the d' Urbervilles* were even looked upon with suspicion. The whole ferment of new social ideas and criticism of the old order which lie beyond many of his works made his contemporary critics condemn him as a rebel and an aetheist. We can imagine how revolting are some passages in Hardy's novels, as Angel Clare's declaration at the departure of his beloved Tess that

"God is not in His heaven
All is wrong with the world."

might have appeared to the moralists of the day.

Equally obvious is his feeling for the country, especially one particular locality. Hardy has restored to the English language a word which had vanished from it for many centuries—Wessex, the name of the kingdom of the West-Saxons. The spirit of Wessex brought into it the spirit of its people, and even more the embodied spirit of Nature. While reading his novels, we get the actual sense of plunging deep into a true and lovely country freshness. Behind humanised Nature, there is Nature without man, and the more the solitary distinct existence is recognised, the more closely it affects the fortunes of the books. The influence of Nature can be best seen in Hardy's supreme achievement, *The Return of the Native*, where "the latent force of the heath" affects the destiny of every character in the novel. In *Woodlanders* also, the fortunes of the characters reflect the growth or fall of the trees in the wood. Even in *Tess*, with its far

greater depth and passion, we are never allowed to forget the the elemental force of Nature.

Hardy's country heroes—such characters as Gabriel Oak, Clym Yoebright, Diggony Venue, Giles Winterborne—form a class by themselves. They are a very impressive group and come first to the mind because they are nearer to Hardy and Wessex, and within their limits are uniquely satisfied. They are the pillars of the book in which they come. Like Wordsworth's Micheal, they seem to spring out of and endure with the landscape which is the background. One might easily remember these lines of Wordsworth's while reading Hardy's novels :

> "Suffering is permanent, obscure and weak,
> And shares the nature of infinity"

In Hardy's tragic novels, we find always the inscrutable workings of Destiny turning and fashioning the lives of characters at unexpected moments. Such notorious accidents as the mislaid letter in *Tess*, Clym's absence from the home when his mother makes her last journey across the heath, the small fatal chances in *The Mayor of Casterbridge*, Marty South's hair in *Woodlanders*, affect the whole story. Through a diligent study of the influence of trifling incidents on the whole plot, we can understand that Hardy was making an attempt to revive the Greek ideal of tragedy in his novels If the Greek was a fatalist in the will of Gods who are hostile to man, Hardy seems to be a fatalist in the will of Nature which is hostile to civilisation. "A fate, inexorable and overwhelming, is genrally created by an almost melodramatic succession of coincidences and finally leaves the impressions of an inimical force behind the scenes, pulling the appropriate strings."

But even though the plots seem conditioned by accident, in accordance with Aristotle's profoundly true statement, one can safely say that Hardy has really meant that characters are essentially the cause of their own destiny. Hardy, of course, does not make character, the sole factor that determines fate, but it profoundly modifies all the other determining factors.

But what is perhaps more important is Hardy's emphasis on natural against social law. He has over-stressed it in *Tess.*

Tess, his "pure woman" as he himself calls her, is driven to destruction by the cruel social conditions of her times. It is this that makes Hardy a social novelist of time, which even now, in spite of many reforms, has not yet passed by. His presentation of the tragic character against his natural background is something really unique. Behold the change from the idyllic atmosphere of those dainty scenes in *Tess* to the later starve-crow farm where she gains her hard living.

In the case of Hardy's supreme tragic characters, one can find equals only in Shakespeare. In fact, it is said that Hardy is most the Shakespearean of novelists, and in his novels are revealed the Shakespearean conception:

> "As flies to wanton boys are we
> To the Gods; They kill us for their sport."

Michael Henchard makes us remember the great tragic heroes of Shakespeare, Macbeth or Othello. Like them, he is the man of passion whose many good qualities are undermined by one fatal flaw. Henchard is an excellent example of the supreme tragic character, from his first appearance selling his wife in a drunken fit at a fair, through his triumphant rise to power and glory, to the last glimpse of him as he makes his way of the town, degraded solitary and wretched. His "will" shows the nature of his downfall. The power of representation of the passion and pity, which we see clearly revealed in Michael Henchard's will, is Hardy's claim to greatness. Perhaps, in most of the cases, pity predominates, as for example Henchard's pathetic attempt to visit Elizabeth-Jaine with a present of goldfinch which he leaves "under a bush outside to lessen the awkwardness of his arrival". When she repulses him, he turns in bitterness away from the house, and the cage is left behind and discovered some days later—"a new bird cage, shrouded in newspaper, and at the bottom of the cage a little ball of features—the dead-body of a gold finch." At last, what remains with the reader is the impression of Hardy's humanitarianism—pity for the man and his sufferings, intensified by the unfairness of his surrounding and of his own make-up.

Critics have made a great deal of the pessimism which seems to spoil the tragic tone of Hardy's novels. But they seem to forget

that "it is this very pessimism that gives *specific* tone, that tone of astringent bitterness which marks Hardy's shift of the tragic emphasis" It is true, however, that in his novels the odds are weighed heavily against the characters. Hardy seems to insist ruthlessly on the wrongs of life. It is said that in his novels, the desirable never happen and the undesirable always does. Of course it does not present an altogether true picture of life, but it is vastly truer than the pictures set by those sentimentalists who find a tender joy in all things that run sweetly and in ending with the proverbial phrase "thus they lived happily ever after." This is life, and Hardy who only exaggerates the central fact of life gives us the better training to face its problems than the sentimental novelists who utterly contradict the central aspect of life.

—V. AMMALU KUTTY,
Class IV Gr. IV B.

THE ENGLISH ESSAY

The history of the English essay takes us as far back as to the Elizabethan times, when in 1567, the first volume of Essays was published by Bacon. Every line of Bacon is replete with great ideas. The next century saw the development of the essay at the hands of great men like Addison and Steele. Addison wrote in two weeklies "The Spectator" and "The Tatler." The Spectator was started in 1711 by both the essayists together. This paper had a wide circulation among those who loved good literature. Both Addison and Steele wrote their best essays for publication in their weekly, and only after this did they permit the essays to be published in the form of books. Dr. Johnson has written thus about Addison, "Whoever wishes to attain an English style, familiar but not coarse, elegant but not ostentatious, should give his days and nights to the volumes of Addison."

In succeeding years the famous Dr. Johnson began to write his essays; but his style, as some critics say, was not suited for imitation. After Johnson came Goldsmith, following close in the wake of his friend and helper. This latter had a humorous and frank style, and a felicitous manner of writing. Though humorous, he was not incapable of biting irony, hidden behind his humour. These two essayists brought the essay on to the nineteenth century.

Charles Lamb, Leigh Hunt, De Quincey and others followed. Hazlitt was the most outstanding among the nineteenth century essayists. His logical strength has been well shown in some of his essays. One of his essays, that has made its mark in English literature is "On going a Journey."

These essays so fascinated later writers that the essay became the popular vehicle for conveying great ideas. Macaulay, Carlyle and Ruskin were some of those who wrote in the essay form.

The style of the English essay became more and more attractive in the course of time. Bacon, for example, had a style in which the maximum of thought was condensed into the minimum of expression. By the eighteenth century, when Addison had made

a name, the style of the English essay became more elegant Then came Johnson and Goldsmith, the former with a pompous style and the latter with a simple charming one. Hazlitt says that he does not like Johnson's style, for to put it in his own words, "there is no discrimination, no selection, no variety in it." Goldsmith, however, has escaped such criticism, for he never failed to capture the readers' hearts by his simple and frank style. The brilliance of De Quincey, the precision of Hunt and the grace of Hazlitt marked the progress in style of the essay. In this century, Joad is considered a good essayist having a critical style. Though he has written only a few essays, those few have convinced critics that Joad deserved honour.

In this way the English essay marched on, covering milestone after milestone on the road of progress. Thinking of the progress of the essay till now and the progress it is yet to make in the future, one is reminded of the well-known sentiment of Tennyson,

As we surpass our father's skill,
Our sons shall shame our own,
A thousand things are hidden still,
And not a hundred known.
And had some prophet spoken true
Of all we shall achieve,
The wonders were also wildly new,
That no man would believe.

— T. C. NARAYANAN, *cl. ii, gr. i.*

Revenge

Unfortunate Purnima became a widow even before celebrating the anniversary of her marriage with Satish. On his way back from Calcutta to his village, Tippera, to avail himself of the week-end holiday, Satish, fell an easy prey to the riotous mob merely for the fault of being born a Hindu. Purnima never wanted to be a burden on her mother-in-law, and decided to go back to her mother's house in Behar where she wanted to spend her later life in the service of her old village.

The return of Purnima to her house, a widow, but lessened her mother's burdens in domestic affairs. Fortunately one of Purnima's old classmates, Fatima, had been married by her nearest neighbour, Habeeb. Both Purnima's and Habeeb's families were age-long neighbours and friends, and thus the old friends were united again. During leisure hours, Purnima used to pay visits to her friend's house which Purnima's aged orthodox mother did not like. On all those occasions, her mother insisted upon her bathing before she could enter the house. She in her turn never wanted to injure the feelings of her aged mother, and acted according to her wish. Thus time moved on smoothly and pleasantly for both the friends.

As an aftermath of the inhuman and heartless manslaughter in Tippera and Noakhali, Communal troubles broke out in Behar too. Thousands of innocent people fell easy victims to the riotus mob which were maddened with communal fervour. Hundreds of houses were either burnt to ashes or razed to the grounds. Habeeb's family too had to face this ordeal. Being the male member of the family, the burden of facing the infuriated mob fell on the shoulders of Habeeb. He craved for mercy and pleaded his innocence. As we could expect, all his appeals to the maddened mob, were mere cries in the wilderness. In the heroic and single-handed resistance offered by him Habeeb had to succumb to the inevitable.

Hearing the hue and cry of the occasion, Purnima rushed out of her house. In no time, she could understand the whole situation. She felt that it was the time to prove her mettle. It was the most crucial moment in her life. She wanted to rescue Fatima and her

young child by giving them refuge in her house. But by doing this, she will have to encounter two impregnable difficulties—one, her aged mother's orthodoxy, and the other, the wrath and the fierce attack of the mob, mad after vengeance. She knew that by shouldering this responsibility, she would have to risk her own life. In the comflict of interests that ensued in her mind, one, heroism, selfish and personal and the other service to humanity, the latter succeeded. Even at the risk of her own life, she wanted to serve as an example of inter-communal amily.

Without wasting a moment she rushed into Fatima's house through the back door, and sretching the child, dragged Fatima to the interior of Purnima's house, which was noted by one the rioters In the eyes of her mother, this act of hers was the most hidious crime a Hindu could do. But she gave a deaf ear to all mother's scoldings. As ill luck would have it, both her father and brother were out for some purpose. She knew that she was being pursued by the mob. So after closing the front doors, she remaind at the door-step like the Chamd Beebi of the twentieth century.

The mob demanded that Fatima must he chucked out of the house. All Purnima's appeals to their reason and sense of humanity were fruitless. The leader of the gang threatened that they would set fire to the house if their prey was not brought out. Hearing this her inner conscience revolted; she proclaimed at the top of her voice that even at the loss of her everything she was not prepared to concede their demand. By that time one of the ruffians had set fire to her house. Bewildered Fatima did not know what to do. As per Purnimas' previous instructions she made her escape along with her child by the secret way where through she was brought in by Purnima. The wood-and-stone built house fell under flames in no time. The building began to crumble down. A fiery beam while falling down struck straight on Purimas head, and she collapsed. Her self-sacrifice and courage wrought great havoc in the minds of the rioters. They pulled her out of the fire. But before anything could be done she breathed her last. That was her revenge for the murder of her innocent husband.

The rioters went back, but as better men.

K. KRISHNAN, *B. A.*,
(*Old Student.*)

COLLEGE DAY MEETING.

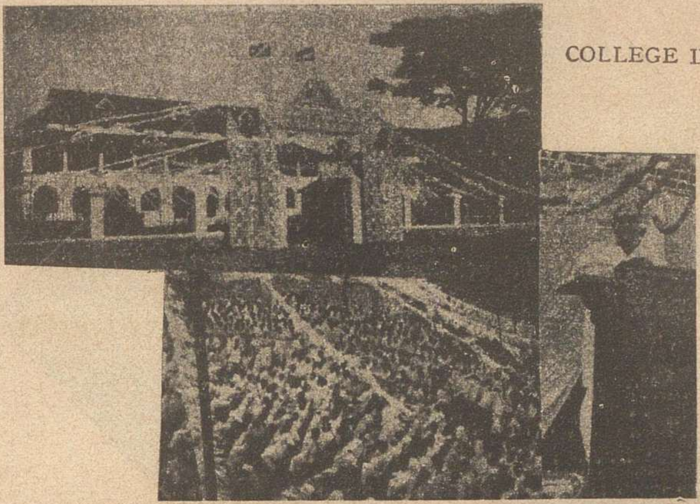

Hon'ble Sri K. Bhashyam addressing.

(*Above*)
Welcome to Sri K. Bhashyam
(*Right*) Principal's Report &
General View of Gathering.

UNIVERSITY LIBRARY
26 APR 1947
MADRAS.

U. V. Cherian,
(Chess.)

K. J. Anthappai,
(Weights Events and
Runner-up. Athletics.)

Alexander Cherian,
(Tennis Singles.)

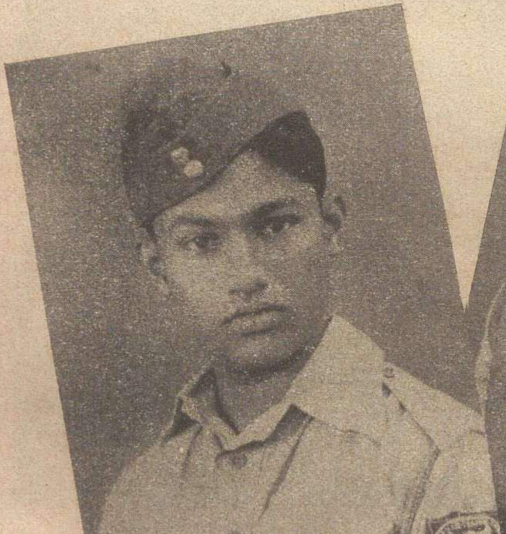

A. M. Pulimood—Squadron
Commr., I. A. T. C.

Jerome Isaac,
(Athletics.)

ROLL OF HONOUR, 1946—47.

COLLEGE ENDOWMENTS.

1	*The Rama Varma Memorial Medal.*	P. Krishnankutty, B. A.
2	*The Herbert Memorial Medal.*	P. Krishnankutty, B. A.
3	*The Subrahmania Ayyar Memorial Prize*	P. Krishnankutty, B. A.
4	*The S. S. Koder Sir Rama Varma Shashtipurthi Memorial Gold Medal.*	T. K. Sundaram.
5	*The Devaraja Ayyar Memorial Priz*	T. K. Sundaram.
6	*The S. K. Subrahmania Ayyar Shashtiabdapurthi Memorial Prize*	T. K. Sundaram.
7	*Ravi Varma Elaya Raja Memorial Medal*	T. K. Sundaram.
8	*The Karimpet Raman Menon Memorial Gold medal.*	E. K. Sarojini, B. A.
9	*The Rama Varma Shashtiabdapurathi Memorial Prize.*	B. Usha Bai.
10	*The Chandrasekhara Ayyar Essay Prize*	K. P. Damodaran.
11	*The Venkiteswara Ayyar Memorial Prize*	T. Madhavankutty.
12	*The Cruickshank Memorial Prize*	T. Madhavankutty.
13	*The Rama Pisharoti Memorial Prize*	S. Venkitasubrahmanian.
14	*The Kesavan Nair Gold Medal*	C. U. Sreedharan, B, A.
15	*The S. K. Subrahmania Ayyar Memorial Gold Medal for Physics*	T. Balakrishnan, B. Sc.

16	*The S. K. Subrahmania Ayyar Shashtiabdapurthi Memorial Prize for Histrionics*	
	Men	V. K. Subrahmanian.
	Women	Lily Cyriac.
17	*The Sealy Memorial Prize*	T. K. Sosa, B. A.
18	*The Padmanabha Menon Prize*	P. K. Gopalakrishnan, B. A. / M. V. Gavaskar, B. A. (Bracketted)
19	*The Maharaja's College Prize*	S. Viswanathan. / T. V. Narayanaswami. (Bracketted)
20	*The N. A. Parameswara Ayyar Prize*	T. V. Narayanaswami.
21	*The Kozhikote Narayana Menon Prize*	E. V. Paul.
22	*The Kongoth Ramunni Menon Gold Medal*	
	for Music	S. Varadarajan.
	for Painting	T. K. Bhaskaran.
23	*The T. K. Sankara Menon Menon Memorial Gold Medal.*	E. K. Sarojini, B. A.

College Co-operative Socitety.

The Maharaja Sathabhishekam Prize — M. Leelavathy.

The Literary and Debating Society.

Men.

Elocution			
Intermediate		1st Prize	A. R. Venkitaraman
		2nd Prize	V. K. Subrahmanian
B. A. & B. Sc.		1st Prize	V. R. Ramakrishnan
		2nd Prize	K. R. Vijayan
Extempore			
Intermediate		1st Prize	T. C. Narayanan
		2nd Prize	V. K. Subrahmanian
B. A. & B. Sc.		1st Prize	V. R. Ramakrishnan
		2nd Prize	K. P. Damodaran

Women

Elocution

Intermediate	1st prize *Lily Cyriac*	
	2nd Prize *B. Radha Bai*	
B. A. & B. Sc.	1st Prize *P. V. Ranjini*	
	2nd Prize *Teressa Matha*	

Extempore.

Intermsdiate	1st Prize *Lily yriac*	
	2nd Prize B. *Radha Bai*	
B. A. & B. Sc.	1st Prize *P. V. Rejini*	
	2nd Prize *Tresa Mahew*	

English Association.

Literary Contest.	1st Prize K. K. Goplakrishnan	
	2nd Prize P. S. Appu	

Bhasha Sahitya Mandalam.

Extempore

Intermediate	1st Prize P. C. Ulahannan	
	2nd Prize E. K. Achyuthan U. V. John	(Bracketted)
B. A.	1st Prize K. I. Vijayan	
	2nd Prize C. M. Ramachandran	
Recitation	—1st Prize M.Leelavathy	
	2nd Prize M. Ramakrishna Pillai, K. I. Vijayan	(Bracketted)
Akhraslokam	1st Prize K. P. Damodaran.	
	2nd Prize Marumakan Raja.	

also two special prizes awarded by Sri. G. Sankara Kurup & Miss A. Satyabhama for reciting the best slokas in the best manner.

Consolation Prize K. I. Vijayan.

Versification.	1st Prize C. M Ramachandran.	
	2nd Prize K. P. Damodaran.	
Essay writing.	1st Prize M. Leelavathy.	
	2nd Prize C. M. Ramachadran	

Translation.

Intermediate	1st Prize P. K. Govinnankutty	
	2nd Prtze M. N.Vijayan	
B. A.	1st Prize K. P. Damodaran	

Sanskrit Association

	2nd Prize	K. I. Vijayan
Recitation	1st Prize	I. Aniyankutty
	2ad Prize	T. A. Raman Nambissan
	special Prize	T A. Rajalakshmi
Aksharaslokam	1st Prize	K. Marumakan Raja
	2nd Prize	K. Godavarma Raja
Essay writing B A.	1st Prize	K. Marumakan Raja
	2nd Prize	I Aniyankutty { Awarded by Sry. *T. C. Janaki Amma* M. A. (Hons)
Intermediate	1st Prize	V. K. Subrahmanian
	2nd Prize	V. Saraswathi
Translation B. A,	1st Prize	I. Aniyankutty
	2nd Prize	K. Marumakan Raja
Intermediate	1st prize	V. Saraswathi
	2nd Prize	T. C. Narayanan

Hindi Association

Extempore	1st Prize	T. S. Balan
	2nd Prize	V. R. Aananthanara yanan
Essay	1st Prize	T. S, Balan
	2nd Prize	H, Jayaram
Elocution	1st Prize	V. K. Subrahmanian
	2nd Prize	V R. Ananthanrayanan
	Special prize	R Sarojini.
Music	1st Prize	H. Jayaram
	2nd Prize	Sursigh Jairam
	3rd Prize	C. Malathy

Mathematics Association

Seniors	1st Prize	R. Ramachandran
	2nd Prize	R. V. Sreenivasan
Juniors	1st Prize	G. N, Mani / V. K. Subrahmanian (Bracketted)

Physics Association

Seniors	1st Prize	Julius Thomas
	Consolation Prize:	G. N. Mani
Juniors	1st prize	V. K. Subrahmanian
	Consolation Prize:	G. N. Mani

History and Economics Association

Essay writing

Intermediate	1st prize R. N. Madhavan	
	2nd Prize P. Ramanarayanan	
B. A.	1st Prize V. Ammalukutty	
	2nd Prize K. K. Goplakrishnan E. V Paul	(Bracketted)
Elocution	1st Prize A. R. Venkitaraman	
Extempore Speech	1st Prize P. S. Appu	
	2nd Prize K. P. Damodaran	

Games

Chess :		1st Prize Trophy instituted by Mr. H. R. Mills U. A. Cheriyan
		2nd Prize T. Raghavan
Carroms :	*Singles*	Winner B. Kesava Kamath
		Runner up P. Sankaranarayana Menon
	Doubles	Winners Inquilab Doubles Team:— 1. P. Sankaranarayana Menon 2. C. Gopimohanan Runner up Cheriyan's team:— 1. U. A. Cheriyan & 2. P. K. Kamil
Ping Pong		Winner George Paul
		Runner up T. C. Narayanan
Swimming		Open to Old Boys

SPORTS OF TOURNAMENTS.

Inter Hall Tournaments

		Women
1	*Net Ball* Mrs. P. Sankaran Nambiyars Shield	
	Winner	Davies Hall
	Runner-up	Cruickshank Hall
2	*Throw Ball*	
	Winner	Cruickshank Hall
	Runner-up	Sealy Hall
3	*Badminton Fives*	
	Winner	Davies Hall
	Runner-up	Cruicksbank Hall
4	*Badminaton Doubles*	
	Winner	Davies Hall
	Runner-up	Sealy Hall
5	*Carroms*	
	Winner	Sealy Hall
	Runner-up	Davies Hall
6	*Table-tennis*	
	Winner	Davies Hall
	Runner-up	Barlow Hall
7	*Tennikoit*	
	Winner	Cruickshank
	Runner-up	Barlow Hall
1	*Foot-Ball*	
	Winner	Sealy Hall
	Runner-up	Barlow Hall
2	*Hockey*	
	Winner	Sealy Hall
	Runner-up	Barlow Hall
3	*Cricket*	
	Winner	Sealy Hall
	Runner-up	Bailow Hall

4 *Valley Ball*

Winner	Barlow Hall
Runner-up	Sealy Hall

5 *Basket Ball*

Winner	Davies Hall
Runner-up	Sealy Hall

6 *Badminton Fives*

Winner	Davies Hall
Runner-up	Barlow Hall

7 *Badminton Doubles*

Winner	Davies Hall
Runner-up	Cruickshank Hall

8 *Tennis Doubles* Davies Memorial Cup.

Winners Barlow Hall : Alexander Cheriyan, George Paul.

Runner-up Cruickshank Hall: T. V. Chandrasekharan. N. Radhakrishnan.

9 *Tennis Singles* Ambadi Sankara Menon's Cup.

Winner Barlow Hall: Alexander Cheriyan.

Runner-up Davies Hall: Lekshmi Narayanan.

9 *Swimming*

Winner	Sealy Hall
Runner-up	Davies Hall

Old Students *Vs.* **Present Students.**

3 *Bandminton Fives* (*Women*)

Winner	Old Students' Team.
Captain	*M. T. Lucy*

2 *Hoekey*

Winner	Old Boy's Team
Captain	Muraleedhara Menon

3 *Cricket*

Winner	Old Boy's Team
Captain	M. Gokulapala Menon

Inter - Hall Sports

1 *100 meters race* (*Women*)

First	Davies Hall	*V. Sarada*
Second	Barlow Hall	*M. P. Elsie*

2 *Javelin Throw*

First	Davies Hall	A. *Sulochana*
Second	Cruickshank Hall	A. S. *Regina*

3 *4 × 50 metres Skipping Relay*

First	Barlow Hall
Second	Sealy Hall

4 *Shot Put*

First	Davis Hall	P. *Kamalam*
Second	Cruickshnank Hall	P. *Suseela*

5 *Net Ball Shooting Relay*

First	Cruickshank Hall
Secnnd	Barlow Hall

6 *Long Jump*

First	Sealy Hall	*K. J. Anna*
Second	Cruickshank Hall	*A. S. Regina*

7 *75 metres Skipping Race*

Firt	Barlow Hall	*Lily Cyriac*
Second	Barlow Hall	M. P. *Elsie*

8 *Net Ball Throw for Distance*

First	Cruickshank Hall	P. *M. Thaji Bai*
Second	Davies Hall	P. *Kamalam*

9 *Cricket - Ball Throw*

First	Davies Hall	*A. Sulochana*
Second	Cruickshank Hall	P. *M. Thaj Bai*

10 *4×100 metres Relay*

First	Davies Hall
Second	Sealy Hall

11 *Cricket - Ball Throw (Old Students)*

First	Miss *Sucy Mani*
Second	Miss *K. Thankamaamma*
Third	Miss *C. Thankam Amma*

12 *75 metres race (Old Students)*

First	Mrs *A. Lekshmikutty Amma*
Second	Miss *K. Thangamani*
Third	Miss *A. Sathyabhama*

Sports of Tournaments

Men

1 *400 metres Hurdles*

First Barlow Hall : Alexander Cheriyan
Second Cruickshank Hall: M. I. Joseph

2 *Hammer throw*

First Barlow Hall: Ralph Papali
Second Cruickshank Hall: A. K. Mohammed Ali

3 *800 metres race*

First Davies Hall : T. K. Rajasekhara Kurup
Second Sealy Hall : P. I. Phillip

4 *Shot Put*

First Barlow Hall: K. J. Anthappai
Second Barlow Hall: Ralph Papali

5 *High Jump*

First Sealy Hall: K. Kuujunny Raja
Second Barlow Hall: Alexander Chariyan

6 *100 metres race*

First Cruickshank Hall :K. Rajan
Second Sealy Hall: M. J. Jacob

7 *200 metres race*

First Davies Hall: U. A. Cheriyan
Second Sealy Hall: M. J. Jacob

8 *1500 metres race*

First Davies Hall: T. K. Rajasekhara Kurup
Second Sealy Hall: M. Narayanan Kutty

9 *110 metres Hurdles*

First Davies Hall: U. A. Cheriyan
Second Sealy Hall: M. Narayanan Kutty

10 *Long Jump*

First Sealy Hall: M. J. Jacob
Second Barlow Hall: Jerome Isaac

11 *Pole Vault*

First Sealy Hall: K. Kunjunny Raja
Second Barlow Hall: P. Sankaranarayana Menon

12 *Hop, Step and Jump*

First Barlow Hall: Jerome Isaac
Second Davies Hall: Paul George

13 *Discus throw*

First Barlow Hall: K. J. Anthappai
Second Davies Hall: T. K. John

14 *Javelin through*

First Cruickshank Hall: J. E. Kurien
Second Barlow Hall: K. J. Anthappai

15 *4×100 metres relay*

First Sealy Hall:
Second Davies Hall:

16 *4×100 metres relay*

First Barlow Hall:
Second Sealy Hall:

17 *Tug of war*

Winner Davies Hall:
Runner-up Sealy Hall:

Old Boys

1 *100 metres race*

First N. L. Ramanathan
Second P. A. Thomas

2 *Throwing the Cricket Ball*

First S. Balasubramanian
Second P. A. Thomas

3 *Obstacle Race*

First P. A. Thomas

4 *Cycle Musical Chair*

First P. A. Thomas
Second C. R. Natarajan

Sir Shanmukham's Cup for the best athlete among women:

Winner *Miss. A. Sulochana*

Herbert's Cup for the best athlete among men:

Winner Jerome Isaac

Diamond Jubilee Shield for the Hall Scoring the highest number of marks:

Winner Sealy Hall

Replica of the Diamond Jubilee Shield to the Captains.

Men Captain K. Kunjunni Raja
Women Captain *P. J. Theresa*

Swiming : Open to old boys

1st Prize M. Narayanan Kutty.
2nd Prize U. A. Cheriyan

Sports cf Tournaments

Sea Scouts Inter Patrol Competitions

Sailing	1st Prize	Sea Lions	(Leader)	K. H. Mohamed
	2nd Prize	Sea Cats	(Leader)	M. I. John
Swimming (Foreward)	1st Prize	Sea Lions		K. H. Mohamed
	2nd Prize	Sea Dogs		K. C. Vrindavanan
Swimming (Backward)	1st Prize	Sea Lions		K. H. Mohamed
	2nd Prize	Sea Dogs		A. Radhakrishnan
Swimming (Relay)	1st Prize	Sea Lions		K. H. Mohamed
	2nd Prize	Sea Wolves		K. A. Jayasimhan
Water Polo	1st Prize	Sea Wolves		K. A. Jayasimhan
	2nd Prize	Sea Dogs		K. C Vrindavanan
Signalling-	1st Prize	Sea Dogs		K. C. Vrindavanan
Semaphore	2nd Prize	Sea Cats		M. I. John
Knotting	1st Prize	Sea Lions		K. H. Mohamed
	2nd Prize	Sea Dogs		K. C. Vrindavanan
Carroms	1st Prize	Sea Lions		K. H. Mohamed
	2nd Prize	Sea Dogs		K. C. Vridavanan

Shield instituted by the Life saving party presented to the best patrol :
Sea Lions Leader K. H. Mohamed

Hockey : Old Boys & Present Boys. Trophy Principal's Cup.

Winner Old Boys Captain G. Muraleedhara Menon

Cricket : Old Boys & Present Boys. Trophy Principal's Cup
Winner Old Boys Captain M. Gokulapalan

Kerala Inter—Collegiate Foot Ball Tournament conducted by the Maharaja's College

Trophy Instituted by A. F W. Dixon
Winner St Berchman's College, Changanacheri

COLLEGE ACTIVITIES

HOSTEL NEWS

Rama Varma

The examination immediately after the Onam holidays, although not relished by all boarders, was not undesirable. The hostelers distinguished themselves with brilliant 'results'.

A combined meeting of the Women's and Men's Hostels was conducted with Mr. K. Velayudhan Nair, M. A. in the Chair, who spoke on "Poetry and Life." *The Hosteler*, our manuscript magazine received wide attention and was never in want of contributions.

At the selection 'Ordeal', thanks to progresive electricity accounts, every student in the hostel did well, and we are proud that we avoided casualty. After Christmas holidays we celebrated the Hostel Day with Mr. C. Narayana Pillai, (Secretary of the State Congress, Travancore) as the President and Mr. M. M. Menon, M. A., LL. B, as the speaker The socials and meeting over, there was an entertainment. With curtain up, there, stood "Ugra Murti Soma Chudamani Pillai" before us with the Central Provinces of his human empire bulging out like a filled parachute. Laughter rang through the hall at this humorous skit by the Women's Hostel. The Men Students staged "Vivaham" the work of a budding author of our own hostel, Mr. N. Ramakrishna Pillai.

The Tournaments were held with much enthusiasm. Special mention may be made of the triumph of our Badminton pair, Mr. Sreedharan and Mr N. Radhakishnan, at the Y. M. C. A. open tournaments held in our premises.

After this chicken pox menaced the hostel, causing a few to retire. Amidst prevention, infection and isolation we are preparing strenuously for the exams.

P. KOSHY ABRAHAM,
for Secretary

Women's

The Hostel Literary Union functioned fairly actively this year. 'The culture of Kerala', 'Women in Future Society' were some of the subjects discussed. The Women members of the College staff spoke at these meetings which were made lively. The programme of activities. of the Union included an entertinment by the Boarders for the Boarders

At the celebration of the Hostel-day jointly with the R. V. Hostel, we staged a Malayalam Farce.

We visited the Tata's this term and the science students were particularly benefited by the visit. We look forward to our annual excursion along the backwaters.

The sad demise of our dear Hostel-mate, K. Radha, a fortnight ago, plunged us in grief. She was down with fever on our Hostel-day, which developed into Typhoid, and before the College Day had come round, she had left us. Knowing as we did, we feel that it must be true that "Whom the Gods love, die young." May her soul rest in peace!

The senior students among us—who are the majority in the Hostel—fared well at the selection exams. Now that the excitements of the academic year are almost over, we are devoting ourselves to serious work, but considering our scholastic achievements, we can only hope that luck may overwhelm learning.

—V. M. KOUMUDY, *Secretary.*

Muslim

A year without any spectacular incident in the Hostel the year is nearing its happy end. In spite of the heterogenous political composition of the boarders, the "home" relations were quite smooth and exemplary.

A change was effected in Secretaryship of the Hostel, just for the sake of novelty, in the middle of the year. Unfortunately, our Literary Union found its birth and death simultaneously with the grand event of an inauguration. "Prophet's Day" was celebrated in the Hostel with due grandeur followed by distribution of sweets among the boarders and guests.

Inspite of the serious insufficiency of furniture and some rationed articles of food, the morale and spirit of boarders has been consistently high and encouraging.

—K. B. MOHAMED, *Secretary.*

Thiyya

We welcomed this academic year 35 Boarders in all—a record not reached in previous years.

Mr. Jerome Isaac our foremost sportsman, has won the championship of the College again, and Mr. Mahadev has won the first prize for pole vaulting at the Cochin Athletics. Both of them represented the College at Madras Olympics also. Messrs. V. V. Sathiapalan and A. C. Sidharaman are awarded the free scholarships. In the Competitions of the College we have captured more prizes than our proportion strength warranted.

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947

The Literary and Debating Society of our hostel functioned throughout the year.

Last year's examination results were excellent. Mr. P. K. Gopalakrishnan secured a second Class in Economics, and has won the Padmanabha Menon Prize.

We owe much to our beloved warden, Mr. Paul D. Alapat, and our Superintendent, Mr. U. K. Kumaran, for their benign and sympathetic guidance in all our activities.

Our 'Hostel Day' was celebrated on 23rd Feb. 1947 under the presidentship of Dr. G. F. Papali M. A. Ph. D. (London). Mr. A. Bhagyanathan M. A., gave an illuminating talk on "the necessity of the Liberation of the Working Classes and the student's part in it." A photo of our warden was presented to him on the occasion. He gladly accepted it and then he presented it back to the hostel to be kept there. The president exhorted the members to follow the right path by deep study and not to be guided by mere slogans.

—V. R. RAMAKRISHNAN, *Secretary*

Harijan

This year, admisson was given to thirty students, five to the B. A. & B. Sc. classes and the rest the Intermediate Class. During the first term the charge as the Honorary Wardan passed over to Sri. A. Chandrahasan M. A. from Sri E. Raman Menon M. A. The inaugural address of the Hostel Literary Union was deliversed by Sri K. K. Madhavan, B. A. L. L. B. on 4-12-'22 with Rso Sahib K. Ayyappan, B. A. on the chair. Since then meetings and debates were regularly conducted, the inmates taking active part.

Mr. P. C. Kesavan, a student of I. U. C. was forced to leave the hostel at the begining of the third term due to ill health and Mr. K. K. Velayudhan of 1st U, C. came into the vacancy. The hostel was shifted during the 2nd term to a more convenient building at Perumanoor

The Hostel day was conducted on 24-7-'22 under the presidentship of Sri Hon'ble Panampily Govinda Menon, Minister for Food & Education. Messrs R. Kochukrishnan, B. A. B. L. and K. Velayudhan Nair, M. A. addressed the gathering on the occasion. Prizes were distributed by the President to the winners in various Literary and Sports Comptetitions.

The members of various sub-divisions among the depressed classes, lived together as members of a single happy Harijan family.

K. CHELLAPPAN, *Secrelary.*

ASSOCIATIONS AND CLUBS

Arts and Dramatics

This year the Arts Club was in its bloom and several functions conducted were successful to the core. cut of the four Committee members elected at the beginning, two, (Miss Bharathi N. Menon Class I and Mr. V. Ramaswami, Class II, left the College. Still their absence was not felt. The staging of 'Mathuka', a mixed drama, broke all convention, and set up a new standard in the history of the Arts Club. Students may come and students may go, but the arts Club will go on for ever, growing better and stronger with time.

—K. J. ANTHAPPAI, *Secretary*

English

At the second meeting of the Sri Association Sri K. Bhagyanathan, M. A., Secretary, Cochin Chamber of Commerce, spoke on Keats. The lecture was very interesting and useful to students of the B. A. Class. In the literary contest conducted by the Association Sri K. K. Gopalakrishnan and Sri P. S. Appu stood as the 1st and 2nd respectively.

The Association will shortly have its our Reading Room, and about Rs. 200 has already been remitted for modern and up to date American and English reviews and magazines which will be available from the reopening.

—ANTONY P. ALAPAT, *Secretary.*

Hindi

The inaugural address was delivered on Tuesday, 27th August 1946, by Sri Vidwan S. Padmanabh, B. A., B. T. of the S. H. College. Thevara.

On 2nd October 1946 a lecture on "Grama Seva" was given by Sri V. S. Raghavan R. B. V, with Vidwan M. Narayana Menon in the chair.

"Modern University education is bootless for us" was the subject of a debate held on 30th October 1946. Besides students and teachers of the College, Miss. A. Padmini, M A. Lecturer in Hindi, St. Teresa's College, also look part in it. The motion was carried by a majority.

An extraordinary meeting was arranged on 31st January 1947 when Pundit Chandra Mauli Sarma of Allahabad delivered a lecture on "Hindustani and India" which was well appreciated.

A special feature of the annual competitions was the Hindustani Music. This was conducted on 15th February 1947.

—K. H. MUTHU, *Secretary*

History & Economics

The first meeting of the Association was held on Friday, 23rd August, 1946, with Professor T. C. Sankara Menon, M. A. (Cantab) in the chair. The following students spoke on the occasion:

1. Sri K. R. Vijayan on "Unification of Kerala"
2. „ T. K. Narayanan Unnithan on "Indian India"
3. „ K. I. Vijayan on "Indonesian Struggle for Independence"
4. „ V. R. Ramakrishnan on "Unemployment Relief"

Sri U. G. Krishna Murthi, M. A., Secretary of the South Indian Theosophical Society, addressed the members on the 14th October 1946, emphasising on "The New Basis of Civilisation."

At another meeting on Thursday, 31st October 1946, the following students reviewed the following books-

1 Miss *P. Bhanumathy* — "Women in India"
2 Mr. P. S. Appu — "One World"
3 „ V. K. Subrahmanian — "Out of Dust"
4 „ K. K. Gopalakrishnan — "India and the Four Freedoms"
5 „ T. Aravindakshan — "കുറ്റവും ശിക്ഷയും"

On Wednesdeay, 20th November 1946, Sri. V. Ramanathan, M. A., L. T., Principal, Government Training College, Trichur, addressed the members on "The Fascination of History"

The Association had its last meeting of the year on Friday, 29th November 1946, with Mr. C. C. David, M. A., in the chair. Sri P. K. Gopalakrishnan B. A., an Old Boy, spoke on the "World Around You."

Starting work after the Christmas recess, the annual competitions were conducted. The winners received their prizes from Sri Bhashyam, on the College Day.

—P. J. GREGORY, *Secretary.*

Literary and Debating

Two more debates on subjects of topical interest were conducted under the auspices of the above Society. Mr. K. K. Gopalakrishnan, class IV, (I√B). moved the resolution demanding that "The instruction in the Universities should be imparted through a single national language, and not in the regional language." Mr. K. P. Damodaran, cl. IV (V) as the Leader of Opposition spoke against the motion. Messrs P. S. Appu, cl IV, K. R. Vijayan, cl. III and K R. Ramakrishnan supported the resolution, while Messrs. P K. Ahmedunni, cl. III, P. K. Kodiyan, cl. IV and M. I Joseph, cl III. spoke for the Opposition, The resolution when put to vote was passed.

Mr. T. Aravindakshan, cl. III, was in the chair.

"The future peace of the world depends in the elimination of the nationalist spirit" was the subject of the other debate, Mr. V. K. Unnithan, cl. IV was the speaker. Mr. V. K. Subramanyan, cl. II was the mover of the resolution and Messrs. K. R. Ramakrishnan, cl. IV, Venkitaramn cl. II, N S. Santa Ram B. A. and Miss P. Sarojini, cl. IV, spoke on his side lending vigour to the sentiments pressed in the motion. The Opposition consisted of Messrs. K. K. Gopalakrishnan, cl IV, P. Balakrishnan, cl, III, K. K. Abdur Rahman B. A. LL B, and Miss P. Bhanumathi Amma, cl III, and was ably led by Mr. P. S. Appu, cl. IV. The House seemed to be very antagonistic towards the spirit of internationalism, and so the resolution was rejected when put to vote.

A high level of debating skill was shown on both these occasions.

—P. B KADIR, *Secretary.*

Mathematics

When the whole College was immersed in the heat and turmoil of an election propaganda and counter propaganda, the Mathematics association alone kept aloof from these.

We had a combined inauguration with the Physics Association on 20th August, with Mr. G. R. Narayana Iyer M. A., in the chair Dr. K. N. Menon, M. Sc. Ph. D. (London) delivering an interesting lecture, on "A Chemist's visualisation of the atomic bomb from safety," which stressed on the necessity of developing and harmonising the atomic energy for the amenities of the peace-loving peoples of the world.

On 10-10-'46 we met under the presidentship of Mr. R. Ramachandran, one of our members. Mr. I. G. Bhaskaran an old member of the Association, spoke on "The theory of numbers."

Mr. P. Achutan Pillai M. A., presided over our next meeting on 4-11-'46. He spoke in Malayalam, of course, in his clear, concise manner on "Ancient Hindu Astronomy." The speaker proved with examples that the ancient Hindu possessed an admirably advanced system of astronomy, which no other race of that age possessed. He was able to convince us that all the modern scientific astronomy is only the blossoming of the dazzling brilliancy of the attested principles of our ancients.

A special meeting was called on 12th February '47. Mr. Martyn Thomas, M. A., Professor of Mathematics at Thevara was the President. Mr. K. X John, B. A. (Hons), Lecturer, St. Alberts College, also an old student, delivered an interesting lecture on "Some fallacies in Mathematics."

—M. RAMAKRISHNA PILLAI,
Secretary

Physics

On 18th October '46 Mr. V. Sreedharan of cl. IV, gr II, read a very interesting paper on 'Radio Activity.' This year we had the rare privilege of conducting discussion meetings on topics of everyday interest. Some of the questions discussed were

"What is the principle adopted in the working of the switches for lighting street incandescent bulbs ?

Why should the College use a D. C. dynamo of 110 V, instead of using valve, plate or mercury rectifiers to get D. C. from the 230 V A. C. supply ?

How are aeroplanes controlled by wireless?

How does the jet-propelled plane work? Why is it that it can attain such tremendous speeds ?

A stream of electrons is shot from the esthode ray tube. Since these are like negative charges will not repulsion disturb their path ? "

General Science competition based on theoretical and practical knowledge of Science in daily life, was conducted on 12th Feb. '47.

M. LEELA,
ANTONY P. ALAPAT,
Jt. Secretaries.

Amalgamated Societies

The Amalgamated Societies celebrated Gandhi—Jayanthi on 1st October, 1946, with Flag salutation in the morning and a Public Meeting in the evening under the Presidentship of Sri G. R. Narayana Iyear, M. A., L. T., Vice Principal. Sri. Kavithilakan G. Sankara Kurup and Sri. N. N. Kareem spoke on the occasion.

On Tuesday, 22nd October, 1946., Sri Purushotamdas Tricumdas M. A., Bar-at-Law, a prominent Congress Socialist Leader of Bombay addressed the Union. His speech was mainly based on "The Present Political situation in India." He also answered the many questions that were put to him by students.

Friday, 29th November 1946, was celebrated as the UNESCO Day. Prof. N. R. Ramachandra Iyer spoke on the occasion describing the importance, necessity and achievements of the UNESCO. "India can rightly be proud of the fact" he said, "that Sir S. Radhakrishnan, one of her most illustrious sons, is a President of the UNESCO."

On Monday, 17th February, 1947, at 1 P. M, the students and staff assembled in the Main Hall to show their deep sorrow over the sad demise of three students of this College, Smy. Padmavathi, Smy. Radha and Sri S. Sankaran. After the Principal's short speech, the Secretary read the Condolence Resolution, and after a minute's silent prayer, the meeting dispersed. The classes were left off to show our respect and love towards our departed dear friends We lost in all four friends, including Sri A. K. Krishnan of class II who was drowned early this year. May their souls rest in peace!

—P. J. GREGORY, *Secretary.*

SPORTS AND ATHLETICS

Barlow Hall

We scored good marks in the Inter-Hall Sports and Tournaments. We won the first prize in Volley-ball, and our champions have distinguished themselves in Tennis Doubles. Our Tennis Champion, A. C. Cherian, has won the Davies Memorial Cup.

Somewhat backward in the Women's section, we have yet scored the highest position in Men's sports. Our Athletes, Jerome Isaac and Anthappai, have scored fourteen and thirteen marks respectively in Inter-Hall sports, the former winning Herbert's Prize for Championship.

P. K. VENUGOPAL,
Captain.

Cruickshank Hall

Although rather unsuccessful in the Games field, we did score in Sports.

The women under the captaincy of Miss C. R. Satyavathi, did their best and took the second rank in total marks.

V. BALAKRISHNAN, *Captain.*

Badminton

Soon after the rainy season, we began our vigorous and regular activities. Various tournaments were conducted. The two play grounds were in full swing. The Y. M. C. A. Carnival Tournaments gave us an opportunity to exhibit our skill and talent. We came to the very edge of success, but fate was against. But we cannot forget the performances. Manis "twists" were conspicuousts; Prabhu's "strokes" hard, swift and sure. Sridharan, our lean player; was no exception. As the College Dramatic Club lost by the absence of Mr. M. I. Joseph, so did we.

P. MUHAMAD, *Captain.*

Davies Hall.

This year Davies took an active part in the Inter-Hall Tournaments and Sports. The Men's section won the Basket ball, Badminton Fives

and Doubles, while the Women's section won the Net ball, Badminton Fives and Doubles tournaments. Lakshminarayan was runner-up in Tennis Singles.

The Hall scored at many events in Women's sports, A. Sulochana of Davies being the Woman Champion Athlete. V. Sarada won the 75 metres race; P. Kamalam the shot put, and A. Sulochana, the Javeline and Cricket ball throw. Davies also won the 4×100 metres Relay Race.

In the Men's sports, Cherian was winner in 110 Hurdles, and 200 metres race; and Kurup, in 800 metres and 1500 metres races, in which they breasted the tape in fine style. Davies won second places in Discus throw, Hop Step and Jump, 4×100 metres Relay race and first place in Tug of War. In the Inter-Hall swimming competition, Cherian was runner up.

Though we could not hold the shield this year in succession for want of only a few marks, we are confident, we have kept up the fair name of Davies.

T. K. JOHN C. I. RATNAM,
Captains.

Athletics

Sports practice was impossible for the first two terms on account of heavy rain. But we did fairly well in the Cochin Olympics conducted at the end of the 2nd term.

Our College did not score as expected at the Inter—Collegiate of the Trichur zone. Jerome, Jacob and Mahadevan however did well.

Under the auspices of the Athletic Association a tea-party was given in connection with the send-off of Mr. C. Raman Menon, who was the Physical Director of the College.

U. A. CHERIAN, *Captain*

* * * *

"Sports Day"

The College Sports Day this year was marked by a new departure. The Women Students' Sports, generally held *in camera*, was open to the eyes of men, who thronged in unprecedented numbers to watch Atalantas of the College competing for the golden apples.

The spectacle did not lack colour: blue and red, green and yellow, mixing with maroon and gold of the Judges. The various events were well contested. The Skipping race was the most beautiful of all, the lively faces and delicate movements. The Net-ball Shooting Relay was one haze of colour and pleasing to watch. The shot-put was seen to be too hard for soft hands, but tbe Javelin was thrown with grace and style. The final Relay Race was grand, Davies Hall touching the tape after a keen race, run according to the strictest athletic rules. The old students had their items too. The women members of the staff competed sportingly, compensating by enthusiasm the greater merit of the outsiders.

The Men's Sports came off a few days' later. This year the competition between the Halls was particularly keen, Sealy winning the the shield almost with the last item. But some how the individual competitions did not come up to former standards. No records were broken. Jerome Isaac, our Jesse Owens is tone and shape, won the Herbert Cup.

M. J. Jacob did well in the Broad Jump, while little Madhu ran a grand race for his age and size in 1500 metres. P. A. Thomas, our veteran Athelete, won more of the prizes in the Old Boys' events, retiring with a broken lips.

Prizes were distributed by Mr. K. T. Koshi, Puisne Judge of the High Court.

An Observer.

No. 4 I. A. T. C.

No 2 Madras University

Maharaja's College, Ernakulam

Training:— The course started on the 5th of August 1946 with F/LT S. K. R. Bhatt as Officer Commanding and LAC Murthy, the Aero-engines Instructor. The cadets showed utmost interest in the training even though it was held after their day's classes. This was mainly due to the novelty and the technicality of the subjects and the natural keenness of the cadets. The P. T. I. came in the month of October, and the cadets did very well at P. T. and Drill also.

Games:— Volley-ball and a tennikoit courts were pitched with the kind co-operation of the Principal of the College. Also, carroms, darts, chess were provided as in-door games. Two football matches were played against the R. A. F. team and a hockey match with the same team on the Maharaja's College grounds.

Extraneous Training:— The cadets were taken to ADIRAPALLI. water falls, and they exhibited discipline and adaptability of the highest order. Also they were taken to No. 312 M. U., R A F and given a clear idea of the purpose and organization of R A F Maintenance Unit. They were taken to the aerodrome in Willindon Island and were shown the landing and take-off of the Tata Air Lines plane as also a Tiger Moth which they could see from close by, . They were also taken to the Control room and shown how aircrafts in the air are given necessary messages, and how the correct landing and taking-off are controlled.

Instructional Equipment:— Under the command of F/LT Bhatt this I A T C gained in flesh and blood. Many technical equipments were collected by him; also the fame of this IATC went far and wide. New items are being added to this every day under the command of F/LT Mathews, E. P. who took overfrom F/LT Bhatt during the last week of January 1947.

Propaganda:— As already stated the name of this Unit has spread extensively. The special equipments of this Unit were exhibited at the Silver Jubilee Exhibition of the Union Christian College, Alwaye, and the Grand Carnival of the Y M C A at Ernakulam, in response to invitations, and this created great interest amongst the

public. Exhaustive lectures given at these places by LAC Murthy, C V S were much apprecisted.

Ceremonial Parades:— The first of this kind during this course, was held in the month of December when Professor P. Sankaran Nambiyar M. A. (Hons.), Principal of this College, took the salute. A large number of distinguished persons attended the function. The second ceremonial march-past was held on the 19th January 1947 which was witnessed by a large gathering of State officials and other guests of distinction and also the Officer Commanding No. 312 M U with other officers of the Unit. Sir George Boag, K. C. I. E. Dewan of Cochin, took the salute. A group photo was taken at the end of the function. Finally the Passing-out parade was held on the 19th February 1947 when Professor G. R. Narayana Ayyar, M. A., L. T., the then Principal of the College and the Vice Chancellor of this Unit, took the salute and distributed the certificates to the cadets.

Social Activities:— A Cadets' Association was formed whose fund received very liberal subscription from all the Cadets. The expenditure and management of this Association was carried out very efficiently by the representatives of the Cadets who were elected to their repective posts by the Cadets.

General Remarks:— We, the staff of this I A T C feel highly proud of the ability displayed by the Cadets throughout the course which terminated on the 19th of February 1947. The S/Ldr. Chopra, an Officer from No. 2 (I) Group who represented Air Headquarters (India), was very much pleased. with the show put up by the Cadets during the Uuiversity Final Interview Board and the final March-past ceremony as also in the exminations on technical and non-technical subjects. Though the No. 4 Course has now been completed, its sweet and glorious memories will ever remain in the minds of all. And soon we will see them grow their wings in the R I A F and fly over us all and all the world over thus keeping our Country's Flag flying for ever. May God give these brave and distinguished sons of our motherland the health and spirit to come out successful in their winged mission.

—MURTHY. C. V. S., *R I A F*

No. 2 I A T C Maharaja's College.

Sea Scouts, 1946-1947.

Student's Council 1946-1947.

UNIVERSITY LIBRARY
26 APR 1947

SEA SCOUTS, 1946-1947.

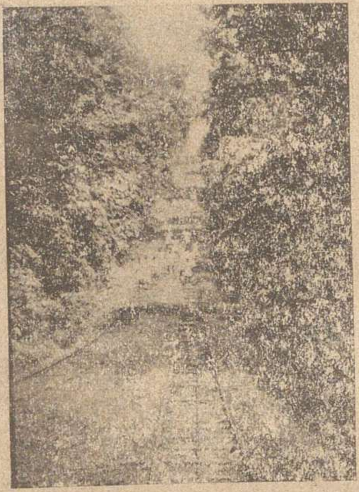

(*Above*)
The Tramway.
The Cruise.

(*Above*)
K. C. Vrindavanan,
the Best Patrol.

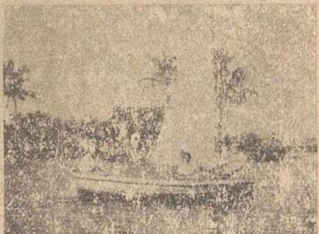

SEA SCOUTS

The beginning of the year found a good number of zealous youths rushing to the Sea Scout Den to join the Sea Scouts. Whether the illusion of another Bombay Voyage was the reason for the rush is doubtful; or perhaps they may have found in it a remedy for the torture in the physical training classes. The new Scouts were tested and enrolled as members under four patrol leaders.

The four patrol leaders represented the Sea Scouts at the Athachamayam festival to express our unfailing loyalty to the Maharaja. They displayed their skill in keeping up discipline and decorum.

Twenty of us had the rare opportunity of visiting the Tramways at Chalakudy. On the way we were merry, and so boisterously did we sing that it is doubtful whether other passengers had any sleep. Thus we did a 'good turn' by keeping awake the drowsy passengers, for 'day-sleeping shortens life'. We walked up the first three 'inclines' and showed that though we were Sea Scouts we had not lost our land legs. The numerous water-falls, the grassy slope, the trickling streams of ice-cold water and lordly forest trees impressed upon us so much that many of us found the return a bit sad.

Our next trip was to Narakal to hand over a yacht to the new Sea Scout troop started by Mr. K. D. Antony. The return sailing from there was the most interesting of all our expeditions.

Our inter-patrol competitions were conducted in the most spirited atmosphere, and the shield was won by the 'Sea Lions'. Now we have turned our hands to repair our yachts and kayaks. The Sea Scouts have to be hardy men, and by the skilful use of palm and needle, hammer and chisel, scraper and paint-brush, we are able to keep our sails, hulls and the spars of our boats in perfect condition.

Our last year's dream of a trip to Trivandrum during the summer holidays, across the blue lagoons of Travancore, is going to be a reality this year. The monster of examinations is staring on us; and since most of us have to appear for the University Examinations to try our 'ores' there also, we have to relax our oars for the year.

Thanks are due to the unflagging enthusiasm of our Scout Masters Messrs. C. J. Peter and I. Ramabhadran. Let us hope that the rigorous training in swimming, rowing, signalling etc. that the young chaps are getting here will make them fit to serve India's Navy.

T/LD—K. C. VRINDAVAN, *Cl. IV, gr. V. Bsc.*

COLLEGE NOTES

Obituary.

During the third term, we have had to bemoan the loss of a retired Pundit and of three students. Mr. T. S. Anantanarayana Sastri, who had been on our Language staff for a number of years, passed off quietly at his house at Trichur, after a brief illness. Sastri was a well-known Sanskrit scholar, who had established a reputation as a teacher, author of several books, as critic and journalist.

Two of our Women Students, Misses K. K. Padmavathi (Cl. II) and K. Radha (Cl. IV B. Sc.) succumbed to typhoid in the General Hospital. They were model students, greatly missed by their companions.

S Sankaran (Cl. IV) collapsed suddenly due to a heart attack. As Captain for the year, he was the life and soul of College Cricket, which suffered irreparably through his untimely end.

Three tragedies crowded together within a week was too much of a shock to the institution, which assembled in meeting, and closed in honour of the departed. May their souls rest in peace !

* * * *

Visitors.

The first to come amongst distinguished visitors to the College during the term was Rao Bahadur Dr. B. V. Narayanaswami Naidu, *M. A., B. Com., Ph. D., Bar-at-Law,* who delivered a course of two lectures under the Maharaja's College Jubilee Foundation early in February.

Hon'ble Sri K. Bhashyam, Minister for Law, Govt. of Madras, presided over the College Day and delivered the valedictory address to the Amalgamated Societies.

The Hon'ble Sri Panampilly Govinda Menon, M. A., B. L. gave away the Prizes to the winners at the Staff Sports and Tournaments at a Social held on the last working day; while the Hon'ble Rao Sahib K. Ayyappan, B. A. presided over the public meeting at which the students gave an address to *Kavithilakan* P. Sankaran Nambiyar, the Principal, on the eve of his retirement. Mr. Joseph Mundassery, M. A., was the chief speaker on the occasion.

* * *

Shakespeareana

We enjoyed throughly the visit of the English Artists, (men and women) who were on a tour of India playing select passages from Shakspeare's Plays. Amongst them were Mr. Geoffrey Kendall, the producer,

who had previous experience in running Shakespeare Plays in England and Mr. Peter Meriton, formerly of the old Vic Company and the BBC Repertory Company. Meriton's rendering of Shylock was a masterpiece, while Richards, Garner and Bragg gave an excellent representation of the witches' scene in *Macbeth.* The College Hall was crowded on all days of production; and as the players left they promised to return to India next year with more actors. "It is also hoped to form a chain of companies in the principal centres to combine with the Indian Companies and foster an exchange of the theatre culture and tradition of England and India."

* * * *

Mr. H. R. Mills

The Magazine, *Discovery*, of October 1946, contained the following note: "Mr. H. R. Mills, M. Sc., A.M.I.E.E., has been appointed Assistant Director of the Science Department of the British Council. Before the War he was the Principal of the Cochin State Government College, which is affiliated to the Madras University. He served during the war with the Royal Indian Navy, and was engaged in antimagnetic mine work and the training of electrical officers. In 1943 he was appointed Assistant Director of Education of Naval Head Quarters' India, and Liaison Officer with the Director of Admiralty, Research and Development (India). He is the joint-Author of text books on General science widely used in Indian Schools."

This announsement has been followed by Mr. Mills's resignation of the Principalship of this College which he has held since 1935.

Mr. Mills was one of the youngest Principals ever to sit on the hallowed chair of bearded, moustached and turbanned veterans.

An absolute stranger to red-tape, CSR and Standing Orders, he was clever enough to get over the obstacles by faithful application to the improvised telephone at his elbow, connecting with the 'second clerk' who knew the rules by heart. He realised early that in actual teaching, it was safer to entrust the responsibility to experienced veterans amongst his Assistants, concentrating his best attenttion on the routine of administration, on playing with the boys in the College fields (how many Principals do this?), on praying with them in the Hostel and developing the extra - curricular and social sides of College life.

A master of mimicry and histrionics, he could reproduce with fidelity the sounds and contortions of a Bhagavathar in action, without a single effort at articulation.

The College Sea-Scouts owe their inception to Mr. Mills, who was its first Asst. Commissioner. He ordered the Cutter, *Queen Mary*,

built the Kayaks himself, got the Boat House ready, and spent many an evening rowing and sailing with the Scouts in Cochin backwaters. taking them out on excursions and spending days with them on Camps and in Training.

It was Mr. Mills that initiated the Student's Council, organised the Hall system in sports, and produced the first Handbook and Diary of the Students' Union, furnishing the Sporting and Games fixtures for the year and much other necessary information.

But his repeated absence from the Institution, as when he was away on long leave at home at frequent intervals, or on special leave at Lahore, or on War-leave at different stations, interrupted the continuous and full realisation of all his laudable designs and plans in the College.

While we shall miss Mr. Mills for a long time to come, we can assure him that many an innovation which the College owes to him will perpetuate his memory here.

Nor can we forget Mrs. Mills's visits to the College and her associations with our boys and girls, which were some of the healthy influences during the years the Millses were with us.

We wish them both and the little Millses born here and elsewhere in India, a happy and prosperous future.

* * * *

Students Council, 1946-47.

The Students' Council, which is the 'Transferred Half'of the College Life, comprise 41 members, with a Student President (Miss T. R. Janaki) a Vice- President (Mr. P. B. Kadir) and Secretary (Mr P. J. Gregory). The Council recommends to the Principal on Student amenities and other matters of interest to them.

During the year the Students' Council has had a vigorous existence with ten sittings, at which 32 resolutions were passed. They touched a large variety of subjects indicative of the keen interest taken by students in their life in the College. For instance, the Council has welcomed the idea of a United Kerala; they have Urged for a better Canteen, the abolition of Communal Hostels, the installation of fans in class-rooms, the removal of 'irksome' regulations ; they have suggested suitable dates for Examinations, for closure and reopening of College; offered names of personanel for College Day; they have requested for increased accommodation in Women's Hostel,

In most cases, action has been taken by the Principal, between whom and the Council a reciprocal spirit of cordiality and cooperation has existed.

THE EDITOR.

OUR RETIRING PRINCIPAL

In view of the impending retirement of *Kavitilakan P. Sankaran Nambiyar, M. A., (Hons)* from the Principalship of the College, his students presented him with an Address and Souvenir at apublic meeting presided over by Rao Saheb K. Ayyapan, B. A., Minister for Public Works, and attended by Sri P. Govinda Menon M. A., B. L., Minister for Education, on Tuesday, 18-3-47, in the College Hall which was packed to capacity.

The students expressed their deep sense of gratitude to him "for the long and glorious period of scholarly splendour and pristine grace, dedicated to the making and moulding of this institution.

> "For decades now you have adorned with rare ability the Chair for English in the Maharaja's College. A scholar of equal merit in Sanskrit and Malayalam, you have inspired generations of students with a genuine love of their country and their culture by holding out before them the fruits of your invaluable experience in the fields of comparative study. Immaculate in taste, generous in encouragement, graceful in tone and in carriage as you are, we have learnt to associate with you all that is noblest and best in the spirit that permeates and enlivens life. You have always breathed the sweetness of Shakespeare and the grandeur of Milton, with the refreshing geniality of Lamb.... As the head of this institution for the last four years you have infused into its life a new energy, the essence of which has been a larger measure of freedom.... You could always understand us, because you always felt with us....As a man, more than anything else, you have been to generations an ideal and an inspiration. To us you have ever been the personification of good taste in every phase of life. You have also impressed upon............... us the large and lasting benefits of a balanced mind, a mind never unnerved in a crisis, which has as its greatest asset a studied and smiling detachment.
>
> With you, we know, the generous stream of life will continue its ever youthful flow for years to come. We would wish you many more years of service to our common *alma mater*. But custom

that has so carped and graded life stands in the way of our aspirations."

Messrs G. Sankra Kurup and Joseph Mundassery spoke, eulogising the characteristics of *Kavithilakan* Nambiyar as a poet, scholar and critic. The former explained how there was poetry in his very life, while the latter noticed the poet in his very criticisms. He was agreeably surprised, said Mr. Mundassery, that in these days such large numbers of students should enthusiastically come forward of their own accord to honour a retiring Professor so splendidly. Rao Saheb Ayyappan endorsed all that the previous speaker had said about the scholarship and critical powers and impartiality of the Kavitilakan, and wished he would employ his learning and literary talent for the enrichment of Malayalam chiefly on the scientific and technical side.

In his reply to the Address, Principal Nambiyar, after thanking the organisers of the function and others who assisted in it, spoke as follows:

" Thirty-two years have passed by since I took up collegiate teaching as my life's vocation; 32 smooth uneventful years for me, during which, however, the world has had to go through two gigantic international wars of momentous consequence and humanity has been seething in ceaseless ferment struggling hard to find its level. Yet, the irrepressible optimist that I have always been

I doubt not through the ages one increasing purpose runs,
And the thoughts of men are widened with the process of the suns."

He then proceeded to trace the growth of the spirit of democracy in recent times and its repurcussions on the student world, adding that the students of today have developed among themselves greater power of organisation and discipline, coupled with greater capacity for suffering and sacrifice, almost martyrdom, for a cherished cause, right or wrong, according to their convictions. It had been his honest endeavour to attune himself to the spirit of the changing times and appreciate duly its influence upon the flowering manhood of the country—though, he confessed, he was not unaware of the occasional lapses it was responsible for, under mischievous or ill-advised mis-direction, about which their own accredited national leaders themselves were vehemently warning them and exhorting them today......

"When I look back upon the long stretch of years of my association with students I am heartened by two facts, namely, never once has the golden chain of mutual affection linking together me and my beloved students been snapped even in the most crucial times; and never once have I done anything for which I have reason to repent in my dealings with my students. My only wish and prayer is that with my last breath I may be able to say the same of my relations with humanity......"

As for his interest in literature, he observed that he deemed himself exceptionally lucky that his profession and hobby coincided, literature being meat and drink to him in life Concluding, he reminded the audience that he was shortly retiring from the Principalship of the Maharaja's College only, and not from life, nor from the fields of education and literature, in which his services would go on as long as health and circumstances permited.

The Address was presented in an ivory casket of exquisite workmanship, and verses, specially composed for the occasion by Vidwan G. Sankara Kurup, were read out by a student. The function terminated with the usual Vote of Thanks and singing of the Cochin National Anthem.

AN "OLD BOY"

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947
MADRAS

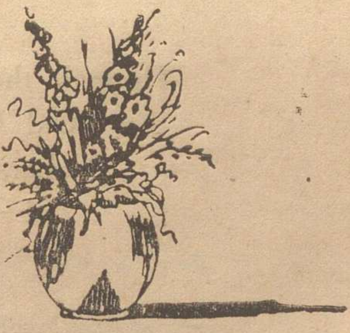

Who's Who

One, on whom 'Official Robes' sat
with ease and grace
Who never used his rigid rod of power
to win respect,
Whose magic 'Presence' silenced rough
or envious tongues,
And led the mind to dewell on
Knowledge and culture, "Sweetness and Light;"
Who is ever fresh and friendly
Calm and strong, firm and kind,
The "Best Principal" the College knows,
And he shall be "Principal" wherever he be!

Through the Glad eyes of
An "Old Girl" of the
Maharaja's College
4-8—22.

മഹാരാജകീയകലാശാലാമാസികയുടെ

മലയാളഭാഗം.

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947
MADRAS.

സാഹിത്യസോപാനം

പത്രാധിപർ :

സി. എൽ. ആൻറണി, എം. എ.

വിഷയവിവരം

ഷഞ്ജാതികഠ 1

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

പുരോഗമനസാഹിത്യം 3

എം. ലീലാവതി, Cl. ii

പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ പെട്ടി 10

ശ്രീമതി സരള രാമവർമ്മ

കുടിലിലെ പ്രേമം 21

എം. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, Cl. iv

തൃക്കാക്കര — പുരാതനകേരളത്തിൻെറ തലസ്ഥാനം 22

സി. ആർ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ, എം. എ.

നമ്മുടെ പ്രശ്നം 28

ടി അരവിന്ദാക്ഷൻ, Cl. iii

മൂകഗാനം 30

കെ. വി. തോമാസ്സ്, Cl. iv B. Sc.

മണിനാദം 32

ചന്ദ്രഹാസൻ, Cl iii

ക്ഷണനം 36

കെ പി. ദാമോദരൻ, Cl. iv B.Sc.

ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൻെറ റിപ്പോർട്ട് 37

തമ്മനത്തു് അരവിന്ദാക്ഷൻ, കാര്യദർശി

സംസ്കൃത സാഹിത്യസമാജം (ഉൽഘാടനം) 39

ഗോഷ്ഠീഗാനം 41

ചങ്ങാതികൾ

(ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്)

"എന്തു നീ തനിച്ചിങ്ങു
നിൽക്കുവാൻ ? ഏതോക്രൂര-
ജന്തുപോൽ മെരുങ്ങാത്ത
സാഗരം മുരളുന്നു!"

നീലമാമാകാശത്തിൽ
വീശിയ വെളിച്ചത്തിൻ-
ലോലമാം ചെമ്പൻ വല
ചുരുട്ടി ത്തോളത്താക്കി

ക്ഷീണനായലസനായ്
പകൽ പോവതും നോക്കി-
വാണഞാൻ ചാരേ മേവു-
മാക്കിടാത്തനോടോതി.

തെല്ലുമേ കുലുങ്ങാതെ
ചൂണ്ടലിൻ തുമ്പാൽ, നര-
പ്പല്ലുകാണിച്ചും കൊണ്ട്
ജൃംഭിക്കും കടലിനെ

കുത്തിയും, കളിപ്പിച്ചും,
ശാസിച്ചും നില്ക്കും ബാല-
നിത്തിരി മുഖം തിരി-
ച്ചെന്നൊടന്നേരം ചൊല്ലി:—

"പേടിയോ! കാവൽപ്പട്ടി
യാണെങ്ങൾക്കിച്ചങ്ങാതി
വീടിന്റെ മുൻപേ കാണാ-
മെപ്പൊഴു മുജാറായി.

ഈ മണൽ വിരിപ്പിന്മേൽ
        മറിഞ്ഞും മണപ്പിച്ചും
കാമം പോലെന്നോടൊപ്പം
        കളിക്കുന്നൊരിപ്പൊണ്ണൻ

പാതിരക്കെങ്ങാൻ കൂർക്കം
        വലിക്കാനാരംഭിക്കെ
വാർതിങ്കൾ തെങ്ങിൻ തോപ്പി-
        ലെത്തിച്ചു നോക്കാൻ വന്നാൽ

ഭാവമപ്പടിമാറും,
        കരയിൽ ച്ചൂര മാന്തി
ബ്ഭ്രൂവമ്പെക്കുലുക്കുമ്പോ-
        ളമ്പിളി വിളർത്തുപോം

ദൂര ചക്രവാളത്തി-
        നപ്പുറത്തെങ്ങോ കാരാ-
ഗാരബദ്ധയായ് മേവും
        മോഹനാം ഗിയെച്ചൊല്ലി!

ഖിന്നനായ് മലിനനായ്
        ധൂസര മേഘത്തുണ്ടാൽ
തുന്നിയ തൻ കുപ്പായം
        നൂറു ചീന്തലായ് തൂങ്ങി

ഭ്രാന്തുപൂണ്ടോടും കൊടും-
        കാററിനെ ക്കടിച്ചൊന്നു
ചീന്തുവാനിവൻ കുതി-
        ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ഞെട്ടും.

പേടിയോ! ഞങ്ങൾക്കെന്തു
        പേടിയാണിവനോടു
കൂടിയാണുറങ്ങുന്ന-
        തുണരുന്നതും ഞങ്ങൾ !

പുരോഗമനസാഹിത്യം

(എം. ലീലാവതി cl. ii)

ഭിന്നരുചിയാണ് ലോകം. ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ഉയൻവന്നാൽ, അതു് സർവ്വാംഗസുന്ദരമാണ്, സകലാഭിവൃദ്ധികാരണമാണ് എന്നെല്ലാം ഘോഷിക്കുവാൻ ആളുകളുണ്ടാവുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ അതു് ദോഷൈകമയമാണ്, ദുർഗ്ഗുണസങ്കേതമാണ് എന്ന് പടഹമടിക്കുവാൻ മറെറാരുകൂട്ടരുമുണ്ടാകും. എന്നാൽ, ഒരു വസ്തുവിന്ന മാഹാത്മ്യമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു് നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് നന്മയ്ക്കോ തിന്മയ്ക്കോ അതിൽ അധികം സ്ഥാനം എന്ന നോക്കിയിട്ടാണ്. ഒളിപ്പിച്ചാൽ ഒളിയാത്തവയും ഒതുക്കിയാൽ ഒതുങ്ങാത്തവയുമായ അപരാധങ്ങളെ മൂടിവെക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ അനാശാസ്യമാണ് മങ്ങിമറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കുററങ്ങളെ അഗാധതയിൽനിന്ന് കുത്തിപ്പൊക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന് പർവ്വതീകരിച്ചു കാണിക്കുന്നതും.

സാഹിത്യകാരസാരഥികളുടെ നിരന്തരമായ അദ്ധ്വാനത്തിൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി, ഇന്നത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യവാഹനം പുരോഗമിക്കുന്നുവെന്നും അതല്ല, വെറും പുരോഗമനഃബോർഡുവെച്ചു് പിന്നോക്കം സഞ്ചരിച്ചു് പുരോഗമനാത്ഥികളായ സഞ്ചാരികളെ വഞ്ചിക്കുന്നുവെന്നും ഉള്ള ഭിന്നങ്ങളായ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങൾ ഇന്നുപരന്നുകാണുന്നുണ്ടു്. സമാന്തരരേഖകളെപ്പോലെ (Parallel lines) ഒരിക്കലും യോജിക്കാത്ത ഈ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിമശ്കന മദ്ധ്യളത്തിൻെറ സ്ഥിതി ഇഷ്ടനില കൈക്കൊള്ളുവാനേ നിവ്വാഹമുള്ളു.

പുരോഗമനസാഹിത്യം എന്നാൽ എന്തെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടുവേണം ഇന്നത്തെ സാഹിത്യം ആദരണീയമായ പുരോഗമനമാണോ ചെയ്യുന്നതെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുവാൻ. ജീവൽസാഹിത്യം എന്ന പദംകൊണ്ടാണ് കുറച്ചുകാലം മുമ്പുവരെ ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തെ വ്യവഹരിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. എന്നാൽ, ജീവിച്ചാൽമാത്രം പോരാ; പുരോഗമിക്കുകകൂടി വേണമെന്ന ഉൽപതിഷ്ണുത്വമാണ് ഇന്നത്തെ നാമം അതിന് പ്രദാനംചെയ്തതു്. പുരോഗമനസാഹിത്യം എന്നതു് സ്വയം പുരോഗമിക്കുന്നതും തദ്വാരാ മനുഷ്യ സമുദായത്തെ പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നതും

ആവാം. ലോകത്തിലെ ഏതൊരു മൂലയിലും എന്നപോലെ, കേരളത്തിലും വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരുണർവുണ്ടായതിന്റെ പരിണതഫലമാണ് ഈ പുരോഗമനസാഹിത്യം. രാജത്വത്തേയും പ്രഭുത്വത്തേയും ചോദ്യം ചെയ്യുവാനും മർദ്ദനത്തേയും ചൂഷണത്തേയും സുധീരമായി എതിൎക്കുവാനും മനുഷ്യത്വത്തിനുവേണ്ടി അടരാടുവാനുമുള്ള ഒരായുധമായിട്ടാണ് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യം പുരോഗമിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യം മാനവസമുദായത്തെ പുരോഗമിപ്പിക്കുവാൻ അൎഹമാകുന്നതു്, സംസ്കാരസമ്പൂൎണ്ണമായ പ്രതിഭയിൽക്കൂടി അതു് നിൎഗ്ഗളിക്കുമ്പോഴാണു്. സാഹിത്യകാരന്റെ പുരോഗമനത്തെപ്പററി ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ അഭിപ്രായം ഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്.

"സാഹിത്യകാരൻ അയാൾ ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ പ്രവണതകളിൽനിന്നുകൊണ്ടായിരിക്കണം ശ്വാസോച്ഛ്വാസംചെയ്യേണ്ടതു്. അവയിൽ തകരേണ്ടതിനെ തകൎത്തും പുലരേണ്ടതിനെപ്പുലൎത്തിയും ഉത്തമസംസ്കാരശില്പങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കാനയാൾ ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കലമേനി ലോകത്തിൽനിന്നു് ഒന്നുരണ്ടടിയെങ്കിലും മുന്നിട്ടുനില്ക്കാനാളല്ലെങ്കിൽ അയാൾ ഒരു കീഴടക്കസാഹിത്യകാരൻമാത്രം"

— മാനദണ്ഡം.

ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യവും പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാരും ആ പേരിനെ എത്രത്തോളം അൎഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പരിശോധിക്കുകയാണല്ലോ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ഖണ്ഡകവിതകൾ, ചെറുകഥകൾ, നിരൂപണങ്ങൾ, ഉപന്യാസങ്ങൾ മുതലായ ശാഖോപശാഖകളിൽക്കൂടിയാണ് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യവൃക്ഷം തഴച്ചുവളരുന്നതു്. നോവലുകൾ, നാടകങ്ങൾ, തൎജ്ജമകൾ മുതലായ ചില സ്ഥൂലശാഖകൾ ഇടക്കിടെ പൊട്ടി മുളക്കാറുണ്ട്. മഹാകാവ്യങ്ങൾ, പുരാവൃത്തകൃതികൾ മുതലായവ ഈയിടെ അധികം കാണാറില്ല. ആധുനികജീവിതത്തിലെ സ്ഥലസമയസൌകൎയ്യങ്ങൾക്കനുസാരമായി സാഹിത്യം വളരുന്നതു് സ്വാഭാവികംമാത്രമാണു്. ഖണ്ഡകവിതകളും ചെറുകഥകളും നിമിഷംപ്രതി വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു്. പ്രണയകീൎത്തനം, സൌന്ദൎയ്യകീൎത്തനം, മുദ്രാവാക്യങ്ങളായി സ്വീകരിച്ച് കാവ്യരചന നടത്തി വിജയം നേടിയിരുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ലോകത്തോളം പഴക്കമുള്ളതെങ്കിലും ഇപ്പോഴും നവമായി വിലസുന്ന പ്രണയമോ, മനുഷ്യരെ മൃഗങ്ങളിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തരാക്കുന്ന സൌന്ദൎയ്യബോധമോ അല്ല ഇന്നത്തെ വിപ്ലവസാഹിത്യകാരന്മാരെ ഉൽബുദ്ധരാക്കു

ന്നതു്. മർദ്ദനം, ചൂഷണം, അടിമത്തം, അസമത്വം, തൊഴിലാളിമുതലാളിമാരുടെ സംഘട്ടനം മുതലായവയിൽനിന്നുയരുന്ന ആക്രന്ദനങ്ങളും അട്ടഹാസങ്ങളുമാണു് ഇന്നു മുഴങ്ങുന്നതു്. ആദ്യത്തേതിൽ ചില മൃദുലവികാരങ്ങളുടെ സമ്മേളനം; രണ്ടാമത്തേതിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വികാരങ്ങളുടെ സംഘട്ടനം; സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മനസ്സ് ഏതിനോടിണങ്ങിയിരിക്കുന്നുവോ അതു് പരിശുദ്ധവും യഥാർത്ഥവുമായ സാഹിത്യമാണെന്നു അവർ വാദിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെപ്പററി രണ്ടഭിപ്രായമുണ്ടാകുവാൻ കാരണമിതാണു്.

വിപ്ലവാത്മകമായ ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യം അനുവാചകരുടെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽ അലതല്ലിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ അപലപിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര നീചങ്ങളാണോ എന്നുപരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'പരമാർത്ഥം പച്ചയായി' അങ്ങു പറയുമ്പോൾ അപരാധബോധമുള്ള അന്തഃകരണത്തോടുകൂടിയവരെ അതു് സാരമായി ബാധിക്കും. കുത്സിതങ്ങളും ബീഭത്സങ്ങളുമായ വികാരങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു് ഹൃദയത്തെ കലുഷവും കളങ്കിതവും ആക്കുകയാണു് അവ ചെയ്യുന്നതെന്നു് അവർ വാദിക്കും. എന്നാൽ, ദയനീയങ്ങളും ലജ്ജാവഹങ്ങളുമായ സംഭവങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ, അപരാധിയല്ലാത്ത ഹൃദയം, ചിത്രീകരിച്ച സംഭവങ്ങളെപ്പററിയ അസുഖകരങ്ങളായ വികാരങ്ങളിലല്ല നിമഗ്നമാവുക; പ്രത്യുത, അനുകമ്പയുടേയും സമാധാനത്തിൻേറയും സദാചാരത്തിൻേറയും അനുഗ്രഹങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ചു് അവയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവൎത്തിക്കത്തക്ക ഉത്സാഹത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്ന വികാരങ്ങളിലാണു് മുഴുകുക.

ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യം അപഥത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നു എന്നതിനു് ചില ചെറുകഥകളെ ഉദാഹരണമാക്കാറുണ്ടു്. തകഴി, കേശവദേവു്, പൊൻകുന്നം, ബഷീർ, പൊറ്റെക്കാട്ടു്, ലളിതാംബിക, സരസ്വതിഅമ്മ മുതലായവരാണല്ലോ ഇന്നത്തെ ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിലെ മഹാരഥർ. "ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ പതിരുനീക്കി വിശാലമായ ആശയാന്തരീക്ഷത്തിലെ ഭാവനകൊണ്ടു ചൂടും സഹാനുഭൂതികൊണ്ടു് ആർദ്രതയും ഏല്പിച്ചു് സൂക്ഷിച്ചു് മുളപ്പിച്ചു്, വിളയിയ്ക്കുന്ന" സാഹിത്യകാരരാണു് ഇവരിൽ അധികവും. എന്നാൽ ലജ്ജാവഹങ്ങളും അശ്ലീലങ്ങളുമായ ചില സംഭവങ്ങളെ മനുഷ്യജീവിതത്തോടനുബന്ധിച്ചു് ഇവരിൽ ചിലർ ചിത്രീകരിച്ചതു്, സാഹിത്യകാരരുടെ പരിധിക്കതീതമായി എന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനു കാരണം, യാഥാർത്ഥ്യ

ത്തിൻെറ വെളിച്ചം മുഖത്തു പതിച്ചപ്പോൾ ഈ സുഖപ്രിയരായ മനുഷ്യപ്പെരുച്ചാഴികൾ ഒന്നമ്പരന്നുപോയി എന്നതായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരുകാര്യം പ്രസ്താവിച്ചേതീരൂ. എത്ര ഗോപ്യമായ വസ്തുത ചിത്രീകരിക്കേണ്ടിവന്നാലും ഭാഷയ്ക്കൊരു ഗൌരവം കൂടിയേ കഴിയൂ. ഈ ഒരു ഗുണത്തിൻെറ അഭാവത്താൽ മുൻപറഞ്ഞ കാഥികരുടെ കഥകളിൽ പലതും അവയെപ്പററി അസംതൃപ്തിജനകമായ അഭിപ്രായത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിൽ പലപ്പോഴും സഹായമായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ ഏററവും താഴ്ന്നപടിയിലുള്ള കൃതികളല്ലല്ലോ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ കഴിവിനെ അളക്കുന്നതും അയാളുടെ കൃതികളുടെ മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതും.

"പൊറെറക്കാട്ടെഴുത്തും പ്രശസ്തകഥകൾക്കൊപ്പം കലപ്പെന്നിയേ
മറെറന്തുണ്ടു മനസ്സിനിത്ര മിഴിവൊത്താനന്ദമേകീടുവാൻ ?"

എന്നിങ്ങനെ സഹൃദയലോകം ആ ചെറുകഥാകാരനെ പ്രശംസിക്കുന്നതിൽനിന്നു് നമുക്കു മനസ്സിലാവുന്നതെന്താണു് ? നവീനങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ സംഘട്ടനത്താൽ വിവേചനശക്തിയ്ക്കു സംഭവിക്കുന്ന മാന്ദ്യം കൊണ്ടും പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണകൊണ്ടും സംസ്കാരസമ്പന്നൎക്ക് രുചിയ്ക്കാത്ത സംഭവങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവയെ വിത്തുകളുടെ ഇടയിൽ കാണുന്ന പതിരുകളെപ്പോലെ എണ്ണിയാൽമതി എന്നല്ലേ ?

സാഹിത്യം അസഭ്യതയുടെ കൂത്തരങ്ങായിത്തീൎന്നിരിക്കുകയാണെന്നും മദ്യഷാപ്പു്, വേശ്യാലയം, വഞ്ചന, അസത്യം മുതലായവയുടെ ഒരു പ്രദൎശനരംഗമായി ചെറുകഥാസാഹിത്യം അധഃപതിച്ചുവെന്നും ഒരഭിപ്രായമുണ്ടായതിൽ കുറച്ചൊക്കെ ഉത്തരവാദിത്വം ഈ കഥാകാരന്മാൎക്കും ഉണ്ടു്. മനശ്ശാസ്ത്രത്തിൻെറ അഗാധതയിലേക്കു് ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങിച്ചെല്ലുവാനുള്ള കെൽപ്പു തങ്ങൾക്കുമാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നും മററാൎക്കും കാണാനോ അറിയാനോ കഴിയാത്ത മ്ലേച്ഛവികാരങ്ങളുടെ സംഘട്ടനങ്ങൾ അസംസ്കൃതമനസ്കരിൽ നടക്കുന്നതിനെ ചിത്രീകരിയ്ക്കുവാൻ തങ്ങൾക്കുള്ള പാടവം അസാമാന്യമാണെന്നും ഭാവമുണ്ടെന്നുതോന്നും, അവരുടെ കഥകളിൽ ചിലതു് വായിച്ചാൽ. ലജ്ജാവഹങ്ങളായ സംഭവങ്ങളെ സഭ്യങ്ങളാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിൽ കഥനരീതിയ്ക്കാണു് എപ്പോഴും പ്രാധാന്യം.

"പോയകന്നിയിലാൎന്നാപ്പാവത്തിൻ 'കണ്ടാൽബ്ഭേദ' –
മായ പൊന്മകളപസ്മാരത്താൽ മൃതയായി

ഒററുകാരനാം ക്രൂരദാരിദ്ര്യം ചാരിത്രത്തെ
വിററുതിന്നാനാസ്സാധ്വപ്പെണ്ണിനൊട്ടരുനിന്നു.
ആയവളിരുന്നപ്പോൾ വൃദ്ധയ്ക്കു നാമം ചൊല്ലി
പ്പായയിൽക്കൂടാം പുറത്തൊന്നുമന്നാറിയേണ്ട.
ആമകൾക്കൊരുകൊച്ചുമകനുണ്ടു; വൻജന്മി-
യാമയാളുടെ തനിപ്പകർപ്പായതാണെന്തോ മൂലം"

നോക്കുക! കവി കാര്യം എത്ര ഭംഗിയായിപ്പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു! സംഭവങ്ങളേക്കാൾ അവയെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന രീതിയ്ക്കാണ് പ്രാധാന്യം എന്നു ഇതുകൊണ്ടു വിശദമായല്ലോ. ഈ വിഷയത്തിൽ ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ പലക്കും മാർഗ്ഗഭ്രംശം വന്നുപോകുന്നുണ്ട്.

ആവേശപൂർണ്ണങ്ങളായ അട്ടഹാസങ്ങളാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യം എന്നു പറയുന്നതുപോലെത്തന്നെ, വിഷാദാത്മകത്വമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യം എന്നു ചിലരുടെ ശങ്ക,

"കപടലോകത്തിലാത്മാർത്ഥമായൊരു
ഹൃദയമുണ്ടായതാണെന്റെ പരാജയം"

മുതലായ വിലാപങ്ങളിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നതായിത്തോന്നാം.

"തോൽവി, നൈരാശ്യ, മിവയെക്കുറിച്ചാകിൽ
നീ വിഷാദത്തിനായ് പാടാതിരിക്കുക!"

എന്നേ ഇക്കൂട്ടരോട് അപേക്ഷിക്കുവാനുള്ളു.

കാവ്യഗുണം ഒന്നുംതന്നെയില്ലെങ്കിലും അനീതിയോടുള്ള അമർഷത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങുന്ന വെല്ലുവിളികളെല്ലാം കവിതയാണെന്ന കരുതലാണ് മറെറാരുദോഷം. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനും മാർഗ്ഗദർശകങ്ങളായ കവിതാതല്ലജങ്ങൾ പലതും കൈരളിക്ക് സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"സംഗരം വിതച്ചിട്ടു തൻെറ നാടിനു നിത്യ-
മംഗളം കൊയ്യാമെന്ന മോഹമേ! ലജ്ജിക്കു നീ."
"ലോകചിത്തം സമാക്രമിച്ചീടുന്ന
ശോകയോദ്ധാക്കളായുധം വെക്കട്ടെ
ജീവിതഹിമബിന്ദു തിളങ്ങട്ടെ
തൂവിടും സുഖസുന്ദര രശ്മിയാൽ"

മുതലായവയുടെ ആശയപ്രൌഢിയും, ആവേശപൂർണ്ണത്വവും, സാരള്യവും, ഗാനാത്മകതയും ആദരണീയങ്ങളാണ്.

ഇങ്ങനെ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യത്തിന് നിരവധി കളങ്കങ്ങൾ കണ്ടെത്താം. എന്നാൽ അതിനെ സൎവ്വശക്തിയും പ്രയോഗിച്ച് എതിൎക്കുകയോ അപലപിക്കുകയോ ചെയ്യത്തക്ക കരുത്ത് ഈ ദോഷങ്ങൾക്കുണ്ടോ എന്നാണ് പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. പതിതരുടേയും പാവങ്ങളുടേയുമാണ്, ഉൽകൃഷ്ടരുടേയും കുബേരരുടേയുമല്ല, ഇന്നത്തെ ലോകം. അവശതകളാണ്, അനുഗ്രഹങ്ങളല്ല ഇന്നത്തെ ലോകരുടെ ചിന്താവിഷയം; അനക്ഷരതപത്തിൽ അനുതപിക്കുവാനാണ്, പാണ്ഡിത്യത്തെ പ്രശംസിക്കുന്നതിനല്ല, ഇന്നത്തെ ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഉന്നതങ്ങളായ മണിമേടകളിലല്ല, പാഴ്ക്കുടിലുകളിലാണ് അധികംപേരുടേയും ആരാധനാവിഷയം. തൂപ്പുകാരിയുടെ പുരികത്തിലെ വിയൎപ്പിൻപൊടികളാണ്, മാളികപ്പുറത്തു വസിക്കുന്ന കൊച്ചമ്മമാരുടെ മുത്തുമാലകളല്ല ഇന്നത്തെ കവികളുടെ ഭാവനയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയവും പരിതഃസ്ഥിതികളും ആശയങ്ങളും ആദൎശങ്ങളും മാറിയിരിക്കുന്നു. ചിന്തയുടേയും ജീവിതത്തിന്റേയും പ്രതിഫലനമായ സാഹിത്യത്തേയും ഈ പരിവൎത്തനങ്ങൾ ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? അതിനാൽ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവൎക്ക് ജീവിതരഹസ്യങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണമായ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെ അപലപിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

നമ്മുടെ സാഹിത്യം ആ പഴയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കൊന്നു തിരിഞ്ഞു നടന്നെന്നു വിചാരിക്കുക; എന്നാലുണ്ടാകാവുന്ന അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും ഇപ്പോഴത്തെ അഭിവൃദ്ധിയും കൂടി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണാം ആദരണീയമായിട്ടുള്ളതേതാണെന്ന്. മഹാകാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, പ്രേമസന്ദേശങ്ങൾ മുതലായവയെഴുതുവാൻ കവികളുണ്ടായെന്നുതന്നെവെക്കുക. അൎത്ഥത്തേയും രമണീയതയേയും അലങ്കാരങ്ങളുടെ മഞ്ജുളശിഞ്ജിതങ്ങളേയും എല്ലാം സംരക്ഷിച്ച് പരിപൂൎണ്ണമായി അവതരിക്കുകയാണ് അവരുടെ കവിതയെങ്കിൽത്തന്നേയും നിത്യവൃത്തിക്ക് പ്രഭാതംമുതൽ പ്രദോഷംവരെ വേലചെയ്യേണ്ട അനവാചകലോകം സാഹിത്യാസ്വാദനം വേണ്ടെന്നുവെക്കുകയേ ഉള്ളൂ. സാധാരണക്കാരന്റെ സാഹിത്യമാണ് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യം. കാളിദാസന്റെ ലളിതവും മനോഹരവുമായ ഒരാശയം ഭാവനാസമ്പന്നനായ ഒരു വിവൎത്തകന്റെ തൂലികയിൽനിന്നു നിൎഗ്ഗളിക്കുമ്പോൾ സഹൃദയന്മാർ ആനന്ദപുളകംകൊള്ളുന്നതെങ്ങനെയെന്ന്

"നീയാകാശത്തുയന്നാൽ കുറുകുറനിരകൈത്താരുകൊണ്ടൊന്നുപൊക്കി
പ്രേയംനിന്നെത്തുമെന്നാ പ്ഥികയുവതിമാർ നോക്കി നില്ക്കും ഭവാനെ"

എന്ന വരികൾ നമുക്കു വിശദമാക്കിത്തരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സാധാരണക്കാരനെ ഉദ്ബുദ്ധനാക്കുവാനോ ആനന്ദിപ്പിക്കുവാനോ അവയ്ക്കു് സാദ്ധ്യമാകുന്ന കാര്യം സംശയാവഹമാണു്. അതേ അനുഗൃഹീത സാഹിത്യകാരൻതന്നെ എഴുതിയ

"മോളിലേയ്ക്കവനൊന്നു നോക്കിനാനാനോട്ടത്തിൽ
കാളിടും ചൂടിൽ ദൈവം പൊലിഞ്ഞുപോയീലല്ലീ?
ഒന്നവൻ നെടുതായി വീർപ്പിട്ടാൻ ധർമ്മത്തിൻെറ-
യുന്നതമണിധ്വജം കുലുങ്ങിപ്പോയീലല്ലീ?"

എന്ന വരികൾ ഏതു് അചഞ്ചലൻെറ ഹൃദയത്തെയാണു് ചലിപ്പിക്കാത്തതു് ? ഏതു പാമരനെയാണു് ഇരുത്തിച്ചിന്തിപ്പിക്കാത്തതു് ?

"ഇന്നത്തെ ജീവിതസമ്പ്രദായത്തെ അടിയോളം അഴിച്ചുകാട്ടുന്നൊരു ഫിലോസഫി സോഷ്യലിസമാണു്. ഇന്നു് വിപ്ലവകരമല്ലാത്ത കലയിൽ റിയലിസം കാണുക തീർച്ചയായും അസാദ്ധ്യമെന്നു വന്നിരിക്കുന്നു്" എന്ന സ്റ്റീഫൻ സ്പെൻഡരുടെ അഭിപ്രായം 'പിൻതിരിപ്പ' ന്മാരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെ ഒട്ടും പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു് ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിന്നു് അർത്ഥമില്ല. മാർഗ്ഗഭ്രംശം വരാതെ വിദഗ്ദ്ധഹസ്തങ്ങൾ അതിനെ എപ്പോഴും നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണു്. അതിനുംപുറമെ, സങ്കുചിതപരിധിയിലുള്ള അതിൻെറ വികാസത്തെ വിസ്തൃതമാക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും വേണം. കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങൾ മാത്രല്ല ലോകത്തിൽ സത്യമായിട്ടുള്ളു. മനോഹാരിതയിലും, സത്യത്തേയും നിഷ്കളങ്കതയേയും കാണാൻ കഴിയുന്നതാണു്. പ്രചരണം മാത്രം ഒരു കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യമാണെന്നു് വിളിച്ചുപറയുമ്പോഴാണു് അതിൻെറ വികാസം സങ്കുചിതമാകുന്നതു്. ശാശ്വതസത്യത്തിൻെറ കീർത്തനങ്ങൾ ഏതുകാലത്തെ സാഹിത്യത്തിലും നവമായിത്തന്നെ പരിലസിക്കും. ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികളുടെ ആക്രന്ദനങ്ങൾമാത്രം ഒരു സാഹിത്യത്തിൽ അവശേഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിവിധതയിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന മനോഹാരിത അപ്രത്യക്ഷമാകും. അതിനാൽ മനുഷ്യൻെറ ആശയങ്ങൾക്കും വികാരങ്ങൾക്കും ആദർശങ്ങൾക്കും അനുസരിച്ചു, സാഹിത്യത്തിൻെറ ബഹുമുഖമായ വികാസംതന്നെയാണു് പുരോഗമനം. ക്ഷുദ്രങ്ങളായി ഇടയിൽ വല്ലതും ഉത്ഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവയെ പരിഗണിയ്ക്കേണ്ടതില്ല. അർത്ഥമുള്ളതേ ജീവിക്കൂ; അർത്ഥമില്ലാത്തതു് നശിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അവയുടെ സ്വല്പകാല ജീവിതത്തിനിടയ്ക്കു് മാനവസമുദായ

ത്തിന് തീർത്താൽ തീരാത്ത കളങ്കം വരുത്തിവെയ്ക്കുമെന്ന് കരുതുവാൻ ന്യായമില്ല. വിവേചനശക്തിയുള്ള പ്രതിഭാശാലികൾ അവയുടെ ആവിർഭാവത്തെ, നിശിതങ്ങളായ വിമർശനങ്ങളെക്കൊണ്ട് തടയാൻശ്രമിച്ചാൽ മാത്രംമതി. വർണ്ണഭേദമുള്ള ചില്ലുകളിൽക്കൂടി നോക്കിയാൽ ലോകം മുഴുവൻ ചില്ലുകളുടെ വർണ്ണമായിത്തീരുന്നതുപോലെ ക്ഷുദ്രകൃതികളിൽക്കൂടി സാഹിത്യത്തെ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യം മുഴുവനും ക്ഷുദ്രമായിത്തോന്നാം. അതിനാൽ നിരാശയേക്കാളധികം ആശയ്ക്കുതന്നെയാണ് വഴി. പിൻതിരിപ്പൻ നയങ്ങളൊന്നും പ്രയോഗിക്കാതെ, ഇടയ്ക്കുകല്ലോ മുള്ളോ തടയുകയോ കുണ്ടിലോ കുഴിയിലോ വീഴുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ തടയുകമാത്രം ചെയ്ത്, സാഹിത്യത്തെ പുരോഗമിപ്പിക്കുവാൻ തന്നെയാണ് പ്രയത്നിക്കേണ്ടത്.

ചെറുകഥ.

"പട്ടിൽപൊതിഞ്ഞ പെട്ടി"

(ശ്രീമതി സരള രാമവർമ്മ)

സുരേന്ദ്രന് അന്ന് പതിനൊന്നുവയസ്സു പ്രായമാണ്. ഏഴാം ക്ലാസ്സിലാണവൻ പഠിക്കുന്നത്. സഹോദരീസഹോദരന്മാരാരുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ലാളനാസുഖം മുഴുവൻ അനുഭവിച്ചാണവൻ വളൎന്നുവന്നത്. കൂട്ടുകാരില്ലാത്ത കോട്ടം അവൻ തീരെ അറിഞ്ഞില്ല; അയൽപക്കത്ത് അതുവളരെ ബാലന്മാർ അവന് കളിത്തോഴന്മാരായി ഉണ്ടായിരുന്നു. പള്ളിക്കൂടംവിട്ട് വീട്ടിൽ വന്നാൽ കാപ്പികുടിക്കുവാൻതന്നെ അവന് ക്ഷമയില്ല. അമ്മയുടെ നിർബ്ബന്ധംമൂലം അവൻ വല്ലതുമൊക്കെ ഭക്ഷിച്ച്, കളിക്കുവാൻ ഓടും. സന്ധ്യയായല്ലാതെ അവൻ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങില്ല.

അന്നും പതിവുപോലെ പള്ളിക്കൂടംവിട്ട് വന്ന ഉടനെ അവൻ കളിക്കുവാനോടി. അടുത്തുള്ള ഗൃഹങ്ങളിൽനിന്ന് നാമം ജപിക്കുന്നതു കേട്ടപ്പോഴേ അവന് സമയബോധം ഉണ്ടായുള്ളു. "നേരം ഇരുട്ടിയല്ലോ!

ഇന്നു് കളി മതി" എന്നു പറഞ്ഞു് അവൻതന്നെയാണു് അന്നു് കളിക്കു് വിരാമമിട്ടതു്; ഇതു് ഒരു അസാധാരണസംഭവമായിരുന്നു. പക്ഷേ അന്നു് ഗൃഹത്തിലേക്കു് മടങ്ങുവാൻ സുരേന്ദ്രന്നു് പ്രത്യേകമായ ഉത്സാഹവും ധൃതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻെറ അച്ഛൻ പിറേറന്നാൾ ആലപ്പുഴക്കു് എന്തോ അത്യാവശ്യംപ്രമാണിച്ചു് പോവുകയാണു്. രവിയുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ ആലപ്പുഴയിൽനിന്നു് വന്നപ്പോളാണു് അവന്നു് ആ നല്ല പേന കൊടുത്തതു്! അന്നു് അവനതു ക്ലാസ്സിൽകൊണ്ടുവന്നു് എത്ര അഭിമാനപൂർവ്വമാണു് സഹപാഠികളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തതു്! അന്നു തുടങ്ങിയതാണു് സുരേന്ദ്രന്നു് അതുപോലെ ഒരു പേനക്കു് മോഹം! തനിക്കു് ഇതുപോലെ സമ്മാനം തരുവാൻ ഒരു ജ്യേഷ്ഠൻ ഇല്ലല്ലൊ എന്നു് അവൻെറ മനസ്സു് തെല്ലൊന്നു നൊന്തു! പക്ഷെ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞാൽ സാധിക്കാത്ത കാര്യമില്ലെന്നു് അവന്നു നല്ല ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴിതാ അവന്നു പറയുവാൻ അവസരവും കിട്ടി; അച്ഛൻ ആലപ്പുഴയ്ക്കാണു് പോകുന്നതും!

അമ്മ പറയുന്നതിന്നു മുൻപുതന്നെ സുരേന്ദ്രൻ മേൽക്കഴുകി നാമംജപിക്കുവാൻ നിലവിളക്കിൻെറ മുൻപിലെത്തി. മല്ലികക്കു് — അവൻെറ അമ്മക്കു് — തെല്ലൊരത്ഭുതംതോന്നി.

"ഇന്നെന്താ സുരേന്ദ്രൻ പതിവില്ലാത്തവിധം നേരത്തെ നാമംജപിക്കുവാനെത്തിയതു്?"

"ഒന്നുമില്ലാ! കുറച്ചധികം പഠിക്കുവാനുണ്ടു്."

സുരേന്ദ്രൻ സൂത്രത്തിൽ മറുപടികൊടുത്തു.

അച്ഛൻ ഊണുകഴിഞ്ഞു് ചാരുകസേരയിൽ കിടക്കുന്ന തക്കം നോക്കി അവൻ ചെന്നു.

"അച്ഛാ! രവിയുടെ ചേട്ടൻ ആലപ്പുഴയിൽനിന്നു വന്നപ്പോൾ അവന്നു് നല്ലൊരു പേന കൊണ്ടുവന്നു. എനിക്കും അതുപോലെ ഒന്നു്—"

സുരേന്ദ്രൻ ചാരുകസേരയുടെ പിറകിൽ പകുതി മറഞ്ഞുനിന്നു — ശുഭകരമായ മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്.

"കൊണ്ടുവരാമല്ലൊ. പിന്നെ എന്താ നിനക്കു് വേണ്ടതു്"?

സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനായ ആ പിതാവു് ചോദിച്ചു.

"ഒരു ബാററും!"

"ഓ! അങ്ങിനെയാകട്ടെ! പോയി പഠിച്ചുകൊള്ളു!"

സുരേന്ദ്രൻ ഉത്സാഹഭരിതനായി പഠിക്കുവാനോടി. പിറേറന്നാൾ അച്ഛനെ യാത്രയയക്കുവാൻ അവൻ പൂമുഖത്തുതന്നെ നിന്നിരുന്നു.

"മോനേ! പേനയും ബാററും കൊണ്ടുവരാം. കേട്ടോ! അമ്മയെ ശല്യപ്പെടുത്താതെ മിടുക്കനായിരിക്കണം!"

*　　*　　*　　*　　*

സുരേന്ദ്രൻ ആനന്ദഭരിതനായി അച്ഛന്റെ വരവിനുള്ള ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിക്കഴിക്കുകയാണ്. അച്ഛൻ വരുന്നതിന്റെ തലേന്നാൾ അവനൊരു ബുദ്ധിതോന്നി — അച്ഛന്റെ അലമാരിയൊന്നു തുറന്ന് പുസ്തകങ്ങളൊക്കെ പൊടിതുടച്ചു വൃത്തിയാക്കണം! അച്ഛനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ അവനൊരു മോഹം! ആ മൂലയിൽ കിടക്കുന്ന അലമാരി അച്ഛനോ അമ്മയോ തുറന്നുകണ്ടിട്ടേയില്ല! അതിലെ പുസ്തകങ്ങളൊക്കെ പാററകൾ തിന്നു് കേടുവരുത്തുന്നുണ്ടാവില്ലേ?

അലമാരിയുടെ താക്കോൽ അവനറിയാം. അലമാരി തുറന്നപ്പോഴാണ് ഒരു ചുവന്ന പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള വിചിത്രമായ ആ പെട്ടി അവന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചതു്! "ഈ പെട്ടി ഞാനിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ! ഇതിലെ കൊത്തുപണി വിശേഷമായിരിക്കുന്നു! അച്ഛനിതെവിടുന്നുകിട്ടി! രവിയെ ഇതൊന്നു കാണിച്ചുകൊടുക്കണം! അവന്റെ വീട്ടിൽ ഇതുപോലൊരു പെട്ടിയുണ്ടാവില്ലാ, തീർച്ച! — "സുരേന്ദ്രൻ അഭിമാനപൂർവ്വം വിചാരിച്ചു. അവനതു് തുറക്കുവാൻ തിടുക്കമായി. താക്കോൽ തുരുമ്പുപിടിച്ചു അലമാരിയിൽത്തന്നെ കിടന്നിരുന്നു. അവൻ അതൊന്നു തുടച്ചു പെട്ടിതുറന്നു. ഒരു മങ്ങിയ ഫോട്ടോ, ഒരു ചെറിയ ഡയറി, മൂന്നു് എഴുത്തുകൾ — ഇതായിരുന്നു പെട്ടിയിലെ ഉള്ളടക്കം! സുരേന്ദ്രനു് കുറച്ചു നിരാശതോന്നി. എങ്കിലും അവൻ ആ ഫോട്ടോ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി — ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിയെന്നുതോന്നുന്ന ഒരു പ്രൌഢസ്ത്രീയും കസേരകളിൽ ഇരുന്നിരുന്നു; കസേരകളുടെ കൈപിടിച്ചു് അവരുടെ ഇരുവശത്തും ഒരു ബാലനും ഒരു ബാലികയും നിന്നിരുന്നു. അവർക്കു് പതിനെട്ടും പന്ത്രണ്ടും വയസ്സു പ്രായം കാണും! "ഇതാരെല്ലാമാണ്?" സുരേന്ദ്രനു് അറിയുവാൻ തിടുക്കമായി. പക്ഷെ അവൻ ക്ഷമിച്ചു. ആ ഡയറി അവനൊന്നു പരിശോധിച്ചു. കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു് ഒരു തവിട്ടുനിറം ബാധിച്ച ആ ഏടുകളിൽ പെൻസിൽകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു.

"എൻെറ സുരേന്ദ്രനെ കാണ്മാൻ എനിക്കിനി ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ, അവൻ ഒരു യുവാവാകുമ്പോൾ ഇതുമൂലം അവൻ അവൻെറ അമ്മയേയും എന്നേയും അറിയട്ടെ!"

തൻെറ പേർതന്നെ ആ ഡയറിയിൽ കണ്ടപ്പോൾ സുരേന്ദ്രന് അതു വായിക്കുവാൻ കൂടുതൽ രസം തോന്നി.

"മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഏകപുത്രനായിരുന്നു. കുട്ടൻ എന്നാണ് അവരെന്നെ വിളിച്ചിരുന്നതു്; സ്വന്തം പേർ ബാലകൃഷ്ണൻ എന്നാണ്. എനിക്കു ഏഴ് വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നപ്പോഴാണു ചോറൂണുകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ലീലയെ എൻെറ അമ്മ ദത്തെടുത്തതു്. ലീല എൻെറ അച്ഛൻെറ ഭാഗിനേയിയായിരുന്നു. അവളെ പ്രസവിച്ചതുമുതൽ അവളുടെ അമ്മ—ലക്ഷ്മിജ്യേഷ്ഠത്തിയെക്കുറിച്ചു് ഒരു മങ്ങിയ ഓർമ്മ എനിക്കിന്നും ഉണ്ടു്—രോഗശയ്യയിലായിരുന്നു. ലീലയ്ക്കു് നാലുമാസമായപ്പോൾ അവർ മരിച്ചു. പെൺകുട്ടികളില്ലാതെ വ്യസനിച്ചിരുന്ന എൻെറ അമ്മ ലീലയുടെ ഭാരം കയ്യേററു!

ലീലയെ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ സന്തോഷം അവർണ്ണനീയമാണ്! തടിച്ചു, കൊഴുത്തു്, വെളുത്ത ഒരു തങ്കക്കുടമായിരുന്നു ആ പെൺകുഞ്ഞു്. അവൾ വളരെ അപൂർവ്വമായേ കരയുകയുള്ളു—എപ്പോഴും കാലും കയ്യും കുടഞ്ഞു് ഓരോ ശബ്ദശകലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു് തൊട്ടിലിലങ്ങനെ കിടക്കും! ആർക്കും അവളെക്കൊണ്ടൊരു ശല്യമില്ല! ഞാൻ അവളുടെ അരികിൽനിന്നു നീങ്ങില്ല—അവൾ ഉറങ്ങുമ്പൊഴും ഞാൻ തൊട്ടിലിന്നരികെ കാവലിരിക്കും! ആ കൊച്ചു കൈകാലുകൾ തൊട്ടുനോക്കും—ഹോ! എന്തൊരു മിനുസ്സം! ഞാനും ഒരുകാലത്തു് ഇങ്ങിനെയായിരുന്നുവോ?' ഞാൻ വിചാരിക്കും.

അങ്ങിനെ ലീല നീന്തുവാൻ തുടങ്ങി; മുട്ടുകുത്തി; പിന്നെ പിച്ചവെച്ചു നടന്നുതുടങ്ങി. അവൾ ആദ്യമായി ഓരോ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോൾ എനിക്കെന്തൊരാനന്ദമായിരുന്നു! അവൾ എന്നെ ആദ്യം വിളിക്കണമെന്നു് ഞാൻ ആശിച്ചു—"ഏട്ടാ! ഏട്ടാ!" ഞാൻ അവൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കും! അങ്ങിനെ ലീല സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി. അവൾക്കു് അഞ്ചു വയസ്സായപ്പോൾ ഞാൻതന്നെയാണവളെ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയതു്! ഞാൻ അവൾക്കു പാഠങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കും; ചിലപ്പോൾ അവളെ ശാസിക്കും; ഒന്നു രണ്ടു തവണ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്"—'കഷ്ടം! എനിക്കൊരു അനുജത്തി ഇല്ല

ല്ലൊ!' സുരേന്ദ്രന് സങ്കടംതോന്നി. "പത്താംക്ലാസ്സ് പാസ്സായതിനുശേഷം ഞാൻ പട്ടണത്തിൽപോയി കലാശാലയിൽ ചേൎന്നു. ലീല അന്ന് ആറാംക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. ലീലയെ പിരിഞ്ഞു് പട്ടണത്തിലേക്കു പോകുവാൻ എനിക്ക് നന്നാ വ്യസനമുണ്ടായിരുന്നു. ഓണത്തിനും, തിരുവാതിരയ്ക്കും മററും വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലാമല്ലൊ എന്നു സമാധാനിച്ച് ഞാൻ യാത്രയായി.

കോളേജിൽ ചേൎന്നതിനുശേഷം എൻെറ സ്വഭാവത്തിന് വലിയൊരു മാററം വന്നു. പഠിപ്പിൽ ശ്രദ്ധകുറഞ്ഞു; കൂട്ടുകാർകൂടി ചായകുടി, സിഗാററുവലി എന്നു തുടങ്ങിയതിലൊക്കെ ആസക്തി കലശലായി. ഇതുമൂലം വീട്ടിൽനിന്നു വരുന്ന രൂപകൊണ്ടു ചെലവു കഴിയാതെ വന്നു. പരീക്ഷകഴിഞ്ഞു് വീട്ടിലേക്കു ചെന്നതു് വളരെ ഭയാശങ്കകളോടുകൂടിയാണ്. രൂപ അയച്ചുതരാം എന്നുപറഞ്ഞു കടക്കാരെയൊക്കെ സമാധാനപ്പെടുത്തിയാണ് വീട്ടിലേക്കു പോയതു്. അച്ഛനോട്ട് എങ്ങനെയാണ് ഈ വിവരങ്ങളൊക്കെ പറയുക. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു—ഞാൻ പരീക്ഷയിൽ തോററ വിവരം ഒരു സ്നേഹിതനിൽനിന്നറിഞ്ഞു. എൻെറ മനസ്സ് വല്ലാതെ ഒന്നു പിടച്ചു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ സങ്കടം ഒരജ്ഞാതവാസത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു; ഞാനതിനു വഴങ്ങുകയുംചെയ്തു. എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെയാണ് ഞാൻ പുറപ്പെട്ടതു്. രണ്ടുമൂന്നുമാസം ചുററിത്തിരിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ ഞാൻ കൊളമ്പിലെത്തി. 30ക. ശമ്പളത്തിൽ ഒരു ചെറിയ ജോലി എനിക്കു കിട്ടി. ഈ തുച്ഛമായ ജോലിയിലിരുന്ന് അച്ഛനമ്മമാൎക്കും ലീലക്കും എഴുത്തെഴുതുവാൻ അഭിമാനം എന്നെ അനുവദിച്ചില്ല അങ്ങനെ കൊല്ലങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു പോയി.

ആ അപൂൎണ്ണമായ ജീവിതത്തിൽ എനിക്ക് ഏകാശ്വാസം ആ ഫോട്ടൊ ആയിരുന്നു—അച്ഛനമ്മമാരും ലീലയും ഞാനുംകൂടി എടുത്ത ആ ഫോട്ടോ! ഞാൻ പട്ടണത്തിലേക്ക് പോകാറായപ്പോൾ എടുത്തതാണത്! വീട്ടിൽനിന്നു പോരുമ്പോൾ ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന ഏക സാധനമായിരുന്നു അതു്! ദിവസത്തിൽ ഒരു തവണയെങ്കിലും ഞാനാ ഫോട്ടൊ നോക്കും!

6 കൊല്ലങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞുപോയി. ഞാൻ 100ക. ശമ്പളക്കാരനായി. കുറച്ചുരൂപ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയിരിക്കെയാണ് ഒരു ഭാഗ്യക്കുറിയിൽ എനിക്ക് ഒന്നാംസമ്മാനം കിട്ടിയതു്. അവിചാരിതമായി 3000 രൂപാ കിട്ടിയപ്പോൾ ഞാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി — ഉടനെ നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങണമെന്ന്. താമസിയാതെ ഞാൻ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ആ ചെറിയ സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടിയിറങ്ങിയപ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു പരിഭ്രമം തോന്നി. ആ പ്രദേശം സുപരിചിതമാണെങ്കിലും ഒരൊററ പരിചയമുള്ള മുഖം ഞാനവിടെ കണ്ടില്ല. കോളറയുടെ നടനരംഗമായിരുന്ന ഒരു കുഗ്രാമത്തിലാണ് ഞാൻ എത്തിയിരുന്നതെന്ന് ഞാൻ ഓർത്തു. എത്രയെത്ര ജനങ്ങളെയാണ് ആ ഭയങ്കരവ്യാധി ആബാലവൃദ്ധം തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതെന്ന് കണക്കില്ല; അതിനെക്കുറിച്ചൊക്കെ ഞാൻ പത്രങ്ങളിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ ബാഹ്യമായ വ്യത്യാസമൊന്നും അവിടെയെങ്ങും ഞാൻ കണ്ടില്ല. ആ പച്ചപ്പുൽപ്പാടങ്ങൾ, തലയുയർത്തിനില്ക്കുന്ന വൻമരങ്ങൾ — എല്ലാം പഴയപോലെതന്നെ ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു ചെറുക്കനെക്കൊണ്ട് പെട്ടിയും കിടയ്ക്കയും എടുപ്പിച്ച് ഞാൻ പരിചിതമായ ആ വഴിയിൽക്കൂടി നടന്നു. ഒടുവിൽ ആ പടിപ്പുരയിലെത്തി. വാതിൽ അടച്ചുപൂട്ടിയിരുന്നു. പടിപ്പുരയുടെ ചിലഭാഗങ്ങളൊക്കെ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. ഞാൻ ആ പറമ്പിനകത്തേക്കൊന്നു എത്തിനോക്കി. മുററമൊക്കെ പുല്ലു വളന്ന് അനാഥമായിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. വീടിന്റെ പലഭാഗങ്ങളും ഇടിഞ്ഞുവീഴാറായിട്ടുണ്ട്. ജനലകളും വാതിലുമെല്ലാം അടച്ചിട്ടുണ്ട്. ആറു കൊല്ലം മുൻപ് വീടുവിട്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ട സ്ഥലവും ഇതും ഒന്നാണെന്നെനിക്ക് വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലാ! വഴിതെററിയിട്ടില്ലെന്ന് എനിക്കു തീച്ചയായിരുന്നു. ഹൃദയം മരവിച്ചതുപോലെ ഞാനവിടെനിന്നുപോയി. പെട്ടിയും കിടയ്ക്കയും വഹിച്ചിരിക്കുന്ന ചെറുക്കൻ എന്നെ വിളിച്ചു.

"ഏമാന്നെ! നേരം സന്ധ്യയായി! വേഗം കൂലിതന്ന് എന്നെ പറഞ്ഞയക്കൂ!"

ഞാൻ നാലുപാടും നോക്കി. അടുത്ത പറമ്പിൽ ഒരു ചെറിയ കുടിലിന്റെ ഉമ്മറത്ത് ഒരു സ്ത്രീ നിൽക്കുന്നതുകണ്ടു ഞാനങ്ങോട്ടുചെന്നു. അപരിചിതനെക്കണ്ടപ്പോൾ അവർ അകത്തേക്കു മറഞ്ഞു. ഞാൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

"ആ മാളികയിൽ താമസിച്ചിരുന്നവരെവിടെയാണെന്നറിയാമോ? വക്കിൽ കൃഷ്ണൻനായരും, ഭാര്യയും, ഒരു പെൺകുട്ടിയും?"

അവരെന്നെ ആപാദചൂഡമൊന്നു നോക്കി.

"നിങ്ങളെവിടുന്നുവരുന്നു? അക്കഥയൊന്നും അറിയില്ലേ? ആ പറമ്പും വീടും അവർ വിററു; പാവങ്ങൾ! എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞവരാ

ണ്! ഒടുവിൽ കടംവന്ന് സർവ്വസ്വവും പോയി. ഒരു മകനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; അയാൾ പഠിക്കുന്നകാലത്ത് നാടുവിട്ടുപോയി. അവരെത്ര തിരഞ്ഞു! എത്ര കണ്ണീരു് ചൊരിഞ്ഞു! ആ പെൺകുട്ടിയെ കുറച്ചു ഭേദപ്പെട്ടടിക്കിൽ കല്യാണംകഴിച്ചുകൊടുത്തും. വയസ്സുകാലത്ത് അവരു് തനിച്ചായിരുന്നു — ഇതാ രണ്ടുകൊല്ലമായി ദകാളറയിൽ തലേന്നാളും പിറേറന്നാളുമായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞതു്!"

ഞാൻ ആ കുടിലിൻെറ തൂണിൽ പിടിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു; എൻെറ കൈ അഴഞ്ഞു! ....എനിക്ക് ബോധംവീണപ്പോൾ ആ ചെറുപുരയുടെ പുറന്തിണ്ണമേൽ കിടക്കുകയാണ്; അവിടത്തെ ഗൃഹനാഥനാണെന്നു ഞാനൂഹിച്ചു, ഒരാൾ എന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ പലതും ചോദിച്ചു, പലതും പറഞ്ഞു, ഇടനെഞ്ഞുപൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. കഷ്ടം! എൻെറ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അന്ത്യകാലം എത്ര ദുഃഖമയമായിരുന്നിരിയ്ക്കണം! ഈ മഹാപാപിയെക്കുറിച്ച് അവർ എത്ര വ്യസനിച്ചിട്ടുണ്ടാവും! അവസാനകാലത്ത് അവരെ ഒരു നോക്കുപോലും കാണുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഞാൻ ഇനിയെന്തിനു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു! മക്കൾക്കു മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള കടമ, അവരുടെ അവസാനകാലത്തിൽ, അവശതയിൽ, അവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുക എന്നതാണ്. അതിനു ഭാഗ്യം ഇല്ലാത്ത പുത്രൻ പുത്രനാണോ!! .... എൻെറ ഹൃദയം പൊട്ടി.

ലീലയെയെങ്കിലും ഒന്നു കാണാമെന്നു ഞാൻ മോഹിച്ചു; പക്ഷെ അവൾ എവിടെയാണെന്നുപോലും എനിയ്ക്കറിയുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ആറുകൊല്ലത്തിനുശേഷം മടങ്ങിവരുന്ന ഓമനപുത്രനെ സ്വാഗതംചെയ്യുവാൻ കൈനീട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരേയും, "നവയൌവനംവന്ന് നാൾതോറും വളരുന്ന" എൻെറ പ്രേമഭാജനത്തേയും സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ടുവന്ന എനിക്കു് കിട്ടിയ സ്വാഗതം ഭയങ്കരമായിരുന്നു!

ജീവിക്കുവാൻ എനിയ്ക്കാശയില്ലായിരുന്നു; പക്ഷെ ആത്മഹത്യ ഭീരുത്വമല്ലേ എന്നെൻെറ പൌരുഷം ചോദിച്ചു. ഞാൻ ജീവിക്കുവാൻതന്നെ ഉറച്ചു. കൊളമ്പിലേക്കു് വീണ്ടും മടങ്ങുവാൻ ഞാനാശിച്ചില്ല എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ ഞാൻ വീണ്ടും തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു ചെന്നു. അവിടെ എറണാകുളത്തേക്കു പുറപ്പെടാറായ ബസ്സ് നിന്നിരുന്നു. ഞാൻ അതിൽക്കയറി; ആലുവായിൽ ചെന്നപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നി— അവിടെ ഇറങ്ങണമെന്ന്! ആലുവായിൽ ധാരാളം മില്ലുകളുണ്ടല്ലോ, വല്ല ജോലിയും അന്വേഷിക്കാം എന്നു ഞാൻ കരുതി. അന്നു രാത്രി അവിടെയൊരു സത്രത്തിൽ കൂടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. മണി ഏകദേശം 11 ആയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് ലവലേശം ഉറക്കം വന്നില്ല.

കഴിഞ്ഞുപോയ സംഭവങ്ങളോരോന്നായി എൻെറ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാനൊന്നു മയങ്ങിയോ എന്നു സംശയം; കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ സൂര്യൻ ഉദിച്ചുയൎന്നുകഴിഞ്ഞു. വേഗം എഴുന്നേററു് വാതിൽതുറന്നപ്പോൾ കൈയിൽ ചൂലുമേന്തി ഒരുസ്ഥിക്രൂടം നിന്നിരുന്നു. ഞാനൊന്നു നോക്കി, പെട്ടെന്നു് കണ്ണുകൾ തിരിച്ചുകളഞ്ഞു: "ഹോ! എന്തൊരു ദയനീയരൂപം!" ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

അന്നു മുഴുവൻ ഞാൻ ആ മുറിക്കകത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഉച്ചയ്ക്കു പെട്ടിതുറന്നു് ആ പഴയ ഫോട്ടോ നോക്കി ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ഹാ! എൻെറ പ്രിയ മാതാപിതാക്കന്മാരെ! ലീലേ! നിങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടമായി എനിക്കീലോകത്തിൽ ആകെയുള്ള അമൂല്യനിധിയല്ലേ ഇതു്? കൊളമ്പിൽനിന്നു് പുറപ്പെടുമ്പോൾ അമ്മയ്ക്കും, ലീലയ്ക്കും, അച്ഛനും കൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ഓരോ വിശേഷസാധനങ്ങളും ഞാനെടുത്തുനോക്കി! ഒടുവിൽ എല്ലാം തിരികെ വെച്ചു ഫോട്ടോ മാത്രം പെട്ടിയുടെ മീതെവെച്ചു ഞാൻ ഒന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങി—അതാ ആ ദയനീയരൂപം ചൂലുമായി അവിടെ നില്ക്കുന്നുണ്ടു്!

'മുറി അടിച്ചു വാരട്ടേ!' അവൾ ചോദിച്ചു. ഞാനൊന്നു മൂളി മുററത്തിറങ്ങി ഉലാത്തുവാൻ തുടങ്ങി. നേരം കുറെ കഴിഞ്ഞു; മുറി വൃത്തിയാക്കൽ കഴിഞ്ഞുവോ എന്നു നോക്കുവാൻ ഞാൻ അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ആ അടിച്ചുതളിക്കാരിയുണ്ടു് ആ ഫോട്ടോ മടിയിൽവെച്ചു് തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരയുന്നു. പാദവിന്യാസംകേട്ടു് അവൾ തലയുയൎത്തി നോക്കി. എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ ഒന്നു ഞെട്ടി ഫോട്ടോ താഴെവെച്ചു് ചാടിയെഴുന്നേററു.

"നീ എന്താണു് ആ ഫോട്ടോനോക്കി കരയുന്നതു്? അതിലുള്ളവരെ നീ അറിയുമോ?"

അവൾ പൂൎവ്വാധികം കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. കുറച്ചു സമാധാനമായപ്പോൾ ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"നിൻെറ നാടേതാണു്? ആ ഫോട്ടോവിലുള്ളവരെ നീ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?"

അവൾ പെട്ടെന്നു് എൻെറ കാല്ക്കൽവീണു് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

"ചേട്ടാ! ഈ പാപിയെ ചേട്ടൻെറ മറന്നുവോ? ചേട്ടൻ ലീലയെ ഓൎമ്മയില്ലേ?"

എനിക്കു് എൻെറ ചെവികളേയും കണ്ണുകളേയും വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഹെന്തു്! ഇതു് ലീലയോ! പുള്ളിപ്പാവാടയും ജാക്കററും ധരിച്ചു്, ചുരുണ്ടു കറുത്ത വാർകൂന്തലും അഴിച്ചിട്ടു് ഓടിച്ചാടി നടന്നി

രുന്ന ആ ഓമന പെൺകിടാവോ ഈ അസ്ഥിമാത്രമായി കിടക്കുന്നെ അടിച്ചുതളിപ്പെണ്ണ്! ഞാനവളെ കൈപിടിച്ചെഴുന്നേൽപ്പിച്ചു.

"എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ലല്ലൊ! സംഗതികളെല്ലാം പറയൂ! ലീലയുടെ ഭർത്താവെവിടെ ? നീ എങ്ങിനെയാണ് ഈ സ്ഥിതിയിലായത്? അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചത് നീയറിഞ്ഞില്ലേ?"

"ഉവ്വ്, ചേട്ടാ! അവസാനകാലത്ത് അവരെ ഒരു നോക്കു കാണുവാൻപോലും എനിക്കു സാധിച്ചില്ല! ആ പാപി! എന്റെ ഭർത്താവ്! അയാളെന്നെ സമ്മതിച്ചില്ല. "(അവൾ വിതുമ്മിക്കരഞ്ഞു.")

"ചേട്ടൻ നാട്ടുവിട്ടു പോയതിൽപ്പിന്നെ അമ്മാമൻ കിടപ്പിലായി. ഞങ്ങൾക്ക് പണത്തിനു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായി. കടം വീട്ടുവാൻ ഞങ്ങൾ ആ പറമ്പും പുരയും വിററു. ഒരു കൃസ്ത്യാനിയാണ് അതു വാങ്ങിയതു്. ഞങ്ങൾ 5ക. ക്ക് ഒരു ചെറിയ പുര വാടകയ്ക്കെടുത്തു താമസമാക്കി. ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു കരേറുവാൻ ഒരൊററമാർഗ്ഗമേ കണ്ടുള്ളു — എന്റെ വിവാഹം! പല ആലോചനകളുമുണ്ടായി. ഞാൻ ഒന്നും സമ്മതിച്ചില്ല! ജ്യേഷ്ഠനെ മനസ്സുകൊണ്ട് ഭർത്താവായി വരിച്ചിരുന്ന ഞാൻ, എങ്ങനെ വേറൊരു പുരുഷനെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കും! പക്ഷെ എന്റെ വാശി ജയിച്ചില്ല! ഗത്യന്തരമില്ലാതെ, അമ്മാവനും അമ്മായിക്കുംവേണ്ടി, ഞാൻ ആ ത്യാഗം സഹിച്ചു! ഞാൻ ഗംഗാധരമേനോന്റെ ഭാര്യയായി! അദ്ദേഹം വലിയ ധനികനാണെന്നൊല്ലാമാണു ഞങ്ങൾ കേട്ടതു്. ഞങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യം കുറെ തീരുമെന്നും അമ്മായി ആശിച്ചു. പക്ഷെ അനുഭവം ആശകളുടെ വിപരീതമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്നേയുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലിസ്ഥലമായ മധുരയിലേക്കു തിരിച്ചു. ആദ്യമൊക്കെ ഞാൻ അമ്മായിക്ക് പത്തും ഇരുപതും ഉറുപ്പിക അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ പിന്നീട് ഉറുപ്പിക അയക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കാതെയായി. അദ്ദേഹം വലിയ മദ്യപനും സ്ത്രീലമ്പടനുമാണെന്ന് ഞാൻ കാലക്രമേണ മനസ്സിലാക്കി. കിട്ടുന്നതിലിരട്ടിയായിരുന്നു ചെലവ്! ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലി പോയി— ആഫീസ്സിൽനിന്നു കുറെ പണം കളവുപോയെന്നൊരു കേസ്സിൽ. ജോലിപോയി പിറേറന്നാൾ അദ്ദേഹം വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങിയതാണ് —പിന്നെ, ഇതാ ഒരു വൎഷമായി ഞാനദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ട്! എനിക്കന്ന് എട്ടുമാസം ഗൎഭമായിരുന്നു. അപരിചിതമായ നാട്, വീട്ടിൽ ഞാൻ ഏകാകിനി. ഒരാഴ്ച ഞാനദ്ദേഹത്തെ കാത്ത് ആ വീട്ടിൽ തനിയെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഞാനും ഒരു ദിവസം ആ വീടുവിട്ടിറങ്ങി. കഴുത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഏക ആഭരണം വിററിട്ടാണ് ഞാൻ ടിക്ക

ററിന പണമുണ്ടാക്കിയതു്! നേരെ നാട്ടിലേയ്ക്കാണു് ഞാൻ ചെന്നതു്. രണ്ടു വർഷമായിട്ടു് എനിക്കു് അമ്മാമനേയും അമ്മായിയേയും കുറിച്ചു യാതൊരു വിവരവുമില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ ആ ചെറിയ പുരയിടത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ അമ്മാമനേയും അമ്മായിയേയുമല്ല കണ്ടതു്— അവർ പറഞ്ഞു അമ്മാമനും അമ്മായിയും കാളറയിൽ മരിച്ചുവെന്നു്! ഞാൻ അതു കേട്ടപ്പോൾ മോഹാലസ്യമായി. ആ ഗൃഹനാഥനും ഭാര്യയും നല്ലവരായിരുന്നു. അവക്കു് എൻെറപേരിൽ ദയതോന്നി! ഞാൻ ആറുമാസം അവരുടെ കൂടെ താമസിച്ചു. അതിനിടയ്ക്കു് ഒരാൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചു—കുട്ടിക്കു രണ്ടു മാസമായപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു ഉപജീവനമാർഗ്ഗംതേടി പുറപ്പെട്ടു. ചുററിത്തിരിഞ്ഞു് ഇതാ ഇവിടെയെത്തി—നാലുമാസമായി ഈ ജോലിചെയ്തു കഴിയുന്നു എൻെറ ഓമനക്കുഞ്ഞിനെ വിചാരിച്ചു മാത്രമാണു് ഞാൻ ജീവിക്കുന്നതു്. അവനെ ഒരാളുടെ അടുക്കൽ ഏല്പിച്ചിട്ടുവേണം എനിക്കു മരിക്കുവാൻ!"

ഞാൻ ലീലയുടെ കാൽക്കൽവീണു കരഞ്ഞു.

"എൻെറ ലീലെ! നിൻെറയും, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയും സർവ്വ ദുഃഖങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതനായ ഈ ദുഷ്ടനു് ലീല മാപ്പു തരുമോ?" നമുക്കിനിയുള്ളകാലം സുഖമായിക്കഴിയാം. ആറുകൊല്ലത്തെ കഷ്ടതകൾക്കുശേഷം നമുക്കു് ജീവിതം വീണ്ടുമൊന്നാസ്വദിച്ചുകൂടേ?

ഞങ്ങൾ പരസ്പരംനോക്കി സന്തോഷാശ്രുക്കൾ പൊടിച്ചു. പെട്ടെന്നു് അടുത്ത മുറിയിൽനിന്നൊരു നേരിയ കരച്ചിൽ—ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിൻെറ! ലീല പറഞ്ഞു.

"ഓ! അവൻ ഉണന്നു! എൻെറ കുട്ടൻ! ചേട്ടൻെറ പേരാണു് ഞാൻ അവനു് ഇട്ടിരിക്കുന്നതു്! സ്വന്തം പേർ സുരേന്ദ്രൻ എന്നു!"

ലീല വേഗം പോയി, ഏകദേശം ആറുമാസം പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയേയുംകൊണ്ടു തിരിച്ചുവന്നു. എന്തൊരു സുരേന്ദരൻ! തടിച്ചു്, വെളുത്തു്, ചുരുണ്ട തലമുടിയോടുകൂടിയ ഒരുഅരോഗദൃഢഗാത്രൻ! ഈ അസ്ഥിമാത്രശേഷമായിത്തീന്ന മാതാവിൻെറ സന്താനമാണതെന്നു് ആരും പറയില്ലാ! ലീലയുടെ ബാല്യകാലം എൻെറ മനസ്സിൽക്കൂടി പാഞ്ഞുപോയി. അതേ മുഖം, അതേ ദേഹപ്രകൃതി—ആൺകുട്ടിയാണെന്നു മാത്രം വ്യത്യാസം! ഞാനവനെ വാരിയെടുത്തു് തുരുതുരെ ചുംബിച്ചു!............

അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം തുറന്നു. പക്ഷെ ആ അദ്ധ്യായം പെട്ടെന്നവസാനിച്ചുപോയി—രണ്ടു മാസത്തിനുശേഷം ലീല അകാലമരണം പ്രാപിച്ചു. പട്ടിണിയും, അമിതമായ

ദേഹാദ്ധ്വാനവും ലീലയെ ഒരു ക്ഷയരോഗിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമാണു ഞങ്ങൾ അവിചാരിതമായി കണ്ടുമുട്ടിയതു്. ഞാൻ അവൾക്കു വേണ്ടി നിരവധി പണം ചെലവുചെയ്തു; പക്ഷെ എല്ലാം നിഷ്ഫലമായി. കുട്ടനേയും എന്നേയും ഈ സംസാരസാഗരത്തിൽ തള്ളിവിട്ടു് അവൾ പരലോകപ്രാപ്തയായി! എൻെറ ഹൃദയം പൊട്ടി. എൻെറ ജീവിതം സ്നേഹത്തിൽ കുറഞ്ഞൊന്നു വിശ്രമിക്കുവാൻ ഇരുന്നപ്പോഴെക്കും മരണമാകുന്ന ആ വൻകോടാലി ആ സ്നേഹതരുവിനെ വെട്ടിമാററിക്കളഞ്ഞു! എനിക്കു് ജീവിതത്തിൽ യാതൊരാശയും ഇല്ലാതായി. സുരേന്ദ്രനെ—എൻെറ കുട്ടനെ—എറണാകുളത്തു കൊണ്ടുപോയി ഒരു അനാഥാശ്രമത്തിൽ ഏല്പിക്കുവാനുറച്ചു് ഞാൻ എറണാകുളത്തെത്തി എൻെറ കൈവശമുള്ള സ്വത്തു മുഴുവൻ അവൻ ഒരു യുവാവാകുമ്പോൾ കിട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ ഏർപ്പാടുചെയ്‌വാനും ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അനാഥാശ്രമത്തിലെ മേലധികാരിമുഖാന്തിരമാണു് ഞാൻ ഡാക്ടർ ശേഖറിനെ പരിചയമായതു്. സന്തതിയില്ലാതെ ദുഃഖിച്ചിരിക്കുന്ന ശേഖറിൻെറ ധർമ്മപത്നിക്കു് ഒരു കുട്ടിയെ കിട്ടിയാൽക്കൊള്ളാമെന്നുണ്ടെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. സർവ്വ ചരിത്രവും ഞാൻ ഡാക്ടർ ശേഖറിൻെറ അടുക്കൽ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടാണു് എൻെറ സുരേന്ദ്രനെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനെ ഏല്പിക്കുന്നതു്. എൻെറ സർവ്വമുതലും—ഈ ഡയറിയും, ആ ഫോട്ടവും ഞാൻ ഡാക്ടർ ശേഖറിനെ ഏൽപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. എൻെറ സുരേന്ദ്രൻ വളൎന്നുവന്നു് അതിയോഗ്യനായ ഒരു പുരുഷനാകുമ്പോൾ അവൻ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചറിയണം എന്നെനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടു്."

സുരേന്ദ്രൻ ഡയറി മടക്കിവെച്ചു. ഫോട്ടോവുംകൊണ്ടു് അവൻ അമ്മയുടെ അടുത്തേയ്ക്കോടി. അവനു് ഡയറിയിലെഴുതിയിരുന്നതിൽ കുറെയെന്തോ മനസ്സിലായി! തന്നെ സംബന്ധിക്കുന്ന എന്തോ കാര്യമാണെന്നു് അവനു സംശയംതോന്നി. മല്ലിക അടുക്കളയിൽ ധൃതിയായി എന്തോ ജോലി ചെയ്യുകയായിരുന്നു. സുരേന്ദ്രൻ ഫോട്ടൊ നീട്ടിപ്പിടിച്ചു്:

"അമ്മ! ഇവരാരൊക്കെയാണു? എനിക്കവരുടെ കാര്യമൊന്നു പറഞ്ഞു തരൂ!"

മല്ലിക ഒന്നു ഞെട്ടി!

"നിന്നോടാരു പറഞ്ഞു ആ അലമാരി തുറക്കാൻ? കൊണ്ടുപോയിവെച്ചു് അലമാരി പൂട്ടിയിട്ടു വന്നാൽ ഒരു സമ്മാനം തരാം!"

മല്ലിക വിഷയം മാററി. സുരേന്ദ്രൻ അമ്മയെ അനുസരിച്ചു. അവനാഡയറിയുടെ കാര്യംതന്നെ മറന്നുപോയി! സമ്മാനംവാങ്ങാൻ അവൻ അടുക്കളയിലേയ്ക്കോടി.

കുടിലിലെ പ്രേമം!

(എം. രാമകൃഷ്ണപിള്ള cl. iv)

കനകപ്പുലരി കഴുത്തുനീട്ടി,
ഇനാമണിത്താലി ദിവസം കെട്ടി.
പുലയൻ 'ചിരുതൻ' പിടഞ്ഞെഴീററു,
അളിയനെത്തോണ്ടിവിളിച്ചുതോററു.

*   *   *

ഒരു 'വെററ' കീറിയവർ മുറുക്കി
ഇരുചുണ്ടും കുങ്കുമച്ചാറിൽ മുക്കി.
തിരുവോണക്കോടിയയച്ചുടുത്തു,
ഇരവുമേടിച്ച കുടയെടുത്തു.
ചിരുതപ്പുലയൻ പെണ്ണുകാണാൻ
വിരുതനളിയനുമായ് നടന്നാൻ.
തെളിവൊടു പാട്ടുകൾ മൂളിപ്പാടി,
കിളികളതൊക്കെയു മേററുപാടി.
വഴിതോറുമാളുകളാർത്തുപാർത്തു
അഴലാർന്നപ്പാവം പകച്ചുനേർത്തു.
തരുതളിർത്തൊത്തു വിരിക്കയായി
പെരുവഴിയൊക്കെയലിഞ്ഞുപോയി.

*   *   *

അതിദൂരെപ്പുൽക്കുടിൽ കണ്ടിടുന്നു,
അതിഥിയെക്കണ്ടു കുനിഞ്ഞിടുന്നു.
വരിനെല്ലിൻേറാലകൾ കൈകൾകോർത്ത-
പ്പുരയുടെ ചുററും കുണുങ്ങിയാർത്തു.
ഒരുകാക്ക മാങ്കൊമ്പിൽച്ചാഞ്ഞിരുന്നു-
വിരവിൽ 'വിരുന്നു' വിളിച്ചിടുന്നു

ഒരുതഴക്കീറിൽച്ചുടഞ്ഞിരുന്നു
ചിരുതനും തോഴനും നോക്കിടുന്നു.
ഒരു പുലയപ്പെണ്ണണഞ്ഞിടുന്നു
ചിരുതൻെറ കണ്ണുകൾ മിന്നിടുന്നു.
പരിശുദ്ധപ്രേമം പകൎന്നിടുന്നു,
ചിരിയതളുന്നു മറിച്ചിടുന്നു.

*　　　*　　　*

അരിവെപ്പിന്നായവൾ പോയിടുന്നു,
ചിരിമുട്ടിപ്പാത്രം പതഞ്ഞിടുന്നു.

തൃക്കാക്കര

പുരാതനകേരളത്തിൻെറ തലസ്ഥാനം

(സി. ആർ. എൻ എഴുത്തച്ഛൻ എം. എ.)

അന്ന് ചിങ്ങമാസം 1-ാംനു-യായിരുന്നു. പുലൎച്ച ഏതാണ്ട് നാലുമണിക്ക് ഒരു മഴ പെട്ടെന്നുവന്നു പെയ്തു തോൎന്നു. മഴ കഴിഞ്ഞു് അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോഴയ്ക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നപോലെ കാറുകൾ നീങ്ങി നീരന്ധ്രനീലമായ ആകാശം തെളിയുകയായി. മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിൺതലം വിമോഹനമായി. എന്നാൽ പ്രകാശംവാച്ചിരുന്ന പ്രഭാപുഞ്ജങ്ങളോടുകൂടിയ പൂൎവ്വാകാശം പ്രഭാതഭാസ്സുതട്ടി, ഇക്കാലത്തെ ചില പൂവുള്ള തുണിത്തരങ്ങൾ അലക്കിയാലെന്നപോലെ പുള്ളിയും പകിട്ടുമൊക്കെ പോയി ആകെ ഒരു ചാരനിറമായി മാറിത്തുടങ്ങി. അല്ലെങ്കിൽ നവരത്നങ്ങൾ നിരത്തിയ നീലവില്ലീസിനോടൊത്തിരുന്ന നിൎമ്മലാംബരം കാലത്തിൻെറ പ്രഹരമേററു് അലക്കി നരച്ച ഒരു വെറും പാഴ്ത്തുണിക്കഷണംപോലെയായി മാറിത്തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ യാത്രയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നവരിൽ മിക്കവരും കാലത്തെ വണ്ടിക്ക് ഇടപ്പിള്ളിക്കുപോകുവാനായി എറണാകുളം "സൌത്ത്സ്റ്റേഷനിൽ"നിന്നു പുറപ്പെട്ടു. "ട്നാത്തി"ൽനിന്നു 'ജി' യും ഞങ്ങളുടെ മററെ കൂട്ടുകാരനും ഒന്നിച്ചുകൂടി.

എടപ്പിള്ളിയിൽ കൃത്യം 6½ മണിക്ക് വണ്ടിയിറങ്ങി ഞങ്ങൾ തൃക്കാക്കരയ്ക്കു് നടന്നു. എടപ്പിള്ളി സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു് തെക്കുകിഴക്കോട്ടായി നടന്ന് ഭൃംഗസന്ദേശത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന "ഭൂതിവാഹിനി" എന്ന തോട്ടംകടന്ന് ഏതാണ്ടു് രണ്ടരനാഴികയോളം ചെന്നപ്പോൾ വിശാലമായ ഒരു വെളിംപറമ്പും അതിൻെറ ഏതാണ്ട് പടിഞ്ഞാറെ അററത്തായുള്ള ആൽവൃക്ഷവും ക്ഷേത്രങ്ങളും ഞങ്ങൾക്ക് ദൃഷ്ടിഗോചരമായി.

കുറേക്കാലംമുമ്പ്, ജീർണ്ണിച്ചുപോയ ചില കല്ലുകളും ബിംബങ്ങളും മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തു് ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മേണ്ടു് ക്ഷേത്രം പുതുക്കിപ്പണിയിക്കുകയും അവിടെ പൂജാദികൾ ശരിക്കു നടത്തിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. വടക്കുഭാഗത്തുള്ളതാണു് വാമനമൂത്തിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന ക്ഷേത്രം. അതിൽ ശ്രീകോവിലിൻെറ മണ്ഡപത്തറയുടെ അടിയിൽ വട്ടെഴുത്തും കോലെഴുത്തും കലന്ന ലിപികളിൽ ചില രേഖകൾ കൊത്തിയിട്ടുള്ള രണ്ടു മൂന്നു ശിലകളും പുറത്തേക്കുള്ള വഴിയിലുള്ള തറയിന്മേൽ വട്ടെഴുത്തിൽമാത്രം രേഖകൾ കൊത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ശിലയും ഉണ്ടു്. ശിലകളിലെ എഴുത്തു് മിക്കവാറും മാഞ്ഞുപോയിത്തുടങ്ങിയമട്ടിലായിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മേണ്ടിലെ പുരാണവസ്ത്വന്വേഷണവകുപ്പ് ഇതിൻെറ പകർപ്പുകൾ കുറച്ചുകാലംമുമ്പ് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടത്രെ. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ കോണിലായി യക്ഷിയേയും സർപ്പങ്ങളേയും കുടിവെച്ചിട്ടുള്ള കാടുനിറഞ്ഞ ഒരു കാവാണ്. തെക്കുഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ശിവക്ഷേത്രമാണു് കൂടുതൽ പുരാതനമായിട്ടുള്ളതു്. അവിടത്തെ പ്രതിഷ്ഠ സ്വയംഭൂവായ ശിവലിംഗമാണ്. ലിംഗത്തിൻെറ ശിരസ്സ് അല്പം പൊട്ടിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. അതു വളരുന്നുണ്ടെന്നാണു് അവിടത്തുകാരുടെ വിശ്വാസം. മഹാബലി ഭജിച്ചിരുന്ന കോവിലാണത്രെ അതു്. മൂന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളുടേയും നട കിഴക്കോട്ടുതന്നെയാകുന്നു. പറമ്പിൻെറ വടക്കുഭാഗത്തായി അതി പുരാതനമായ ഒരു കുളം ഉണ്ടു്. വാമനനോടു് സത്യം ചെയ്വാൻ കയ്യിൽ ജലം എടുത്തതു് ഈ കുളത്തിൽനിന്നായതുകൊണ്ടു "ദാനോദകപ്പൊയ്ക" എന്നാണുപോലും അതിൻെറ നാമധേയം. കിഴക്കോട്ട് പറമ്പിന്നു് ഇപ്പോൾ ഏതാണ്ടു് അരനാഴികയിലധികം നീളവും തെക്കുവടക്കായി കാൽനാഴികയിൽക്കവിഞ്ഞ വീതിയും ഉണ്ടു്. അതിൻെറ ഓരോ ഭാഗങ്ങളിലായി മാടഭൂപതി, സാമൂതിരി, മുതലായവർക്കും അവരുടെ പരിവാരങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും കോവിലകങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയുന്നു. ഓണാഘോഷത്തിന്നു്

കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും വന്നുകൂടിയിരുന്ന രാജാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും സാധാരണജനങ്ങളും അവിടെയാണ് തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്നതു്.

കർക്കിടകമാസത്തിൽ തിരുവോണംമുതൽ ചിങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവോണംവരെ 28 ദിവസം അവിടെ ഓണമഹോത്സവമായി കൊണ്ടാടിയിരുന്നു.

"വരമാബലി നാടുവാണൊരാ
സ്മരണത്തിന്നുതകും പ്രകാരമേ
ഇരവിപ്പെരുമാൾതുടങ്ങി വൻ-
കര, തൃക്കാക്കരവെച്ചൊരുത്സവം."

* * *

ഒരുമാസമഹോ മഹോത്സവം
പെരുമാറീട്ടവസാനഘോഷണം
പുരുമംഗളമിങ്ങു ചിങ്ങമാം
തിരുവോണം ദിവസം കഴിക്കയാം.

* * *

മലയാളികളിൽ പ്രമാണമാം
നിലയാണ്ടോർ സകുടുംബമേവരും
പലനാടരുമൊക്കെയൊപ്പമീ
സ്ഥലമെത്തും പടിയാണു നിശ്ചയം.

* * *

ഇതിനിങ്ങുവരാൻ തരപ്പെടാ
സ്ഥിതിയായ്യോയജനം ഗൃഹങ്ങളിൽ
പ്രതിപത്തിയൊടോണമാചരി-
പ്പതിനും വെച്ചിതുറച്ചു നിശ്ചയം.

* * *

ബഹളത്തൊടുവീടുതോറുമു-
ണ്ടിഹ തൃക്കാക്കരയപ്പനെജ്ജനം
സഹസാ കുടിവെച്ചുമോണമാം
മഹമേൽപ്പൂ മലയാളഭൂമിയിൽ.

വിരുതേറിന വീരചേരമാൻ
പെരുമാൾവെച്ചൊരു രഞ്ജനോത്സവം
ഒരുപോലെ ജനങ്ങളാദരി-
പ്പൊരുനല്ലോണമിതേവനും രസം !!

ഇപ്രകാരമാണ് "കേരളത്തിൽ" ഓണത്തിൻെറ ആഗമനത്തെപ്പററി കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ശ്രീ: ആററൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരോടി അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കേരളചരിത്രമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പുറം. 54, 55) ക്രിസ്തുവഷം 620-ൽ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങിയ ഭാസ്കരരവിവമ്മപ്പെരുമാൾ, മഹാബലിചക്രവത്തിയുടെ സ്മരണയ്ക്കായി ക്രി. വ. 620-നും 670-നും മദ്ധ്യേ ആദികേരളത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമായ തൃക്കാക്കരെവെച്ചു് ഈ ഉത്സവം ആരംഭിച്ചു നടപ്പിലാക്കി എന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. തൃക്കാക്കരെ ഓണമഹോത്സവം നടത്താൻ തുടങ്ങിയതു് ഒരുപക്ഷെ അക്കാലത്തായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഉദ്ദേശം 2000 സംവത്സരത്തോളം പഴക്കമുള്ള പത്തുപ്പാട്ടിൽ ആറാമത്തെ പാട്ടായ മധുരൈ കാഞ്ചി എന്ന പാട്ടിൽ പല ഉത്സവങ്ങളേയും വണ്ണിക്കുന്നകൂട്ടത്തിൽ "മായോൻ" പിറന്ന നല്ലനാളായ ഓണത്തേയും ഒരുത്സവക്കാലമായി കൊണ്ടാടിയിരുന്നതായി വണ്ണിക്കുന്നു.

* "കണമെകൊൾ അവുണർ കടന്തപൊലംതാൻ
മായോൻമേയ വോണനന്നാൾ"

എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങി ഓണം ഒരുത്സവദിവസമായും അന്നു് 'മറവർ' എന്ന പടയാളികൾ ചെയ്തിരുന്ന പലതരം അഭ്യാസങ്ങളേയും വിനോദങ്ങളേയും വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഓണാഘോഷം പെരുമാൾ വാഴ്ചക്കു മുമ്പുതന്നെ നടന്നിരുന്നു എന്നു തീച്ചയാണ്.

രണ്ടുമൂന്നുമാസത്തെ അമൃതധാരയേററു് പ്രസന്നയായ പ്രകൃതിദേവി നാനാവണ്ണാങ്കിതമായ പച്ചപ്പട്ടുടയാടയുടുത്തു്; കായ്കനികളും പൊൻപോലെ വിളഞ്ഞ നെല്ലും വയൽ താലത്തിലെടുത്തു് കാഴ്ചവെക്കുന്നകാലമാണ് ഓണക്കാലം. കേരളീയനതു് ഒരുത്സവക്കാലമായി സംസ്കാരംസിദ്ധിച്ച അന്നുമുതൽക്കുതന്നെ തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരിക്കണം. അങ്ങനെ അതിപ്രാചീനകാലംമുതൽ കേരളത്തിൽ ഓണമാഘോഷിക്കാൻതുടങ്ങിയിരിക്കണമെന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ ചരിത്രരേഖകൾകൊണ്ടു നിണ്ണയിച്ചുറപ്പിക്കുവാൻ ഇന്നത്തെസ്ഥിതിക്കു് സുസാധമല്ല.

* മധുരൈകാഞ്ചി (പാത്തുപാട്ടു് വരി 591, 92)

ഇപ്പോൾ തൃക്കാക്കരെ 28 ദിവസത്തെ ഉത്സവമൊന്നും ഇല്ല. പ്രധാനമെന്നുവെച്ചിരുന്ന ഒടുവിലത്തെ പത്തുദിവസം മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ ആകെയുള്ള ഉത്സവം. ചിങ്ങമാസത്തിൽ അത്തംനാൾ കൊടികയറി തിരുവോണത്തുന്നാൾ ആറാട്ടായി അവസാനിക്കുന്നതാണ് ആ പത്തുദിവസം. എല്ലാമാസത്തിലും 'തിരുവോണം' നാൾ ഒരു വിശേഷ ദിവസവുമാണ്.

സാധാരണമായ ഈശ്വരപ്രാത്ഥനമുതൽ തൃക്കാക്കരപ്പന്റെ തൃപ്പടിമേൽ പൊന്നും വെള്ളിയും കിഴികെട്ടിവെച്ച് അവസാനമായി സത്യം തെളിഞ്ഞുകിട്ടേണ്ട ആവശ്യംവരെയുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ജനങ്ങൾ പുരാതനകാലംമുതല്ക്കു പോയിരുന്ന മാഹാത്മ്യമേറിയ ആ ക്ഷേത്രത്തിലെത്തുവാൻ ഇന്ന് രണ്ടുനാഴിക അകലെനിന്നുപോലും സുഗമമായ ഒരു മാർഗ്ഗമില്ല. പ്രസിദ്ധനായ കേരളചക്രവർത്തിയായിരുന്ന മഹാബലിയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശജരുടേയും തലസ്ഥാനനഗരമായിരുന്ന തൃക്കാക്കരയെ ഇന്ന് അധിവസിക്കുന്നതു് അധികവും കുറുക്കന്മാരും കുറുനരികളുമാകുന്നു. ക്ഷേത്രപ്പറമ്പിന്റെ മൂന്നുപുറത്തും രണ്ടു മൂന്നു നാഴികയോളം ദൂരം ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും വിജനമായ കുററിക്കാടുകളും വയലുകളും വെളിംപറമ്പുകളുമാണ്. ഓരോ തലമുറയിലുമുള്ള പണ്ടത്തെ കേരളത്തിലെ ഭരണാധികാരികളും ഭരണീയരും ഉത്സവമാഘോഷിച്ചിരുന്നതും, ആ അവസരങ്ങളിൽ വീരയോദ്ധാക്കളുടെ ഖഡ്ഗപ്രയോഗസാമർത്ഥ്യങ്ങൾക്കും മററും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിരുന്നതും സർവ്വോപരി അനേകകാലം കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനനഗരീസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചിരുന്നതും ആയ ആ പ്രദേശത്തിന്ന്, മിക്കവാറും വിജനമായ ഇന്നത്തെ അതിന്റെ ഉയന്ന കുന്നിൻപുറങ്ങളും പരന്ന മൈതാനങ്ങളും ഒരു ഗംഭീര്യമുളവാക്കുന്നു.

അവിടെനിന്ന് നാലഞ്ചുനാഴിക കിഴക്കോട്ടുപോയി കാക്കനാട്ട് എന്ന പ്രദേശത്ത് പാണ്ഡവന്മാരുടെ അരക്കില്ലമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന മുടിക്കുഴി എന്ന സ്ഥലവും ഞങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. ഒരു പാറക്കൂട്ടത്തിന്റെ നടുവിൽ അവിടെ ഒരു ഗുഹയും അതിൽക്കൂടി ഇറങ്ങിപ്പോയാൽ നൂറു വാരയോളം നീളത്തിൽ പാറയിൽക്കൂടി പാടത്തേക്കു ചെന്നിറങ്ങുന്ന ഒരു വിലവും ഉണ്ടു്. ആ വിലത്തിന്റെ അററത്തുള്ള പാറയുടെ മുകളിൽ പാണ്ഡവന്മാരുടെ കിരീടം തട്ടിയിട്ടുണ്ടായ പാടുകളെന്നു പറയുന്ന കുറെ പഴുതുകളുണ്ട്. പക്ഷെ ഇപ്രകാരം പാണ്ഡവന്മാരുടെ ചരിത്രത്തോട് എന്തെങ്കിലുംതരത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ട ഒരവശിഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരൊററ ഗ്രാമമെങ്കിലും കേരളത്തിലെന്നല്ല, ഭാരതത്തിലെന്നല്ല, ഭാരതീയ

സംസ്കാരത്തിൽ വളൎന്നുവന്ന ഭാരതത്തിനു ചുററുമുള്ള സിലോൺ, ജാവ, ബോർണിയോ, സുമാത്ര തുടങ്ങിയ ദ്വീപുകളിൽക്കൂടി ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്. അതുയ്യൂണ്ട് ആ പുരാണപുരുഷന്മാരുമായി തങ്ങളുടെ നാട്ടിന്നു് ഒരു ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള ഓരോരോ നാട്ടുകാരുടേയും വാസന.

പച്ചപ്പുല്ലു നിറഞ്ഞ മൈതാനങ്ങളും പൂച്ചെടികളും കുററിക്കാട്ടുകളും നിറഞ്ഞ പറമ്പുകളും ചേൎന്ന അവിടത്തെ പ്രകൃതി അതിമനോഹരമാണ്. ചുററിലുമുള്ള കാനനങ്ങളുടേയും കൊച്ചരുവികളുടേയും ഇടയബാലന്മാരുടേയും ദൎശനം അതിനടുത്ത നാട്ടുകാരനായ ചങ്ങമ്പുഴ തൻെറ കവിതകളിലൊന്നിലും മേല്പറഞ്ഞവയെ വിസ്മരിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ടെന്നു് ഞങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി. ആ നിസ്സൎഗ്ഗസുന്ദരമായ പ്രകൃതിയുടെ ലാവണ്യം ശ്രീമാൻ 'ജി'യെ ഗേഥേയുടെ "പ്രകൃതിയെ മനുഷ്യൻ കീഴടക്കി തൻെറ വരുതിയ്ക്കനുസരിച്ച് ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ലാഭം പ്രകൃതിയുടെ നിസൎഗ്ഗസൌന്ദൎയ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനാലുണ്ടാകുന്നനഷ്ടത്തോടു തട്ടിനോക്കുമ്പോൾ എത്ര നിസ്സാരമാണ്" എന്ന ആശയത്തെയാണ് അനുസ്മരിപ്പിച്ചതു്.

എന്നാൽ താമസിയാതെ ഞങ്ങളുടെ സൌന്ദൎയ്യാസ്വാദനത്തിന് പ്രകൃതിതന്നെ വിരാമമിട്ടു. 1122-ലെ ആദ്യത്തെ മഴ മോശക്കാരനായിക്കൂടെന്നമട്ടിൽ അതികഠിനമായി ശരമാരി തുടങ്ങി. സഞ്ജയൻെറ ഭാഷയിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹമാകെ ഉണ്ണിപ്പിണ്ടി പൊട്ടിച്ചു വലിച്ചതുപോലെയായി.

മഴയത്തുള്ള ആ നടത്തത്തിലും പല സാഹിത്യവിഷയങ്ങളും നിരൂപണവിഷയമായക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരെല്ലില്ലെങ്കിൽ തനിക്കു കല്ലായിരുന്നാൽ മതിയെന്നുള്ള കുററിപ്പുറത്തിൻെറ ആഗ്രഹത്തേയും തനിക്കു 'മാനത്തെ മായാമതല്ലികയായ മാരിവില്ലാ'യാൽ മതിയെന്നുള്ള 'ജി'യുടെ ആശയേയും ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരൻ സി. എൻ. നിൎദ്ദയമായി വിമർശിച്ചു. തനിക്കു താൻതന്നെയായാൽ മതിയെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ തത്വചിന്താപരമായ സിദ്ധാന്തവും കേട്ട് ഒരു പതിനാറുനാഴികയിൽ കുറയാതെ നടന്നതിൽ പരിക്ഷീണരായി പട്ടണത്തിലേക്കുതന്നെ ഞങ്ങൾ തിരിച്ചുപോന്നു.

നമ്മുടെ പ്രശ്നം.

(ടി. അരവിന്ദാക്ഷൻ Cl. III)

പൂവിട്ടു മാബലിത്തമ്പുരാനെ,
പ്പൂജിച്ചുവന്നെത്തും തോഴന്മാരേ,
സ്വപ്നസ്മൃതികൾ തൻ വിസ്തൃതിയിൽ
സ്വർഗ്ഗം ചമച്ചോരെൻ തോഴിമാരേ,
ഞാനുപഹാരമായ് വയ്ക്കുയാണി-
ഗ്ഗാനശകലം ഭവൽപദത്തിൽ.

പൊന്നുഴിഞ്ഞാലിന്മേലാടിയാടി
പൊന്നോണപ്പാട്ടുകൾ പാടിപ്പാടി
ആനന്ദത്തിൻെറ മണിയറയി-
ലാറാട്ടുവാനായിപ്പോയ നമ്മൾ
കോമളമാകുമക്കേരളത്തിൻ
ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിലെന്തുകണ്ടു ?

മാലേയകാമ്യപരിമളത്തിൽ
മുങ്ങിക്കുളിച്ചോരത്തെന്നലന്നും
പച്ച നിറഞ്ഞ പരന്ന പാട-
ത്തുച്ചലൽ കിക്കിളിയിട്ടണഞ്ഞു.
പാടിത്തളൎന്നു പുളഞ്ഞൊഴുകും
തോടിൻ കരകളിലങ്ങുമിങ്ങും
ചിററാടപ്പൂവുകൾ, തന്നരികിൽ
കുട്ടികളെത്താതെ, കേണു, നിന്നു
ചാലായൊഴുകും വിയർപ്പുതുള്ളി
മേലാകെയേന്തിയെരിവെയിലിൽ
പാടത്തും മററു പണിസ്ഥലത്തു-
മാടൽപൂണ്ടുന്ന ജനങ്ങളെത്തി.

ഉണ്ണാനുടുക്കാനും കിട്ടിടാതെ
കണ്ണീരൊലിക്കും മുഖവുമായി
പൊട്ടിയൊലിക്കും വ്രണങ്ങൾ ചേർന്ന
കുട്ടികൾ നീളെ, നിരന്നിരുന്നു.
ഓണനിലാവിൻെറ പട്ടണിഞ്ഞു
ചേണാർന്ന മിന്നുമാഗ്രാമഭംഗി
കണ്ടു പുളകപ്പുതപ്പണിഞ്ഞും
കൊണ്ടാരും പാട്ടുകൾ പാടിയില്ല.

പ്രാചീനകേരളമേദിനിതൻ
പ്രേതത്തെയന്നു, നാം കണ്ടറിഞ്ഞു.

എങ്കിലുമേതാനും പൂക്കൾ വാരി
യങ്കണമൊക്കെയും നാം നിറച്ചു
സ്വർഗ്ഗപ്രതീക്ഷകൾ തിങ്ങിവിങ്ങി
സ്വപ്നത്തിൻ വീചിയിൽ വീണുമുങ്ങി.
അന്തികത്തൊക്കെയും കണ്ടിരുന്നോ-
രന്തരത്തിൻനേരേ കണ്ണടച്ചു.
പണ്ടത്തെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ
വീണ്ടുമിങ്ങോട്ടു നാം, വന്നണഞ്ഞു.

നാളത്തെ നേതാക്കളാണു നമ്മൾ
നാളത്തെപ്പൌരന്മാരാണു നമ്മൾ.

ചിന്തിച്ചുനോക്കുവിനീവിധത്തിൽ
എന്തിന്നു, നമ്മൾ സുഖിച്ചിടേണം ?

മൂകഗാനം

(കെ. വി. തോമാസ്സ്, Cl. IV B. Sc.)

ഞാൻ മൂകനായിരിക്കണം! എന്നെ രക്ഷിക്കാത്ത ലോകത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ മൂകനായിരിക്കണം! ഇരുമ്പു ചങ്ങലകൊണ്ടു വരിഞ്ഞു് തൂക്കുമരത്തിൻെറ കൊലക്കയറു കാണിച്ചു് നിയമങ്ങളും അധികാരങ്ങളും എന്നെ രൂക്ഷമായി താക്കീതു ചെയ്യുകയാണു്; ഞാൻ നിശ്ശബ്ദനായിരിക്കണമെന്നു്! എൻെറ അവകാശങ്ങൾ ചോദിക്കുവാൻ—എൻെറ വേദനകൾ ശമിപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കു സന്ദർഭം തരാത്ത ലോകത്തിൽ എൻെറ ജീവിതം അധഃപതനമാണെങ്കിൽ അതു തൂക്കുമരത്തിൻെറ ഭീകരതയിൽ മരവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ!

വിഹായസ്സിൽ പറന്നു നടക്കുന്ന പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. വെൺമാളികകളുടെ ഇരുമ്പറകളിൽ നാണയങ്ങൾക്കു ആഹ്ലാദാരവം മുഴക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ടു്—സാമ്രാജ്യങ്ങൾ ഭരിക്കുവാൻ രാജാക്കന്മാൎക്കു അധികാരമുണ്ടു്. പക്ഷെ ഞാൻ മാത്രം മൂകനായിരിക്കണം. എല്ലാവരും എൻെറ നേരെ അപഹാസം പൊഴിക്കുന്നു. എനിക്കു ഒന്നും മനസ്സിലാകാത്ത വിധത്തിൽ എൻെറ നേരെ നിയമങ്ങൾ വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അവയുടെ പടിവാതുക്കൽ ഞാൻ ഇഴഞ്ഞുചെന്നു് എൻെറ അവകാശങ്ങൾ ചോദിച്ചു. അധികാരത്തിൻെറ മുമ്പിൽ മുട്ടുമടക്കി എൻെറ അപേക്ഷകൾ അറിയിച്ചു. വിണ്ട പാറയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നു് ഞാൻ ശുദ്ധജലം കുടിച്ചു തൃപ്തനായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ നശിച്ച നിയമങ്ങളും അധികാരങ്ങളും പാറയേക്കാൾ നീരുറവില്ലാത്തവയായിരുന്നു.

തീവ്രമായ വികാരങ്ങൾ എൻെറ ഹൃദയത്തെ ചൂടുപിടിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ എങ്ങനെ ശാന്തനായിരിക്കും! അവ കാർമേഘങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഒളിഞ്ഞൊതുങ്ങി ഇടിയും മിന്നലുമായി ഈ ദുഷിച്ച ലോകതത്വങ്ങളെ സ്തംഭിച്ചെങ്കിൽ ഞാൻ സമാഹിതചിത്തനാകുമായിരുന്നു. അവ അന്നു ബോംബുകളായി മാറി പണത്തിൻെറ കൊടിക്കൂറ പറക്കുന്ന ഇരുമ്പറകളെ പൊട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചെങ്കിൽ ഞാൻ വികൃതമായി മന്ദഹസിക്കുമായിരുന്നു. പ്രതികാരംകൊണ്ടു് ഹൃദയം പുകയുമ്പോൾ കാരാഗൃഹത്തിൻെറ ഇരുമ്പഴികൾ എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അധഃപതന

ത്തിൽക്കിടന്ന് മുരടിക്കുമ്പോൾ കഴുമരത്തിന്റെ കൊലക്കയറ് എനിക്കഭികാമ്യമായിത്തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ വിപ്ലവഗാനവുമായി സമരാങ്കണത്തിലേക്കിറങ്ങിയതു്.

പണത്തിന്റെ പ്രഭവത്തിൽ ജനിച്ച്, ചിന്തകളുടെ വിസ്മൃതിയിൽ വളന്നു, ആത്മാവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തേക്കാൾ ശരീരത്തിന്റെ മുറവിളിയിൽ ശ്രദ്ധിച്ച്, ലോകത്തിന്റെ പുറംപൂച്ചു സൃഷ്ടിച്ച ഇല്ലായ്മയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ മൂലം നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുണ്ടെന്ന് അന്യായമായി തെററിദ്ധരിച്ച്, അധമ്മത്തിന്റെ കരിനിഴൽവീശിയ വികാരങ്ങളെ കെട്ടിപ്പുണന്ന് ചതിയുടെ വേശ്യാലയങ്ങളിൽ മന്മഥലീലയാടി, അജ്ഞത നിമ്മിച്ച അധികാരത്തിന്റെ പിടിയിൽ സമുദായം അധഃപതിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ മൂകനായിരുന്ന് എന്റെ ജീവിതം മരവിപ്പിക്കണം! ഇതാണു നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹമെങ്കിൽ മഹാരണ്യങ്ങളുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ നിന്നും മഹഷീശ്വരന്മാർ ഉജ്ജീവിപ്പിച്ച ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ ഞാൻ എന്റെ ശബ്ദം ഉയത്തും. ആ ശബ്ദപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ടു് നിങ്ങൾ നശിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനാകും. എന്നെ രക്ഷിക്കുവാൻ—എന്നെപ്പോലുള്ളവരെ രക്ഷിക്കുവാൻ—നിങ്ങൾ തയ്യാറില്ലെങ്കിൽ—നിങ്ങളുടെ നിയമങ്ങൾക്ക് അതിനു കരുത്തില്ലെങ്കിൽ;—കാരാഗൃഹത്തിന്റെ ഇരുമ്പഴിക്കുള്ളിൽ ഞാൻ ചുങ്ങിക്കൂടിക്കൊള്ളാം. നിങ്ങളുടെ ഭീരുതയെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു് കൊലക്കയറിന്റെ വരിഞ്ഞുമുറുകലിൽ ഞാൻ എന്റെ അന്ത്യവിപ്ലവം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം—മരണത്തിന്റെ ഭയങ്കരവേദനയേക്കാൾ നിങ്ങളുടെകരാളരൂപങ്ങൾ എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു.

നിങ്ങളുടെനേരെ അവകാശവാദംചെയ്തുകൊണ്ടു ശ്മശാനത്തിലെ സ്മരണകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചില നഗ്നചിത്രങ്ങൾ നിങ്ങളെ തുറിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്തിനു മുഖംതിരിക്കണം? കണ്ണുകുഴിഞ്ഞു്, കവിളൊട്ടി, വയറുവീത്തു, വാരിയെല്ലുകൾപൊങ്ങി, ശരീരം വീങ്ങി ഗ്രഹണിപിടിച്ച ദരിദ്രസന്താനങ്ങൾ ശരീരം ആസകലം വ്രണങ്ങൾനിറഞ്ഞു് അതിൽനിന്നും ഒലിക്കുന്ന ദുർഗ്ഗന്ധപൂണ്ണമായ ചലത്തിൽ പൊടിപടലം അലിഞ്ഞുചേന്ന് കട്ടപിടിച്ചു, പഴന്തുണിക്കഷണങ്ങൾകൊണ്ടു നാണംമറച്ച്, പാതവക്കത്തെ വല്ല മരച്ചുവട്ടിലും ചാഞ്ഞുചരിഞ്ഞു ലോകത്തിന്നു് ഒരു ദുസ്സ്വപ്നം എന്നപോലെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന യാചകർ—പ്രഭാതംമുതൽ അന്തിവരെ രക്തത്തുള്ളികളെ വിയർപ്പുതുള്ളികളായി ധനവാന്റെ ധാർഷ്ട്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കാഴ്ചവെച്ച് അസ്ഥികളിലേക്കുകൂടി ആളിക്കയറുന്ന വിശപ്പിന്റെ അഗ്നിജ്വാലകളെ തോളിൽ

ക്കിടക്കുന്ന വേലത്തോത്തിൻെറ വീശലിൽ അല്പമായി കെട്ടത്തി ചുക്കി ച്ചുളിഞ്ഞ ഉദരത്തെ ബീഡിയുടെ പുകയാൽ വീർപ്പിച്ച് വെറുംകയ്യോടെ സ്വന്തം ചെററപ്പുരയിലേക്കു മടങ്ങുന്ന തൊഴിലാളികൾ—ഇവരെല്ലാം നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യചിഹ്നങ്ങൾ ആണ്; നിങ്ങളുടെ അവ്യക്തതയുടെ മുമ്പിൽ ഉയരുന്ന വ്യക്തങ്ങളായ പരമാർത്ഥങ്ങളാണ്; കലാബോധമുള്ള ചിത്രകാരൻ കൊഴുപ്പില്ലാത്ത തൻെറ രക്തംകൊണ്ട് സംസ്കാരത്തിൻെറ ഭിത്തിയിൽ വരച്ച ബീഭത്സങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളാണ്.

....

ഈ ദീനമായ രംഗങ്ങൾ മറയണം — ഈ ഭീകരമായ ചിത്രങ്ങൾ മായണം — അതിനാണ് ഞാൻ വിപ്ളവകാരിയായത്. പണ്ണപ്പെരുപ്പത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ, സാമ്രാജ്യത്വത്തെ ഉടയ്ക്കുവാൻ, അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ ചങ്ങല പൊട്ടിക്കുവാൻ — അതിനാണ് ഞാൻ സമരാങ്കണത്തിലിറങ്ങിയത്. കാരാഗൃഹങ്ങളുടെ ഇരുമ്പഴികൾ എനിക്ക് ആശങ്കകളല്ല; തൂക്കുമരങ്ങൾ എന്നെ ഞെട്ടിക്കയില്ല; എന്നാൽ, ഒന്നിനേയും വകവയ്ക്കാതെ, ഞാൻ മുമ്പോട്ടുപോകും. എനിക്കൊരൊററലക്ഷ്യമേയുള്ളു. എൻെറ വിജയമാണെൻെറ വിജയം! എൻെറ തൂലികയുടെ വിജയം! എൻെറ സാഹിത്യത്തിൻെറ വിജയം!

ചെറുകഥ.

മണിനാദം*

(ചന്ദ്രഹാസൻ, III B. A.)

ആ മണിനാദം എന്നെ എന്തെന്നില്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ മററെല്ലാത്തിനേക്കാളും അത്യധികം എന്നെ ആകർഷിച്ചതു് ആ മണിയുടെ ശബ്ദംതന്നെയാണ്. ആരേയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഒരു ശക്തി അതിനുണ്ട്. ശബ്ദമാധുര്യംകൊണ്ട് ആ മണി ആ അമ്പലത്തിന്ന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ദിവ്യത്വം നൽകി. ഞാൻ തന്നത്താനറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി.

"ആശ്ചര്യംതന്നെ! എന്തു ശബ്ദം മണിക്ക്? ഞാൻ കണ്ണുപറിയ്ക്കാതെ അതിനെത്തന്നെ നോക്കി. അടുത്തിരുന്നു ജപിച്ചിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ എന്നെ കൗതുകത്തോടെ നോക്കി.

* ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു്.

"എന്ത് — നിങ്ങൾക്കാ കഥയറിഞ്ഞുകൂടാ ?" അയാൾ എന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി "നിങ്ങൾ ഇവിടത്തുകാരനല്ലെന്നു തോന്നുന്നു."

"അല്ല — എന്തു കഥ ?"

"അതാ, അവിടെ കുരുപ്പുണ്ട്. ആ കഥ പറയുക അയാൾക്കൊരു സന്തോഷമാണ്" ആ വയസ്സൻ അല്പം അകലെയിരുന്നു മുറുക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുന്ന കുരുപ്പിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

ഞാൻ ആ വയസ്സനെ സമീപിച്ചു. കുരുപ്പിന്ന് തന്റെ കഥ കേൾക്കുവാൻ ഒരാളെ കിട്ടിയതിൽ വലിയ സന്തോഷമായി. അയാൾ വെററിലയും അടക്കയും വായിലേക്കിട്ടു; കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ചുണ്ണാമ്പ് അടുത്തുള്ള തൂണിന്മേൽ തേച്ചു. ഒന്നു തുപ്പിയതിന്നുശേഷം തന്റെ കഥ ആരംഭിച്ചു.

"ഒരു പത്തുനാല്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് — കരിമിററത്ത് പണിക്കന്മാർ ഓട്ടുകൊണ്ട് മണിവാർക്കുന്നതിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായിരുന്നു. ഈ അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ മണികളെല്ലാം അവർ വാർത്തിട്ടുള്ളതാണ്. അക്കാലത്ത് ആ തൊഴിലിൽ അവരേക്കാൾ സമർത്ഥന്മാരായി മററാരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അക്കാലത്ത് അവിടെ ഒരു യുവാവുമാത്രം അവശേഷിച്ചു—കേശവൻ. കേശവൻ അസാമാന്യബുദ്ധിശക്തിയുള്ളവനായിരുന്നതിനാൽ അവൻ തന്റെ തൊഴിലിനെ സംബന്ധിച്ച സകലപുസ്തകങ്ങളും വായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജീവിതത്തിന്റെ ഉന്മേഷവശങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മാനമ്പാടിയെപ്പോലെ ആകാശത്തിൽ ആഹ്ലാദമായി പാടിപ്പറക്കുവാൻ അയാൾക്ക് വലിയ ആശയാണ്. സന്തോഷത്തിന്റേയും, സമാധാനത്തിന്റേയും, ആനന്ദത്തിന്റേയും വിളനിലമാണ് അയാളുടെ മുഖം. മന്ദസ്മേരവദനനായി നിന്നുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുന്ന കേശവൻ ആരുടേയും മനം കവരാതിരിക്കയില്ല.

ഒരുദിവസം ഞാൻ കേശവനെ കണ്ടതു് വിവർണ്ണവദനനായിട്ടാണ് അയാളുടെ ആനന്ദവും ആഹ്ലാദവുമെല്ലാം പറപറന്നിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്ത് മന്ദസ്മിതത്തിന്റെ ഛായപോലുമില്ല — എല്ലായ്പോഴും എന്തോ ചിന്തതന്നെ—എന്താണാവോ ?

ഞാൻ അതന്വേഷിച്ചു. അയാളുടെ ഈ സ്വഭാവവ്യത്യാസത്തിന്നു കാരണം ഒരു വിവാഹമായിരുന്നു. അയൽപക്കത്തെ ഒരു വലിയ ജന്മിയുടെ മകളെ കേശവൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു —അല്ല, പ്രേമിച്ചി

രുന്നു. അച്ഛന്റെ നിർബന്ധവും, പണത്തിന്റെ പളപളപ്പുംകാരണം അവൾ കേശവനെ വിസ്മരിച്ചു—വേറൊരു കുബേരപുത്രന്റെ വധുവായി. അങ്ങിനെ കേശവൻ നരകക്കുഴിയിലേക്കു താണു.

അയാൾ വീണ്ടും തന്റെ ജോലി ആരംഭിച്ചു. അതയാൾക്കു രസം നൽകി. ശബ്ദമാധുര്യമേറിയ മണികൾ അയാൾ വാർക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഞങ്ങൾ അവയെല്ലാം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ അയാൾ നെററി ചുളിച്ചുകൊണ്ടു പറയും.

"പോരാ—ശബ്ദം കുറച്ചുംകൂടിഭേദപ്പെടണം. കുറച്ചുകൂടി മാധുര്യം കൂടണം. എന്തോ ഒരു കുറവുണ്ട്—ഇല്ലേ!"

അതേ! ആ കുറവാണ് കേശവന്റെ ആത്മാവിനെ അപഹരിച്ചതു്. ആ കുറവു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കേശവൻ തന്റെ സമയമെല്ലാം വിനിയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ പല പുസ്തകങ്ങളും പരിശോധിച്ചു.........

ആയിടയ്ക്കാണ് ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ ആവശ്യാർത്ഥം ഒരു മണി നിർമ്മിക്കേണമെന്നു് ക്ഷേത്രാധികാരികൾ കേശവനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. അയാൾക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷമായി.

ഒരു ദിവസം കേശവൻ എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു.

"കുറുപ്പേ! ആ 'കുറവ്' ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. നമ്മുടെ അമ്പലത്തിലേക്കുള്ള മണി ഞാനെന്റെ കഴിവു മുഴുവൻ ഉപയോഗിച്ചുണ്ടാക്കും."

കേശവൻ 'കുറവു' കണ്ടുപിടിച്ചതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. പക്ഷേ!—ആ വാക്കിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തി ഞാനന്നു മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

പിന്നീടു് വർത്തമാനം കേശവന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. അയാൾക്കു പഴയ കാര്യങ്ങൾ വലിയ സങ്കടം നല്കി. സർവ്വജീവിതാശയും നശിച്ചതായി കാണപ്പെട്ടു."

മണിയുടെ പണി ആരംഭിച്ചു. ലോഹങ്ങളെല്ലാം ശേഖരിച്ചു, മൂശയുണ്ടാക്കി. വലിയൊരു അഗ്നികുണ്ഡവും തയ്യാറാക്കി. തന്റെ കീഴിൽ ജോലിയെടുക്കുന്ന കൂലിക്കാർക്കു കേശവൻ വേണ്ട ആജ്ഞകൾ നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ലോഹം അധികമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതു ഉരുകിക്കിട്ടുവാൻ ഒരു രാത്രി വേണ്ടിയിരുന്നു. അവർ ലോഹം ഒരു മൂശയിലാക്കി അഗ്നി

കുണ്ഡത്തിന്മേൽവച്ചു. പിറെറ ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ലോഹം ഉരുകി കിട്ടിയതിന്നുശേഷം വാക്കാമെന്നുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് അവർ അവരവരുടെ വീടുകളിലേക്കു യാത്രയായി.

കേശവൻ ക്രൂചികൊട്ടത്തു തീൎത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു "നിങ്ങൾ നാളെ എന്നെ കണ്ടില്ലെങ്കിലും ഉരുകിയ ലോഹം കരുവിലൊഴിച്ച് മ ണിവാൎത്തുകൊള്ളണം കേട്ടോ!"......... .....

പിറെറ ദിവസം അവർ ജോലിയ്ക്കെത്തി. ലോഹമെല്ലാം ഉരുകി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരു നാററം—പച്ചമാംസം കരി ഞ്ഞ ഒരു നാററം. അതിൻെറ കാരണം അവൎക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷെ അവർ ജോലിചെയ്യുവാൻ ആരംഭിച്ചു. കേശവനെ ആ ദിക്കിലെങ്ങും കണ്ടില്ല. അവർ തലേദിവസത്തെ കേശവൻെറ വാക്കുകൾ ഓൎമ്മിച്ചു. അവർ മണി വാൎത്തെടുത്തു.

വാസ്തവത്തിൽ അയാൾ ആ കുറവ് കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നു. ആ മണിയുടെ ശബ്ദത്തിന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാകർഷകശക്തിയുണ്ടാ യിരുന്നു.

പക്ഷെ കേശവൻ എവിടെ? അയാളെ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും അന്വേഷിച്ചു. അയാളുടെ വീട്ടിലെന്നല്ല നാട്ടിലെങ്ങും അയാളെ കണ്ടി ല്ല. ഞങ്ങൾ അന്വേഷണം തുടൎന്നു. അയാളുടെ കിടപ്പുമുറിയിൽ കട്ടിലിന്മേൽ നിവൎത്തിവച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥം കണ്ടു ഞങ്ങൾ ആ ഭാഗമെടുത്തു വായിച്ചു "ചീനക്കാർ തങ്ങൾ വാക്കുന്ന മണികളുടെ ശബ്ദത്തിന്നു മാധുൎയ്യം കൂട്ടുന്നതിന്ന് മനുഷ്യരെ ഉരുകിക്കിടക്കുന്ന ലോഹത്തിലേക്കു് മണി വാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പിലായി ഇട്ടിരുന്നു"

ഞാൻ സ്തംഭിച്ചുപോയി,

ആ 'കുറവ്' അയാൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. കേൾക്കൂ! ആ മണിയുടെ ശബ്ദം!"

കുറുപ്പു തൻെറ കഥ പറഞ്ഞു തീൎത്തു; എൻെറ മുഖത്തേയ്ക്കു് ഉററു നോക്കി.

വീണ്ടും ആ മണിനാദം ആകാശത്തിലേയ്ക്കുയൎന്നു. അതു് കേശ വൻെറ ആത്മനാദമായിരുന്നു.

ക്ഷണനം *

(കെ. പി. ദാമോദരൻ, cl. iv, B. Sc.)

എത്രയു,മപൂർവ്വം നിന്നാഗമനസുവാസരം
നിസ്തുലാനന്ദത്തിൻെറ നിർമ്മല സ്വരൂപമേ!
എവിടെയാവാ,മേററെ നാളുകളായിട്ടെന്നെ-
ബ്ഭുവി നീ വെടിഞ്ഞേവം കാണാതെ വാണീടുന്നു?
നിന്നഭാവത്തിൽ ഖിന്നചിത്തനാ,യല്ലൽ തങ്ങി
നിന്നിട്ടും ദിനരാത്ര മെത്രയോ കഴിച്ചു ഞാൻ.
തിരികെ വരികുന്നതെങ്ങനെ, യെന്നെപ്പോലെ-
യൊരുവൻ വിദൂരമാം ഭാവിയിൽപ്പോലും തിന്നെ?
ഉല്ലാസോന്മുഖരാകും ഭാഗ്യവാന്മാർക്കേ നൽക്രു
തെല്ലുമേയാലംബം നീ കുദനാമയം തീർക്കാൻ.
നീ മറന്നല്ലോ മിത്ഥ്യാദേവതേ! നിന്നിൽ തെല്ലും
കാമിതമില്ലാത്തോരെയല്ലാതെയെല്ലാരെയും!

അഴലാ,ലിളകീടും തരു പല്ലവത്തിൻെറ
നിഴലാലൊരുചെറു വല്ലിയെന്നതുപോലെ,
ആകുലയാകുന്നു നീ; മോഹനേ! മദീയമീ
ശോകവീർപ്പുകൾപോലും പഴിചൊൽകയാം നിന്നെ
അന്തിക,മണയാത്തതെന്തെന്നായ്; അനാസ്വാദ്യം
നിൻതരളമാം ഹൃത്തിന്നീദൃശ വാക്യം നൂനം!
ആലപിക്കട്ടേ മേലി, ലതിനാലുന്മേഷത്തിൻ
താളമോടൊപ്പിച്ചെൻെറ ശോകതുന്ദില ഗാനം.
ദേവി! ജീവനിൽഹർഷം പൊഴിയാനല്ലാതെന്നും
നീ വരില്ലല്ലോ സഹതാപ മർമ്മരം തൂകാൻ.
ക്രൂരമിച്ചിറകുകൾ ഛേദിക്കുമന്നേരത്തു
കാരുണ്യം; മരുവും നീയരികിലതിൻശേഷം!

---

* മഹാകവി ഷെല്ലി.

നവപല്ലവങ്ങളാലാവൃതമാകും ചാരു
ഭുവനം; താരാമാല്യമണിയും നിശീഥിനി,
സുന്ദര ശരൽക്കാല സായാഹ്നം; കനകാഭ
ചിന്തിടും മൂടൽമഞ്ഞുമായെത്തും പുലരിയാം,
പൂജചെയ്യുന്നേൻ മോദദായികേ! ഭവൽസ്നേഹ
ഭാജനങ്ങളായോരീ ദ്രവ്യപംക്തിയെ ഞാനും.
ഉജ്ജ്വലപ്രഭയേന്തും തൂമഞ്ഞിൻ പരപ്പുകൾ
സംന്ധ്യാവാതങ്ങൾ, തിരമാലക,ളിളംതെന്നൽ,
ആരാദ്ധ്യമെന്നാലിവ; മാനവാതങ്കത്തിൻെറ
ഭാരവായ്പേശീടാത്ത പ്രകൃതി പ്രഭാവങ്ങൾ!
ഇഷ്ടമാണെനിക്കേററം ശാന്തമാ മേകാന്തത
ക്രുട്ടിനോ സുശീലരാം മതിമാന്മാരേ പോരും
ഭാവുകനിധേ! എന്തുണ്ടന്തരം നമ്മൾ തമ്മിൽ?
നിൻവശം പക്ഷേ ഞാൻ തേടുന്നവയെല്ലാംത.നെ.

പേലവ പത്രങ്ങള്ള,ണ്ടവയാലൊരു മിന്നൽ
പോലെ പോയതു മായാ, മെങ്കിലും ഭജിപ്പൂ ഞാൻ
പ്രേമത്തെ;യെന്നാലിവയ്യൊക്കെയുമുപരിയായ്
കോമളം തവാകാരം സവ്വദാ സമാരാദ്ധ്യം!
നീ, വിശിഷ്ടമാം രാഗം താവിടും പൂവല്ലല്ലീ?
ജീവിതോല്ലാസത്തിൻെറ സംഫല്ല സമ്പത്തല്ലീ?
സ്വാഗതം! മായാമൂത്തി ദേവതേ, ദയാപൂവ്വം
ആഗമിച്ചാലും, വാണുകൊൾകയെന്നകതാരിൽ!!

ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലം

ഉത്സാഹത്തിൻേറയും ഉണർവ്വിൻേറയും ഒരു വത്സരമാണിതു്. വളരെ വാശിയോടുകൂടി തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ കഴിഞ്ഞു.

സംഘടിതസമാജങ്ങളുടെ ഉൽഘാടനങ്ങൾക്കുശേഷം മെയിൻ ഹാളിൽവെച്ചു് ചിങ്ങം 10-ാംനു- തിങ്കളാഴ്ച വൈകുന്നേരം 4-15-ന് കവിതിലകൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു് അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു മഹായോഗം കൂടുകയുണ്ടായി. അന്നു് ശ്രീ: ററി. എൻ. ഗോപീനാഥൻ നായർ, ബി. എ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അത്യാകർഷകമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു.

പിറേറദിവസം അതേസമയത്തുതന്നെ ഭാഷാവകുപ്പുഹാളിൽ വച്ചു രസകരമായ ഒരക്ഷരശ്ലോകസദസ്സ് നടന്നു. അതിൽ എട്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. വളരെയധികം വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാർത്ഥിനികളും ഉത്സാഹപൂർവ്വം അതു് ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ശ്രീ: എം. എസ്. റോബർട്ടു്, തമ്മനത്തു് അരവിന്ദാക്ഷൻ എന്നീ വിദ്യാർത്ഥികളാണു് സദസ്സ് നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

പിറേറദിവസം അതേസമയത്തു് മെയിൻഹാളിൽവെച്ചാണു് യോഗം കൂടിയതു്. "ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യം മനുഷ്യസമുദായത്തെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്നു" എന്ന പ്രമേയം ശ്രീ: കെ. പി. ദാമോദരൻ അവതരിപ്പിച്ചു. ശ്രീമാന്മാർ ടി. കെ. നാരായണനുണ്ണിത്താൻ, കെ. വി. തോമസ് എന്നിവരാണു് പ്രമേയത്തെ പിന്താങ്ങി പ്രസംഗിച്ചതു്. ശ്രീ: കെ. ഐ വിജയൻ, പ്രമേയത്തെ എതിർക്കുകയും ശ്രീമാന്മാർ സി. എം. രാമചന്ദ്രൻ, കെ കെ. രാജാ എന്നിവർ അദ്ദേഹത്തെ പിന്താങ്ങുകയുമുണ്ടായി. രക്തം തിളപ്പിക്കുന്ന വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കുശേഷം പ്രമേയം വോട്ടിനിട്ടു. ആറു വോട്ടുകൾ മാത്രമേ അനുകൂലമായി കിട്ടിയുള്ളു. ശ്രീ: പി. എസ്. അപ്പുവായിരുന്നു അദ്ധ്യക്ഷൻ.

ഇനിയും അനേകം കാര്യങ്ങൾ നമുക്കു ചെയ്തുതീർക്കുവാനുണ്ടു്. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ചെയ്തുതന്നിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾക്കു കൃതജ്ഞത പറയുകയും ഉത്സാഹപൂർവ്വം ഇനിയുള്ള സംഗതികൾ നടത്തുവാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തമ്മനത്തു് അരവിന്ദാക്ഷൻ

16—1—1122 കാര്യദർശി.

സംസ്കൃതസാഹിത്യസമാജം

ഉൽഘാടനം

1122 തുലാമാസം 1-ാംനു- വെള്ളിയാഴ്ച 4-15-ന് കലാലയത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായി ആരംഭിച്ച സംസ്കൃതസമാജം ബഹു: വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി ശ്രീ. പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ അവർകൾ ഉൽഘാടനം ചെയ്കയുണ്ടായി. സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിൽ പ്രിൻസിപ്പാൾ ശ്രീ. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ അവർകൾ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ സംസ്കാരമഹിമയേയും കലാസമ്പത്തിനേയും പ്രശംസിച്ചു; പ്രസ്തുത സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ഉൽഘാടനത്തിന് ബ: മന്ത്രിയെ ലഭിച്ചതിലുള്ള ചാരിതാർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അനന്തരം മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും അനുഭാവപൂർവ്വം അയച്ചുതന്ന ആശംസകൾ സമാജാദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ: ഇ. രാഘവവാര്യർ അവർകൾ യോഗത്തി സാദരം വായിക്കയുണ്ടായി.

Messages.

(1) From His Highness the Maharaja of Cochin communicated as follows:—

From,

M. R. Ry. V. Krishna Menon Avl., B. A.
Sarvadhikariakar to his Highness the Maharaja.

To,

The President of the Sanskrit Association, Maharaja's College,
Ernakulam.

Sir,

I am commanded to inform you as follows:- His Highness is very happy to hear of the formation of your Association. Sanskrit is a language in the progress of which His Highness is deeply interested. You shall have the blessings of His Highness and His Highness shall also keenly watching the progress of the Association.

(Sd) Sarvadhikariakar.

(2) From His Highness the Elay Raja of Cochin.

My Dear Raghava Warrier,

The news of the formation of the Sanskrit Association has given me very great pleasure. It will certainly be widely welcomed by all lovers of Sanskrit and its literature. May I request you to enrol me as a member and communicate to me the rules at your convenience?

It is a good augury for the success of the Association that Sri P. Govinda Menon, the Hon. Minister for Education, has consented to inaugurate it.

With best wishes for the Association and high hopes for the advancement of Sanskrit and its literature,

Yours sincerely

(Sd)

ബ: മന്ത്രി ഉൽഘാടനപ്രസംഗത്തിൽ—സംസ്കൃതസാഹിത്യവും, ആൎഷസംസ്കാരവുമായുള്ള പരിചയം ഏതു ഭാരതീയനും അഭിമാനപൂൎവ്വം നേടേണ്ടതാണ്. വിദേശീയരെക്കൂടി ഇത്രയും ആകൎഷിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത സാഹിത്യവും സംസ്കാരവും ആസ്വദിക്കാത്ത ഭാരതീയൻ ഒരു "തീൎത്ഥക്കരപാപി"തന്നെ. വിഷമപ്രശ്നങ്ങളഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്തിനു സുഗമമാകത്തക്കവിധം സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലടങ്ങിയിട്ടുള്ള സാംസ്കാരികാംശങ്ങളെ സംഗ്രഹിച്ച് പാകപ്പെടുത്തി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകന്മാരും അദ്ധ്യേതാക്കളും ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കണം. പ്രാചീനരീതിയിലുള്ള സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനം ഇക്കാലത്ത് സാൎവ്വത്രികമാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കവയ്യ. അതിനഭിരുചിയും സൗകൎയ്യവുമുള്ളവർ സനിഷ്കൃഷം അഭ്യസിക്കയും അതില്ലാത്തവൎക്ക് ആ ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിൻേറയും മഹിമയും മാധുൎയ്യവും ആസ്വദിക്കുവാനുള്ള അവസരമുണ്ടാക്കുകയുമാണ് ഇനി നമുക്കു വേണ്ടതു് — എന്നു് ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. സമാജകാൎയ്യദൎശിയുടെ കൃതജ്ഞതാപ്രകടനത്തോടുകൂടി ആറരമണിക്കു യോഗമവസാനിച്ചു.

സിക്രട്ടറി,

ടി. വിജയൻ.

———

ഗോശ്രീഗാനം

രാഗം — കല്യാണി. താളം — ആദി. (Cochin Anthem)
with Notations.

പല്ലവി.

മാടമഹീശകുലം നിരാകുലം
വാഴ്ക വാഴ്ക സുചിരം

അനുപല്ലവി.

പാരീടരഴം സകലസത്വവും
രവിയും ശശിയും ജഗതിപതിയും
ആഴിയിലാളുവതോളമിരിക്കുക.

ചരണം.

ദുരിതങ്ങളും ദൂരിതങ്ങളും
സുകൃതങ്ങളും സാധിതങ്ങളും
അമലകീർത്തികരങ്ങളും
അതുലം പ്രഥിതം ചതുരം ചരിതം
രാജാക്കളതിങ്കലുദിപ്പവർ
ആജന്മവിശുദ്ധവിശാരദർ.

ലഘു	ദ്രുതം	ദ്രുതം
പല്ലവി		
സാ സനിനിധപ പസധപപധപഗമപ മാ ട , , , , മഹീ,ശ , , , , കുലം	സാ നി	പധനിസനിസനിധപ രാ , , , , , , കുലം
അനുപല്ലവി.		
പാപധധപസാസനിധ ധരിസസ പാരീടരഴം സകലസത്വവും	രവിയും ശശിയും	നിനിസസരിരിരി സഗരിഗരിസധനിസ ജഗ,തിപതിയും
ചരണം		
ഗഗഗഗരിസനിധനിരിഗാഗ, ദുരിതങ്ങ , , ളും ദൂരിതങ്ങളും, സാ,ഗാരീസാസനിധനിനിധപപ രാ, ജാക്കളതിങ്കലുദിപ്പവർ	ഗമപപമഗരി, സുകൃതങ്ങളും , , സാ , സധാപഗ ആ , ജന്മവി	ഗധാപമരിപമഗ സാധിത,ങ്ങളും മപ_മപാധരി ശുദ്ധവിശാരദർ

ലഘു	ദ്രുതം	ദ്രുതം
ഗഗരി ഗാസ സരിഗസരിരിപസാനിപ , , , വാഴ്ക വാഴ്ക. സുചിരം		
നിസരീരിസരിരിപമഗരിസധനിസ		
ആഴിയിലാളുവതോളമിരിക്കുക		
ഗധപപമഗരിരിസരിഗരിഗരിസ അമലകീർത്തികര , , , , ങ്ങളും	ഗമപ_ധധപ അതുലം_പ്രഥിതം	സാസനിധ_ധരിത ചതുരം ചരിതം

(മാടമഹീശ)

(സ്വരപ്പെടുത്തിയതു്) T. G. Viswanatha Bhagavathar.

WELCOME !

Diwan Bahadur
C P. KARUNAKARA MENON, Avl.,
The Diwan of Cochin.

26 APR 1947

FAREWELL !

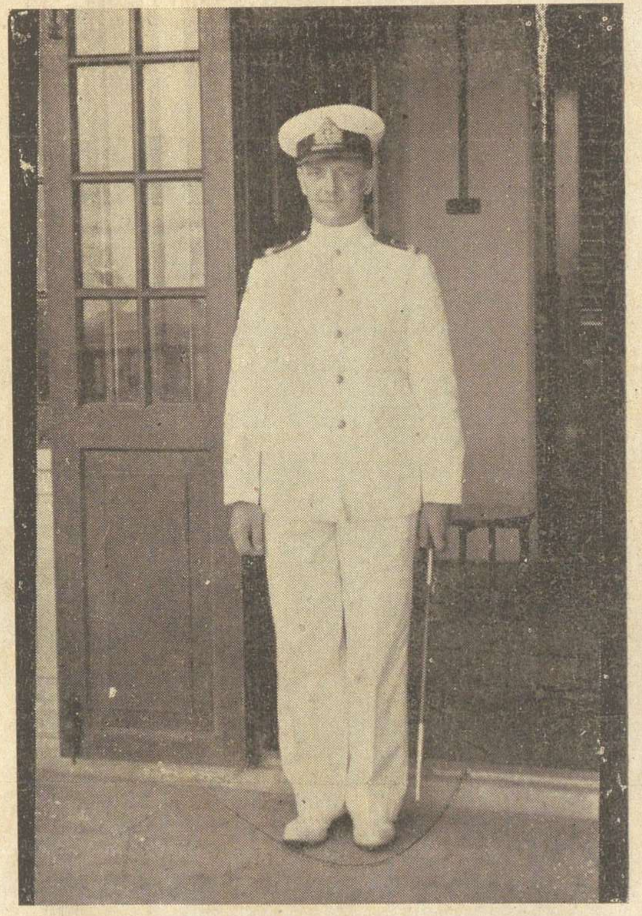

Mr. H. R. MILLS, M. Sc. (Lond.), Dip. Ed. (Cantab),
Principal of the College, 1935-1947, in the uniform
of an Officer of the R. I. N. V. R.

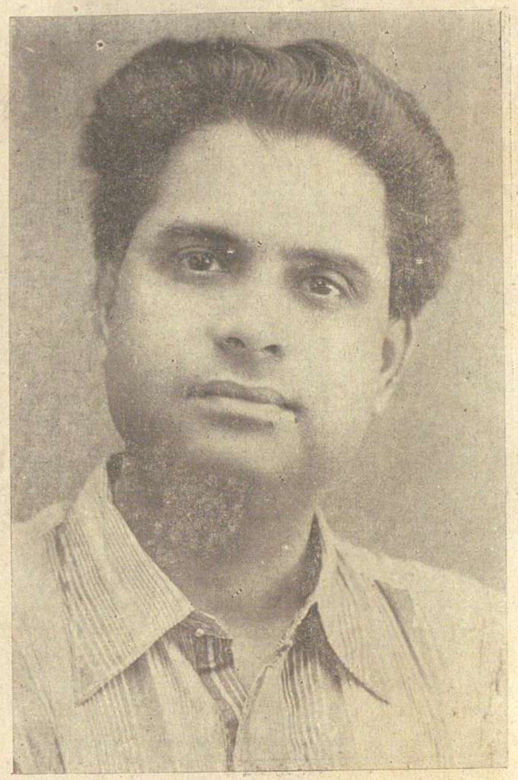

Kavithilakan P. Sankaran Nambiyar, M. A. HONS.
Retiring Principal.

Prize-Winners at the Cranganore Talappoli Exhibition, 1946-1947.

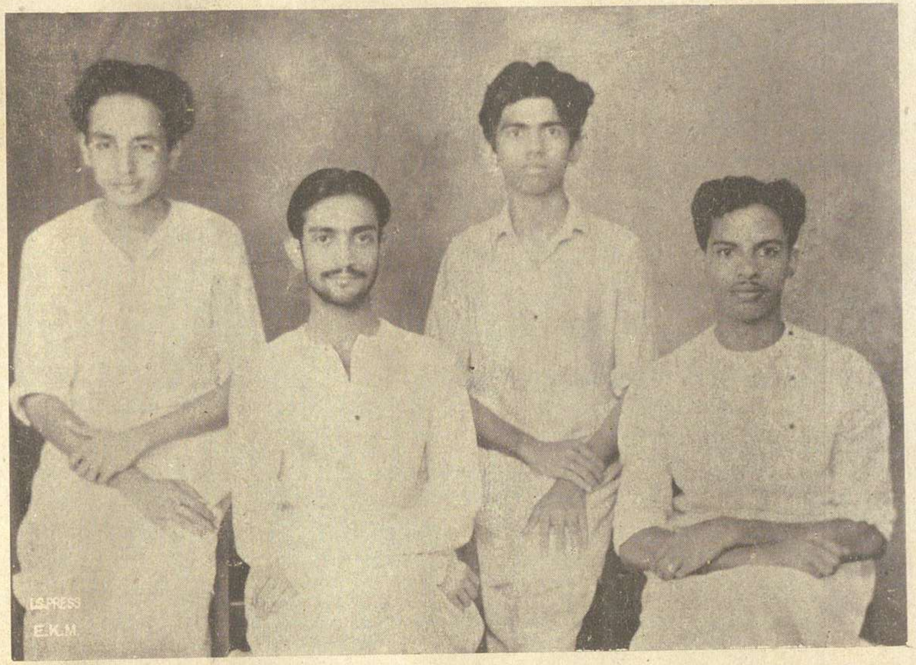

Left to right : P. Damodaran (*Poetic Composition*) ;
M. I. Joseph (*Extempore Speech*); Raja (*Short Story*) ;
Ramakrishna Pillai (*Dramatic Composition.*)

മഹാരാജകീയകലാശാലാമാസികയുടെ

മലയാളഭാഗം.

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947
MADRAS

സാഹിത്യസോപാനം

പത്രാധിപർ:

സി. എൽ. ആൻറണി, എം. എ.

വിഷയവിവരം

1. കരരീഗീതം 43
(കവിതിലകൻ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. ഏ.)

2. ആയുൎവ്വേദം 46
(മഹാ മഹിമശ്രീ കേരളവൎമ്മതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്,
ഗവർമ്മേണ്ട് ആയുർവേദാസ്പത്രി, തൃപ്പൂണിത്തുറ.)

3. ആ കൊടി കാട്ടി 54
(വി. അമ്മാളുകുട്ടി, Cl. iv.)

4. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു 65
(എം. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, Cl. iv)

5. സംയുക്തകേരളം 66
(എം. ലീലാവതി, Cl. ii.)

6. ലെനിൻ 75
(പി. പീതാംബരൻ കുട്ടൻ Cl. iii.)

7. വീണ്ടും മാതൃസന്നിധിയിൽ 80
(സി. ആർ എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ, എം. എ.)

8. "റോക്കററ്" 83
(പി. എ. ഡാനിയൽ, B. Sc.,)

9. വൃന്ദാവനത്തിൽ 88
(കെ. പി. ദാമോദരൻ, Cl. iv)

10. അവസാന പ്രാൎത്ഥന 90
(ശ്രീമതി സരള രാമവൎമ്മ)

11. ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൻെറ റിപ്പോർട്ട് 98

കുരരീഗീതം.

കവിതിലകൻ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. ഏ.

(പ്രശസ്തങ്ങളായ പല ആംഗ്ലേയ കാവ്യങ്ങൾക്കും വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ള ചില പക്ഷികളുണ്ട്—വാനംപാടി (Sky-Lark), രാക്കുയിൽ (Nightingale) മുതലായവ. ഇവയിൽ രാക്കുയിലിനെക്കുറിച്ചു കീററ്സ് (Keats) എന്ന കവിവര്യൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗീത സുപ്രസിദ്ധമാണ്. അതുപോലെതന്നെ വാനംപാടിയെക്കുറിച്ചു ഷെല്ലി (Shelley) എന്ന മഹാകവി എഴുതീട്ടുള്ള ഖണ്ഡകാവ്യവും. ഇത്തരം കാവ്യങ്ങളിൽ അന്തർല്ലീനങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു സ്മൃതിമണ്ഡലമാണ് ഈ കുരരീഗീതത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലം.

കുരരി എന്ന പക്ഷിക്ക് സംസ്കൃതകാവ്യസങ്കേതത്തിലുള്ള സ്ഥാനം ഒട്ടും അപ്രസിദ്ധമല്ല. എപ്പോഴും കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പക്ഷിയത്രേ കുരരി. പ്രിയവിരഹിതകളായ നായികമാരെ, കരുണമയങ്ങളായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ, കുരരിയോടാണു കവികൾ ഉപമിക്കാറുള്ളതു്. "കുരരിപോലെ കരയുന്ന സീത"യുടെ രുദിതമാണ് വാല്മീകിമാമുനി കേട്ടതു്. "കുരരീവ രുരോദ യാജ്ഞസേനീ" ഇത്യാദി കാണുക.

കീററ്സ് മഹാകവിയുടെ "രാക്കുയിൽ ഗ്ഗീത"ത്തിലെന്നപോലെ ഈ "കുരരീ ഗീത"ത്തിലും ചില ആന്തരാർത്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുറെ ചെല്ലുമ്പോൾ, കുരരീഗാനം പ്രകൃതിയേയും കവിതയേയും കലാസൌന്ദര്യത്തേയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. സ്വാഭാവികപ്രേരണയാൽമാത്രം ആത്മാവിഷ്കരണം ചെയ്യുന്ന കവിയെ അതു് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ എന്തൊക്കെ മാററങ്ങൾ വന്നാലും ശരി, അതു് എന്നും ഒന്നുതന്നെ അതിൻെറ സൌന്ദര്യം നിത്യസത്യത്തിൻെറ സ്വാഭാവികതയല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല.

അപ്രസ്തുതാംശം ആലോചനീയം.)

1

വീണ്ടും വീണ്ടും പൊഴിച്ചീടയി കുരരി! വിഷാ-
ദാത്മകം സ്വാത്മഗീതം!
നീണ്ടുള്ളാ നിൻെറ ഗാനം കരളിലലിയവേ
കോൾമയിർക്കൊള്ളുമാരും

തീണ്ടുന്നീലങ്ങു തെല്ലും നരകൃതദുരിത-
പ്പാഴ്ച്ചളിക്കുണ്ടിലൊന്നാ-
യാണ്ടുള്ളോരിജ്ജഗത്തിൻ കെടുതി ഭവതിയെ-
ത്തിണ്ണമെന്നെണ്ണിടുന്നോൻ!

2

മൂഴം വെൺതാർ മണം ചിന്തിന വനലതികാ-
മഞ്ജുകുഞ്ജത്തിലെങ്ങോ
വാഴും നീയെന്തറിഞ്ഞൂ മനുജരനുഭവി-
ക്കുന്ന മാലിൻപ്രകാരം?
കേഴുന്നുണ്ടെങ്കിലും നീ, ശരി; കഠിനഗൃഹ-
സ്ഥാശ്രമോദ്ദാമഭാരാൽ
ത്താഴുന്നോരിശ്ശിരസ്സിന്നകമെരിയുമഴൽ-
പ്പാടിനെപ്പാടിയാലും!

3

വന്മാലിൻ മൂലമെന്താണയി കുരരി! വിചാ-
രിച്ച പോൽ മെച്ചമോടേ
തിന്മാൻ കിട്ടായ്ക കൊണ്ടോ? പ്രിയജനനികടം
പൂകുവാൻ വൈകയാലോ?
ഉന്മാദം കോലുമേതോ പകയരദയരായ്
ദ്രോഹസന്നാഹപൂർവ്വം
നിന്മാർഗ്ഗത്തിൽപ്പതുങ്ങുന്നതു കരുതി വിര-
ണ്ടീവിധം വാവിടുന്നോ?

4

ആരോഗ്യക്ഷാന്തി ചേക്കും ബഹുവിധ വിഷമ-
പ്രശ്നജാലത്തൊടീ ഞാ-
നോരോരോ മട്ടു മല്ലിട്ടരിഗണദമനം
സവ്യഥം നിർവ്വഹിക്കേ;
വാരോലും പൂവനം പുക്കിണയുടെ വരവും
കാത്തുകാത്താത്തരാഗം
നീ രോദിക്കുന്നു! നീയെന്തറിവു മുറിവെഴും
മർത്ത്യഹൃദ്രക്തപാതം?

5

ശോകം താനോ വികാരം തവ ഹൃദി സതതം?
മററു ഭാവങ്ങളൊന്നും

ലോകത്തിൽക്കാൺമതില്ലേ? കരുണമൊരു രസം
കേവലം തേവലംബം!
നീ കല്യാണം നശിപ്പിപ്പൊരു ശകുനി; ശരി-
യ്യെങ്കിലും തങ്കിടുന്നു-
ണ്ടാകർഷിപ്പാൻ തഴച്ചോരഴകു പഴകിടാ-
തൊന്നിടും നിന്നിലെന്നും!

6

നാട്ടാർ കാണുന്നു നിത്യം കവിത ഭവതിയിൽ;
പ്പണ്ടു സീതാവിലാപം
കേട്ടാ വാല്മീകിയോർത്താൻ തവരുദിതമതി-
ങ്ങൊന്നുതാനന്നുമിന്നും!
കാട്ടാളക്രൂരഹിംസാഗതികളെയതിവ-
ർത്തിച്ചു നീ സ്വച്ഛമാം നിൻ
പാട്ടാലാർജ്ജിച്ചിരുല്ലോ സഹൃദയ ഹൃദയാ-
വർജ്ജകം നിർജ്ജരത്വം!

7

പ്രത്യഗ്രപ്രേമപൂർവ്വം പ്രകൃതിജനനിതൻ
പ്രേരണയ്ക്കൊത്തു നീതാ-
നത്യന്താവേശമാന്നെൻ കുരരി! സരളമാം
ഭാവമാവിഷ്കരിയ്ക്കേ
പ്രത്യക്ഷീഭൂതമകുന്നിതു മമ കവിതാ-
കർമ്മമർമ്മം രഹസ്യം:—
നിത്യം സത്യം സ്വഭാവോജ്ജ്വലമധുരിമയാൽ
സുന്ദരം നന്ദനീയം.

8

ആദർശപ്രേമമേതോ മനസി നിഴലെട്ടു-
ത്തായതിൻ ഛായയെങ്ങും
നീ ദർശിക്കായ്കമൂലം യുവകവിസദൃശം
നിത്ത്യവും മാഴ്കിടുന്നോ?
ഖേദം പാരമതൃപ്തിജനിതമലസത-
യ്ക്കുള്ള സംതൃപ്തിയേക്കാൾ
ഭേദം താൻ; താവകാതൃപ്തിയിൽ മധുരിമയു-
ണ്ടെപ്പൊഴും കയ്പൊടൊപ്പം!

ആയുർവ്വേദം*

(മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവൎമ്മതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.
ഗവ: ആയുർവ്വേദാസ്പത്രി, തൃപ്പൂണിത്തുറ.)

ആയുർവ്വേദം ധർമ്മാർത്ഥസുഖങ്ങളാകുന്ന പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾക്ക് മുഖ്യകാരണമായിരിക്കയാൽ സകല മനുഷ്യരും ശ്രദ്ധയോടെ അതിനെ പഠിക്കുകയും അതിലുള്ള തത്ത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുകയും വിധിപ്രകാരം ആചരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ നിരുക്തി ഇപ്രകാരമാണ്.

"ആയുർഹിതാഹിതംവ്യാധേർന്നിദാനം ശമനം തഥാ
വിദ്യതേയത്രവിദ്വത്ഭിസ്സ ആയുർവ്വേദ ഉച്യതേ.
അനേനപുരുഷോയസ്മാദായുർവ്വിന്ദതിവേത്തിച
തസ്മാന്മുനിവരൈരേഷ ആയുർവ്വേദ ഇതിസ്മൃതഃ"

ആയുർവ്വേദം നിത്യവും അഥർവ്വവേദത്തിന്റെ ഉപവേദവും സൃഷ്ട്യാദിയിൽ ബ്രഹ്മാവിനാൽ സ്മരിക്കപ്പെട്ട് ദക്ഷാദിശിഷ്യപരമ്പരയാ അഗ്നിവേശാദിപര്യന്തം അധീതവുമായി. അതിന്റെശേഷംഅഗ്നിവേശാദികൾ തദുക്തങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ ഓരോരോ ഭാഗങ്ങളാക്കി തിരിച്ച് പലേ ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കി. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയിലാണ്. വേദാനുപൂർവ്വികമല്ലെങ്കിലും വേദമൂലകത്വമുള്ളതിനാൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ആയുർവ്വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നു. ഇവയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചികിത്സകളെ ആയുർവ്വേദചികിത്സ, നാട്ടുചികിത്സ എന്നും മററും വിവരിക്കുന്നു. അല്ലോപ്പതി, ഹോമ്യോപ്പതി, ചിന്താമണി ഇങ്ങിനെ പലേ ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടും പറയപ്പെടുന്ന ചികിത്സകൾ ആയുസ്സിനെ സമ്പാദിക്കുവാൻ കാരണമാകുന്നു എങ്കിൽ അതുകളെല്ലാം ആയുർവ്വേദചികിത്സകൾതന്നെയാണ്.

ഇതിനെ കായചികിത്സിതം, ബാലചികിത്സിതം, ഗ്രഹചികിത്സിതം, ഊർദ്ധ്വാംഗചികിത്സിതം, ശല്യചികിത്സിതം, വിഷചികിത്സിതം, രസായനം; വാജീകരണം എന്ന് എട്ടുവിധത്തിലും, കായചികിത്സിതം, ശാലാക്യതന്ത്രം എന്ന് രണ്ടുവിധത്തിലും വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷുചികിത്സ, ഹോമ്യോപ്പതിചികിത്സ, ചിന്താമണി ഈവക വിഭ

* കോട്ടയത്തെ ആര്യവൈദ്യസമാജത്തിൽ ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം.

ജനങ്ങൾചെയ്തു് പരസ്പരം കലഹിക്കുന്നതു് ഇന്നത്തെ ഹിന്ദു, മുസ്ലീം, സവർണ്ണർ, അവർണ്ണർ ഇത്യാദി വിഭജനം കൊണ്ടുള്ള തമ്മിത്തല്ലുപോലെ അത്ഥശൂന്യവും അനത്ഥകരവുമാകുന്നു.

ഇന്നു് ആയുർവ്വേദത്തെപ്പോലെ ഭത്സനം സഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള ഒരു പൌരസ്ത്യശാസ്ത്രശാഖ വേറെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ആയുർവ്വേദത്തിന്നു് ഈദൃശഭത്സനങ്ങളേയോ വൈദേശികവൈദ്യത്തിന്റെ വൈദ്യുതപ്രഭയേയോ നിശ്ശബ്ദമായി അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിന്നുള്ള സങ്കോചരാഹിത്യം അത്ഭുതകരംതന്നെ.

തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ആളുകൾക്ക് എന്തെങ്കിലും സുഖമില്ലായ്മ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഡാക്ടരുടെ ചികിത്സയാണെന്നു പറയുന്നതു് ഒരഭിമാനമായി പലരും കരുതുന്നു. ഒരാശുപത്രിയിലെ കോമ്പൌണ്ടറെക്കൊണ്ടു് ഒരു രോഗിക്കു് എനിമാവയ്പ്പിച്ചാൽ കൊടുക്കുന്ന ഫീസ്സു് ഒരു വൈദ്യനെക്കൊണ്ടു് അതു പ്രവൃത്തി ചെയ്യിച്ചാൽ കൊടുക്കുന്നതിന്നു് സാധാരണ ജനങ്ങൾ മടിയുള്ളവരായി കാണപ്പെടുന്നു. പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിലേയോ, രാജകുടുംബങ്ങളിലേയോ, ശമ്പളംപററി കുടുംബവൈദ്യന്മാരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവരിൽ ഡോക്ടർമാരാണെങ്കിൽ അവർ രോഗിയുടെ യജമാനന്മാരും വൈദ്യന്മാരാണെങ്കിൽ ഭൃത്യന്മാരുമായി രൂപാന്തരംപ്രാപിച്ചു കാണുന്നു. ചില മാന്യന്മാർ ഇംഗ്ലീഷുചികിത്സയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സ്വകാര്യമായി ആയുർവ്വേദചികിത്സ നടത്തിയിട്ടുള്ളതായും അറിവുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെനോക്കിയാൽ ആയുർവ്വേദത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്നു് പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള ബോധം എത്ര ഹീനവും അധഃപതിതവുമാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നതിന്നു് നമ്മുടെചുററുപാടുംതന്നെ അസംഖ്യം ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണു്. ഇന്ത്യയിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം രോഗികൾക്കും പ്രയോജനപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആയുർവ്വേദത്തിന്നു് ഒരുകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സമുല്ക്കർഷത്തേയും, വൈദ്യസമ്പ്രദായങ്ങളിൽവെച്ചു് അതിനുള്ള ശ്രേഷ്ഠ്യത്തേയും, ഇന്നു് അതിനെപ്പററിയുള്ള പൊതുബോധം അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നതിനേയും നോക്കുക.

ബാഹ്യമായി എന്തുതന്നെ കാരണങ്ങളുണ്ടായാലും അവ നേരിട്ടു് രോഗകാരണങ്ങളായി ഭവിക്കുകയില്ലെന്നും ത്രിദോഷങ്ങളെ തകരാറാക്കി രോഗകാരണങ്ങളായി തീരുന്നു എന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണു് നമ്മൾ. ത്രിദോഷങ്ങൾ സമ്യക്സ്ഥിതങ്ങളായിരുന്നാൽ ബാഹ്യമായ യാതൊരു ശക്തിക്കും ആ ശരീരത്തെ രോഗഗ്രസ്തമാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ നമ്മുടെ ചികിത്സാതത്ത്വവും ത്രിദോഷങ്ങ

ളെ സമ്യക്‌സ്ഥിതിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനാകുന്നു. അതിനാൽ ആയുർവ്വേദം അനുസരിച്ചു, ശരീരത്തെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിലെ ത്രിദോഷങ്ങൾക്കു വന്നിട്ടുള്ള കോട്ടത്തെ പരിഹരിക്കാനുള്ള ശ്രമം മാത്രം നമ്മുടെ രോഗനിവൃത്തിക്ക് പര്യാപ്തമായിത്തീരുന്നതാണ്. "ത്രിദോഷങ്ങ"ളെന്ന ഏകസിദ്ധാന്തമാണ് ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിൻെറ മർമ്മമെന്ന് ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തെ കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന ഏതു സാധാരണന്നും അറിവുള്ളതാണ്. ത്രിദോഷസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ബഹിഷ്കരിച്ചിട്ട് ആയുർവ്വേദത്തെ പരിഷ്കരിക്കുക എന്നു വന്നാൽ അതു് ആയുർവ്വേദമല്ലാതാക്കുകയാകുന്നു.

മരുന്നുകൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും എന്തെല്ലാം രസവീര്യവിപാകങ്ങളോടുകൂടിയതാണെന്നും മററും അറിഞ്ഞാൽ ആയുർവ്വേദവൈദ്യന്മാർക്ക് ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ലാത്ത മരുന്നുകൾ ഒന്നും ഇല്ല. അതുകൂടാതെ മരുന്നിൻെറ പേരും രോഗത്തിൻെറ പേരും മാത്രം അറിഞ്ഞു് ചികിത്സിക്കുന്നതു് തീരെ നിഷിദ്ധമാണ്. വൈദ്യശാലാനിർമ്മാണവും മരുന്നുവില്പനയും ധനസമ്പാദനവും പ്രയോജനമെന്നുകരുതി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന വൈദ്യന്മാരെക്കൊണ്ടു് ഇന്ന് ആയുർവ്വേദത്തിൻെറ നില പരിഹാസാസ്പദമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. രോഗിയുടെ കോഷ്ഠസ്ഥിതി നോക്കാതെ ഔഷധങ്ങൾ മേലേക്കുമേലേ പ്രയോഗിച്ചിട്ടു് അതുകൊണ്ടുതന്നെ അജീൎണ്ണം പിടിപെടുന്നു. മേൽപറഞ്ഞസ്ഥിതിയിലുള്ള രോഗത്തെ കേവലം ലഘുദീപനൌഷധങ്ങളെക്കൊണ്ടു സുഖമാക്കിയതായനുഭവമുണ്ടു്. ഈ നില വ്യത്യാസപ്പെടണമെങ്കിൽ അവിടവിടെ ആയുർവ്വേദാഭ്യസനത്തിന്ന് പാഠശാലകളേയും അതുകളുടെ കീഴിൽ ഔഷധനിർമ്മാണശാലകളേയും ചികിത്സാമന്ദിരങ്ങളേയും ഏൎപ്പെടുത്തി വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക് വേണ്ടുന്ന അദ്ധ്യാപനവും പരിചയവും സമ്പാദിക്കുകയും ഇടയ്ക്കിടക്കു് വൈദ്യസദസ്സുകളെ നടത്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് വേണ്ടതു്. "തദ്വിദ്യസംഭാഷാ ബുദ്ധി വൎദ്ധനാനാം" എന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ആയുർവ്വേദത്തിൻെറ പരിഷ്കരണമെന്നുവെച്ചാൽ അതിൻെറ പ്രചരണത്തിന്നുവേണ്ടി അംഗീകരിക്കേണ്ട ചില പ്രായോഗികമാററങ്ങൾ എന്നാണൎത്ഥം കൊടുക്കേണ്ടതു്.

ഇംഗ്ലീഷുഡോക്ടർമാരുടെ മരുന്നുകൾ ഉപയോഗിക്കുകയും അവരുടെ ആഹാരവിഹാരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും മററുമാണ് ആയുർവ്വേദപരിഷ്കരണമെന്നുകരുതി ചിലർ എടുത്തുവരുന്ന നടപടികൾ തീരെ തെററാണ്. ഇതിന്ന് ചുരുക്കം ഒരുദാഹരണം പറയാം. യുവാക്കന്മാരാ

യ രോഗികളുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് യുവതികളെ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതു് എത്രയും തെററാണെന്നു് എല്ലാവൎക്കും അറിയാവുന്നതും,

" സ്ത്രീണാന്തുസ്മൃതിസംസ്പൎശദൎശനൈശ്ചലിതേസ്രുതേ
ശുക്ലേവ്യവായജാൻ ദോഷനസംസൎഗ്ഗേപ്യ്വാപ്നുയാൽ."

എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു നിഷിദ്ധമാണെന്നു നിശ്ചയമുള്ള അധികാരികളും ആയുർവ്വേദാസ്പത്രികളിൽക്കൂടി സ്ത്രീകളെ ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്, നോക്കുക.

ഇനി ആയുർവ്വേദഗവേഷണത്തെപ്പററിയാണു് വിവരിക്കേണ്ടതു് ഇതിൻെറ സമ്പ്രദായം അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

"രോഗസ്തുദോഷവൈഷമ്യം
ദോഷസാമ്യമരോഗതി"

എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് കുപിതങ്ങളായ ദോഷങ്ങളുടെ നിലഭേദംകൊണ്ടാണു് രോഗങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു്. വൃദ്ധിക്ഷയംകൊണ്ടു് 62 തരം വരുമെന്നും 63-ാമത്തെ ഭേദം സ്വാസ്ഥ്യകാരണമായും

" ഭേദാദ്വിഷഷ്ടിന്നിൎദ്ദിഷ്ടാ
സ്ത്രിഷഷ്ടഃ സ്വാസ്ഥ്യകാരണം."

എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദോഷകോപകാരണം സ്ഥൂലമായി പറയുന്നതായാൽ രസഭേദംകൊണ്ടാണു്.

" ദോഷാദുഷ്ടാരസൈൎദ്ധാതൂൻ
ദൂഷയന്ത്യുഭയേമലാൻ
മലാമലായനാനിന്ന്യ
യ്യുദ്ധാസ്വംതേഷ്വതോഗദാ."

എന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. പൂർവ്വോക്തരസങ്ങളുടെ ഭേദവും

" സംയോഗാസ്സപ്തപഞ്ചാശൽ
കല്പനാതു ത്രിഷഷ്ടിധാ"

എന്നതുകൊണ്ടു് 63 തരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രസകല്പനാഭേദവും സ്ഥൂലമായിട്ടു് 63 തരത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് നമുക്ക് ഒന്നാലോചിക്കേണ്ടതു് ഏതേതു് ദോഷകോപം ഏതേതു് രസഭേദംകൊണ്ടാണു് എന്നും മററുമാണു്. ഇനി മധുരാദി രസങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിയെപ്പററി ആലോചിക്കുക. അതിൻെറ സമ്പ്രദായവും,

" ക്ഷ്മാംഭോഗ്നിക്ഷ്മാംബുതേജഃ ഖവായ്വഗ്ന്യനിലഗോനിലൈഃ
ദ്വയോല്ബണൈഃ ക്രമാത്ഭൂതൈൎമ്മധുരാദിരസോത്ഭവഃ"

എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഒരു രോഗത്തിന്നു് വികല്പേന പലേ ഔഷധങ്ങളെ വിധിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിൻെറ കാരണങ്ങളെ വിചാരിക്കുക:—

"മുസ്തയാ പർപ്പടം യുക്തം
ശുണ്ഠ്യാദുസ്പൃശയാപിവാ.
പാക്യം ശീതകഷായംവാ
പാഠോശീരം സവാളകം."
"പിബേൽതദ്വച്ഛദ്രനിംബ-
ഗുളൂചീമുസ്തനാഗരം"

ഈ ശ്ലോകംകൊണ്ടു് പത്തുവിധത്തിൽ കഷായത്തെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എന്തിനായിട്ടാണു് എന്നു് ആലോചിയ്ക്കുക. ഈവക ഗവേഷണമാണു് വേണ്ടതു്. അതുകൂടാതെ "സർവ്വരോഗകുലാന്തകം" എന്നോ "കാമവൎദ്ധനം" എന്നോ മറേറാ ഒരു പേരുവച്ചു് ഒരു മരുന്നു് നല്ല പരസ്യത്തോടുകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക, അതിൻെറ കൂട്ടു് പുറത്താക്കാതെ ഇരിക്കുക മുതലായതു് ഗവേഷണമാണെന്നു് പറയുവാൻ തരമില്ല. ഇപ്പോഴുള്ള ഗവേഷകന്മാരുടെ സമ്പ്രദായം പ്രായേണ ഇപ്രകാരമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഒന്നുകൂടി പറയാം. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രപ്രകാരം കഷായം വെക്കുക മുതലായ കഷ്ടപ്പാടുകൾ കൂടാതെ മരുന്നുകളുണ്ടാക്കി അതിൻെറ ഫലം കിട്ടുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതാണു് എന്നു പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ കാൎയ്യംപ്രയോഗംകൊണ്ടു് നല്ല തീൎച്ചയാകുന്നതുവരെ ശാസ്ത്രപ്രതിപാദിതമായ മാൎഗ്ഗത്തെ വിട്ടുകളയുന്നതു് ഉചിതമല്ലെന്നാണു് എൻെറ അഭിപ്രായം.

ഗുളികകൾ യന്ത്രത്തിലുണ്ടാക്കുകയും കഷായങ്ങൾ ഗുളികകളാക്കി ഉണക്കിവച്ചു് ചൂടുവെള്ളത്തിൽ കലക്കി കൊടുക്കുകയും മററും പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം ശരിയാണോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചു തന്നെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയാണു് വേണ്ടതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇന്നത്തെ സ്ത്രീപുരുഷപരിഷ്കാരങ്ങൾ പുരുഷന്മാരെ സ്ത്രീകളാക്കുവാനും സ്ത്രീകളെ പുരുഷന്മാരാക്കുവാനും അപൎയ്യാപ്തങ്ങളാകുന്നതുപോലെ ആയുർവ്വേദപരിഷ്കാരങ്ങളും ആയുർവ്വേദത്തെ ഹിംസാവേദമാക്കുവാൻ അപൎയ്യാപ്തങ്ങളായിത്തീരുവാൻ ജഗദീശ്വരനെ പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.

ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിൻെറ കൂടുതൽ പ്രചാരത്തിന്നു് ഇതരവൈദ്യസമ്പ്രദായങ്ങളിൽനിന്നു് സ്വീകരിക്കേണ്ട ചില നിർദ്ദേശങ്ങളെ താഴെ വിവരിക്കാം.

(1) ആയുർവ്വേദപ്രചരണത്തിന്ന് ഇന്നത്തെനിലയിൽ ഒന്നാമതായി വേണ്ടത് ഒരു പണ്ഡിതസമിതിയാണ്. പാശ്ചാത്യപൌരസ്ത്യവൈദ്യങ്ങൾ വഴിയാകുംവണ്ണം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവരും, ക്രിയാപരിചയം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായിരിക്കണം അതിലെ അംഗങ്ങൾ. പക്ഷപാതബുദ്ധിയോടുകൂടാതെ അവർവഴി ആകുംവണ്ണം ശാസ്ത്രപരിച്ഛെയ്തു ഒരു ശരിയായരീതിയിലുള്ള പാഠപദ്ധതി തയ്യാറാക്കുകയും വേണം. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ മിക്കവാറും സംസ്കൃതഭാഷയിലായതുകൊണ്ടും അവ സുഗ്രാഹ്യങ്ങളല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഏവൎക്കും ഗ്രഹിക്കത്തക്കരീതിയിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്.

(2) ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഔഷധങ്ങളെ ആരാഞ്ഞറിയുന്നതിന്നും, ഓരോ ഔഷധങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെ പരിശോധിച്ചറിയുന്നതിന്നുമുള്ള ഒരു ഗവേഷണശാഖയും, ശാലയും നവീനോപകരണങ്ങളോടുകൂടി ഉണ്ടാക്കണം. അതിൽക്കൂടിവേണം ആയുർവ്വേദവിദ്യാൎത്ഥികൾ ഔഷധപരിചയം സമ്പാദിക്കുവാൻ.

(3) ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടിയ ഔഷധങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്ന പാഠശാലകളും അവിടെനിന്നും മാത്രമേ ഔഷധങ്ങൾ വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളു എന്ന നിയമവും ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്. ഔഷധങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുന്നതിന്ന് നവീനങ്ങളായ സകല ഉപകരണങ്ങളും സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(4) രോഗികളെ ശാസ്ത്രീയമായി ചികിത്സിക്കുന്നതിന്നുള്ള ആശുപത്രികൾ നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗത്തുമുണ്ടായിരിക്കണം ആ ആശുപത്രികളിൽ രോഗിയെ പരിശോധിക്കുക, ചികിത്സിക്കുക മുതലായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ മലമൂത്രാദിപരിശോധന, ശസ്ത്രക്രിയാഭാഗങ്ങൾ, ശരീരപരിശോധന എന്നിത്യാദികാൎയ്യങ്ങൾ നവീനോപകരണങ്ങൾമൂലവും നടത്തേണ്ടതാകുന്നു. പുതിയ പദ്ധതി അനുസരിച്ചു അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള വൈദ്യന്മാരേ മാത്രമേ ഈ ആശുപത്രികളിൽ നിയമിക്കുവാൻ പാടുള്ളു എന്ന് നിഷ്കൎഷയുണ്ടായിരിക്കണം. ആയുർവ്വേദത്തിലെ ശോധനപരമായ ചികിത്സ നിർബ്ബന്ധമായിരിക്കുകയും വേണം. വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക് ചികിത്സാപരിചയം ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾമൂലം നടത്തേണ്ടതാണ്

(5) സ്വാസ്ഥ്യഹിതങ്ങളായ ആരോഗ്യകേന്ദ്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഋതുഭേദമനുസരിച്ച് ദോഷംവരാത്ത സ്ഥാനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തുവേണം ആരോഗ്യസ്ഥാപനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വിധിവിഹിതമായിട്ടുള്ള രസായനാദിപ്രയോഗങ്ങൾ ഈ കേന്ദ്രത്തിൽവെച്ചു നടത്തപ്പെടാവുന്നതുമാണ്.

(6) പ്രചരണം—ഒരു ക്ലിപ്തമായ ദിനചര്യ്യ, ഋതുഭേദമനുസരിച്ചുള്ള ചര്യ്യകൾ മുതലായവ ജനങ്ങളെ ധരിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ബാലപരിചരണം, ഋതുമതിചര്യ്യ, ഗർഭിണീചര്യ്യ, സൂതികാചര്യ്യ മുതലായവയിൽ കൂടുതൽ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം നിഷ്കൃഷ്ടിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ത്രികരണശുദ്ധി, ഗൃഹശുദ്ധി മുതലായവയും ഇതിലുൾപ്പെടുന്നു. ലഘുലേഖകൾ, ലഘുപ്രബന്ധങ്ങൾ മുതലായവ ഉണ്ടാക്കി സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വിതരണം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. കൂടാതെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ശരീരത്തെപ്പററി സാമാന്യജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതിന്നും, രോഗത്തിൽനിന്നും ശരീരത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും ആയുർവ്വേദപരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാക്കി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിന്നു പത്രങ്ങൾ മാസികകൾ മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നതാണല്ലോ.

(7) നല്ല വൈദ്യന്മാർ—ആയുർവ്വേദത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ ശരിയാകുംവണ്ണം പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരും, ശരിയായവിധത്തിൽ ചികിത്സാപരിചയം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായ വൈദ്യന്മാരെ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്. ചികിത്സയുടെ അംഗങ്ങളിൽ പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന വൈദ്യൻെറകാര്യ്യത്തിൽ ഏററവും ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ആചാര്യ്യൻതന്നെ—

"യാതിഹാലാഹലതാംച
സദ്യോവൈദ്യാജ്ഞനസ്ഥിതം."

എന്ന വിധികൊണ്ടു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. വൈദ്യന്മാരെ ചികിത്സയുടെ വിഭാഗങ്ങൾപോലെ പലതരത്തിൽ വിഭജിച്ചു മാറേറണ്ടതാണ്. ഔഷധനിർമ്മാണകന്മാർ, ശസ്ത്രക്രിയാവിദഗ്ദ്ധന്മാർ, നേത്രചികിത്സകന്മാർ, വിഷചികിത്സകന്മാർ, രസതന്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ, എന്നിങ്ങനെ പലതായി വിഭജിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(8) ശസ്ത്രക്രിയാവിഭാഗം— ആയുർവ്വേദത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് ഏററവും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു ഭാഗമാണിതു്. മുമ്പ് എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞാലും ഇന്ന് ഈ വിഭാഗം ആയുർവ്വേദത്തിൽ വളരെ മോശമാണെന്ന് സമ്മതിച്ചേതീരൂ. പാശ്ചാത്യവൈദ്യത്തിൻെറ യഥാർത്ഥവിജയം ശസ്ത്രക്രിയയിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നതു്. പരമാർത്ഥത്തിൽ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ആയുർവ്വേദത്തിൽ ശസ്ത്രക്രിയ എന്നൊന്നില്ലെന്നുതന്നെയാണ് ധാരണ. ഈ വിഷയത്തിൽ "എക്സ്റേ" കണ്ടുപിടിച്ചതുമുതൽ പാശ്ചാത്യർ വിജയശ്രീലാളിതരായിട്ടുണ്ട്. പുതിയ സമ്പ്രദായങ്ങൾ കൂട്ടിയിണക്കി കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ഈ പ്രസ്ഥാ

നത്തെ നവീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആയുർവ്വേദത്തിൻെറ ആധുനികവിജയം ഇതിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നതു്.

(9) സൂതികാകേന്ദ്രങ്ങൾ— ആയുർവ്വേദത്തിൽ സൂതികാഗാരവും പരിചരണവും പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു് ശരിയായി അനുവൎത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഋതുമതീചര്യതുടങ്ങി ബാലോപചാരംവരെയുള്ള അനുഷ്ഠാനത്തിലാണ് ലോകത്തിൻെറ സാമൂഹ്യമായ ആരോഗ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് അറിയേണ്ടതാണ്. സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിൽ ഈവക കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പ്രചരണം നടത്തേണ്ടതാണ്. ഈ പ്രസ്ഥാനം വിലോപമായിപ്പോയതുകൊണ്ടു് വൈദ്യന്മാർതന്നെ ഇതരസ്ഥാനങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതു നമ്മുടെ ആയുർവ്വേദത്തിൻെറ അപൂൎണ്ണതയെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

ആയുർവ്വേദത്തിന് ഇന്നത്തെനിലയ്ക്കു കാണുന്ന കുറവുകളെ പരിഹരിക്കുകയും ഇതരസമ്പ്രദായങ്ങളിൽനിന്നും ആയുർവ്വേദതത്വങ്ങൾക്കു ദോഷംവരാത്തവിധത്തിൽ സ്വീകരിക്കാവുന്നതിനെ സ്വീകരിച്ചു് പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാമെങ്കിൽ ആയുർവ്വേദം പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ആ ഉദ്യമം അതിൻെറ തത്വങ്ങൾക്ക് ദോഷംവരാത്തതായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഋഷിപുംഗവന്മാരുടെ കല്പനക്കുള്ള മെച്ചവും സൎവ്വാദരണീയമായ അതിൻെറ സംസ്കാരവും ഏതു് ദയനീയമായ അവസ്ഥയിലും ആയുർവ്വേദത്തെ രക്ഷിക്കുമെന്നതന്നെ പൂൎവ്വചരിത്രം നോക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്. ഭാരതത്തിൻെറ അമൂല്യസമ്പത്തായ ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രം പ്രചുരപ്രചാരത്തോടേ വൎത്തിക്കേണമേ !

ആ കൊടികാട്ടി. *

വി. അമ്മാളുകുട്ടി, Cl. IV.

"ഹേയ്! ഇങ്ങോട്ടു നോക്കു!"—ഞാൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ഞാൻ നില്ക്കുന്നിടത്തേക്കു തലപൊക്കി നോക്കാതെ, അയാൾ തീവണ്ടിപ്പാതയിലേക്കുതന്നെ നോക്കിനിന്നു. അയാളുടെ ആ നോട്ടത്തിൽ എന്തൊ ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു എന്താണതെന്ന് എനിക്ക് തീർച്ച പറയുവാൻ കഴികയില്ല. ഞാൻ ആവർത്തിച്ചു:—

"ഹേയ്, ഇങ്ങോട്ടു നോക്കു!"

പാതയിൽനിന്നു കണ്ണുതിരിച്ച്, അയാൾ തലയുയർത്തി എന്നെ നോക്കി.

"എനിക്കു താഴെവന്നു നിങ്ങളോടു സംസാരിക്കുവാൻ വല്ല വഴിയുമുണ്ടോ?" ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

അയാൾ മറുപടി പറയാതെ, എൻെറ നേരെ നോക്കുകമാത്രം ചെയ്തു. ഇനിയും ചോദ്യം ആവർത്തിക്കേണ്ട എന്നു കരുതി നിശ്ശബ്ദനായി ഞാൻ അയാളെ കുനിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഭൂമി കുലുങ്ങുന്ന ശബ്ദംകേട്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി, തീവണ്ടി കടപട ശബ്ദമുണ്ടാക്കി കടന്നുപോയി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ അയാളെ വീണ്ടും കുനിഞ്ഞുനോക്കി. അയാൾ അതുവരെ തുറന്നു വീശിക്കൊണ്ടിരുന്ന കൊടി ചുരുട്ടുകയായിരുന്നു അപ്പോൾ—

"അങ്ങോട്ടു വരട്ടെ" ഞാൻ പിന്നേയും ചോദിച്ചു. കുറച്ചുനേരം എന്നെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നോക്കിയതിനുശേഷം, അയാൾ ആ ചുരുട്ടിയ കൊടികൊണ്ടു കുറച്ചു ദൂരേക്കായി ആംഗ്യംകാട്ടി. "ഓ, ശരി" എന്നു പറഞ്ഞു് ഞാൻ ആ സ്ഥലത്തേക്കു നടന്നു. അവിടെചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു കുറുക്കുവഴി ചുവട്ടിലേക്കു വെട്ടിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു.

ആ ഊടുവഴി വല്ലാതെ കാടുപിടിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. ഒരു കല്ലിനുള്ളിൽക്കൂടിയാണു് അതു വെട്ടിയിറക്കിയിരിക്കുന്നതു്. മഴ നനഞ്ഞു് ആ വഴി വല്ലാതെ വഴുക്കിയിരുന്നു. സൂക്ഷിച്ചു സൂക്ഷിച്ചു് ഒരുവിധം ഞാൻ ഇറങ്ങി.

---

* ഡിക്കൻസിൻെറ The Signalman എന്ന ചെറുകഥയുടെ ഒരു സ്വതന്ത്രതർജിമ.

തീവണ്ടിപ്പാതകളുടെ നടക്ക് എന്നെകാത്തുകൊണ്ട് അയാഠം നില്ക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അടുത്തെത്തിയപ്പോഠം എനിക്കു മനസ്സിലായി.

നിബിഡമായ താടിമീശയോടും തടിച്ച പുരികങ്ങളോടും കൂടിയ ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യനായിരുന്നു അയാഠം. വളരെ വിജനമായ ഒരു സ്ഥലത്താണ് അയാളുടെ സ്റ്റേഷൻ. രണ്ടുഭാഗത്തും കല്ലുകൊണ്ടു കുത്തനെ കെട്ടിപ്പടുത്ത മതിലിൻെറ മുകളിൽനിന്നു എത്തിനോക്കുന്ന ആകാശമൊഴിച്ച് മറെറാന്നും അവിടെ നിന്നാൽ കണ്ടുകൂടാ. വന്നവഴി ഈ കുണ്ടറയുടെ ഒരു ഭാഗത്ത് എത്തിച്ചേരും. മറുഭാഗത്തുനിന്ന് വേറെ ഒരു ചെറിയ വഴി ചുവന്ന വെളിച്ചം തട്ടിയ കാലുകളിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്നു. അതിൻെറ അടുത്തുള്ള ഒരു വലിയ തുരങ്കം അവിടത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൻെറ ഭീകരതയ്ക്കു് മാററുകൂട്ടി.

അയാളെ തൊട്ടു തൊട്ടില്ല, എന്നായി ഞാൻ. പെട്ടെന്ന് അയാഠം വല്ലാതെ ഞെട്ടി, എൻെറ മുഖത്തുനിന്നു കണ്ണെടുക്കാതെ രണ്ടടി പിന്നോക്കം നീങ്ങി കൈപൊക്കി.

"മുകളിൽനിന്ന് നോക്കിയപ്പോഠം ഈ വിജനസ്ഥലം എന്നെ ആകഷിച്ചു. എൻെറ വരവ് അനിഷ്ടമാകയില്ലല്ലോ"—ഞാൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു.

അയാഠം മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

ആ ചുമന്ന വെളിച്ചത്തിന്മേൽ ആ അപരിചിതൻ വല്ലാതെനോക്കി. എന്തോ അവിടെ കാണുവാനില്ലെന്ന മട്ടിൽ തിരിഞ്ഞു് എന്നെ ദനാക്കി.

"ആ വെളിച്ചം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് നിങ്ങളാണ്, അല്ലേ?"

ഒരുപതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ അയാഠം ഉത്തരം പറഞ്ഞു "ആണെന്നു നിങ്ങഠംക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?"

ഞാൻ ആ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കിയപ്പോഠം, പെട്ടെന്നൊരു ഭയങ്കരചിന്ത എൻെറ മനസ്സിൽക്കൂടി പാഞ്ഞു. ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നതു് ഒരു മനുഷ്യനോടല്ല, ഒരു പ്രേതത്തിനോടാണെന്നു വരുമോ?

ഞാൻ അറിയാതെ രണ്ടടി പിന്നോക്കം നീങ്ങി. പക്ഷെ ആ സമയത്തു അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ എന്നെക്കുറിച്ചൊരു ഭയം ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. എൻെറ പേടി മാറി.

"എന്താണു പകച്ചിങ്ങനെ നോക്കുന്നതു്" ഞാൻ ചിരിക്കുവാൻ പണിപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ നിങ്ങളെ ഇതിനുമുമ്പു കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിച്ചു" എന്നായിരുന്നു മറുപടി.

"എവിടെ?" ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

ആ ചുമന്ന വെളിച്ചത്തിലേക്ക് അയാഠം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

"അവിടേയോ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

എന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു അയാഠം പറഞ്ഞു. "അതേ" ആ ശബ്ദം പുറത്തു കേഠംക്കുവാൻതന്നെ പ്രയാസമായിരുന്നു.

"എൻെറ ചങ്ങാതി ഞാനവിടെയെന്തു ചെയ്യാനാണ്? എങ്ങിനെയായാലും, ഞാൻ ഒരിക്കലും അവിടെ ചെന്നിട്ടില്ലെന്ന് സത്യം ചെയ്യാവുന്നതാണ്."

"ചെയ്യാമെന്നു തോന്നുന്നു" അയാഠം സമ്മതിച്ചു. "ശരിയാണ്, തീച്ചയായും നിങ്ങഠം അവിടെ ചെന്നിട്ടില്ല."

അയാളുടെ മട്ടും നോട്ടവും മററും ക്രമേണ സാധാരണങ്ങളായി. എൻെറ ചോദ്യങ്ങഠംക്ക് വ്യക്തവും ഉചിതവുമായ ഉത്തരങ്ങഠം ലഭിച്ചുതുടങ്ങി.

അയാഠംക്കവിടെ അധികം ജോലിയുണ്ടോ? ഉവ്വ്; പക്ഷെ ദേഹം അനങ്ങിയുള്ള പണിയൊന്നുംതന്നെ അയാഠംക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. വേണ്ടപ്പോഠം അടയാളം കാണിക്കുക, വെളിച്ചം കാണിക്കുക, വാതിൽ ഇടക്കിടയ്ക്കു തുറക്കുക—അങ്ങിനെ ചില്ലറ ജോലികഠം. ചിലപ്പോഠം ആ തണുത്ത ചാലിൽ നിന്നുമാറി അയാഠം മുകളിൽ പോയിരിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ അപ്പോഠം ഇലക്ട്രിക്ക് ബെൽ അടിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ഉൽകണ്ഠയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

അയാഠം എന്നെ അയാളുടെ കുടിലിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അടുത്താണ് ആ കുടിൽ. അവിടെ ഒരു ചെറിയ മേശമേൽ എഴുതുവാൻ ഒരു പുസ്തകവും ഒരു ടെലിഫോണും ഒരു ഇലക്ട്രിക്ക് ബെല്ലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജോലി നോക്കുന്നതിൽ അയാഠം അസാമാന്യമായ വിധത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. സംഭാഷണത്തിനിടക്ക് എന്തെങ്കിലും ജോലി ചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽ അപ്പോഠം പറയുന്ന വാക്ക് പകുതിയാക്കി അയാഠം എഴുന്നേററുപോകും. പിന്നെ ആ ജോലി കഴിയുന്നതുവരെ ഒരക്ഷരം ഉരിയാടുകയില്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഈ മനുഷ്യൻ ഈ ജോലിക്കേൎപ്പെടുത്തുവാൻ ഏററവും പററിയവനാണെന്ന്, വേറെ ചില കാരണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ പറഞ്ഞേനെ. അയാഠം സംഭാഷണത്തിനിടക്ക് രണ്ടുപ്രാവശ്യം വിളത്ത മുഖത്തോടുകൂടി മണിയടിക്കാത്ത സമയത്തും ഇലക്ട്രിക്ക് ബെല്ലിന്മേൽ നോക്കുകയും തണുപ്പു കേറാതിരിക്കുവാൻ അടച്ചിട്ടിരുന്ന വാതിൽ തുറ

ന്നു് ആ ചുമന്ന വെളിച്ചത്തിലേക്കു് നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ സാരം എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. ഈ രണ്ടു തവണയും തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖത്തു് എന്തോ അസുഖകരമായ ഒരു ഭാവം പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു

ഞാൻ പോകുവാനായി എഴുന്നീററപ്പോൾ പറഞ്ഞു. "തൃപ്തനായ ഒരു മനുഷ്യനേയെങ്കിലും ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയല്ലോ."

"ഞാൻ അങ്ങിനെയായിരുന്നു ഒരിക്കൽ" അയാൾ യോജിച്ചു. ആദ്യത്തെ ആ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ അയാൾ തുടർന്നു. "പക്ഷെ ഇപ്പോൾ ഞാൻ അസ്വസ്ഥനായിരിക്കുന്നു—അതെ—അസ്വസ്ഥനായിരിക്കുന്നു. അതുപറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വിഷമമാണു്. നിങ്ങൾ ഇനിയുമെന്നെ സന്ദർശിക്കുകയാണെങ്കിൽ അന്നു ഞാനതു പറയാം."

"എന്നാൽ ഞാൻ അടുത്തുതന്നെ വന്നുകാണാം എന്നു വേണമെന്നു പറയൂ"

"ഞാൻ നാളെ രാവിലെപോയാൽ രാത്രി പത്തുമണിക്കേ മടങ്ങൂ."

"എന്നാൽ ഞാൻ പതിനൊന്നു മണിക്കു വരാം."

അയാൾ എന്നെ യാത്രയയക്കുവാൻ ഒപ്പംവന്നു. "വഴി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുവരെ വെളുത്ത വെളിച്ചം ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം." ഒരു പ്രത്യേകതരം താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു. "വഴി കണ്ടുപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വിളിച്ചു പറയരുതു്, കിട്ടോ. മുകളിലെത്തിയാലും വിളിച്ചു പറയരുതു്!"

അയാളുടെ ആ അസാധാരണ സമ്പ്രദായം അന്തരീക്ഷത്തിനു് അല്ലെങ്കിൽത്തന്നേയുള്ള മരവിപ്പിക്കുന്ന തണുപ്പു കൂട്ടുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. "ഓ, ശരി" എന്നുമാത്രമേ മറുപടി പറയാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

"നിങ്ങൾ രാത്രിവരുമ്പോഴും എന്നെ വിളിക്കരുതു്—ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടാണു് "ഹേയ്, ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ" എന്നു പറഞ്ഞതു്."

"ദൈവത്തിനേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ ഞാൻ അങ്ങിനെയെന്തോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു—"

"അങ്ങിനെയെന്തോ അല്ല. അതായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ. എനിക്കു നല്ല തീർച്ചയാണു്."

"ശരിയാണു്—അതുതന്നെയാണു് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. നിങ്ങളെ ചുവട്ടിൽ കണ്ടതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അങ്ങിനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു."

"അത്രയേ ഉള്ളൂ"

"അല്ലാതെ"

"വേറെ എന്തോ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചുവെന്നു തോന്നുന്നില്ലേ?"

"ഇല്ല—"

അയാൾ യാത്രപറഞ്ഞു് വെളിച്ചം പൊക്കിക്കാണിച്ചു. ഞാൻ വഴിയിൽ എത്തുന്നതുവരെ തീവണ്ടിപ്പാതകളുടെ അരികിൽക്കൂടി നടന്നു. തീവണ്ടി പിന്നിൽ വരുന്നുവെന്നെനിക്കു തോന്നി. വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊന്നും കൂടാതെ ഞാൻ എൻെറ താമസസ്ഥലത്തു് തിരിച്ചെത്തി.

നേരത്തെ തീർച്ചയാക്കിയിരുന്നതനുസരിച്ചു് മണി പതിനൊന്നടിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ആ കുറുക്കുവഴിയിൽ എത്തി. അയാൾ ആ വെളുത്ത വെളിച്ചം പിടിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നെ കാത്തു നിന്നിരുന്നു.

"ഞാൻ വിളിച്ചിട്ടില്ല." അയാളുടെ അരികിലെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഇനി എനിക്കു സംസാരിച്ചുകൂടേ?"

"തീർച്ചയായും"

ഞങ്ങൾ അയാളുടെ കുടിലിലേക്കു നടന്നു. അതിനുള്ളിൽ കടന്നപ്പോൾ അയാൾ വാതിൽ അടച്ചു.

"എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയിട്ടുള്ളതു് എന്തെന്നു ഞാൻ പറയാം." അയാൾ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ തുടങ്ങി. "ഞാൻ ഇന്നലെ നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ടു് വേറെ ആരോ ആണെന്നു സംശയിച്ചു. അതാണെന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയതു്.

"എന്നെ കണ്ടിട്ടു?"

"വേറെ ആളെന്നു കരുതി"

"അതാരാണു്?"

"എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ"

"എന്നെപ്പോലെയാണോ?"

"എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ ആ മുഖം ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല. ഇടത്തുകൈ മുഖത്തിനുമീതെ പിടിച്ചു് വലത്തുകൈ വീശുകയാണു് പതിവ്. ശക്തിയോടെ വീശും. ഈ വിധത്തിൽ."

ഞാൻ അയാളുടെ ആംഗ്യം സസൂക്ഷ്മം വീക്ഷിച്ചു. "ദൈവത്തെയോർത്തു വഴി മാറൂ!" എന്നു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതുപോലെ വികാരപാരവശ്യത്തോടെയുള്ള ഒരു ആംഗ്യമായിരുന്നു അതു്.

"ഒരു ചന്ദ്രികയുള്ള രാത്രിയിൽ" ആ മനുഷ്യൻ തുടർന്നു. "ഞാൻ ഇവിടെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വിളികേട്ടു. 'ഹേയ്, ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ' ഞാൻ പിടഞ്ഞെഴുന്നേററപ്പോൾ ആ ആൾ ആ ചുമന്ന വെളിച്ചത്തിനു

സമീപം നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അയാരം ഞാൻ ഇപ്പോരം കാട്ടിയപോലെ കൈ വീശുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ എൻെറ ചുമന്ന വെളിച്ചമെടുത്ത് ആ രൂപത്തിൻെറ അരികിലേക്കോടി. "എന്താണ് അപകടം? എന്തു സംഭവിച്ചു? എവിടെയാണ്?" ആ രൂപം ഇരുട്ടത്തുനിന്നിരുന്നു. ഞാൻ അതിൻെറ അടുത്തെത്തിയിട്ടും കൈകൊണ്ട് മുഖംമറച്ചു പിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തെന്നു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഓടിച്ചെന്നു ആ കൈപിടിച്ചു മാററുവാൻ ഞാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ആ രൂപം പോയിക്കഴിഞ്ഞു."

"തുരങ്കത്തിൻെറ ഉള്ളിലേക്കോ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അല്ല. ഞാൻ തുരങ്കത്തിലേക്കോടി. പക്ഷെ അവിടെയെങ്ങും അതിനെ കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ ഞാൻ തിരിച്ച് ഇവിടെ ഓടിയെത്തി രണ്ടു ഭാഗത്തേക്കും ഞാൻ ടെലിഫോണിൽ വിളിച്ചുചോദിച്ചു "ഒരപകടം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ?" മറുപടി രണ്ടുഭാഗത്തുനിന്നും വന്നു. "ഇല്ല; എല്ലാം ക്രമംതന്നെ."

അയാരം എൻെറ കൈ മുറുകെപ്പിടിച്ചു. ആ കൈ തണുത്തു വിറങ്ങലിച്ചിരുന്നു. അതു മതിഭ്രമം കൊണ്ടെന്നുകരുതി അയാളെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു.

"അതൊക്കെ ശരി തന്നെ. പക്ഷെ ഞാൻ മുഴുവനാക്കിയില്ല." കുറച്ചു നേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കുശേഷം എൻെറ കൈവിടാതെ അയാരം തുടന്നു.

"ആ രൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കൃത്യം ആറുമണിക്കൂറിന്നുശേഷം ഒരിക്കലും മറക്കാത്ത ആ അപകടം സംഭവിച്ചു. പത്തുമണിക്കൂറിനുശേഷം ആ രൂപം നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിൻെറ താഴെയുള്ള തുരങ്കത്തിൽക്കൂടി മരിച്ചവരേയും മുറിവേററവരേയും കൂട്ടംകൂട്ടമായി കൊണ്ടുവന്നു."

അസ്വസ്ഥമായ ഒരു കുളിരു എന്നെ ബാധിച്ചു. അതു് എന്തോ ആകസ്മികസംഭവമായിരിക്കാമെന്നു എനിക്കു സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു.

"അതു്" അയാരം എൻെറ കൈ മുറുകെപ്പിടിച്ചു മിഴിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു തുടന്നു. "ഒരു കൊല്ലം മുമ്പായിരുന്നു. ആറേഴു മാസം കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ഇതെല്ലാം മറന്നതായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരുദിവസം രാവിലെ ഞാൻ വാതില്ക്കൽ നില്ക്കുമ്പോരം, ആ ചുമന്ന വെളിച്ചത്തിന്നരികെ ആ ഭൂതത്തിനെ വീണ്ടും കണ്ടു.'' എന്നെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട്, പെട്ടെന്ന് അയാരം നിത്തി.

"അതു് എന്തെങ്കിലും വിളിച്ചു പറഞ്ഞോ?"

"ഇല്ല."

"കൈ വീശിയില്ലേ?"

"ഇല്ല. രണ്ടുകൈകൊണ്ടും മുഖംപൊത്തി കുനിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദേ ഇതുപോലെ."

ഒരിക്കൽക്കൂടി അയാളുടെ ആംഗ്യത്തെ ഞാൻ സോൽകണ്ഠം വീക്ഷിച്ചു. അതിൽ അത്യധികം വ്യസനവ്യഗ്രത കലർന്നിരുന്നു.

"നിങ്ങൾ അങ്ങോട്ടു പോയോ?"

"ഞാൻ അകത്തു വന്നിരുന്നു. എനിക്കു തല ചുററുന്നതുപോലെ തോന്നി. ചിതറിയ ചിന്തകൾ കേന്ദ്രീകരിച്ചതിനുശേഷം ഞാൻ വാതില്ക്കൽച്ചെന്നുനോക്കി. ആ ഭൂതം പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു."

"പക്ഷെ ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ലല്ലോ?"

അയാൾ എൻെറ കൈ ഇടക്കിടയ്ക്കു് അമർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ആ ദിവസം, തീവണ്ടി തുരങ്കത്തിൽനിന്നു വന്നപ്പോൾ ഒരു ജനവാതുക്കൽ എന്തൊ തിരക്കു കണ്ടു ഞാൻ അടയാളം കാണിച്ചു. ഡ്രൈവർ ബ്രേക്കിട്ടുവെങ്കിലും കുറേദൂരം ചെന്നതിനുശേഷമേ വണ്ടി നിന്നുള്ളു. ഞാൻ അതിൻെറ പിറകെ ഓടി. എന്തോ അവ്യക്തമായ നിലവിളി വണ്ടിയിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മുറിയിൽ സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി പെട്ടെന്നു് മൃതിയടഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അവളെ ഇവിടെക്കൊണ്ടുവന്നു സംസ്കരിക്കുകയാണുണ്ടായതു്."

അയാൾ അവസാനിപ്പിച്ചു. "ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് എൻെറ മനസ്സിനെ എന്താണു് അലട്ടിയിരുന്നതെന്നു മനസ്സിലായോ? ആ ഭൂതം ഒരാഴ്ചമുമ്പു വീണ്ടും വന്നു. ഇടക്കിടയ്ക്കു് അതു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടു്."

"വെളിച്ചത്തിൻെറ അടുക്കലോ?"

"ആ ചുമന്ന വെളിച്ചത്തിന്നരികെ"

"എന്താണതു് ചെയ്യുന്നതു്?"

"ദൈവത്തെയോർത്തു വഴി മാറൂ" എന്നർത്ഥംവരുന്ന ആദ്യം കാണിച്ച ആ ആംഗ്യം പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടുകൂടി അയാൾ ആവർത്തിച്ചു. പിന്നെ തുടർന്നു. "എനിക്കു് ഒരിക്കലും മനസ്സമാധാനമില്ല. അതു് ഇടക്കിടയ്ക്കു് വ്യസനപരവശതയോടെ എന്നെ വിളിക്കുന്നു "ഹേയ്, ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ! ഒന്നു്, ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ!" കൈവീശിക്കൊണ്ടു് അതു നില്ക്കുന്നു. അതു് എൻെറമണിയടിക്കുന്നു—"

ഞാൻ അതിന്മേൽ കേറിപ്പിടിച്ചു. "ഇന്നലെ ഞാനിവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അതു മണിയടിച്ചതു കൊണ്ടാണോ നിങ്ങൾ വാതിൽക്കൽപോയി നോക്കിയതു്?"

"അതെ. രണ്ടുപ്രാവശ്യം."

"കണ്ടോ", ഞാൻ പറഞ്ഞു "നിങ്ങളുടെ ഭാവന നിങ്ങളെ വഴി

തെററിക്കുന്നു. ഞാൻ ആ ബെൽ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ശ്രദ്ധിക്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു ജീവനുള്ള മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ, ആ സമയത്തു് അതു അടിച്ചിട്ടില്ല എന്നു തീച്ച്യയാണ്''

അയാറം തല കുലുക്കി. "അതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കിതേവരെ തെററു പററിയിട്ടില്ല. ഭൂതത്തിന്റെ മണിയടി മനുഷ്യന്റേതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. അതു് ഒരു അസാധാരണമായ ചലനം മാത്രമാണ്. മണി അനങ്ങുന്നുണ്ടെന്ന് കണ്ടാൽ തോന്നുകയില്ല. നിങ്ങറം അതു് കേറംക്കാഞ്ഞതിൽ എനിക്കത്ഭുതമില്ല. പക്ഷെ ഞാൻ അതു കേട്ടു.''

"നിങ്ങറം പുറത്തുചെന്നു നോക്കിയപ്പോറം ഭൂതം അവിടെയുണ്ടായിരുന്നോ?"

"ഉവ്വ് രണ്ടുപ്രാവശ്യവും?''

അയാറം ഉറപ്പോടെ ആവത്തിച്ചു. "രണ്ടു തവണയും"

"ഇപ്പോറം നിങ്ങറം എന്റെകൂടെ വാതിൽക്കലേക്കു വന്ന് അതു് അവിടെയുണ്ടോ എന്നു നോക്കാമോ?''

അയാറം സമ്മതമില്ലാത്ത ഭാവത്തിൽ ചുണ്ടു കടിച്ചമത്തിയെങ്കിലും, എഴുന്നേററു. ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നു പടിയിന്മേൽ ഇറങ്ങിനിന്നു. അയാറം വാതില്ക്കലും.

"നിങ്ങറം കാണുന്നുണ്ടോ?'' അയാളുടെ മുഖത്തുനിന്നു കണ്ണെടുക്കാതെ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അയാറം ആ സ്ഥലത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുകയായിരുന്നു.

"ഇല്ല.'' അയാറം പറഞ്ഞു "അതവിടേയില്ല.''

"ശരി'' ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങറം വാതിലടച്ച് അകത്തുവന്നിരുന്നു.

"നിങ്ങറംക്കിപ്പോറം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടാവും.''

എന്നെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നതു് 'ഈ ഭൂതം എന്താണ്' എന്ന പ്രശ്നമാണ്. അയാറം എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട്, ആലോചനാനിമഗ്നനായി പറഞ്ഞു.

"എന്താണപകടം? എവിടേയാണപകടം? പാതയിലെവിടേയോ അപകടം ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നുണ്ട്. മുമ്പ്ലുണ്ടായ സംഭവങ്ങളിൽ നിന്നും, ഈ മുന്നറിയിപ്പ് സംശയിക്കത്തക്കതല്ല. പക്ഷെ എന്നെ ഇതു ക്രൂരമായി അലട്ടുന്നു. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യാനാണ്."

തുവാലയെടുത്ത് അയാറം നെററിയിലെ വിയർപ്പു കണങ്ങറം തുടച്ചു. "എന്നാൽ അപകടമുണ്ടെന്ന് ഫോൺ ചെയ്യുവാൻമാത്രം കാരണവുമില്ല.'' കൈ തുടച്ചുകൊണ്ട് അയാറം തുടന്നു. "എനിക്കു ബുദ്ധിമുട്ടു

ണ്ടാകുമെന്നല്ലാതെ യാതൊരു ഗുണവുമുണ്ടാകുന്നില്ല. എനിക്കു ഭ്രാന്താണെന്ന് അവർ വിചാരിക്കും. കാരണം, "അപകടം! സൂക്ഷിക്കുക" എന്ന് ഞാൻ അറിയിക്കുകയാണെങ്കിൽ "എന്തപകടം? എവിടെ?" എന്നവർ ചോദിക്കും. "എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, ദൈവത്തെയോർത്തു സൂക്ഷിക്കുക" എന്നേ എനിക്കു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. അപ്പോൾ അവർ എന്നെ ജോലിയിൽനിന്നു പിരിച്ചുവിടും. അല്ലാതെ അവരെന്തു ചെയ്യാനാ?"

അയാളുടെ മനോവ്യഥകണ്ട് എനിക്കത്യധികം സഹതാപംതോന്നി.

"അതു് ആദ്യം ആ വെളിച്ചത്തിന്നരികെ നിന്നപ്പോൾ'' വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥതയോടെ നെററി തലോടിക്കൊണ്ടു് അയാൾ തുടന്നു. ''എന്തപകടമാണ് വരുവാൻ പോകുന്നതു് എന്നു ആ രൂപത്തിന്നു പറഞ്ഞുകൂടെ? അതുകൂടാതെ കഴിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽ അതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു പറഞ്ഞു തന്നാലെന്താണ്? രണ്ടാമത്തെതവണ വന്നപ്പോൾ അതു മുഖംപൊത്തി, അതിനുപകരം "അവൾ മരിക്കുവാൻ പോകയാണ്. അവളെ വീട്ടിൽ തന്നെ നിത്തട്ടെ'' എന്നു പറയാമായിരുന്നില്ലേ? ഈ രണ്ടു പ്രാവശ്യവും അതിൻെറ മുന്നറിയിപ്പു് ശരിയാണെന്ന് കാണിക്കുവാൻ മാത്രമാണ് വന്നതെങ്കിൽ അതു വ്യക്തമായി എന്നെ അറിയിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഈ മൂന്നാമത്തെ തവണ ഞാൻ അപകടത്തെ കാത്തിരിക്കമാത്രമല്ലാതെ എന്തു ചെയ്യാനാണ്? എന്നിട്ടും ദൈവമേ, ഞാൻ ഒരു വെറും കൊടി കാണിക്കുന്ന ഒരു സാധുവായ മനുഷ്യൻ—ഈ വിജനമായ സ്റ്റേഷനിൽ എന്തു ചെയ്യാനാണ്? പ്രവത്തിക്കുവാൻ അധികാരവും സാമത്ഥ്യവുമുള്ള വേറെ വല്ലവരോടും ചെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ!"

ഈ സ്ഥിതിയിൽ അയാളെക്കണ്ടപ്പോൾ, അയാളുടെ രക്ഷയ്ക്കും പൊതുജനങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കുംവേണ്ടി ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതു് അയാളുടെ മനസ്സ് സ്വസ്ഥമാക്കുകയാണ് എന്നു ഞാൻ തീച്ചയാക്കി. അതിനാൽ, സ്വാഭാവികവും അസ്വാഭാവികവുമായ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെയും തള്ളിമാററി, ഞാൻ അയാളെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ആരായാലും ചെയ്യുന്ന ജോലി നല്ലവണ്ണം ചെയ്യേണ്ടതാണ് ഓരോരുത്തരുടേയും ചുമതല, എന്നിങ്ങനെ കാൎയ്യകാരണസഹിതം പലതും പറഞ്ഞു ഞാൻ അയാളെ ഭ്രമത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അല്പം വിജയമുണ്ടായി എന്നു പറയണം. അയാൾ ശാന്തനായിത്തീന്നു. രാത്രിയായതോടുകൂടി അയാളുടെ ശ്രദ്ധ ജോലിയിലേക്കു് അധികം കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. രണ്ടുമണിക്ക് ഞാൻ അയാളെ പിരിഞ്ഞു പോന്നു.

ഞാൻ പാത കേറുന്നതുവരെ ആ ചുമന്ന വെളിച്ചത്തെ ഒന്നിലധികം തവണ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഞാൻ അതിനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എൻെറ കിടക്ക അതിൻെറ ചുവട്ടിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ രാത്രി ഉറങ്ങുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

പക്ഷെ എൻെറ മനസ്സിൽ അപ്പോൾ തിരതല്ലിയിരുന്ന ചിന്തകൾ ഇതൊന്നുമായിരുന്നില്ല. ഈ സംഭവം മനസ്സിലാക്കിയ സ്ഥിതിക്ക് ഞാൻ എന്താണ് പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു്? ആ മനുഷ്യൻ ബുദ്ധിശാലിയും കാൎയ്യപ്രാപ്തനും ജോലിയിൽ അത്യന്തം ശ്രദ്ധാലുവുമാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ ഈ മനഃസ്ഥിതിയിൽ അയാൾ എത്രകാലം ഈ വിധത്തിൽ കഴിയും?

അയാളോടു പറയാതെ, അയാൾ പറഞ്ഞ വസ്തുതകൾ മേലധികാരികളോടു പറഞ്ഞാൽ അതു വഞ്ചനയാകയില്ല എന്ന ചിന്തമൂലം അവസാനം അയാളെ ഒരു വൈദ്യൻെറയടുത്തു കൊണ്ടുപോയി കാണിക്കാൻ ഞാൻ തീൎച്ചയാക്കി. രണ്ടുദിവസത്തിനുശേഷം അയാൾക്ക് രാവിലെ രണ്ടുമണിക്കൂർ ഒഴിവുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞതു് ഓൎമ്മിച്ചു ഞാൻ ആ സമയം ഇതിനു വിനിയോഗിക്കുവാൻ തീൎച്ചയാക്കി. രണ്ടു ദിവസത്തിനുശേഷം അയാളുടെയടുക്കെ ചെല്ലുന്നമെന്നും ഉറച്ചു.

പിറേറദിവസം സായാഹ്നം വളരെ മനോഹരമായിരുന്നു. ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു. സൂൎയ്യാസ്തമയത്തിന്നുമുമ്പ് മടങ്ങിയെത്തണമെന്നായിരുന്നു എൻെറ ഉദ്ദേശം.

ഞാൻ ആ കുറുക്കുവഴിയുടെ അടുക്കലെത്തിയപ്പോൾ, കുനിഞ്ഞു് അയാൾ എന്തുചെയ്യുകയാണെന്ന് എത്തിനോക്കി. അപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ട വസ്തുത എനിക്ക് രോമാഞ്ചത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ പ്രസ്താവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ആ തുരങ്കത്തിൻെറ മുമ്പിലായി ഒരു മനുഷ്യൻ അയാളുടെ ഇടത്തുകൈകൊണ്ടു് മുഖം മറച്ചുപിടിച്ചു വലതുകൈ ശക്തിയോടെ വീശുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നെ ബാധിച്ച ഭയം പെട്ടെന്ന് എന്നെ വിട്ടുമാറി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞാൻ കണ്ട ആ രൂപം ഒരു മനുഷ്യൻേറതു തന്നെയെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ഒരുകൂട്ടം ജനങ്ങളോടു് ഒരാൾ എന്തോ ഒരു ആംഗ്യം ആവൎത്തിക്കുകയായിരുന്നു. ചുവന്ന വെളിച്ചം ഇനിയും കൊളുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിൻെറ നിഴലത്തു് മരംകൊണ്ടു വെച്ചുകെട്ടിയ ഒരു പുതിയ കുടിൽ ഞാൻ കണ്ടു. അതിന് ഒരു കട്ടിലിനോളം വലുപ്പമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

എന്തോ തകരാറുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ആ മനുഷ്യൻ ചെയ്തിരുന്നതിനെ നോക്കുവാനോ ശരിയാക്കുവാനോ ആരെയും പറഞ്ഞ

യക്കാത്ത അയാളെ തനിച്ചുവിട്ട് ഞാൻ പോയതുകൊണ്ട് വലിയ അപകടം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിചാരംമൂലം ആത്മനിന്ദയോടുകൂടി ഞാൻ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ആ കുറുക്കുവഴിയിറങ്ങി ഓടി.

"എന്തുപററി?" ഞാൻ അവരോടു ചോദിച്ചു.

"ആ കൊടി കാണിക്കുന്നയാൾ ഇന്നു കാലത്തു മരിച്ചു."

"ആ കുടിലിലിലുള്ള മനുഷ്യനല്ലല്ലോ."

"അതെ."

"ഞാൻ അറിയുന്ന മനുഷ്യനല്ലല്ലൊ."

"നിങ്ങൾക്കു നോക്കാം" ഒരു മനുഷ്യൻ ആ ശവശരീരത്തെ മൂടിയ വസ്ത്രം എടുത്തു മാററി "അയാളുടെ മുഖം നോക്കു."

"അയ്യോ, ഇതു് എങ്ങിനെ പററി," ഞാൻ ഓരോരുത്തരോടും തിരിഞ്ഞു ചോദിച്ചു.

"എഞ്ചിൻ കയറി മുറിഞ്ഞതാണ്. അയാളുടെ ജോലി ഇത്ര നല്ലപോലെ അറിയുന്നവർ വേറെയില്ല. പക്ഷെ എങ്ങിനേയൊ അബദ്ധംപററി. നല്ല വെളിച്ചമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വെളിച്ചംകൊളുത്തി. വിളക്കു കയ്യിൽ പിടിച്ചിരുന്നു. എഞ്ചിൻ തുരങ്കത്തിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നപ്പോൾ അയാളുടെ പിൻവശം അതിൻെറ നേരെയായിരുന്നു. ഈ മനുഷ്യനാണ് ഓടിച്ചിരുന്നതു്. സംഭവിച്ചതെങ്ങിനെയെന്ന് അയാൾ കാണിക്കും."

ആ മനുഷ്യൻ ആ തുരങ്കത്തിൻെറ മുമ്പിൽ അയാളുടെ ആദ്യത്തെസ്ഥലത്തു ചെന്നുനിന്നു.

"തുരങ്കത്തിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ഞാൻ അയാളെക്കണ്ടു. വേഗം കുറയ്ക്കുവാൻ സമയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അയാൾക്കു വളരെ സൂക്ഷ്മം ഉണ്ടെന്നു എനിക്കറിയാം. ചൂളംവിളി കേട്ടും അയാൾ കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ബ്രേക്കിട്ടു. തീവണ്ടി നില്ക്കുവാൻ പോകുമ്പോഴും ഞാൻ അയാളോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"നിങ്ങൾ എന്താണ് വിളിച്ചുപറഞ്ഞതു് ?"

ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ഹേയ്, ഇങ്ങോട്ടു നോക്കു, ഒന്നിങ്ങോട്ടുനോക്കു. ദൈവത്തെയോർത്തു വഴിമാറു!"

ഞാൻ ഒന്നു ഞെട്ടി.

" അയ്യോ, അതു് ഒരു വല്ലാത്തഘട്ടമായിരുന്നു. ഞാൻ വിളിച്ചുപറയൽ നിർത്തിയില്ല. എൻെറ ഇടത്തുകൈ ആ കഷ്ടം കാണാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി മുഖത്തിന്നു മീതെപിടിച്ചു്, വലത്തുകൈ അവസാനംവരെ ശക്തിയോടെ വീശി" —അയാൾ തുടരുകയാണ്— " എന്നിട്ടുംയാതൊരുഫലവുമുണ്ടായില്ല."

പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു്

(എം. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, Cl. IV.)

നീലവാനത്തിൻ മേഘത്താളുകൾ നിറച്ചെന്നും-
കാലമാം കലാകാരനെഴുതിക്കൂട്ടുന്നെന്തോ!
ഭാവനക്കതീതമാ മാശയബാഹുല്യത്താൽ
കേവലം ദുരൂഹമിദ്ദൃ നനാമെനിക്കിന്നും.
അമ്പിളിത്തിരി, മെല്ലെത്തെളിച്ചീടിലും പിച്ച-
ക്കമ്പിളിക്കരം ചുമക്കുമ്പൊഴെങ്ങിനെ നോക്കും?
താരകാക്ഷരങ്ങളേ! തെളിഞ്ഞീടുമോ?, വേണ്ട-
പൂരിതപ്രഭയേററെൻ കണ്ണുകളടഞ്ഞുപോം.
എന്നിനിപ്പഠിച്ചു ഞാനെഴുതും, പരീക്ഷയോ-
വന്നടുത്തയ്യോ! തപ്തഹൃദയം പിടയ്ക്കുന്നു!!
പ്രകൃതീശ്വരിപോററിപ്പുലർത്തും കിടാങ്ങളേ!
സുകൃതാത്മാക്കൾ, നിങ്ങൾക്കറിയാം വിജയിക്കാൻ.
മാമരത്തളിർക്കൊമ്പത്തമരും പച്ചക്കിളി
കോമളസ്വരത്തിൽ തൻ പാഠങ്ങളാലാപിക്കേ,
നവമല്ലികാസൂനസൌരഭംതാവും മെയ്യിൽ
ജവമോടിളംമഞ്ഞിൻ സാരിചുററിയങ്ങനെ.
അതുലാനന്ദാൽ മൃദുസ്മേരമാം മുഖവുമായ്-
കുതുകാലടിവെച്ചു പുലരിത്തയ്യൽപോകേ,
മാലേയമന്ദാനിലൻ ഭ്രാന്തനായോടിച്ചെന്നു
മാലതീജാലത്തോടു സംശയം തീർത്തീടവേ,
മങ്ങിയ ചുവപ്പേലും ചക്രവാളത്തിൽക്കൂടി-
അങ്ങതാ വരുന്നാരോ, വെളിച്ചച്ചുരുളേന്തി!!

* * * * *

വെള്ളിമേഘത്തിൽക്കേറിക്കളിക്കും പൂന്തെന്നലേ!
ചൊല്ലായ്ക ഞാൻ തോററെങ്കിലക്കഥ നീയാരോടും.. !
നിസ്പൃഹം നിരാശതൻ നിഴലിലടിഞ്ഞാലും-
പത്രമർമ്മരങ്ങളേ! കളിയാക്കൊല്ലേ നിങ്ങൾ!
പോവു, തോഴിമാരേ,യിക്കണ്ണുനീർത്തുടച്ചു, ഹാ!
ജീവിതപ്പരീക്ഷയ്ക്കു വീണ്ടും ഞാൻ പഠിക്കട്ടേ!!

സംയുക്തകേരളം*

(എം. ലീലാവതി Cl. II)

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മണിഗോപുരത്തിലെത്തിയിരിക്കുകയാണ് ഇന്നു ഭാരതം. എന്നാൽ, സംസ്കാരത്തിന്റെ തങ്കരശ്മികൾ ആ മോഹനസൌധത്തെ ഇനിയും വേണ്ടതുപോലെ പ്രകാശമാനമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇനിയുള്ള കാൽവെപ്പ്, ഇതിനു മുമ്പിലത്തേക്കാൾ സുധീരവും സുസ്ഥിരവും സൂക്ഷ്മവുമായിരിക്കണം. രാഷ്ട്രീയമായ സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമായിക്കൂടാ, നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. സാംസ്കാരികമായ പുരോഗതിക്ക് അഗ്രിമസ്ഥാനം അർപ്പിച്ചേ മതിയാവൂ. പ്രാകൃതികവും പ്രാദേശികവും സാംസ്കാരികവുമായ വിഭിന്നതകൾ നിറഞ്ഞ ഒരഭിന്നതയാണ് ഭാരതത്തിൽ ദർശിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഭാഷാപരവും സംസ്കാരപരവുമായ വ്യത്യാസങ്ങളെ അനുസരിച്ചുള്ള സംസ്ഥാനസംവിധാനമായിരിക്കും ഭാരതത്തിന്റെ ഉത്കർഷത്തിനുള്ള നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമെന്നു പല ചിന്തകരും സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭിന്നങ്ങളായ ഈ സംസ്കാരങ്ങളുടെ പരിപോഷണം ഭാരതീയൈക്യത്തെ ഭഞ്ജിക്കാത്തതരത്തിലായിരിക്കണമെന്നതു് വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ഭാരതീയൈക്യവും ഭാരതത്തിലെ പ്രാദേശികസംസ്കാരപരിരക്ഷണവും ഏകകാലത്ത് സാധിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണെന്ന് കരുതുന്നവരും ഇല്ലായ്കയില്ല. അമ്മയോടുള്ള അതിസ്നേഹത്തിൽ മുത്തശ്ശിയെ മറന്നുപോയേക്കുമെന്ന് പറയുന്നതിനോടു തുല്യമല്ലേ ഈ അസ്ഥാനത്തുള്ള സംശയവും? മലയാളിക്കൊരു സംസ്കാരമുണ്ട്; തമിഴനുമുണ്ട് സ്വന്തമായ ഒരു സംസ്കാരം. അതുപോലെതന്നെ ബങ്കാളിക്കും ഗുജറാത്തിക്കും പഞ്ചാബിക്കും. വിവിധത്വത്തിൽക്കൂടി ഏകത്വത്തെ ദർശിച്ച ഋഷികളുടെ മാതാവാണല്ലോ ഭാരതം. എങ്ങിനെയായാലും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഈ സംസ്കാരങ്ങളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെയാണ് ഭാരതീയസംസ്കാരപരിപോഷണം. സംസ്കാരങ്ങളുടെ വിഭിന്നതനിമിത്തമാണല്ലോ,

നമോസ്തു ഭാഗീരഥി, ഭാവുകപ്രദേ;
നമോസ്തുതേ ഭാരത ജീവനാഡികേ!

---

* കോളേജ് കോ-ഓപ്പറേററീവ് സൊസൈററിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയ ഉപന്യാസമത്സരത്തിൽ സമ്മാനാർഹമായ ഉപന്യാസം.

എന്നിങ്ങനെ പാടി, ആ ഗാനവിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഭാരതീയരുടെ സാമാന്യസംസ്കാരത്തെ ഏകീകരിക്കാമെന്ന് ഒരു രസികൻ ഒരിക്കൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്.

എങ്ങിനെയായാലും ഭാരതത്തിലെ പ്രാദേശികസംസ്കാരങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമായി പരിപോഷിക്കുന്നതു് ഭാരതീയൈക്യത്തെ ഭഞ്ജിക്കുമെന്ന് പറയാൻ ന്യായമില്ല. ഭാഷാപരമായും പ്രാകൃതികമായുമുള്ള സംസ്ഥാന സംവിധാനം തൽപോഷത്തിനൊരുത്തമ മാർഗ്ഗമാണെന്നുള്ളതു് സ്ഫടിക സ്ഫുടമാണ്.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ കേരളത്തിൻെറ ഏകീകരണം ഭാരതസംസ്കാരത്തിൻെറ ഉൽക്കർഷത്തിനുതകുന്ന ഒരു പദ്ധതിയായിരിക്കും. മന്ദമെങ്കിലും മന്ദ്രമായ സ്വരത്തിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആശകൾ ആവേശത്തോടുകൂടി പ്രസ്താവിക്കുവാൻ കേരളസന്താനങ്ങൾ ഇന്നും ഇന്നലെയുമല്ല തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്. 'പതിനെട്ടടി താഴ്ത്തിയാൽമാത്രം ജലം കാണുന്ന ഭൂമിയിൽ ആറടിവീതം താഴ്ചയുള്ള മൂന്നു കുഴികൾ കുഴിച്ചാൽ മതിയോ?' എന്നും മററുമുള്ള ചിന്താശകലങ്ങൾ നമ്മുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കുറെയായി. എങ്കിലും ഏതു കേരളീയൻെറയും ചിന്തയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള പ്രാധാന്യം ഈ ആശയത്തിനു സിദ്ധിച്ചതു് ഇപ്പോൾമാത്രമാണ്. അതിനു കാരണമായ പ്രതിഭാവൈശിഷ്ട്യം സ്തുത്യംതന്നെ.

പരശുരാമൻ കേരളക്കരയെ കടലിൽനിന്നുദ്ധരിച്ചുവെന്നതാണല്ലോ ഐതിഹ്യം. ആദികേരളം ഏകീകൃതവും, സമത്വസുന്ദരവും, ജാതിപ്പിശാചിൻെറ കരാളഹസ്തങ്ങളിൽനിന്നു മുക്തവും ആയിരുന്നുവെന്നാണ് ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നതു്. സ്വാർത്ഥപരരായ ഭരണമേധാവികളുടെ പരമതാസഹിഷ്ണുതയാണ് കാലും, ഉടലും, തലയും വേർപെട്ടുകിടക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ഈ ദയനീയസ്ഥിതിയിലേക്ക് ഈ ഭാർഗ്ഗവദത്തയെ അധഃപതിപ്പിച്ചതു്. ഭാർഗ്ഗവൻ, ലവണസാഗരത്തിൽനിന്ന് പരശുവിൻെറ സഹായത്താൽ ഈ ഭൂവിഭാഗത്തെ ഉദ്ധരിച്ചു എന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം ശാസ്ത്രപരിചയം സിദ്ധിച്ചവർ സ്വർദ്ധസാഗരത്തിൽനിന്നും കേരളത്തെ ഉദ്ധരിച്ച് നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആധിപത്യത്തിൻ കീഴിൽ ഏകീകൃതമാക്കിത്തീർത്തുവെന്നു വിശ്വസിച്ചാൽമതി. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ അതിൻെറ സ്ഥിതിയോ?

"അമ്പെഴമല്ലൂൻ മക്കൾക്കെല്ലാക്കുംകൂടിത്തന്ന
സമ്പത്തു കരുത്തരാം ചിലർതൻ വകയായ്പ്പോയ്"

എന്ന കവിവാക്യം ഈ സംഗതി സ്മരിക്കുമ്പോഴും അർത്ഥവത്തുതന്നെ!

മലയാളികളെ മറുനാട്ടുകാർ കാണുന്നതു് മലയാളികളായിട്ടുമാത്രമാണു്. 'തട്ടുകിട്ടുമ്പോഴും തടവു പഠിക്കാതെ തരമില്ലെന്ന' തത്വമാണു മറുനാട്ടുകളിൽ മലയാളികളെ ഇത്ര ഐക്യത്തോടുകൂടി കാണാൻ കഴിയുന്നതിനു കാരണം. എന്തായാലുംശരി, മലയാളിയുടെ ശബ്ദം ഇന്നു് ഭാരതാന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നതു് അതർഹിക്കുന്ന മന്ദ്രതയോടുകൂടിയല്ല. അതിനുള്ള ഏകകാരണം, ഏകീകൃതകേരളത്തിന്റെ അഭാവം മാത്രമാണ്.

ഒരു സംയുക്തകേരളത്തിന്റെ ആഗമനമാർഗ്ഗത്തിൽ വിലങ്ങടിച്ചുനില്ക്കുന്ന പൂത്ത മതിലുകൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു് പര്യാലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൊതുവായ മതം, പൊതുവായ സംസ്കാരം, പൊതുവായ ഭാഷ, പൊതുവായ ആചാരങ്ങൾ, പ്രകൃതിയുടെ പക്ഷപാതരഹിതമായ ഐശ്വര്യവിതരണം, ജനതതിയുടെ സ്നേഹപൂർണ്ണവും സ്വാതന്ത്ര്യോന്മുഖവുമായ മനസ്ഥിതി മുതലായവയെല്ലാം ഉണ്ടായാൽ പിന്നെ ആവശ്യമുള്ളതെന്താണു്? രാജകുടുംബങ്ങൾ അവരുടെ പ്രാചീനപ്രഭാവങ്ങളുടെ ചരിത്രം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നതെന്നു് ഇന്നു് വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടു്. തങ്ങളുടെ അന്തസ്സിനും ആഭിജാത്യത്തിനും കോട്ടംവരാത്തതരത്തിൽ പരിതഃസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, വ്യവസ്ഥാപിതഭരണഘടനകൾക്കനുസാരമായി ജീവിക്കുവാൻ തങ്ങൾ സന്നദ്ധരാണെന്നു് മുക്തകണ്ഠം പ്രസ്താവിക്കത്തക്ക കരളുറപ്പും കാര്യക്ഷമതയും ഭാരതത്തിലെ മറെറല്ലാ രാജകുടുംബങ്ങളിലേക്കാളുമധികം, ഈ കൊച്ചുകേരളത്തിന്റെ മൂലയിലുള്ള കൊച്ചിയിലെ രാജകുടുംബത്തിൽ മാത്രമാണു് കാണാൻ കഴിഞ്ഞതു്. ഒരന്യനാട്ടുകാരനു്, കേരളമാതാവിനെ മുറിച്ചു തുണ്ടാക്കുന്നതിലുള്ള വേദനയറിയുവാൻ കഴിവില്ല. അതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ളവർ വല്ലവരും ഈ മഹനീയാശയത്തിന്നൊരു വിലങ്ങായിനില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, കേരളീയരാകെ ഒന്നിളകിയാൽ ഇടിഞ്ഞു് പൊളിഞ്ഞുവീഴത്തക്ക ഉറപ്പേ അതിനുണ്ടാകയുള്ളു. ഭിന്നമായ ജീവിതരീതിയും ഭാഷയും ഉള്ള ഒരു ജനതതി മലയാളത്തിന്റെ മതിലകത്തുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ സംരക്ഷിക്കത്തക്ക മഹാമനസ്കത കേരളത്തിന്റെ സന്താനങ്ങൾക്കു് അസ്തമിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. 'പുകഞ്ഞകൊള്ളി പുറത്തു്' എന്നതാണു് അനാവശ്യമായി സിംഹഗർജ്ജനം ചെയ്യുന്നവരുടെ വിധിയെന്നു് തുറന്നുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിനു പൊതുവെ ഒരു സംസ്കാരവും ഭാഷയും മതവും മററുമുണ്ടെന്നുള്ളതുതന്നെ വിശ്വസിക്കുവാൻ സംശയിക്കുന്നുണ്ടു്, കരി

നിറഞ്ഞ ഇന്നത്തെ ദയനീയാന്തരീക്ഷത്തിൽക്കൂടി കേരളചരിത്രത്തെ വീക്ഷിക്കുന്ന പലരും. നമുക്കൊന്നു ചുഴിഞ്ഞു പരിശോധിക്കാം.

ആദ്ധ്യാത്മികവും ബാഹ്യവുമായ സംസ്കാരമാണ് ഒരു ജനതതിയെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ആയസ ശൃംഖലകൾ—അല്ലെങ്കിൽ സുവർണ്ണശൃംഖലകൾ. വിവിധത്വത്തിൽ ഏകത്വത്തെ ദർശിച്ച അദ്വൈതവാദിയായ ശ്രീ ശങ്കരൻ കേരളത്തിലാണ് അവതരിച്ചതു്.

'തൻകിടാവിനോടൊപ്പമങ്ങന്നു താലോലിച്ച
പൈങ്കിളിപ്പിടയുടെ പഞ്ചമസ്വരാലാപം,
ഇരുളിൽമയങ്ങിയ ലോകത്തെയുണർത്തിയി-
ട്ടരുണപ്രഭവീശും സുപ്രഭാതത്തെ'

ദർശിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം, സാന്ദ്രമന്ദ്രധ്വനിയിൽ മുഴങ്ങിയതു് കേരളത്തിന്റെ 'തളിർച്ചെടിപ്പടർപ്പു'കളിൽ നിന്നാണ്. പറയക്കുടിലിൽപോലും 'ബ്രഹ്മവർച്ചസം' അവതരിച്ചതു് 'താഴ്വയുമുയർച്ചയും പുറം കാഴ്ചയിൽ' മാത്രമുള്ള ഈ കേരളക്കരയിലാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികസംസ്കാരത്തെ 'ഇഞ്ചക്കു' ചെയ്യുന്ന 'ജ്ഞാനപ്പാന' പൂന്താനത്തിന്റെ പൂതമാനസത്തിൽ നിന്നും നിർഗ്ഗളിച്ചതു് കൈരളിയിൽക്കൂടിയാണ്. മേപ്പത്തൂർ, ഗൈർവ്വാണിയിൽക്കൂടി സച്ചിദാനന്ദന്റെ പാദങ്ങളിലേക്കു് നമ്മെ ആനയിച്ചു. ചെറുശ്ശേരി, ഭാരതീദേവിയുടെ മഞ്ജീരശിഞ്ജിതമാകുന്ന മഞ്ജരിയിൽക്കൂടി, ബാലഗോപാലന്റെ ലീലാവിലാസങ്ങളിലേക്ക് നമ്മെ ആകർഷിച്ചു. എഴുത്തച്ഛൻ, കിളിമകളുടെ കളകളഗാനത്തിൽക്കൂടി അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തെ—രാവിനെ—മായ്ച്ചുകളഞ്ഞു് ജ്ഞാനകിരണങ്ങളുതിരുന്ന സുപ്രഭാതത്തെ കാണിച്ചുതന്നു. ഇനിയും ആദ്ധ്യാത്മികസംസ്കാരത്തിൽ, നമുക്കു് ഏകമായ സമ്പന്നത്വമില്ലെന്നോ?

ബാഹ്യമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഗതിയും ഇതുതന്നെയാണ്. കളരിപ്പയററു് മുതലായ കായികസംസ്കാരം, കഥകളി, ഓട്ടൻതുള്ളൽ, മതലായ കലാസംസ്കാരം, ഏതു മൂലയിലും സ്വതന്ത്രമായി വിലസുന്ന ആചാരസംസ്കാരം മുതലായവയെല്ലാം കേരളജനതയെയൊട്ടാകെ ബാധിക്കുന്നതാണ്.

ചുവടുവച്ചു് ആഞ്ഞൊരു ചവിട്ടു ചവിട്ടിയാൽ മണ്ണും മതിലും തെറിക്കുന്ന വിദ്യയെ അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ, 'ഭഗവാന്റെ മായാവിലാസങ്ങളു്!' എന്നല്ലേ ശങ്കുവാശാനെപ്പോലെ നമുക്കും പറയാൻ തോന്നുക? കായികപരിശീലനം പുരുഷവർഗ്ഗത്തിന്റെ കുത്തകയായിരുന്നില്ല. കുലീനതയും സൌന്ദര്യവും സംസ്കാരവും മററും സംരക്ഷിക്കുന്ന

തോടുകൂടിത്തന്നെ കേരളത്തിലെ തരുണീമണികൾ അവരുടെ ആഭിജാത്യത്തിനും ചാരിത്രത്തിനുംവേണ്ടി പടവെട്ടുന്നതിലും അലസകളായിരുന്നില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള സംസ്കാരം മൺമറഞ്ഞുപോയ സ്ഥിതിയിലായിത്തീൎന്ന ഇന്ന് —ആ വീരചരിതങ്ങളുടെ അപദാനങ്ങൾപോലും പാടത്തെ പ്രതിധ്വനികളായിത്തീൎന്ന ഇന്ന് —കേരളീയജനതയ്ക്കു് ഒരു പൊതുസംസ്കാരമുണ്ടോ എന്ന സംശയം പലരിലും ഉയൎന്നതിൽ അത്ഭുതമുണ്ടോ?

കലാപരമായ സംസ്കാരവും കേരളസന്താനങ്ങൾക്ക് പൊതുവായി ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കഥകളി, ചാക്യാർക്കൂത്തു്, തുള്ളൽ മുതലായവയിൽ തെളിഞ്ഞുവിളങ്ങുന്ന അഭിനയചാതുരിയും നൃത്തവൈദഗ്ദ്ധ്യവും മററും തീരെ മറഞ്ഞുകഴിയാത്തതു് മലയാളിയുടെ ഭാഗ്യമെന്നേ പറയേണ്ടു. വാദ്യഘോഷങ്ങളും ഭാരതത്തിലെ മറെറല്ലാ ദേശങ്ങളേയും അപേക്ഷിച്ചു് ചില വിശേഷതകളോടുകൂടിയായിരുന്നു കേരളത്തിൽ വിലസിയിരുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ മറെറല്ലാ ദേശങ്ങളിൽനിന്നും ഭിന്നമാണെങ്കിലും കേരളീയൎക്കു് പൊതുവായി ആസ്വദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു സംസ്കാരമായിരുന്നു കേരളത്തിൻേറതു്. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയോ?

മലനാട്ടുജീവിതത്തിൻെറ ചുണ്ടിൽ
പ്പലകാലം തത്തിക്കളിച്ചഗാനം
മലനാട്ടുജീവിതത്തൂക്കഴലിൽ
പ്പലനാൾമുകൎന്ന മധുരനൃത്തം
എവിടെയാണിപ്പോഴെവിടെയാണെ"

എന്നു് എത്ര വെമ്പിയാലും കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുമ്പോൾ,

"മലനാട്ടുജീവത മിത്രമാത്ര
മലസമായ് ശുഷ്കമായ്ത്തീൎന്നുവല്ലോ!"

എന്നു് ഒരു കവി, ഹൃദയം തുറന്നു വിലപിച്ചതു് കുററമാണോ?

കേരളീയൎക്കു് പൊതുഭാഷയുണ്ടോ എന്നും സംശയമുണ്ടു് പലൎക്കും. വടക്കൻമലയാളം, തെക്കൻമലയാളം, മദ്ധ്യമലയാളം എന്നിങ്ങനെ ചില വരമ്പുകളിടുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും എല്ലാം മലയാളം തന്നെ എന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ഒരിക്കലും പക്ഷാന്തരമുണ്ടായിട്ടില്ല. അയൽനാടുകളോടുള്ള സമ്പൎക്കമനുസരിച്ചു് അല്പം ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു വ്യത്യാസമായിക്കണക്കാക്കേണ്ടതില്ല. ശുദ്ധ മലയാളത്തിൻെറ രൂപാന്തരങ്ങൾ മാത്രമാണു് മുൻ പ്രസ്താവിച്ചവയൊക്കെ. അവയുടെ ബാഹ്യഗുണങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണെങ്കിൽ

ത്തന്നെയും ആന്തരഗുണങ്ങൾ എല്ലാം സാമാന്യമാണ്. മലയാളിക്ക് ആശയവിനിമയം ചെയ്യുവാൻ മറെറാരുഭാഷ പഠിക്കേണ്ടതില്ലെന്നുള്ളതു് സുസ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

പൊതുവായ മതത്തിൻെറ കാര്യമാണ് ഇനിയത്തേതു്. ഒരു വലിയ ഭാഗം കൃസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടെന്നതു് വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ മതപരങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് യാതൊരു തടസ്സവുമില്ലാതിരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം കേരളത്തിലെ കൃസ്ത്യാനികൾ, മാതൃഭൂമിയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ തടയുമെന്നു് നാം ശങ്കിക്കേണ്ടതില്ല. ഒരു 'പാക്കിസ്ഥാൻ'വേണ്ടി വാദിക്കാൻ ഒരു ജിന്നയുണ്ടായതുപോലെ ഒരു ക്രിസ്തീയസ്ഥാനുവേണ്ടി വാദിക്കുവാൻ ഒരൊററ ക്രിസ്ത്യാനിയെങ്കിലും മുതിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് അവരുടെ മഹാമനസ്കത മാത്രമല്ല, ഹിന്ദുക്കളും കൃസ്ത്യാനികളും തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തെക്കൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

കേരളത്തിൻെറ സംയോജനത്തിന്ന് ഓരോ കേരളസന്താനവും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനുള്ള സകല പരിതഃസ്ഥിതികളും വന്നു ചേർന്നിട്ടുമുണ്ട്. മൂന്നാക്കി മുറിച്ചിടുന്നതിലുള്ള (ബ്രി. മലബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ) അജ്ഞതയേയും, തജ്ജന്യമായ വ്യഥാവ്യയത്തെയും ഓരോരുത്തരും കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. പ്രകൃതിയുടെ ഹിതമാണ് കേരളത്തിൻെറ ഐക്യം. 'വാരാശി തന്നൊട്ടുവിലെ ശ്ശിശുവായ കേരളത്തെ' സുരക്ഷിതമായി സൂക്ഷിക്കുന്ന സഹ്യനോടും അറബിക്കടലിനോടും ചോദിക്കുക. വിദേശാക്രമണങ്ങളെ കേരളത്തിനുവേണ്ടി—അതിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയല്ല—ചെറുത്തു നിന്നിട്ടുള്ളവരാണ് അവർ രണ്ടുപേരും.

"വിയതിതരുകദംബം മുമ്പുഞാൻ മുമ്പുഞാനെ—
ന്നുയരുമമലശൈത്യം വാച്ചനിൻ കാനനങ്ങൾ"

കേരളത്തിൻെറ ഒരു മൂലയിൽ മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്. പേരാറും പെരിയാറും നനച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ആരാമത്തിലെ കനികൾ ഭക്ഷിച്ചുപാടുന്ന തങ്കവർണ്ണക്കിളികൾ കേരളക്കരയിലങ്ങോളമിങ്ങോളം തത്തിക്കളിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്വർണ്ണകുംഭങ്ങൾ താങ്ങുന്നതെങ്ങുകൾ കേരളത്തിലെവിടേയും അതിഥിപൂജക്കുതയ്യാറായ 'കാരണവരെ'പ്പോലെ നില്പുണ്ടു്. താംബൂലദാനത്തിനു സന്നദ്ധരായി കവുങ്ങുകൾ ആനന്ദപൂർവ്വം ആടുന്നതു് എവിടേയും കാണാം. കേരളത്തിൻെറ അവയവങ്ങൾ അരുത്തിടുന്നതു് പ്രകൃതീദേവിക്കസഹ്യമാണ്.

സംയുക്തകേരളത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ. കേരളത്തെ ഏകീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള നേട്ടങ്ങളെന്താണെന്നു് പര്യാലോചിക്കുന്നതു് സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കും. ഒന്നേകാൽക്കോടി ജനങ്ങളാണ് — ബുദ്ധിയിലോ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലോ, സംസ്കാരത്തിലോ, ധനസ്ഥിതിയിലോ, പരിശ്രമത്തിലോ മറേറതൊരു ജനതതിയേക്കാളും മോശമല്ലാത്ത ഒരു ജനവിഭാഗമാണ് — ഇന്നു കേരളത്തിലുള്ളതു്. അവരുടെ ഏതു തരത്തിലുള്ള അഭിവൃദ്ധിയും ഈ ഭൂവിഭാഗത്തിന്റെ ഐക്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

കേരളം—ഒരു പ്രത്യേകസംസ്ഥാനം. ഇന്നത്തെ കേരളത്തിന്റെ സ്ഥിതി, മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു ജില്ല, നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലുള്ള രണ്ടു കൊച്ചുരാഷ്ട്രങ്ങൾ, ഇവയടങ്ങിയ ഒരു ഭൂഭാഗം എന്നതാണല്ലോ. ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിൽ, മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തിൽ ഒട്ടാകെ വരുത്താവുന്ന ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങൾ മാത്രമേ വരുത്താൻ കഴികയുള്ളു. അതിന്നു് പ്രത്യേകമായ ആശകളുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതെല്ലാം അടക്കിയൊതുക്കി വെക്കുവാനേ ഇന്നു തരമുള്ളു. കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും മാത്രം പരിഷ്കാരങ്ങൾ വന്നുകൊള്ളട്ടെ. കേരളത്തിനെന്താണൊരു മെച്ചം? തലയും ഉടലും നല്ലവണ്ണം പോഷിപ്പിച്ചു, കാലിനു മാത്രം യാതൊരു രക്ഷയുമില്ലെങ്കിൽ കിടന്നേടത്തു കിടക്കുകതന്നെയല്ലേ ഗത്യന്തരമുള്ളു ?

അതിനാൽ കേരളം ഏകസംസ്ഥാനമാക്കിത്തീർക്കുകയും പരിഷ്കാരങ്ങൾ കേരളത്തിലെവിടേയും ഏകരീതിയിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താലേ കേരളം കേരളമാകയുള്ളു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവും മാനവിക്രമന്മാരും കേരളത്തെ ഏകാധിപത്യത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതു് രാജാധിപത്യത്തിൽക്കൂടിയായിരുന്നു; പ്രജാധിപത്യത്തിൽക്കൂടിയായിരുന്നില്ല. വാളിന്റെ ശക്തി അതു് വീശിക്കഴിയുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ അസ്തമിച്ചു. ജനാധിപത്യത്തിൻകീഴിൽ ഒരു സുവർണ്ണദശയുണ്ടായിരുന്ന കേരളത്തിന്നു്. രക്ഷാപുരുഷന്മാരും, തളിയാതിരിമാരും, പെരുമാക്കന്മാരും അന്നത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യം ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യമാക്കിതീർത്തു. അതിന്റെഫലമാണ് കേരളഭൂമി ഇന്നും അനുഭവിക്കുന്ന കഠിനയാതന. കേരളത്തെ ഏകീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പരിണാമം ഇനി ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ജനാധിപത്യമായിരിക്കണം — ഫണം പൊക്കിയ പാമ്പുപോലെ ചീററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനാധിപത്യമല്ല; മുതലാളിത്തം സൂത്രധാരത്വംവഹിക്കുന്ന പ്രജാധിപത്യമല്ല; സമത്വസുന്ദരവും സമാധാ

നപൂൎണ്ണവുമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ജനാധിപത്യമായിരിക്കണം—കേരളത്തിൻെറ ലക്ഷ്യം. പ്രതിഭാശാലികളായ നേതാക്കൾ നമുക്കുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാക്കിത്തന്നു, ഈ കഴിഞ്ഞ കാലഘട്ടം. 'പണിക്കരും' 'മേനോനും' മററും വിദേശാന്തരീക്ഷങ്ങളിൽ അൎത്ഥംതിരിയാത്ത ചില പദങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഇന്ന്. കേരളത്തിൻെറ ആന്തരഭരണരീതി നിശ്ചയിക്കുവാനും നിശ്ചയിച്ചതുപോലെ നടത്തുവാനും പ്രാപ്തരായ കേരളീയർ ഇന്നിവിടെയുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേകസംസ്ഥാനമാക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ജനബാഹുല്യവും നമുക്കുണ്ടെന്ന് കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ ഒരു പ്രത്യേകസംസ്ഥാനത്തിനുള്ള ആഗ്രഹം അസ്ഥാനത്തുള്ളതോ, കേവലം വനരോദനമായിപ്പരിണമിക്കത്തക്കവണ്ണം അൎത്ഥരഹിതമോ അല്ലതന്നെ.

കേരളത്തെ പ്രത്യേകസംസ്ഥാനമാക്കുന്നതുകൊണ്ട് കാൎഷികമായും, വൈയവസായികമായും ഭാരതത്തിനുതന്നെ ഉത്കർഷമുണ്ടാകാനാണ് വഴിയുള്ളത്. സ്വയം സമ്പൂൎണ്ണതയായിരിക്കണമല്ലോ ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിൻേറയും ലക്ഷ്യം. ഉൽപന്നങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി, ഉൽപാദകരുടെ ഉത്സാഹം, ഉൽപാദനത്തിനു സഹായകമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ ഇവയൊന്നുംതന്നെ കേരളത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ നിരാശാജനകമല്ല. കേരളത്തിലെ ഇന്നത്തെ കാർഷികസ്ഥിതി ഒട്ടും പൂൎണ്ണമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഗവൎമ്മേണ്ടിന്—ജനങ്ങളുടെ ഗവൎമ്മേണ്ടിന്—ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കാനുള്ള സൌകൎയ്യം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഒരു പ്രത്യേകസംസ്ഥാനമെന്ന നില കേരളത്തെ വളരെ സഹായിക്കും.

വ്യവസായത്തിൻെറ ഗതിയും ഇതുതന്നെ. കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളും യാന്ത്രികവ്യവസായങ്ങളും എല്ലാം ആശാസ്യമായ നിലയിലല്ല ഇന്നു കേരളത്തിൽ. വിദ്യാസമ്പന്നർ ഇന്നു കേരളത്തിൽ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടാണോ? അവരുടെ ആവശ്യം കേരളത്തിലില്ലാഞ്ഞിട്ടാണോ? എത്ര മലയാളികൾ അവരുടെ ആദായത്തെ വിദേശഭൂമികളിൽ വിതച്ച് മടങ്ങിപ്പോരുന്നു! ഇതിനെല്ലാം കാരണം, കേരളത്തിന്നു സ്വന്തമായ ഒരു ഭരണകൂടമില്ലാത്തതു തന്നെയാണ്.

<u>കേരളസൎവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനം.</u> കലാപോഷണം, സംസ്കാരസംരക്ഷണം, വിദ്യാപ്രദാനം മുതലായവയെല്ലാം ഒരു കലാശാലയുടെ പ്രവൎത്തനപരിധിക്കുള്ളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു സൎവ്വകലാശാലയുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളസംസ്കാരപരിപോഷണത്തിലോ, കേരളീയ കലാപോഷണത്തിലോ അതിൻെറ പ്രവൎത്തനം എത്തുന്നത് പരിപൂൎണ്ണമായ നിലയിലാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ശിര

സ്സിൽമാത്രം അണിഞ്ഞ ആഭരണം ശരീരത്തെ മുഴുവൻ അലങ്കരിക്കുകയില്ലല്ലോ. ആ കലാശാലതന്നെ മതി, ഒരു കേരളസർവ്വകലാശാലയായി ഉയർത്തപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, അതിൻെറ സൽഫലങ്ങൾ ഉതിർത്തുവാൻ.

കേരളത്തിൻെറ ഏകീകരണം അതിൻെറ സർവ്വതോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്കു നിദാനമാണെന്നു് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, നൂതനമായ ആശയം, വിപ്ലവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഒരു സന്ദർഭം, ഇവയായിരിക്കരുതു്, ഈ ആശയത്തിൻെറ പ്രായോഗികതയെക്കുറിച്ചു് വാദിക്കുവാനുള്ള പ്രേരകശക്തികൾ. കലർപ്പറ്റ ദേശഭക്തിയായിരിക്കണം, ജാതിമതഭേദമെന്യേ ഏതു കേരളീയൻെറയും ഉദ്ഗതിയിലുള്ള കാങ്ക്ഷയായിരിക്കണം, ഓരോരുത്തർക്കും ആവേശം നൽകേണ്ടതു്. 'ഏച്ചുകൂട്ടിയാൽ മുഴച്ചിരിക്കുക'യേ ഉള്ളു. ബാഹ്യമായ സംയോജനം യഥാർത്ഥമായ ഐക്യമല്ല. ആന്തരമായ ഐക്യത്തോടുകൂടാത്ത ബാഹ്യമായ ഐക്യം പൊള്ളയത്രെ. അതു് ശാശ്വതമല്ല. സംയുക്തകേരളത്തിലെ പ്രജയ്ക്കു്, കൊച്ചിക്കാരനെന്നോ, തിരുവിതാംകൂറുകാരനെന്നോ, ബ്രിട്ടീഷുമലബാറുകാരനെന്നോ അപരനാമധേയം ഉണ്ടായിക്കൂടാ. കേരളീയനാണെന്ന ചിന്ത അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദൃഢമൂലമായിരിക്കണം. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ ഐക്യം സഫലമാകയുള്ളു. മാത്രമല്ല, ഈ നിമിഷത്തിൽ ഉത്ഭവിക്കുകയും അടുത്തനിമിഷത്തിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ആവേശമായിരിക്കരുതു് നമ്മെ നയിക്കുന്നതു്. കേരളത്തെ മൂന്നു വിഭാഗമായിക്കാണുവാൻ കഴിയുന്ന ചിന്തകരോ, കവികളോ, ദേശാഭിമാനികളോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

'ഭാരതമെന്നപേർ കേട്ടാലഭിമാന-
പൂരിതമാകണമന്തരംഗം.
കേരളമെന്നു കേട്ടാലോ തിളയ്ക്കണം
ചോരനമുക്കു ഞരമ്പുകളിൽ'

എന്നിങ്ങനെയാണു് കവികൾ നമ്മോടു പറയുന്നതു്.

"ജയജയ ജയജയ ജയജയ ജനനീ!
ജനനീ! മാമക കേരളധരണീ!"

ഇങ്ങനെ ഭക്തിപൂർവ്വം മാതാവിനെ ഏകയായി കാണുവാനേ ഹൃദയാലുക്കൾക്കു് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. കേരളത്തിൻെറ അപദാനങ്ങളിലാണു്, പ്രത്യേകവിഭാഗങ്ങളുടെ അപദാനങ്ങളിലല്ല, നമ്മുടെ ഹൃദയം തുടിക്കേണ്ടതു്.

വിപുലമായ ചിന്താഗതിയോടുകൂടിയുള്ള കേരളസന്താനങ്ങളായിത്തീരണം ഓരോരുത്തരും. എന്നാൽ മാത്രമേ

" .... അബ്ധികാഞ്ചിക്കനീയേ
മുടിനടുവിൽവിളങ്ങും മുഖ്യമാണിക്യരത്നം"

എന്ന് ഗോകർണ്ണംമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ, 'ശ്രീക്കേററ ലാസ്യപദമായ്' വിളങ്ങുന്ന സഹ്യന്റെ തണലിൽ, 'മാർല്ലേയമന്ദമാരുതനാൽ പരിലാളിതനായിക്കൊണ്ട്', അറബിക്കടൽ ആനന്ദപൂർവ്വം നൽകുന്ന വെൺനുരച്ചേലയുടുത്ത് വിശ്രമിക്കുന്ന നമ്മുടെ മാതാവിന്നെ ഉദ്ദേശിച്ച് അഭിമാനപൂർണ്ണരായി, ആവേശഭരിതരായി, ഉച്ചരിക്കാൻ നമുക്കു കഴികയുള്ളൂ.

ലെനിൻ *

(പി. പീതാംബരൻ കുട്ടൻ Cl. III)

ലെനിൻ! അദ്ദേഹത്തെ ചിത്രീകരിയ്ക്കുക ഏതു വലിയ സാഹിത്യകാരനും അസാദ്ധ്യമാണ്; എന്നാൽ ഏതു മന്ദബുദ്ധിയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. അത്രയും ലളിതവും സ്പഷ്ടവുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളോരോന്നും. സാമ്പത്തികവും സാമുദായികവുമായ സമത്വത്തിൽ വിശ്വസിച്ച്, മർദ്ദിതരും അധഃകൃതരുമായ അനേകലക്ഷം ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി അനവരതം അടരാടിയ ആ പടയാളിയുടെ പ്രശസ്തി, റഷ്യയിലെന്നല്ല, ലോകത്തിലെവിടേയും എല്ലാകാലത്തും, നിലനില്ക്കും. ലോകാഭ്യുദയത്തിന്നുവേണ്ടി, ജീവിതസുഖങ്ങളെ നിശ്ശേഷം ത്യജിച്ചു പണിയെടുത്ത ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു ലെനിൻ.

"ഗോക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്രം വരയ്ക്കുകയാണ്:— അന്നാണു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യമായി കണ്ടതു്. വളരെ കുറച്ചേ ഞാനദ്ദേഹത്തെപ്പററി വായിച്ചിരുന്നുള്ളൂ; എങ്കിലും, ആ മഹാനെ നേരിട്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരുടെ പ്രതീക്ഷാപൂർണ്ണങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾ, അദ്ദേഹത്തിലേയ്ക്കുന്നെ എന്നും ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സമ്മേളനാനന്തരം തമ്മിൽ പരിചയപ്പെട്ടപ്പോൾ, ആ കൃത്ത കണ്ണുകൾ ഒന്നു വിടത്തി എന്നെ പരിശോധിച്ചിട്ട്, അദ്ദേഹം നേരംപോക്കായി പറഞ്ഞു. "ഗോക്കി നിങ്ങളൊരു കലഹപ്രിയനാണ്, അല്ലേ? നന്നായി. അടുത്തുതന്നെ ഒരു വലിയ സമരം ആരംഭിക്കുന്ന മട്ടുണ്ട്."

* മാക്സിം ഗോക്കിയുടെ ലേഖനത്തിൽനിന്നു്.

"എനിക്കുതോന്നി, അദ്ദേഹത്തിന് എന്തോ ഒരു കുറവുണ്ടെന്ന്. കയ്യുംകെട്ടി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ, അദ്ദേഹം പൂർണ്ണതൃപ്തനാണെന്നുതോന്നും. സാധാരണക്കാരിലും സാധാരണക്കാരനായിരുന്നു ലെനിൻ; ഒരു നേതാവിനു വേണ്ട ഗാംഭീര്യം ഞാനദ്ദേഹത്തിൽ കണ്ടില്ലെങ്കിലും, ആ ലഘു സംഭാഷണം എനിക്ക് അമൂല്യമായിരുന്നു"

* "റോസാ ലക്സംബർഗ് അയിരുന്നു സമ്മേളന*ത്തിലന്ന് ആദ്യം പ്രസംഗിച്ചത്. ഉജ്ജ്വലമായിരുന്ന ആ പ്രസംഗത്തിനുശേഷം, "സഖാക്കളേ!" എന്ന് പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ ലെനിൻ പ്രസംഗമാരംഭിച്ചു. തുടക്കം കേട്ടപ്പോൾ പ്രസംഗം ആകർഷകമാകുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ ജനതയെ ഇളക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ലെനിനുണ്ടെന്നു എനിക്കു വേഗം മനസ്സിലാക്കുവാൻകഴിഞ്ഞു. പ്രസംഗം തുടങ്ങിയിട്ടു അഞ്ചുമിനിട്ടുപോലുമായില്ല, ആ വിശാലമായ ഹാളിൽ കൂടിയിട്ടുള്ള സകലജനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗത്തിൽ മുഴുകിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു! അതിഗഹനങ്ങളായ രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങൾ അത്ര ലളിതമായി വിശദമാക്കുന്ന ഒരു പ്രസംഗം ഞാനതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ല. മധുരപദങ്ങൾ കൊള്ളു പരക്കംപാച്ചിലല്ല; ആദർശങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു മനോഹര പ്രഭാഷണരീതിയാണ് എനിക്കന്ന് അനുഭവപ്പെട്ടത്.

"ലെനിൻെറ ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയ ആ നില ജീവിതകാലം മുഴുവനും എൻെറ മനസ്സിൽ മായാതെ കിടക്കും. നീട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ കയ്യുകൾ ഓരോ വാക്കിൻേറയും ശക്തിയെ ദ്വിഗുണീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എതിരാളികളുടെ ദുരഭിപ്രായശതങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തെത്തന്നെ ഇളക്കിമറിച്ച്, ഉത്തേജകങ്ങളായ സ്വമതങ്ങൾ അവശന്മാൎക്കുവേണ്ടിയും അധഃകൃതൎക്കുവേണ്ടിയും കെട്ടിപ്പടുത്ത ആ പ്ലാനുകൾ, ലളിതമായി സദസ്യൎക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്ന് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും തോന്നിയിരുന്നില്ല. ജന്മിമുതലാളിമാരുടെ മർദ്ദനങ്ങൾകൊണ്ട് കഷ്ടപ്പെടുന്ന കർഷകത്തൊഴിലാളിവൎഗ്ഗത്തെ സമത്വസുന്ദരമായ സമുദായത്തിലേക്ക് ഉയൎത്തുവാനുള്ളതായിരുന്നു ആ പ്ലാനുകൾ."

"തൊഴിലാളികൾ മററു യാതൊരുവൎഗ്ഗത്തിൻെറയും പിന്നിൽ കഴിയുവാനുള്ളവരല്ലെന്നു ലെനിൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ജോലിചെയ്യുന്നവരിലായിരിക്കണം പരമാധികാരമെന്ന് അന്നദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഇതെല്ലാം എനിക്കു പുത്തരിയായിരുന്നു; ലെനിനല്ല, ചരിത്രത്തിൻെറ തെററുപ

---

* ലെനിൻെറ ഒരു സഹപ്രവൎത്തക.

* 1907-ൽ കൂടിയ "റഷ്യൻ സോഷ്യൽ ഡെമാക്രാററിക്കുപാർട്ടി"യുടെ അഞ്ചാം സമ്മേളനം.

ററാത്ത ആ വശങ്ങളാണ് ഈ പാഠത്തെ വിളിച്ചുപറയുന്നതെന്ന എനിക്കു തോന്നി. മററുള്ളവരാണ് അന്ന് അധികംസമയം പ്രസംഗിച്ചതു്. പക്ഷേ സദസ്യക്കു കാര്യമധികം മനസ്സിലായതു് ലെനിൻെറ പ്രസംഗംകൊണ്ടാണ്. എൻെറ പിന്നിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഒരു മാന്യൻ പറഞ്ഞു. "ഈയാറംക്കു് കാര്യം പറയാൻ അറിയാം." വാസ്തവമായിരുന്നു; വളച്ചുകെട്ടി അഭിപ്രായങ്ങറം പറയുക അദ്ദേഹത്തിനറിഞ്ഞുകൂടാ നേർവഴിയിലൂടെ, യാതൊന്നും മറച്ചുവയ്ക്കാതെ, നിർഭയനായി കാര്യം തുറന്നുപറയുവാനേ അദ്ദേഹം പഠിച്ചിട്ടുള്ളൂ."

* * * * *

"ഒഴിവുസമയങ്ങറം അദ്ദേഹം തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുക പതിവാണ്. തൊഴിലാളികളുടെ വിവരങ്ങറം അദ്ദേഹം അവരോടു വിശദമായി ചോദിച്ചറിയും. ഒരുകൂട്ടം തൊഴിലാളികറം ഒരിക്കൽ ലെനിനെ നേരിട്ടു കണ്ടതിനുശേഷം അവരിലൊരാറം പറയുകയാണ്; "യൂറോപ്പിൽ ഇദ്ദേഹത്തേക്കാറം ബുദ്ധിമാന്മാരായ മഹാന്മാരെക്കണ്ടെന്നുവരാം. എന്നാൽ ഒന്നു തീർച്ചയാണ്; അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതുപോലെ വശീകരണശക്തി ഞാൻ വേറെ ആരിലും കണ്ടിട്ടില്ല!"

ലെനിൻ ഒരു ശുദ്ധഗതിക്കാരനായിരുന്നു. ആ ശുദ്ധമനോഭാവമായിരുന്നു മനുഷ്യരെ അദ്ദേഹത്തിലേക്കു് എന്നും ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

* * * * *

"അതിനുശേഷം ഞാൻ ലെനിനെ കണ്ടതു് * കാപ്രിയിൽവച്ചായിരുന്നു. അന്ന് ലെനിനാകപ്പാടെ ഒന്നു മാറിയിരുന്നു. സുസ്മേരവദനനായി, ശാന്തഹൃദയനായി, ഒടുങ്ങാത്ത ആകാംക്ഷയോടെ, അവിടെയുള്ള ഓരോ മുക്കുവന്മാരോടും അവരുടെ നിത്യജീവിതത്തിലെ ഓരോരോ സംഭവങ്ങറം അദ്ദേഹം അത്യുൽക്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ എല്ലാജനങ്ങളുടേയും പിന്തുണയുണ്ടായിരുന്നിട്ടും യാതൊരു അഹങ്കാരവുമില്ലാതെ, പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുടെകൂടെ, സോല്ലാസം സംസാരിക്കുവാനും അവരുടെയിടയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനുമുള്ള സന്നദ്ധത ദുർല്ലഭമായേ നേതാക്കളിൽ നാം കാണാറുള്ളൂ."

പ്രകൃത്യാതന്നെ, ലെനിൻ നിർഭയനായിരുന്നു. എന്നാൽ, പണത്തിനുവേണ്ടി പടവെട്ടുന്ന പരുക്കൻപടയാളിയുടേതായിരുന്നില്ല ആ

---

* ഇററലിയിലെ ഒരു തീരപ്രദേശം.

പേടിയില്ലായ്മ. സ്വന്തം ആദൎശങ്ങളിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസമുള്ള, ജനങ്ങളോടുള്ള ബാദ്ധ്യതകളെപ്പററി തികച്ചും അറിയാവുന്ന, മൎദ്ദിതജനങ്ങളുടെ അധികാരങ്ങളേയും അവകാശങ്ങളേയും നിൎഭയനായി നിൎദ്ദേശിച്ചിരുന്ന, സ്വന്തം നാട്ടിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നുവേണ്ടി സദാ സമരം ചെയ്യുന്ന, ഒരു വീരപടയാളിയുടെ ധൈൎയ്യമായിരുന്നു അതു്. ശത്രുക്കളുടെ സ്ഥിതിയറിയുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള സാമത്ഥ്യം പ്രശംസാവഹമാണു്. ഒരേ ഉത്സാഹത്തോടെ ലെനിൻ ചതുരംഗം കളിക്കും; വളരെ നേരം കൂട്ടുകാരുമായി വാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും; 'കാപ്രി'യിലെ കല്ലുനിറഞ്ഞ വഴികളിൽക്കൂടെ ഒററയ്ക്കു നടന്നുപോകും; വെയിലത്തു വിയത്തൊലിച്ചു കളിക്കുന്ന കൂലിക്കാരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ അനുകമ്പാപൂൎവ്വം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും."

"1919-ൽ റഷ്യയിൽ എല്ലായിടത്തും പടൎന്നുപിടിച്ച ക്ഷാമകാലത്തു്, വളരെ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയാണു്, കൃഷിക്കാരും പട്ടാളക്കാരുമായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷോപലക്ഷം സ്നേഹിതന്മാർ അയച്ചിരുന്ന ഭക്ഷ്യപദാൎത്ഥങ്ങൾ ലെനിൻ കഴിച്ചിരുന്നതു്. ഒരുദിവസം അദ്ദേഹം എന്നെ ഉണ്ണാൻ ക്ഷണിച്ചു. അന്നു് എന്നോടു അദ്ദേഹം:— "ഇതാ, നോക്കൂ. ഓരോരുത്തർ അയച്ചിട്ടുള്ള ഇതൊക്കെക്കണ്ടാൽ തോന്നും, ഞാനൊരു പ്രഭുവാണെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു്! അവരെത്തടഞ്ഞാൽ അതവൎക്കു അസഹ്യമായിരിക്കും; തടഞ്ഞില്ലെങ്കിലോ? എനിക്കും! പട്ടിണിയുടെ നടുക്കു് വയറു നിറയ്ക്കുവാൻ എനിക്കാഗ്രഹമില്ല."

ലെനിൻ പുകവലിച്ചിരുന്നില്ല. ലഹരിപദാൎത്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം വൎജ്ജിച്ചിരുന്നു. വെളുപ്പുമുതൽ കറുപ്പുവരെ അക്ഷീണം പ്രയത്നിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു യാതൊരു ക്ലേശവും തോന്നിയിരുന്നില്ല.

സ്വന്തം കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിന്നു ഒട്ടും ചിന്തയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവയെപ്പററി അന്യരോടു പറയുവാൻപോലും അദ്ദേഹം മടിച്ചിരുന്നു. ശിശുക്കളെപ്പററി ലെനിനു് വലിയ ഉൽക്കണ്ഠയായിരുന്നു. ഭാവിയിലെ ഉത്തമ പൌരന്മാരാക്കി അവരെ വളൎത്താനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെയിടയിൽ കൂടുമ്പോൾ അദ്ദേഹവും ഒരു കുട്ടിയാണു്; അവരോടൊപ്പം കളിക്കും; ചിരിക്കും. അത്രക്കു് വാത്സല്യമായിരുന്നു കുട്ടികളോടു അദ്ദേഹത്തിനു്. ഒരിക്കൽ ചില കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ താലോലിച്ചുകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു "ഇവരുടെ ഭാവി വളരെ ശോഭനമായിരിക്കും; നമ്മൾക്കനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെ ഇവൎക്കു് നേരിടേണ്ടി വരില്ല" അക

ലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കുന്നിന്മേൽനോക്കി, വിഷാദാത്മകമായ സ്വര ത്തിൽ അദ്ദേഹം തുടൎന്നു. "എന്നാൽ എനിക്ക് അവരോടു ഒട്ടുംതന്നെ അസൂയയില്ല; നമ്മുടെ തലമുറയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യ റഷ്യയുടെ അസ്തിവാര മിട്ടതു്. ലോകം നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം നമ്മുടെ തലമുറ നിൎവ്വ ഹിച്ച വീരകൃത്യങ്ങളും നിലനില്ക്കും. ഞാനതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു; ആവേശത്തോടെ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു."

"എതിരാളികളുമായി വാദിക്കുമ്പോൾ ലെനിന് ഇടയ്ക്കു് അരിശം കേറും. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചുട്ടുപഴുത്ത മൎമ്മം മുറിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ധാരാളമായി പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് അവ രുടെ പേരിൽ കറ വെച്ചുകൊണ്ടല്ല; അവർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗങ്ങളാ ണ് ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിന് ഏററവും എളുപ്പം എന്നു കണ്ടാൽ, അദ്ദേഹ വും ആ വഴിയിൽക്കൂടിപ്പോവും; ശത്രുക്കളെ ഒട്ടും പേടിക്കാതെ മുമ്പോട്ടു വച്ച കാൽ പിന്നോട്ടു വലിക്കാതെ അദ്ദേഹം പാഞ്ഞുകയറും."

ജീവിതത്തിൽ വളരെക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന്നു റഷ്യക്കുപുറത്തു് താമ സിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടു്. "രാജദ്രോഹ"ക്കുററത്തിനു അദ്ദേഹത്തെ സൈ ബീരിയയിലേക്കു് നാടുകടത്തി. അവിടെനിന്നു ഒളിച്ചോടിപ്പോന്നു് മാർ ക്സിൻെറ തത്ത്വങ്ങൾ ലോകത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ മടിവിട്ടു പ്രയ ത്നിച്ചു; കുറച്ചുകാലം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, കുറച്ചുകാലം ജൎമ്മനിയിൽ, കുറച്ചു കാലം ഇററലിൽ, പിന്നെ ഫ്റാൻസിൽ ഇങ്ങിനെ അദ്ദേഹം ഓടിക്കൊ ണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനസ്സ് റഷ്യയിലായിരുന്നു. അവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ ശക്തി അദ്ദേഹത്തോളം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർ വേറെയില്ല. റഷ്യയുടെ അഭിവന്ദ്യപിതാവാണ് ലെനിൻ റഷ്യയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തെ മറക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല; എന്നാണേ ക്കും ലെനിൻ, മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. റഷ്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി മിന്നിയ ആ ദീപം പൊലിഞ്ഞുപോയി; എങ്കിലും അദ്ദേഹം ചിതറിയ ആദർശപ്രകാശം റഷ്യയിലിന്നും അണഞ്ഞിട്ടില്ല.

വീണ്ടും മാതൃസന്നിധിയിൽ

സി. ആർ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ എം. എ. (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി) *

(പാന)

1. ഏറെനാൾ തൻകുടുംബം പുലത്തുവാൻ
ദൂരദിക്കുകൾ ചുററിയോരാത്മജൻ
കാത്തുവീട്ടിലിരിക്കും തൻമാതാവിൻ
കൈത്തലങ്ങളാലാശ്ലിഷ്ടനായ് വീണ്ടും!

ഏതുമാർനിത്യമമ്മിഞ്ഞ നല്കിയും
വീതസാദം പരിലാളനം തന്നും
ആത്തമോദമിവനെ വളത്തിയോ
അത്തിരുമാറിൽ വീണ്ടുമണവു ഞാൻ.

2. പിച്ചചൊല്ലി നടന്നനാളെന്നെയാർ
ഉച്ചരിപ്പിച്ചു ഭാഷപഠിപ്പിച്ചു,
ചോറുവാരിക്കളകയും മുററത്തെ
ച്ചേറുമേലൊക്കെത്തേയ്ക്കുയും ചെയ്തിട്ടും
ലോലപാണികൾ കൊണ്ടെനിയ്ക്കുണ്ണാനും
വേലചെയ്യാനുമാരു ശീലിപ്പിച്ചു,
പാവയോടും പിതാവിനോടും ഭേദ
ഭാവമെന്നിയേയൊന്നുപോൽ വത്തിയ്ക്കും
ബാലചിത്തം തെളിയിച്ചതിൽച്ചിന്താ
ശീലമാരു വളത്തിയല്പാല്പമായ്
സ്നേഹമൂത്തിയായീടുമമ്മാതാവിൻ
പാദപങ്കജം കുമ്പിട്ടിടുന്നു ഞാൻ.

3. മാതൃസന്നിധിപൂകിയ പുത്രനു
മാറിയപോലെ തോന്നുന്നു തൻഗൃഹം.
ചാരവേവന്ന സോദരിമാരൊക്കെ
യാരിതെന്നു പകച്ചത്രെ നോക്കുന്നു!
തെല്ലും ഞങ്ങളറികയില്ലെന്നല്ലീ
ചൊല്ലിടുന്നതിബ്ബാലർ തൻനോക്കുകൾ.

---

* ഇപ്പോൾ കലാലയത്തിൽ ഒരദ്ധ്യാപകനായി വന്നിരിക്കുന്നു.

നൂതനഭംഗിയാന്ന കളിക്കോപ്പു
ജാതകൌതുകം നീട്ടിക്കൊടുത്തുഞാൻ
പ്രീതരാക്കിടാമെൻ കൊച്ചുസോദരീ
സോദരന്മാരെയെന്നോൎത്തു പോകിലോ
നിഷ്ഫലം; അവയില്ലൊന്നുമെൻവശം;
ഇപ്പുറം വരവോക്കാപ്പുറത്തായി.
ആയതിന്നു ക്ഷമാപണം നിങ്ങളോ
ടായിരമുരുചെയ്യിടാമേട്ടൻ ഞാൻ.
സാവധാനം ഞാൻ നിങ്ങളോടോതിടാം
സാരമാംകഥ, മാതാവുചൊന്നവ
ലോകയാത്രയിൽ കൂട്ടതൽപാൎത്തും
'സാവകാശം'പറഞ്ഞു ഞാൻ തന്നിടാം.
അങ്ങനെസജ്ജരാക്കിടാം യാത്രയ്ക്കു
നിങ്ങളേയു, മിക്കൊച്ചേട്ടനെപ്പോലെ

4. ദൂരെഞാൻ പോയതിൽപിന്നെയെത്രയോ
സാരമാം മാററമുണ്ടിങ്ങു കാണുന്നു.
തങ്കം താപമകററിത്തണലേകു
മങ്കണത്തിലെത്തേന്മാവു കാണ്മീല.
എത്രനാം കൂട്ടരൊത്തുമേളിച്ചതിൻ
പത്രമേകുംതണലിൽ വാണീലഞാൻ?
എത്രയെത്ര സ്മരണയതിൻ ചുററും
പത്രം വീശിപ്പറന്നു കളിക്കുന്നു?
ആ മനോഹരശാഖി തൻ പാട്ടമി
ന്നീമണിമുററത്തേതുമേ കാണ്മീല.
ഇത്തൊടിയിലെ നാനാസ്ഥലികളിൽ
പുത്തനാം ചെടിയോരോന്നു ശോഭിപ്പൂ.
തൈത്തെങ്ങങ്ങിങ്ങായ് പട്ടവിരിവാന്നി
ട്ടുത്തരഭാഗത്താന്ന തോട്ടത്തിലോ
ഒന്നുരണ്ടാളുയരത്തിൽ തേങ്ങയു
മേന്തിനില്ക്കുന്നു ചെന്തെങ്ങു രണ്ടെണ്ണം.
തോട്ടം വിട്ടു ഞാൻ വീട്ടിന്നകത്തേയ്ക്കു
ദൃഷ്ടിവീണ്ടും തിരിച്ചയച്ചീടവേ

പുത്തനാം പരിചാരകരമ്മതൻ
ചുററിലുംവന്നു ചൂഴ്ന്നു കാണാകുന്നു.
പൂർവ്വരാകും ചിലക്കേഴും സ്ഥാനത്തു
പുത്തനാം ചില ചിത്രങ്ങൾ മാത്രമായ്.

5. കാലമീവിധം തൻകലാവേലക-
ളാലയത്തിലും തീർത്തുവെന്നാകിലും,
എട്ടുപത്തോളമായ്ക്കൊല്ലമിസ്ഥലം
വിട്ടുഞാൻ പോയിട്ടെന്നു വരികിലും,
മജ്ജനനിതൻ മൂർദ്ധാനനത്തിനു
ള്ളൂർജ്ജസ്സൊട്ടേറെ വർദ്ധിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ.
മഞ്ജുവായ് മാതാവന്നും ധരിയ്ക്കുമാ
മഞ്ഞച്ചേലയ്ക്കും നല്ലൊരഴകിന്നും.
പൂണ്ടിടുന്നു ഞാൻ നിൻകാല്ക്കലെന്നമ്മേ;
വീണ്ടുംചെയ്വൂനമസ്കാരം സാഷ്ടാംഗം.

* * *

6. വിട്ടുവീണ്ടും ഞാൻ പോയിടാമെങ്കിലും
വിട്ടിടാ വീടും മാതാവുമെന്നുള്ളം.

"റോക്കററ്"

(പി. എ. ഡാനിയൽ, B. Sc., പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

ഹിരോഷിമായിലും, നാഗാസിക്കയിലും ആററംബോമ്പ് വീഴുന്നതിനുമുൻപ് നാശകരയന്ത്രങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രാധാന്യമർഹിച്ചിരുന്നതാണ് ജർമ്മൻകാരുടെ 'വി' ആയുധങ്ങൾ. മിന്നൽപിണരുകളെപ്പോലെ ബ്രിട്ടന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു നിപതിച്ച് സംഹാരകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന പ്രസ്തുതോപകരണങ്ങൾ പലരേയും പരിഭ്രാന്തചിത്തരാക്കി. യൂറോപ്പിന്റെ പശ്ചിമതീരത്തേക്കു പലഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പറന്നുവന്നിരുന്ന ഈ ആയുധങ്ങൾ വെറും 'റോക്കററുകൾ' അല്ലെങ്കിൽ വാണങ്ങൾ ആണെന്നു അനുമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും അവയുടെ ഘടനാരീതിയെസംബന്ധിച്ച് പരിപൂർണ്ണപരിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു കുറച്ചുകാലത്തിനുശേഷമാണ്. യൂറോപ്പുയുദ്ധം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി പലരാജ്യക്കാരും ജർമ്മൻകാരുടെ 'വി' ആയുധങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി വിവിധഗവേഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുവാൻതുടങ്ങി. ഇംഗ്ലണ്ടിലും, ഫ്രാൻസിലും റോക്കററുകൾ ഉപയോഗിച്ചു ഗ്രഹങ്ങളിലേക്കു സഞ്ചരിക്കാമോ എന്നു ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ, അമ്മേരിക്കയിൽ ജർമ്മൻകാരുടെ 'വി' ആയുധങ്ങളുടെ മാതൃകയിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള റോക്കററുകൾ ഉപയോഗിച്ചു വിവിധവ്യോമതലങ്ങളെപ്പററി നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആസ്ത്രേലിയയിൽ റോക്കററുകൾ ഉപയോഗിച്ചു വളരെ രഹസ്യമായ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നു. റോക്കററുകളുടെ തത്ത്വത്തെ ആധാരമാക്കി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'ജെററ് പ്രൊപ്പൽഡ്' (Jet propelled) വിമാനങ്ങൾമുഖേനശബ്ദത്തിന്റെ വേഗത്തിൽ (മണിക്കൂറിൽ 740 മൈലോളം) ആകാശസഞ്ചാരം ചെയ്യുവാൻ എല്ലാ പരിഷ്കൃതരാജ്യക്കാരും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

റോക്കററ് അല്ലെങ്കിൽ വാണം ഏതുരാജ്യക്കാരാണ് ആദ്യം പ്രയോഗിച്ചതെന്നു തീർത്തുപറയാൻ വേണ്ട രേഖകളില്ല. എങ്കിലും വളരെക്കാലങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ സമരരംഗങ്ങളിൽ വാണങ്ങൾ ഒരായുധമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. രണാങ്കണത്തിൽ സൈന്യങ്ങളുടെനേക്ക് വാണങ്ങൾ കത്തിച്ചു വിട്ടിരുന്നു; ദുർഗ്ഗങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്നതിനു വാണങ്ങൾ മററു ആയുധങ്ങളേക്കാൾ പ്രയോജനപ്രദമായ ഒരു നശീകരണായുധമായി പണ്ടും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. വെടി

മരുന്നു കത്തുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നു അത്തരം വാണങ്ങൾ മുന്നോട്ടു ഗമിച്ചിരുന്നതു്. ഉള്ളിൽ നിറച്ചിരിക്കുന്ന മരുന്നു കത്തുമ്പോൾ വളരെ അധികം വാതകങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നു. ഇവ അതിശക്തിയോടുകൂടി സൂഷിരമാർഗ്ഗേണ ബഹിർഗ്ഗമിക്കുമ്പോൾ വാണം മുന്നോട്ടു പായുന്നു. കരിമരുന്നിനു കത്തുവാൻ ആവശ്യമായ പ്രാണവായു അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നാണു കിട്ടുന്നതു്. റോക്കററുകളെ അങ്ങിനെ അപരിഷ്കൃതരീതിയിൽ ഒരായുധമായിട്ടും അല്ലാതേയും പണ്ടുതന്നെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു.

ആദ്യത്തെ ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം റോക്കററിൻെറ പ്രായോഗികവശങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ പലരും പരീക്ഷണങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. ചുരുങ്ങിയ സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ എഴുത്തുകളും മററും ഒരിടത്തുനിന്നു് മറെറാരിടത്തേക്കു അയക്കുന്നതിനു്, റോക്കററുകൾമുഖേന സാധിക്കുകയില്ലേ എന്ന പരീക്ഷണമായിരുന്നു ആദ്യം ചെയ്തുതുടങ്ങിയതു്. റോക്കററുകൾവഴി എഴുത്തുകൾ അററ്ലാൻറിക് സമുദ്രത്തിനക്കരെയ്ക്കു് അയക്കുവാൻ കഴിയുമോ എന്നതായിരുന്നു മറെറാരു പരീക്ഷണം. ഇതിനെപ്പററിയുള്ള സൂചന യുദ്ധത്തിനുമുൻപു ഹെർമൻ ഒബർത്ത് എന്ന ജർമ്മൻ റോക്കററുവിദഗ്ദ്ധനാണു് നൽകിയതു്. 'മെയില്'കൾ റോക്കററു മുഖേന അയക്കാമോ എന്നുള്ള പരീക്ഷണം ആദ്യമായി നടന്നതു് 1931-ൽ ആണു്. ആസ്റ്റ്രിയയിൽ ഷോക്കൽ എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും റേഡ്ഗണ്ട് എന്ന സ്ഥലത്തേക്കാണു് ഇത്തരത്തിൽ മെയിൽ അയച്ചതു്. അതിനുശേഷം ബ്രിട്ടനിലും ഇമ്മാതിരി മുപ്പത്തിരണ്ടു് പരീക്ഷണങ്ങൾ നടന്നു. ഇന്ത്യയും ഇങ്ങനേയുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനിന്നില്ല. പരീക്ഷണത്തിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന റോക്കററുകളിൽ വെടിമരുന്നിനു പകരം മററുചില വസ്തുക്കൾ ചിലർ ഉപയോഗിച്ചുനോക്കി. ഒന്നു രണ്ടു പരീക്ഷണാവസരത്തിൽ റോക്കററു പൊട്ടിത്തെറിച്ചതുകൊണ്ടു് അപകടവുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പ്രതികൂലമായ കാലാവസ്ഥയിൽപ്പോലും വളരെ ദൂരത്തിലും വളരെ വേഗത്തിലും എഴുത്തുകളും മററും അയക്കുവാൻ റോക്കററുകൾ ഉപകരിക്കുമെന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു് വ്യക്തമായെങ്കിലും, ഈ ഉപാധിയുടെ അനിയന്ത്രിതാവസ്ഥയും, എഴുത്തുകളും മററും ഈവിധത്തിൽ മറെറാരിടത്തേക്കു പ്രക്ഷേപിച്ചാൽ അതു കണ്ടുപിടിക്കുവാനുള്ള വൈഷമ്യവും ഇതിൻെറ കുറവുകളായിരുന്നു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധാരംഭത്തോടുകൂടി റോക്കററുകളുടെ ഉപയോഗത്തിൻെറ മട്ടൊന്നു മാറി. അതു മനുഷ്യനുപകാരപ്രദമായ ഒരു വസ്തുവാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള സംരംഭങ്ങൾ നിർത്തിവച്ചു് ഒരു പ്രതിരോധ

നോപാധിയോ, ഒരു നശീകരണോപകരണമോ ആക്കിത്തീക്കുവാൻ ശാസ്ത്രലോകം പരിശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. 1942-ൽ ജമ്മൻ വിമാനങ്ങൾ ബ്രിട്ടനിൽ തുരുതുരെ ബോമ്പുവഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ, ബോമ്പറുകളെ എതിക്കുവാൻ പാടില്ലേ എന്നുള്ള കായ്യം ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അവഗാഢചിന്തക്ക് വിഷയീഭവിച്ചു തൽഫലമായി അല്പകാലത്തിനുശേഷം കരയിൽനിന്നും വിമാനത്തിൽനിന്നും റോക്കററുകൾമൂഖേന ശത്രുവിമാനങ്ങളേയും മററും എതിക്കുന്നതിനു അവക്കു കഴിഞ്ഞു.

എന്നാൽ രണ്ടുകൊല്ലംകൂടികഴിഞ്ഞപ്പോൾ റോക്കററുകൾ കൂടുതൽ സംഹാരശക്തിയോടുകൂടി രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. സങ്കലിതരുടെ ആക്രമണം ഇടതടവില്ലാതെ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, പുതുമഴക്കാലത്തു് ഭൂമിയിൽനിന്നും പൊന്തുന്ന ഇയ്യാൻപാററകളെപ്പോലെ, പറക്കുന്ന ബോമ്പുകൾ പലവഴിക്കും വന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പതിക്കുവാൻതുടങ്ങി. ഈ 'വി' ആയുധങ്ങളുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും പ്രവൃത്തിയും പുരോഗാമികളായ റോക്കററുകളുടേതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിനു മുൻപുതന്നെ, കട്ടിയായ സ്ഫോടകസാമഗ്രികൾക്കു പകരം ദ്രവമയമായ സ്ഫോടകവസ്തുക്കൾ റോക്കററുകൾക്കുപയോഗിക്കാമെന്നു ജമ്മൻകാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. 1932-ൽ ഹെർഡഹ്മാൻ വിൻക്ലർ ഇത്തരത്തിലുള്ള ചില റോക്കററുകൾ നിമ്മിച്ചു. ദ്രവമയമായ പ്രാണവായുവും (liquid oxygen) മെത്തിൽ ചാരായവും (methyl alcohol) ഉപയോഗിച്ചു വളരെ ശക്തിയും വേഗവുമുള്ള 'വി' ആയുധങ്ങൾ അവർ നിമ്മിച്ചു. സാധാരണ റോക്കററുകളുടെ പ്രവത്തനരീതിയിൽനിന്നും വിഭിന്നമായിരുന്നു ഇവയുടേതു്. മററു റോക്കററുകളെപ്പോലെ, കത്തുമ്പോൾ ഇവ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു് പ്രാണവായു സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ഇവയുടെ ഉള്ളിൽ തന്നെയുണ്ടായിരിക്കും പ്രാണവായു. ഓരോന്നിലും അഞ്ചുടൺ ചാരായവും, നാലുടൺ പ്രാണവായുവും സംഭരിച്ചിരിക്കും. ഇക്കാരണത്താൽ 'വി' ആയുധങ്ങൾക്കു് വളരെ ഉയരത്തിൽ,—പ്രാണവായു കുറഞ്ഞ ഉന്നതതലങ്ങളിൽ— സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു വൈഷമ്യമില്ല. വളരെ ഉയരത്തിൽനിന്നു് ഇവ ഭൂമിയിൽ പതിക്കുമ്പോൾ സീമാതീതമായ ശക്തിയും വേഗവുമുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികം മാത്രമാണല്ലോ എഴുപത്തിരണ്ടു മൈലോളം ഉയരത്തിൽ പോകുന്ന ഇത്തരം ഒരു റോക്കററ് ഭൂമിയിൽ വീഴുമ്പോൾ മണിക്കൂറിൽ 3000 മൈൽ വേഗമുണ്ടായിരിക്കുമത്രേ. കൂടാതെ മുൻപുണ്ടാക്കിയിരുന്ന റോക്കററുകൾ അനിയന്ത്രിതങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിൽ റേഡിയോമുഖേനയുള്ള നിയന്ത്രണംകൊണ്ടു് ഇവ ലക്ഷ്യപ്രാപ്യങ്ങളായിത്തീന്നു. പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതിനും മററുമുള്ള സാധനങ്ങൾ

ഇതിൻെറ മുൻഭാഗത്താണ്‌ സംഭരിച്ചിരിക്കുക. വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഈ ആയുധങ്ങൾ വരുന്നതു് കാണുന്നതിനോ, വരുമ്പോഴുള്ള ശബ്ദം കേൾക്കുന്നതിനോ കഴിവില്ല.

യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി, റോക്കററുകൾ നശീകരണവൃത്തിക്കെത്രത്തോളം ഉതകുമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു് ആരായാതെ അവ മനുഷ്യരുടെ ഉൽക്കഷത്തിനു എത്രത്തോളം ഉപകരിക്കുമെന്നു പലരും ചിന്തിക്കുവാൻതുടങ്ങി. ഇതിൻെറ പരിണതഫലമെന്നോണമാണ്‌ 600 മൈലും അതിലധികവും വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന 'ജെററ് പ്രൊപ്പൽഡ്' വിമാനങ്ങൾ നിമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇനിയും പരിഷ്കരിച്ചു് വേഗം വദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനാണ്‌ ഇന്നും പരിശ്രമിക്കുന്നതു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിമാനയന്ത്രത്തിനു്, 600 മൈൽ വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ 15000 കുതിരശക്തിയുണ്ടാകുംപോലും!

പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള റോക്കററുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് ഇന്നു് പ്രതികൂലകാലാവസ്ഥയിലും 'മെയിലു'കൾ വിദൂരദേശങ്ങളിലേക്കു വേഗത്തിൽ അയക്കാമെന്നുവന്നിരിക്കുന്നു. റേഡിയോമൂലംനിയന്ത്രിക്കാമെന്നായപ്പോൾ മുൻപു അവയുടെ അനിയന്ത്രിതാവസ്ഥമൂലമുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നീങ്ങിയിട്ടുമുണ്ടു്. ഭയങ്കരമായ മൂടൽ മഞ്ഞിനാലും മററും, മെയിലുകൾ അയക്കുവാൻ ദുസ്സാധങ്ങളായ അവസരങ്ങളിൽ റോക്കററുകൾ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

കാലാവസ്ഥയെപ്പററി മുന്നറിവു ലഭിക്കുന്നതിനു് റോക്കററുകൾ വിജയപ്രദമായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനാണ്‌ മറെറാരു പരിശ്രമം. ഉന്നതതലങ്ങളിലെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതി, (Temperature) വായുവിൻെറ സാന്ദ്രത (Density of air) സമ്മർദ്ദം (Air pressure) മുതലായ കാര്യങ്ങളെ സ്വയം സൂചിപ്പിച്ചു് റേഡിയോ മുഖേന ഭൂമിയിലേക്കു പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുന്നതിനുതകുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ റോക്കററുകൾക്കുള്ളിൽ ഘടിപ്പിക്കാമെന്നും, ഏകദേശം 70 മൈലോളം ഉയരത്തിൽ ഉള്ള സ്ഥിതിഗതികൾ അറിയാമെന്നും, തദ്വാരാ മുൻകൂട്ടി കാലാവസ്ഥയെ സംബന്ധിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ നൽകാമെന്നും പറയുന്നു. ഉയരത്തിലെ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥ മുതലായവ സ്വയം സൂചിപ്പിക്കുന്ന "റേഡിയോ സോണ്ടു" (Radio Sonde) മുതലായ യന്ത്രങ്ങൾ കേവലം പത്തോ പതിനഞ്ചോ നാഴിക ഉയരത്തിൽ പോകുന്ന ബലൂണുകളിൽ സംഘടിപ്പിച്ചാണ്‌ ഇന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. എന്നിട്ടും മൂന്നും നാലും ദിവസത്തെ കാലാവസ്ഥ സൂക്ഷ്മമായി പ്രവചിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ, റോക്കററുകൾ മുഖേന കാലാവസ്ഥയുടെ പ്രവചനം എത്ര കാര്യക്ഷമമായി നിവ്വഹിക്കാമെന്നുള്ളതു് ഊഹിക്കാമല്ലോ.

ഗ്രഹങ്ങളെപ്പററി പഠിക്കുന്നതിന്ന് റോക്കററുകൾ ഉപയോഗപ്രദമായ സേവനം നിർവ്വഹിക്കുമെന്നുള്ളതാണ് മറെറാരു സംഗതി. ജ്യോതിർഗ്ഗോളങ്ങളുടെ ഛായകൾ വലിയ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ (interference) കൂടാതെ വളരെ ഉയരത്തിൽനിന്നും എടുക്കുന്നതിന്ന റോക്കററുകൾ ഉപയോഗിക്കാമെന്ന് പ്രൊഫസർ ഗോഡാർഡ് എന്ന അമേരിക്കൻ റോക്കററു വിദഗ്ദ്ധൻ ഈ യുദ്ധത്തിന്നു മുൻപു തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എഴുപതും എൺപതും മൈൽ ഉയരത്തിൽ പോകുന്ന റോക്കററുകൾ ഏതാദൃശമായ ഛായാഗ്രഹണത്തിനും, തന്മൂലം ഗ്രഹങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് വിശദവും വിദഗ്ദ്ധവുമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും ഉപയുക്തമാകുമെന്നുള്ളത് തക്കരഹിതമാണ്.

ഭൂമിയിൽനിന്നു ഗ്രഹങ്ങളിലേക്കു സഞ്ചരിക്കുവാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ മനുഷ്യർ പ്രകടിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ട് നാളേറേയായി. ജൂൾസ്‌വേൺ, എച്ച്. ജി. വെൽസ്സ് മുതലായ ശാസ്ത്രീയ കഥാകൃത്തുകളുടെ ഭാവന അപ്രകാരമുള്ള യാത്രകളെ സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടും കുറെയേറേ നാളായി. കേവലം ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങൾ സാധാരണമായിട്ടല്ലെങ്കിലും സംഭവ്യമായി പരിണമിക്കാറുണ്ട്. ഗ്രഹങ്ങളിലേക്കുള്ള സഞ്ചാരം പരിഷ്കൃതമായ റോക്കററുകൾകൊണ്ട് അടുത്തഭാവിയിൽ സാധിതമാകുമെന്നു പലരും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഇത്തരം ഗ്രഹസഞ്ചാരത്തിനുപയുക്തമാകുന്ന റോക്കററിൻെറ മാതൃകകൾ വാർണെററ് കെന്നഡി എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരനും, ഡോക്ടർ അലക്സാണ്ടർ അനാനോഫ് എന്ന ഫ്റഞ്ചുകാരനും അടുത്തൊരവസരത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ ഈ റോക്കററുകൾ നയിക്കപ്പെടുന്നത് ആററമിക് ശക്തിയോ, കോസ്മിക് രശ്മിയോ ഉപയോഗിച്ചായിരിക്കുമെന്നു മാത്രം.

ഇന്ന് റോക്കററുകൾക്ക് സർവ്വപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം സംസിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. ഇവയുടെ സീമാതീതമായ സാധ്യതകൾ ശാസ്ത്രീയലോകത്തിൻെറ സവിശേഷശ്രദ്ധയെ സമാകർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ആസ്ത്രേലിയയിൽ അടുത്തുതന്നെ നടത്തുന്ന രഹസ്യപരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ അവസരത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഭാവിയിലെ കപ്പൽപ്പടയിൽ പീരങ്കികളെ റോക്കററുകൾ പിന്നിടുമെന്നും, കപ്പലുകളെ റോക്കററുകളുടെ ഉപയോഗത്തിനനുസൃതമായി പരിഷ്കരിക്കേണ്ടി വരുമെന്നും, ഒരു പ്രധാന കപ്പൽപ്പടനായകൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇവയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ വിശദമാക്കുന്ന മറെറാരു സംഗതിയാണ്. ഏതായാലും ഉപകാരത്തിനും അപകാരത്തിനും കൊള്ളുന്ന ഒന്നാണ് "റോക്കററ്."

വൃന്ദാവനത്തിൽ

(കെ. പി. ദാമോദരൻ, Cl. iv)

ലോലമാലേയ മാരുതാലോല
മാലതീജാലശോഭിതം—,
ഫുല്ലസൂന സമാവൃത നവ
മല്ലികാ വൃന്ദ പൂരിതം—,
നാകീയാനന്ദ ദായകാമല
കോകിലാലാപ തുന്ദിലം—,
രാഗമഗ്നയാം രാധികയുടെ
ഭാഗധേയ താരോദയം—,
ആരംഭിച്ചു വൃന്ദാവനികയിൽ
ചാരു വാസന്ത വാസരം!!

കൊച്ചുമഞ്ഞിൻ കണികക,ളേന്തും
പച്ചപ്പുല്ലണി മെത്തകൾ,
തൻകരസ്പർശനത്തിനാൽമുക്കി
തങ്കച്ചാറിൽ ദിവാകരൻ!
ചെമ്പനിനീരലരുകൾമെല്ലെ
ചുംബനംചെയ്തോളിക്കയായ്,
മോഹമാന്ന സരള സൌരഭ
വാഹിയായ ബാലാനിലൻ!!

ഉല്പലേക്ഷണമാരൊടൊ,ത്തൊരു
കല്പകദ്രുമച്ഛായയിൽ,
പീലിക്കാർമുടികെട്ടി; പാണിയിൽ
കാലിക്കോലുമാ,യങ്ങനെ—,
മഞ്ജുമഞ്ജീര ശിഞ്ജിതാവലി
സഞ്ജനിക്കുമാ,റങ്ങനെ—,
മന്ദമന്ദമായ് കാലടിവെച്ചു
നന്ദനന്ദന,നെത്തിനാൻ.

വേണുഗോപാലബാലകൻ തൂകും
പ്രാണഹർഷദ ഗീതികൾ,
ആശങ്കാതപമേററു വാടാത്ത
പേശലങ്ങളാ മാശകൾ—,
ആത്മവിസ്മൃതി തന്നുഴിഞ്ഞാലി-
ലാട്ടമോമൽ പ്രതീക്ഷകൾ—,
സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദ സാരസാന്ദ്രമാം
സ്വപ്നസാഗര സീമകൾ—,
തൂമരന്ദം തുളുമ്പും നിസ്തുല
പ്രേമസംഗീത ധാരകൾ—,

തെന്നാലി,ലലതല്ലി വന്നുടൻ
തന്നിലംതന്ന പുൽകവെ,
നിർന്നിമേഷയായ് കോൾമയിർക്കൊണ്ടു
നിന്നി,തുദ്യാനദേവത!
രാഗചിന്താലഹരിയി,ലാണ്ടു
രാമമാ,രുല്ലസിക്കവെ,
പാലൊളിപ്പുതപ്പുഞ്ചിരിചിന്നി
ക്കേളിയാടി കളിന്ദജ!!

പേലവാംഗിക,ളാഞ്ഞെറിഞ്ഞിട്ടം
ലോല വീക്ഷണ പാളികൾ,
ചേലി,ലാ മൃദുമേനിയിൽചാർത്തി
നീല നീരജ മാലിക—!

വെണ്ണകട്ടുണ്ണു,മുണ്ണിയെക്കണ്ടു
ജന്മസാഫല്യം നേടുവാൻ,
കിന്നരാംഗനമാ,രണകയായ്
വെൺമുകിൽത്തേരി,ലേറിയോർ!!

ചെറുകഥ.

അവസാന പ്രാർത്ഥന

(ശ്രീമതി സരള രാമവർമ്മ)

ജാനകിയുടെ വിവാഹാഘോഷമാണന്ന്! മുല്ലമിററത്തെ തിരക്കൊന്നും പറയണ്ടാ! എവിടെ നോക്കിയാലും ആളുകളുടെ ലഹളയാണ്. മുല്ലമിററത്തെ കാരണവരായ കരുണാകരമേനോൻെറ മൂത്ത ഭാഗിനേയിയാണ് ജാനകി. തറവാട്ടിൽ സന്തതിയില്ലാതെ അന്യംവന്നു പോകുമെന്ന് കാരണവർ വ്യസനിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഏക സഹോദരിയായ ഭാർഗ്ഗവിയമ്മ മുപ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ വലിയ അരിഷ്ടമൊന്നുംകൂടാതെ ഒരു പെൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചതു്. ഒരു മാതാവാകുവാനുള്ള ഭാഗ്യം തനിക്കില്ലെന്ന് നിരാശപ്പെട്ട് നാമവും ജപവും ആയി ജീവിതം നയിച്ചുവന്നിരുന്ന ഭാർഗ്ഗവിയമ്മ ഗർഭം ധരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ഏവരും ഭഗവാൻെറ മായാവിലാസത്തെപ്പററി സ്തുതിക്കുകയുണ്ടായി. ജാനകിയെ പ്രസവിച്ചതിനുശേഷം ഭാർഗ്ഗവിയമ്മ രണ്ടു പെൺകുട്ടികളേയും രണ്ടാൺകുട്ടികളേയും തറവാട്ടിലേക്ക് സമ്മാനിച്ചു.

ജാനകിക്ക് പതിനാറുവയസ്സ് തികഞ്ഞപ്പോഴേക്കും കാരണവർക്ക് അവളുടെ വിവാഹവിഷയത്തിൽ ബദ്ധപ്പാടായി. കെട്ടുകല്യാണവും വയസ്സറിയിക്കുവാനുള്ള അടിയന്തരവും സാമാന്യം ഭേദമായി കഴിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും പുടമുറി അതിലൊക്കെ ഗംഭീരമാവണമെന്നായിരുന്നു കാരണവരുടെ വാശി. "ഹേയ്! ഉപായത്തിലൊന്നും പോരാ! എത്ര കൊതിച്ചുണ്ടായ സന്താനവല്ലിയാണ്! ഈ തറവാട്ടിൽ ഒരു പുടമുറിയുണ്ടായിട്ട് കൊല്ലം 35 ആയി. ജാനകിയുടെ പുടമുറി ഉപായത്തിലൊന്നും പോരാ!" എന്ന് കാരണവർ വരുന്നവരോടൊക്കെ ഉത്സാഹപൂർവ്വം പറയാറുണ്ട്. ജാനകി കാണാൻ ഒരു വിധം നല്ലകൂട്ടത്തിലാണ്. വെളുത്തു് ഉരുണ്ട ദേഹം, കറുത്തു ചുരുണ്ട കേശം, വടിവൊത്തമുഖം—ആകപ്പാടെ ഒരു ചന്തമൊക്കെ ഉണ്ടവൾക്ക്! ആരും അവളെ രണ്ടാമതൊന്നു നോക്കും! പതിവായി വൈകുന്നേരം ക്ഷേത്രത്തിൽ പോകാറുള്ളതു കാത്തു് ചില രസികക്കുട്ടന്മാർ അവിടവിടെ ചുററിപ്പററി നില്ക്കാറുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു സഖിമാർ അവളെ കളിയാക്കാറുണ്ട്. ജാനകിക്ക് ചില തമ്പുരാക്കന്മാ

രും നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരും സംബന്ധം ആലോചിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ കാരണവർ ആരേയും മുഷിപ്പിക്കാതെ എല്ലാവരേയും ഒഴിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. കാരണവൎക്കു് ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ചില പരിഷ്കാരമൊക്കെ വേണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ജാനകിയെ അടുത്തുള്ള പള്ളിക്കൂടത്തിലയച്ചു് പത്തുക്ലാസ്സ് പഠിപ്പിച്ചു. ജാനകിയുടെ അമ്മയും മററും തടസ്സം പറഞ്ഞതിനാൽ പട്ടണത്തിലയച്ചു് കലാലയജീവിതത്തിൻെറ ഗുണംകൂടി അവൾക്കു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ കാരണവൎക്കു് സാധിച്ചില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് വലിയ കുണ്ഠിതവുമുണ്ടായിരുന്നു. ആൺകുട്ടികളെ കലാലയത്തിലയക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം കരുതി.

ഇങ്ങനെ ചില നവീനാശയങ്ങൾ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയതിനാൽ വെറും "സംബന്ധം" എന്ന ഏൎപ്പാടു് കാരണവൎക്കു് തീരെ ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾ തറവാട്ടിൽ വെപ്പും ഊണുമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുക, സംബന്ധത്തിനുമാത്രം ഭൎത്താക്കന്മാർ വരിക—ഛേയ്, ഇതൊന്നും യഥാൎത്ഥവിവാഹജീവിതമല്ലെന്നു് കാരണവൎക്കു തോന്നി. പിതാക്കന്മാരും കുട്ടികളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം തീരെ അവഗണിച്ചുള്ള ഈ ജീവിതരീതി പാടെ മാററണമെന്നു് കരുണാകരമേനോൻ കാരണവരായപ്പോൾതന്നെ കരുതി. തൻെറ സഹോദരിയുടെ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ സഹതാപംതോന്നി. പക്ഷെ ഭാൎഗ്ഗവിയമ്മയുടെ സംബന്ധം ഒരു സ്ഥാപിതവാസ്തവമായിരുന്നതിനാൽ അതിനെ മാററുവാൻ കാരണവർ ധൈൎയ്യപ്പെട്ടില്ല. പക്ഷെ തൻെറ മേൽനോട്ടത്തിൽ വളൎന്നുവരുന്ന ഭാഗിനേയിമാരുടെ കാൎയ്യം താൻ വേണ്ടപോലെ ചെയ്യുമെന്നു് അദ്ദേഹം കാലേ നിശ്ചയിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരു വാശിയോടുകൂടിയാണു് കാരണവർ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രമാണിയെ—ഒരു തികഞ്ഞ പരിഷ്കാരിയെന്നു കേൾവികേട്ട ഭാസ്കരമേനോനെ—തൻെറ മരുമകളുടെ വരനായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു്.

ഭാസ്കരമേനോനെ ജാനകിക്കു് വരനായി കിട്ടിയതിൽ കരുണാകരമേനോൻ അതീവകൃതാൎത്ഥനായി. കാണാൻ ബഹുയോഗ്യൻ. ഒരു പട്ടണത്തിൽ നല്ലൊരു ഉദ്യോഗം, തറവാട്ടു് ധനസ്ഥിതിയിലും കുലീനതത്തിലും ഒരുപോലെ വിശേഷപ്പെട്ടതു്—ഇതിൽ കൂടുതൽ എന്താണു് ഒരു വരനു വേണ്ടതു്! വിവാഹം പൊടിപൊടിച്ചു നടന്നു. ഭാസ്കരമേനോൻെറ വേഷപ്പകിട്ടും, കാറും, അന്തസ്സും കണ്ടു് തറവാട്ടിലുള്ളവരൊക്കെ ഭ്രമിച്ചു. "ജാനകിയുടെ തലയിലെഴുത്തി"നെക്കുറിച്ചു് എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ജാനകിയുടെ സഹോദരിമാർ ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ ഭാഗ്യത്തിൽ സന്തോഷിക്കുകയും, അതേ സമയത്തുതന്നെ

തങ്ങളുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് മധുരസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ട് ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് രണ്ടുദിവസം ഭാസ്കരമേനോൻ കാരണവരുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ച് തറവാട്ടിൽ കഴിച്ചു. വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ രണ്ടുദിവസം ഉന്തിത്തള്ളി നീക്കിയതു്. പട്ടണത്തിൽ അതിപരിഷ്കൃതമായ ഒരു ബങ്കളാവിൽ ശീലിച്ച മേനോന് ഈ കുഗ്രാമത്തിൽ പഴയ തറവാട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു് സാമാന്യം പ്രയാസമായിരുന്നു. ക്ലബ്ബും, കൂട്ടുകാരും, സിനിമയും, സൎക്കീട്ടുമായി ജീവിതം നയിച്ചാണു മേനോനു പരിചയം! ഭാസ്കരമേനോനു് സിഗററു് ഇല്ലാതെ ജീവിക്കുന്നതസാദ്ധ്യമാണു്! സിഗററില്ലാത്ത ജീവിതം ജീവിതമല്ലെന്നാണു് മേനോൻ നേരം പോക്കായി പറയാറുള്ളതു്. കാരണവരുടെ മുൻപിൽ വെച്ചു് സിഗററു് വലിക്കുന്നതു് കുറച്ചു അലോഗ്യമല്ലേ എന്നു് മേനോനു് ശങ്കയുണ്ട്. ഒളിച്ചുമാറി പുകവലിച്ചു് തോററു മേനോൻ! ഭാസ്കരമേനോനു് നാഴികക്കു് നാല്പതുതവണ ചായ വേണം. ഭൃത്യൻ ചായ— "ബെഡ് ടീ"— കൊണ്ടുവന്നു് വിളിച്ചല്ലാതെ അദ്ദേഹം രാവിലെ കണ്ണു തുറക്കാറില്ലാ! തറവാട്ടിലാണെങ്കിൽ രണ്ടുനേരം കാപ്പിയും ഊണുമല്ലാതെ ഇടയ്ക്കു് ചായ കുടിക്കുകയെന്ന ഏർപ്പാടേയില്ലാ! എത്ര തവണയാണു് നവവധുവിനോട്ട് ചായ കൊണ്ടുവരുവാൻ പറയുക!.......ആകപ്പാടെ മേനോൻ കരയിൽ പിടിച്ചിട്ട മത്സ്യത്തെപ്പോലെ കിടന്നു പിടഞ്ഞു. തൻെറ പേരിൽ ആൎക്കും വിരോധംതോന്നാതെ വല്ലവിധേനയും അവിടെനിന്നു് കടന്നാൽ മതിയെന്നായി മേനോനു്! ജാനകിയെ ഒന്നു പരിഷ്കരിക്കുവാൻ അതിലേറെ തിടുക്കമായി. അവളുടെ മുണ്ടും, തലമുടിക്കെട്ടും മേനോനു് ഒട്ടും രസിച്ചിരുന്നില്ല. ക്ലബ്ബിലോ മററോ ഈ വേഷത്തിൽ അവളെ കൊണ്ടുപോയാൽ സ്നേഹിതന്മാൎക്കു് ചിരിക്കാൻ വകയായി!

അവധിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് മേനോൻ ഒരുവിധം പട്ടണത്തിലേക്കു് യാത്രയായി. തൻെറ ബങ്കളാവിൽ കടന്നതിന്നുശേഷമാണു് മേനോൻ നല്ലപോലെ ഒന്നു ശ്വാസം വിട്ടതു്. എന്നാൽ ഇത്ര പച്ചപ്പരിഷ്കാരിയായ മേനോൻ എന്തിനാണു് ഒരു പഴയ തറവാട്ടിൽചെന്നു് വലിയ വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു യുവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തതു് എന്നു ആരും ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടും! തൻെറ ഉററ സ്നേഹിതന്മാരിൽ ചിലരോട്ട് മേനോൻ തൻെറ രഹസ്യം പറയുകയുംചെയ്തു. "പുരാതന തറവാടുകളിലെ യുവതികൾ ശുദ്ധിചെയ്യാത്ത സ്വൎണ്ണംപോലെയാണ്. വേണ്ട

വിധത്തിൽ സംസ്കരിച്ച് ആ സ്വർണ്ണം ധരിച്ചുനോക്കു! അപ്പോൾ അതിൻെറ മാററ റിയാം!" പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ മേനോൻ പട്ടണത്തിൽ എത്തിയ ഉടനെ ജാനകിയെ "സംസ്കരിക്കു"വാൻ തുടങ്ങി. അവളുടെ വസ്ത്രധാരണരീതി പാടേ മാറി നാടൻമുണ്ടും, രണ്ടാമുണ്ടും ആ വീട്ടിലേ കണ്ടുകൂടെന്നായി. ജാനകിയെ സാരി ഉടുപ്പിക്കുവാനും അവളുടെ തലമുടി പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ ചീകി പിരിച്ചിടുവാനും മേനോൻ തന്നെയാണ് അവളെ പഠിപ്പിച്ചത്. മുഖത്ത് പൊടിയിടുക, കാലിൽ ഒരിഞ്ചുപൊക്കത്തിലുള്ള ഷൂസിടുക—ഇതൊക്കെ ജനകിക്ക് ആദ്യം നന്നാ പ്രയാസമായി തോന്നി. പക്ഷെ, ഭർത്തൃഹിതത്തിനെതിരുപറയുവാൻ അവൾക്കു ത്രാണിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. മേനോൻ പതിവായി പത്നീസമേതം ക്ലബ്ബിൽ പോകാൻ തുടങ്ങി. പുരുഷന്മാരോട് നേരിട്ട് സംസാരിക്കുകകൂടി ചെയ്ത് പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ജാനകിക്കു വളരെ പുരുഷന്മാരുടെ ഇടയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നു. ആദ്യമൊക്കെ അവൾ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചു. പക്ഷെ കാലക്രമേണ ആ പരിഭ്രമം മാറി. എങ്കിലും ഈ ജീവിതരീതി ജാനകിക്ക് ഒട്ടും ആസ്വാദ്യമായി തോന്നിയില്ല. പരിപൂർണ്ണസംതൃപ്തി കളിയാടുന്ന ഒരു കൊച്ചുഗൃഹത്തിലെ നായികയായി, ഭർത്തൃശുശ്രൂഷാനിരതയായി, ഒരു മാതൃകാമാതാവായി ജീവിതം നയിക്കുക—അതായിരുന്നു ജാനകിയുടെ വലിയ ആശ! എന്നാൽ അവളുടെ ഭർത്താവിൻെറ ജീവിതരീതി നേരെമറിച്ചായിരുന്നു. ഭാസ്കരമേനോന് ഗൃഹത്തിലിരിക്കുന്നതു് വലിയൊരു ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. പതിവായി ആഫീസ്സിൽനിന്നു വരുമ്പോൾ കൂടെ മൂന്നോ നാലോ സ്നേഹിതന്മാർ ഉണ്ടാവും.

"എടാ നാലുപേക്ക് 'ടീ' യും പലഹാരവും കൊണ്ടുവാ" എന്ന് ഭൃത്യനോട് ആജ്ഞാപിച്ചുകൊണ്ടാണ് മേനോൻ കാറിൽ നിന്നിറങ്ങുകതന്നെ! ആഫീസ്സിൽനിന്ന് ക്ഷീണിച്ചുവരുന്ന പ്രാണനാഥനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഹൃദയം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന പ്രേമവും പാത്രം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന പാനീയവും തയ്യാറാക്കി അക്ഷമയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ആ നവവധുവിന് ആദ്യമൊക്കെ വളരെ നിരാശതോന്നാറുണ്ട്. പക്ഷെ പിന്നെ അവൾ ആശിക്കാതെയായി! ആശിച്ചാലല്ലേ നിരാശക്ക് ഇടയുള്ളു?

ചായ കഴിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ മേനോൻ ക്ലബ്ബിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

"എന്താ ജാനീ ('ജാനകി' യെന്ന അപരിഷ്കൃതനാമധേയം മേനോൻ ഒന്നു പുതുക്കി), പുറപ്പെട്ടില്ലേ?"

ജാനകി ഉടുത്തൊരുങ്ങി നിൽക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ ദിവസേന വേഷത്തിൽ ഒരു തരക്കേട് മേനോൻ കാണും.

"ഛെ! ആ തലമുടി ചീകി കെട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കൂ! എന്തൊരു കൺട്രിയാണ്."

എന്നോ

"ഇതാ പിന്നേയും ആ സാരി ശരിയ്ക്കുടുക്കില്ലാ! എത്രതവണയായി പറഞ്ഞുതരുന്നു!"

എന്നോ, മേനോൻ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കും. വാടിയ മുഖത്തോടും വ്രണിതഹൃദയത്തോടും അസാധാരണമായ ക്ഷമയോടുംകൂടി ജാനകി തെററു തീർക്കും; ഒരക്ഷരം മറുപടി പറയില്ല.

അന്നും പതിവുപോലെ ജാനകി ക്ലബ്ബിലേക്കു പോകുവാൻ തയ്യാറായിനിന്നു. അഞ്ചരമണിക്കു പതിവായി ആഫീസ്സിൽനിന്നു മടങ്ങാറുള്ള ഭാസ്കരമേനോൻ ആറുമണിയായിട്ടും വന്നില്ല. ആറര, ഏഴ്, ഏഴര, എട്ട്......ഇങ്ങനെ മണിക്കൂറുകൾ ഇഴഞ്ഞുപോയി. ജാനകിയുടെ മനസ്സിൽ ഭയാശങ്കകൾ ജനിച്ചുതുടങ്ങി. മേനോന് വല്ല അപായവും നേരിട്ടിരിക്കുമോ എന്നവൾ വ്യസനിച്ചു! പത്തുമണിവരെ ജാനകി വരാന്തയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഉലാത്തിക്കഴിച്ചുകൂട്ടി. പത്തുമണിക്കു മേനോൻ മടങ്ങിയെത്തി. ജാനകി അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഓടിച്ചെന്നു. മേനോൻെറ മുഖഭാവം അസാധാരണമായിരുന്നു. കണ്ണുകൾ തുടുത്തിരുന്നു!

"എന്താ വല്ല സുഖക്കേടുമുണ്ടോ?"

ജാനകി പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു അടുത്തുചെന്നു; അവൾ ഒന്നു ഞെട്ടി പിന്നോക്കംമാറി. വല്ലാത്തൊരു ദുർഗ്ഗന്ധം! അവൾക്കു തലചുററി. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ തലയിൽ ഒരു നൂറു ചിന്തകൾ പാഞ്ഞുകയറി.

മേനോൻ ചോദ്യത്തിനു മറുപടികൂടി പറയാതെ ബദ്ധപ്പെട്ടു അകത്തുകയറി വസ്ത്രങ്ങൾമാററി കിടന്നു. ജാനകി 'കുല വെട്ടിയിട്ട കറററി വാഴപോലെ' അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുറകെ നോക്കിനിന്നു. അദ്ദേഹം മദ്യം സേവിച്ചുവെന്നോ! ജാനകി അതു വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ അതസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആദ്യമൊക്കെ അപൂർവ്വമായിട്ടും പിന്നെ ഒരു പതിവായും മേനോൻ മദ്യപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ജാനകി യാചിച്ചുനോക്കി, ഉപദേശിച്ചുനോക്കി, ഒടുവിൽ ശാസിക്കുകകൂടി ചെയ്തു. ഒന്നുരണ്ടു തവണ ചില നിരാഹരവ്രതങ്ങളും, ഉന്തും തള്ളും

കൂടി ഉണ്ടായി. മദ്യത്തിന്റെ സംസർഗ്ഗം കാരണം ഭാസ്കരമേനോന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മൂലമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഭാഗങ്ങളൊക്കെ പരുപരുത്തു പോയി. എന്നുമാത്രമല്ല മദ്യത്തിന്റെകൂടെ പിൻഗാമികളായി വേറെ ചില ദുശ്ശീലങ്ങളും മേനോനെ പിടികൂടി. സ്വഗൃഹത്തിൽ വരവ് അസമയത്തായി, ചിലപ്പോൾ വന്നില്ലെന്നുകൂടി വരാറുണ്ട്! ജാനകിയെ തന്റെകൂടെ എങ്ങും പുറത്തുകൊണ്ടു പോകാറില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അവൾ തന്റെ "സഹധർമ്മിണി"യാണെന്ന തന്നെ മേനോൻ മറന്നു. ജാനകി കരകാണാത്ത സന്താപസമുദ്രത്തിൽ വീണു കുഴങ്ങി. ഒരു മരപ്പാവയെപ്പോലെ അവൾ ജീവിതം നയിച്ചുവന്നു. അമ്മയേയും, അമ്മാമനേയും മററും കാണുവാനവൾ കൊതിച്ചു. കരുണാകരമേനോൻ എന്തെല്ലാം ആശകളോടുകൂടിയാണ് തന്റെ പ്രിയ ഭാഗിനേയിയേ ഒരു പരിഷ്കാരിക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തത്! വെറും "സംബന്ധം" യഥാർത്ഥ വിവാഹജീവിതമല്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആ ശുദ്ധാത്മാവ് ജാനകിയുടെയും ഭർത്താവിന്റെയും വിവാഹജീവിതം കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഹൃദയംപൊട്ടി വ്യസനിച്ചേനെ!

അങ്ങിനെ ദിവസങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കെയാണ് ജാനകിക്ക് ദേഹത്തിന്ന നല്ല സുഖമില്ലാതായത്. ഭക്ഷണത്തിന് രുചിയില്ല, അതിരാവിലെ ഒരു മനംപുരട്ടൽ—ആകപ്പാടെ എന്തോ ഒരു പന്തിയില്ലായ്മ! ക്ഷീണം സഹിയ്ക്ക വയ്യാതായപ്പോൾ ഒരു ദിവസം അവൾ ഒരു ഡോക്ടരെ വിളിച്ച് ദേഹം പരിശോധിപ്പിച്ചു. അവൾ ഗർഭിണിയാണെന്ന് ഡാക്ടർ നിസ്സംശം പറഞ്ഞു. ജാനകിയുടെ ഉള്ളൊന്നു കത്തി.! ഭാസ്കരമേനോന് കുട്ടികളെ വെറുപ്പാണ്! ഒരു പിതാവാകുവാനുള്ള നിർഭാഗ്യം തനിയ്ക്കൊരുകാലത്തും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു മേനോൻ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോട് അഭിമാനപൂർവ്വം പറയാറുണ്ട്. ജാനകിക്ക് ഭയത്തോടൊപ്പം ആനന്ദവും ഉണ്ടായി! ഹാ! താനൊരു മാതാവാകുക! ഒരു പിഞ്ചുപൈതലിനെ എടുത്തു താലോലിക്കുക! ആ പൈതൽ വളന്ന് ഒരു യുവാവോ യുവതിയോ ആകുന്നതുവരെയുള്ള കാലങ്ങളൊക്കെ ജാനകിയുടെ മനസ്സിൽകൂടി ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെ സീനുകളെന്നവണ്ണം കടന്നുപോയി. മാതൃത്വത്തിന്റെ മഹിമയിൽ മതിമറന്ന് അവൾ നിന്നുപോയി ശിശുക്കളെക്കുറിച്ചു എത്രയെല്ലാം അവജ്ഞയുണ്ടായാലും തനിക്കൊരു കുട്ടിയുണ്ടായാൽ അതിനെ താലോലിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യാത്ത മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനല്ലെന്നു അവൾ വിചാരിച്ചു. മൃഗങ്ങൾക്കു പോലുമില്ലേ അവയുടെ കുട്ടികളോട് അളവററ വാത്സല്യം? ഇങ്ങനെയൊക്കെ വിചാരിച്ച് അവൾ സമാധാനിച്ചു. വിവരം ഭാസ്കരമേനോനെ അറിയിക്കു

വാൻ അവൾക്കു് തിടുക്കമായി. അദ്ദേഹം എന്തു പറയും! തൻെറ ശിശു വിദ്വേഷമൊക്കെ മറന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ മാറോടണച്ചു് ചുംബിക്കും! തങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യലതയുടെ നവസുമമായ ആ ഓമന ശിശുവിനെക്കുറിച്ചു ഇരുവരും മോഹനസ്വപ്നങ്ങൾ കാണും!

ജാനകി അക്ഷമയോടുകൂടി ഭർത്താവിനെ കാത്തിരുന്നു. പക്ഷെ രാത്രി ഒരു മണിക്കുശേഷം തീരെ സ്വബോധമില്ലാത്ത നിലയിൽ ചാഞ്ചാടിക്കൊണ്ടാണു് മേനോൻ മടങ്ങിയെത്തിയതു്. ആ ശുഭവർത്തമാനം അറിയിക്കുവാൻ പററിയ സമയം ഇതല്ലെന്നുകരുതി തെല്ലൊരു ഇച്ഛാഭംഗത്തോടുകൂടി ജാനകി പോയിക്കിടന്നു.

അതിരാവിലെ ഭാസ്കരമേനോൻ ചായകുടിച്ചു് സിഗററു വലിച്ചുകൊണ്ടു് തൻെറ ആഫീസ്സുമുറിയിൽ ഇരിക്കുകയാണു്. ജാനകി ഒരു മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി മേശയ്ക്കരുകിൽ ചെന്ന് അതിൻെറ വിരിപ്പ് ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ലജ്ജാവിവശയായി നിന്നു.

"എന്താ! വല്ലതും പറയുവാനുണ്ടോ? എനിക്കിന്ന് പിടിപ്പതു് ജോലിയുണ്ടു്. ആഫീസ്സിലേക്ക് നേരത്തെ പോവുകയും വേണം!"

ജാനകിയുടെ ഹൃദയം കുറഞ്ഞൊന്നു നൊന്തു എങ്കിലും അവൾ ധൈര്യംവിട്ടില്ല

"ഇനി ഇങ്ങനെ എഃപ്പാഴും ആഫീസ്സും ക്ലബ്ബുമായി കഴിഞ്ഞാൽ പററില്ല! രണ്ടുമാസംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ എനിക്കു നാട്ടിലേക്കു പോകണം. അപ്പോൾ വീട്ടിൽ വന്നില്ലെങ്കിലും വിരോധമില്ല. പക്ഷെ ഞാൻ പോകുന്നവരെയെങ്കിലും എൻെറകൂടെ പതിവായി വൈകുന്നേരം കഴിച്ചുകൂട്ടിക്കൂടെ?"

"ഹും? നീയെന്തിനാണു നാട്ടിൽ പോകുന്നതു്? അവിടെ എന്താ വിശേഷം?"

"എന്നെക്കൊണ്ടു് പറയിപ്പിച്ചേ തീരൂ എന്നാണോ വാശി? എന്നാൽ പറയാം. എനിക്ക് നാലുമാസം ഗർഭമാണെന്ന് —

ആ വാചകം മുഴവൻ കേൾക്കുവാൻ മേനോന്ന് ക്ഷമയുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം കസേരയിൽനിന്ന് ഒരു ചാട്ടം ചാടി.

"ഹെന്തു്? നിനക്ക് ഗർഭമോ? എനിയ്ക്കൊരു കുട്ടിയോ? ഛീ! ഒരിക്കലും അതുണ്ടാവില്ല! അതിനുള്ള വിദ്യ എനിയ്ക്കറിയാം!"

വീട്ടിലുള്ള വേലക്കാരോടെല്ലാം ശുണ്ഠിയെടുത്തു് മേനോൻ കാറിൽ കയറിപ്പോയി. ജാനകി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു് കട്ടിന്മേൽ ചെന്നുവീണു.

"ഈശ്വര! ഞനിത്ര മഹാപാപിയായല്ലൊ! കടിഞ്ഞിൽ കായ്ക്കുന്ന ഒരു വല്ലി എത്ര സുന്ദരമാണ്! വല്ലി കായ്ക്കുന്നതിൽ ആരെങ്കിലും അതിനെ പഴിയ്ക്കാറുണ്ടോ! മാതൃത്വം വഹിക്കാത്ത ഒരു സ്ത്രീ എത്ര നിർഭാഗ്യവതിയാണ്! എന്നാൽ ഞാൻ വന്ധ്യയായിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്ര നിർഭാഗ്യവതിയാവുമായിരുന്നില്ല!" ഇങ്ങനെയെല്ലാം ജാനകി വ്യസനിച്ചു.

അന്ന് പതിവില്ലാത്തവിധം നേരത്തെ മേനോൻ മടങ്ങി. കാറിൻെറ ശബ്ദംകേട്ട് ജാനകി നടുങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഒരു നേരിയ ആശ അവളുടെ മുറിവേററ ഹൃദയത്തെ തലോടി. ഒരുപക്ഷെ അദ്ദേഹം രാവിലെ പറഞ്ഞതു് വെറും ദേഷ്യംകൊണ്ടായിരിക്കാം! പിന്നീട് അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പശ്ചാത്താപഫലമായിട്ടായിരിക്കാം അദ്ദേഹം തൻെറ അഭീഷ്ടാനുസരണം നേരത്തെ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചതു്! ജാനകി കിടക്കയിൽ നിന്നെണീററ് കരഞ്ഞുതുടുത്ത മുഖം കഴുകി തലമുടി ചീകിയൊതുക്കി. അപ്പോഴേക്കും മേനോൻ അവളുടെ അടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. സുസ്മേരവദനനായി അദ്ദേഹം ജാനകിയെ പിടിച്ച് കട്ടിലിലിരുത്തി സമീപം ഇരുന്നു.

"എന്താ ജാനീ മുഖമൊക്കെ വല്ലാതിരിക്കുന്നതു്? കുറെ അധികം ഉറങ്ങിയോ?........... ...ആകെ! നിന്നോടൊരു കാര്യം പറയാനാണ് ഞാൻ ഇപ്പോഠം വന്നതു്! ജാനീ! നീ എനിക്കുവേണ്ടി ഈ മരുന്നു കുടിക്കണം. നമുക്ക് കുട്ടികളൊന്നും വേണ്ടാ! ശിശുക്കഠം വിവാഹജീവിതത്തിലെ കരടുകളാണ്. നമുക്ക് ആ ശല്യം വേണ്ടാ!"

മേനോൻ പോക്കററിൽനിന്ന് ഒരു നീലക്കുപ്പിയെടുത്ത് മേശമേൽ വെച്ചു.

ജാനകിയുടെ സപ്തനാഡികളും തളന്നു. തൻെറ ഭത്താവെന്നു പറയുന്ന ഈ മഹാപാപി എന്താണ് പറഞ്ഞതു്? തൻെറ ഗർഭത്തിലിരിക്കുന്ന ആ വളച്ചയെത്താത്ത ജീവനെ, തൻെറ ഓമനക്കുടത്തെ, തൻെറ ഭാവിസുഖത്തിനൊക്കെ നിദാനമായ ആ പിഞ്ചുപൈതലിനെ താൻ ഹനിയ്ക്കണമെന്നോ! ജാനകി പെട്ടെന്ന് ഒരു രാക്ഷസിയായി!

"എന്താ നിങ്ങഠം പറഞ്ഞതു്? എൻെറ ശിശുവിനെ ഞാൻ വധിയ്ക്കണമെന്നോ! മഹാപാപീ! നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള മനുഷ്യാധമന്മാക്ക് ഈശ്വരൻ എന്തിനാണ് ഈ അമൂല്യരത്നത്തെ തരുന്നതു്? എൻെറ സർവ്വേശ്വരാ! ഞാനെന്തിനാണ് ഇങ്ങനെയൊരു രാക്ഷസൻെറ ഭാര്യയായതു്!"

ജാനകി കിടയ്ക്കയിൽ വീണ് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ഭാസ്കരമേനോൻ വെടികൊണ്ട വ്യാഘ്രത്തെപ്പോലെ കുപിതനായി. അയാഠം ജാനകിയെ

അടിയ്ക്കുകയും വലിച്ചിഴക്കുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അയാൾ ബലംപ്രയോഗിച്ച് ആ കപ്പി ഒഴിക്കുകതന്നെചെയ്തു.

പക്ഷെ പിറേറന്നാൾ രാവിലെ ജാനകി ഒരു നീലക്കുപ്പിക്രുടി ഒഴിച്ച് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു അമ്മയും അമ്മാമനും വായിച്ചറിയുവാൻ എഴുതിവെച്ചിരുന്ന എഴുത്തിൽ അവൾ ഇങ്ങനെയാണ് എഴുതിയിരുന്നതു്.

"ശിശുക്കളെ വെറുക്കുന്ന ഒരു പുരുഷൻെറ ഭാര്യയാകുവാൻ ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കുംനിർഭാഗ്യമുണ്ടാവല്ലേ,—എന്നാണെൻെറ അവസാന പ്രാത്ഥന!"

ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൻെറ റിപ്പോർട്ട്.

പൂർവ്വാധികം ഉത്സാഹത്തോടെയാണ് മണ്ഡലത്തിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങൾ രണ്ടാമത്തെ ടേമിലും തുടന്നതു്.

"ഗന്ധിജിയുടെ സാമ്പത്തികസിദ്ധാന്തം സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു ലോകവ്യവസ്ഥയെ സൃഷ്ടിക്കുവാനുതകിയതല്ല" എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ച് ആവേശപൂർവ്വമായ ഒരു വാദപ്രതിവാദം മെയിൻഹാളിൽ വെച്ച് നടക്കുകയുണ്ടായി. ശ്രീ. തമ്മനത്തു് അരവിന്ദാക്ഷനായിരുന്ന പ്രമേയാവതാരകൻ. അദ്ദേഹത്തെ പിന്താങ്ങിക്കൊണ്ടു്, ശ്രീ. കെ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, കെ. ഐ. വിജയൻ, സി. എൻ. ആൻറണി (എം. എ) എന്നിവർ യുക്തിപൂർവ്വം പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി. എതിർഭാഗത്തെ നയിച്ചതു് ശ്രീ. സി. എം. രാമചന്ദ്രനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ പിന്താങ്ങുവാൻ ശ്രീ. ഉണ്ണിത്താൻ, കെ. ജി. മേനോൻ, സി. ആർ. നാരായണനെഴുത്തച്ഛൻ (എം. എ.) എന്നിവരുമുണ്ടായിരുന്നു. മററു യോഗങ്ങൾക്കില്ലാത്തത്രയധികം ആളുകൾ ഹോളിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്നു.

പ്രമേയം ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസ്സായി.

യോഗനടപടികൾ ശ്രീ. എൻ. വി. മാത്യുവാണ് നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

മെയിൻ ഹാളിൽവച്ച് മററൊരു പൊതുയോഗവും ചേരുകയുണ്ടായി. ശ്രീ. കെ. ഐ. വിജയൻ, കുമാരനാശാൻെറ കവിതകളെക്കുറിച്ച് സാരവത്തായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ശ്രീ. സി. എം. രാമചന്ദ്രനും, ശ്രീ. പി. കെ. അഹമ്മദുണ്ണിയും, ഇന്ത്യയിലെ ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തേയും, അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളേയും കുറിച്ച് സുദീർഘമായ പരാമർശനങ്ങൾ നടത്തി. അവസാനം ശ്രീ. കെ. പി. ദാമോദരൻ, ഭാഷയിലെ സാഹിത്യാനുകരണം എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ആകർഷകമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു.

മണ്ഡലത്തിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ മെയിൻ ഹാളിൽവച്ചു രസകരമായ മററൊരു വാദപ്രതിവാദയോഗവും നടന്നു. സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രാതിനിധ്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നതായിരുന്നു പ്രമേയം. ഹാൾ നിറഞ്ഞു് വരാന്തയിലും അടുത്ത മുറികളിലുമൊക്കെ ശ്രോതാക്കൾ തിങ്ങിനിന്നിരുന്നു. പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസംഗിച്ചതു് ശ്രീ. സി. എം. രാമചന്ദ്രൻ ആയിരുന്നു. അതിനെ പിന്താങ്ങിക്കൊണ്ട് ശ്രീ. തമ്മനത്തു് അരവിന്ദാക്ഷനും ശ്രീമതി ടി ആർ. ജാനകിയും ശ്രീ. കെ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണനും സംസാരിച്ചു എതിർത്തു പ്രസംഗിച്ചവർ ശ്രീ. എം. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ശ്രീ. കെ. പി. ദാമോദരൻ, ശ്രീമതിമാർ ടി. കെ. വള്ളിയമ്മ, തെരസാ മാത്യു എന്നിവരായിരുന്നു. രണ്ടു വനിതകൾ എതിർത്തിട്ടുപോലും വമ്പിച്ച ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പ്രമേയം പാസ്സായി.

കോളേജിലെ ഒരു പഴയ അദ്ധ്യാപകനും പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതാഗ്രേസരനുമായിരുന്ന ശ്രീ. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രികളുടെ നിൎയ്യാണത്തിൽ അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ഒരു യോഗം ചേൎന്നതും പ്രസ്താവ്യമാണ്. തദവസരത്തിൽ ശാസ്ത്രികളുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തെ പരാമർശിച്ചു ശ്രീ. സി. എൽ. ആൻറണി എം. എ. ഒരു പ്രസംഗംചെയ്തു.

മണ്ഡലത്തിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വാൎഷികദിനത്തോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തിയ മത്സരപരീക്ഷകൾക്കു പുറമെ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ താലപ്പൊലി പ്രദർശനത്തോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തപ്പെട്ട സാംസ്കാരികമത്സരങ്ങളിലും നമ്മുടെ സഹപാഠികൾ പങ്കെടുക്കുകയും അവരെല്ലാംതന്നെ പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ സമ്മാനാർഹരാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ദാമോദരൻ, മരുമകൻരാജാ, കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാ, എം. ഐ. ജോസഫ് എന്നിവരാണ് പ്രസ്തുത വിദ്യാൎത്ഥികൾ.

ഇക്കൊല്ലത്തെ പ്രവൎത്തകസമിതിയിലെ അംഗങ്ങളിൽ താഴെകാണുന്ന വിദ്യാൎത്ഥിനീവിദ്യാൎത്ഥികളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

1 ടി. കെ. നാരായണനുണ്ണിത്താൻ

2 കെ. ഭാനുമതി

3 വി. മോഹനചന്ദ്രൻ

4 എം. ലീലാവതി

മണ്ഡലത്തിന്റെ കാൎയ്യക്ഷമമായ പ്രവൎത്തനത്തിനു സഹായിച്ച എല്ലാവരോടും നന്ദിപറഞ്ഞുകൊണ്ട്,

തമ്മനത്തു് അരവിന്ദാക്ഷൻ,
കാൎയ്യദൎശി.

UNIVERSITY LIBRARY
30 APR 1947
MADRAS.

134108
28876
521:N16
H7
(380P)